IN THIS WAR, THERE ARE ONLY TWO OUTCOMES:
VICTORY OR MADNESS

BZRK

MICHAEL GRANT

The *New York Times* best-selling author of GONE

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Maikls Grānts

BZRK

Maikls Grānts ir īsts nemiera gars. Viņam bijušas aptuveni 50 mājvietas 14 ASV štatos. Ar sievu Katrīnu Eplgeitu ir uzsācis kopdzīvi, pazīstot viņu mazāk nekā 24 stundas. Maiklam iepriekš ir bijušas dažādas nodarbošanās: karikatūrists, viesmīlis, bibliotekārs, boulinga zāles mehāniķis, restorānu kritiķis, dokumentālo filmu producents un plašsaziņas līdzekļu politiskais konsultants.

10 gadu laikā Maikls un Katrīna kopā sarakstījuši vairāk nekā 100 grāmatu, tai skaitā sēriju ANIMORPHS, kas kļuvusi par hitu jauniešu vidū visā angliski lasošajā pasaulē. Maikls rakstījis The New York Times, radījis bestselleru GONE. Ar savu jaunāko projektu, BZRK, autors liek lasītājiem doties galvu reibinošā braucienā pa drukātās un digitālās pasaules ceļiem. Sony Pictures gatavojas uzņemt filmu, kuras režisors būs Sems Raimi - "The Evil Dead", "Spider-Man" un "Varenais no Ožas zemes" radītājs.

Maikls, Katrīna un viņu divi bērni dzīvo Sanfrancisko līča reģionā netālu no Silīcija ielejas. Ar Maiklu var sazināties Twitter @thefayz, Facebook (www.facebook. com/authormichaelgrant) un arī pa veco, labo e-pastu -Michael@themichaelgrant. com

Spoži zaļas gaismas stari.

Miglas vāls.

Un pēkšņi cits skata punkts. Raupjš gaismas uzzibsnījums tuvplānā: otrs radījums, tāds pats kā pirmais, saraustītas kustības, kājas, kas beidzas ar omāra spīlēm.

Tad… "Ak dievs!" Plata iesaucās. "Es redzēju tā seju!"

iepazīstiet nano - mikroskopisku vidi, kur neredzamas armijas nosaka cilvēces nākotni. Šī ir izšķiroša kauja par veselo saprātu. Zaudējums nav pieļaujams, kad likme ir ārprāts.

Noass un Sedija - atrauti no ģimenes un sagatavoti cīņām nano. Abi kļūs par satriecošāko komandu, kādu pasaule jebkad redzējusi.

Sedija Maklēra vēlas noskaidrot, kas nogalināja viņas ģimeni.

Noass Kotons grib uzzināt, kas iedzina ārprātā vina brāli.

Vinsents - neko nejūt, ne par vienu nerūpējas. Viņš izcīna savu personīgo kauju ar Kukaiņcilvē-ku, izcilāko dzīvo karotāju nano vidē.

Dvīņi Ārmstrongi - bagāti, neaizskarami, fanātiski - un, iespējams, ļaunākās sazvērestības autori cilvēces vēsturē.

Nano ir kartē neiezīmēta teritorija - neaptveramu atklājumu pasaule. Ir tikai jārīkojas…

Renfīlds sagrāba Anas seju. VinS pielika pirkstu sievietei pie labās acs, kamēr vina kliedza, spārdījās un nikni lamājās.

Doktore Vaioleta pašlaik vairs nebija svarīga. Vina vairs nebija cilvēks, bet gan kaujas lauks.

-
- VIENS
- DIVI
- TRĪS
- ČETRI
- ARTEFAKTS
- PIECI
- SEŠI
- ARTEFAKTS
- SEPTIŅI
- ASTOŅI
- DEVIŅI
- ARTEFAKTS
- ARTEFAKTS
- DESMIT
- VIENPADSMIT
- DIVPADSMIT
- ARTEFAKTS
- TRĪSPADSMIT
- ČETRPADSMIT
- PIECPADSMIT
- SEŠPADSMIT
- SEPTIŅPADSMIT
- ASTOŅPADSMIT
- DEVIŅPADSMIT
- ARTEFAKTS
- DIVDESMIT
- DIVDESMIT VIENS
- DIVDESMIT DIVI
- DIVDESMIT TRĪS
- DIVDESMIT ČETRI
- DIVDESMIT PIECI
- ARTEFAKTS
- DIVDESMIT SEŠI
- DIVDESMIT SEPTIŅI
- DIVDESMIT ASTOŅI
- DIVDESMIT DEVIŅI
- TRĪSDESMIT
- ARTEFAKTS
- Tulkotājās piezīmes

Maikls Grānts

BZRK

Par ko ir šis stāsts

Jūs varbūt domājat, ka zināt, kas būs. Nē, nezināt vis.

Šie nav parasti kareivji.

Šis nav parasts karš.

Laipni aicināti nano, kur vienīgā cīņa ir par veselo saprātu. Zaudējums nav pieļaujams!

Notiek karš, par kuru nezina ne sabiedrība, ne izlūkdienesti, ne valdība. Nanotehnoloģija ir progresējusi tik tālu, ka, izmantojot mikroskopiskus robotus, var manipulēt ar cilvēka brīvo gribu. Groteskie dvīņi Ārmstrongi, kurus vada slimīgas alkas pēc kontroles un varas, kopā ar savu uzticamo pārmijnieku un spēlētāju armiju grasās iekarot pasauli, inficējot cilvēkus ar "nanobotiem" - mākslīgi ražotiem mikrorobotiem, kas spēj ieperināties cilvēka smadzenēs. BZRK ir niecīga pretošanās šūniņa, kas par veselā saprāta saglabāšanu cīnās pret dvīņiem Ārmstrongiem ar mikrorobotiem, kuri veidoti no pašu DNS. Kauja vienlaikus risinās gan mums pazīstamajā realitātē, gan "gaļā" - cilvēka ķermenī - pazīstamā un arī bezgala svešādā pasaulē. Tikai viena kļūda var izraisīt nāvi vai, vēl ļaunāk - neatgriezenisku, histērisku vājprātu. Stāsta galvenie varoņi ir divi pusaudži Sedija un Noass. Nokļūstot arvien dziļāk BZRK pasaulē, viņi izmisīgi cīnās, lai nosargātu cilvēcību, paši savu veselo saprātu un galu galā arī viens otru.

VIENS

Meitene, kas sēdēja trīs krēslus tālāk no Noasa, sarunājās ar savu roku. Būtībā ar delnas virspusi, pirkstus plati iepletusi. Pirkstu gali pamīšus bija nokrāsoti sarkanā un zelta krāsā, taču ne ar nagu laku un ne precīzi uz nagiem. Drīzāk izskatījās, ka viņa tos apsmidzinājusi ar krāsas aerosolu.

Viņa paskaidroja savai delnas virspusei, ka viņai viss ir "vislabākajā kārtībā, vislabākajā kārtībā".

Noass pieļāva, ka meitene varētu būt skaista, bet bija grūti novērtēt seju vai ķermeni, jo skatienu neatturami piesaistīja virves nobrāzums ap viņas kaklu.

Viņa sāka kliegt, kad atnāca sanitāri. Tie viņu pacēla, katrs aiz savas stīvās rokas. Meitenes māte vai varbūt vecākā māsa stāvēja, plaukstu mutei priekšā aizspiedusi, raudāja un it kā atbalsoja viņas vārdus.

"Viss būs kārtībā," mierināja veselā.

"Man viss ir vislabākajā kārtībā!" kliedza jukusī.

Meitene aizspēra krēslu pa grīdu un uzmeta Noasam mežonīgu apsārtušu acu skatienu.

Noass Kotons. Sešpadsmit gadus vecs. Viņam bija brūni mati, kas vienmēr bija izspūruši un veidoja frizūru, kam varētu dot nosaukumu "Kā cēlies, tā vēlies". Lūpas bija pilnīgas, un to kaktiņi sliecās nedaudz uz leju, kā sagatavojušies skumjām. Deguns bija spēcīgs un ass, tāpēc tas izskatījās tikpat kā nevainojams. Bet, protams, lielāko uzmanību vienmēr piesaistīja tieši viņa zilās acis. Kā cilvēkam varēja būt tik zilas acis? Tās izskatījās nedabiskas. It kā viņam būtu krāsainās kontaktlēcas. Tas, kam Noass pievērsa šo dzidro, nedabiski zilo acu skatienu, nekad nevarēja saprast, vai lūkojas bezgalīgās dzīlēs vai kādā pilnīgi vājprātīgā vietā.

Ja atbilde bija "kādā pilnīgi vājprātīgā vietā", tad viņš lieliski iederētos šajā vidē - Ķieģeļa galvenās ēkas uzgaidāmajā telpā.

Šī vieta viņu nomāca. Varbūt vēstures dēļ. Astoņpadsmitajā gadsimtā to sauca par Lorda Džepeta Lemeja Patversmi nedziedināmi vājprātīgajiem. Deviņpadsmitā gadsimta vidū nosaukumu mīkstināja, un tā kļuva par Londonas austrumu Garīgo slimnieku dziedinātavu.

Tagad tās oficiālais nosaukums bija Londonas austrumu Smagu psihisku slimību klīnika.

Taču neviens to tā nesauca, vismaz ārpus iestādes sienām noteikti ne. Ārpusē tā bija pazīstama vienkārši ar nosaukumu Ķieģelis.

Tas bija arhitektonisks milzis, kas celts no sarkaniem ķieģeļiem un vairāk nekā divsimt gadu laikā izaudzis un draudīgi izpleties kā metastāzes. Visas klīnikas ēkas nebija būvētas no ķieģeļiem. Vairāki

torņi un piebūves bija no akmens. Dažas ēkas klāja atslāņojies, krāsots apmetums, zem kura bija senas kokķieģeļu sienas. Taču masīvā galvenā ēka sastāvēja tikai un vienīgi no sodrējiem klātiem ķieģeļiem, un tai bija divi torņi, ko sauca par Laidni un Tomi, jo viens bija garš un smails, bet otrs - drukns un biedējošs.

Noass ļoti centās neklausīties slimās meitenes kliedzienu atbalsīs, bet uzgaidāmā telpa izskatījās tikpat šizofrēniska kā šejienes pacienti - te bija vecas eļļas gleznas, nedaudz šķība melnbaltu flīžu grīda, dzeltenas sienas (kādam droši vien bija šķitis, ka tās ieviesīs priecīgāku noskaņu) un mēbeles no krāmu tirgus. Kā kronis visam bija lustra, kas droši vien bija nolaupīta kādā bezgaumīgā pilī sena koloniālā kara laikā. Tā izstaroja dīvainu gaismu, kuras ietekmē veidojās dziļas ēnas, un radās sajūta, ka tumsā zem krēsliem varētu būt iemitinājušies briesmoņi.

Noass bija ieradies apciemot brāli Alekšu. Daudz vecāko brāli Alekšu. Divdesmit pieci gadi, Afganistānas kara veterāns no Skotijas karaliskā strēlnieku pulka. (Devīze: *Nemo Me Impugn Lacessit* jeb "Neviens man neuzbruks nesodīts". Otra devīzes versija bija "Nečakarējiet mūs vai arī norausieties".) Pleci kā vērsim, disciplinēts, katru rītu cēlās un skrēja desmit kilometrus jebkuros Londonas laikapstākļos.

Alekss Kotons bija saņēmis Drošsirdības krustu par to, ka viņam pietika dūšas novākt trīs talibus ložmetēja ligzdā, vienlaikus stiepjot uz muguras ievainotu biedru.

Bet tagad…

Izsauca Noasa vārdu. Viņu pavadīja uzraugs, kas izskatījās pēc būdīga izsitēja ar dižmanīgu soli un resnām kājām. Vienā kabatā viņam bija elektrošoka pistole, bet otrā vīdēja steks ar ādas apšuvumu. Garām kabinetu durvīm. Cauri triecienizturīga stikla un tērauda drošības durvīm.

Cauri otrām drošības durvīm.

Garām novērošanas telpai, kur garlaikoti sargi vēroja mirgojošus ekrānus un, kājas uz galdiem sacēluši, apsprieda sporta jaunumus.

Cauri trešajām durvīm, pie kurām vajadzēja piezvanīt, lai tās no otras puses atvērtu sanitārs.

Te sākās kliedzieni un brēcieni, pēkšņi kaucieni un sirdi plosoši šņuksti. Skaņas sūcās cauri tērauda durvīm, pa kurām varēja iekļūt slimnieku palātās, kas patiesībā bija kameras.

Noass negribēja just šos kliedzienus sevī, bet viņam nebija bruņu, viņš nebija nocietinājies. Kā pletnes skarts, viņš sarāvās no katra mežonīgo smieklu treļļa.

Medmāsa un divi nevīžīgi sanitāri apstaigāja visas durvis. Viens no viņiem stūma čīkstošus ratiņus, uz kuriem bija sakrautas plastmasas glāzītes. Tās bija apzīmētas ar kodiem, un katrā no tām

bija ne mazāk kā pusducis, bet dažās pat velna ducis košu tablešu.

Zāļu dalītāji piegāja pie durvīm, pieklauvēja, brīdināja slimnieku, lai tas atkāpjas, nogaidīja, tad atslēdza un atvēra durvis. Viens no sanitāriem (nē, patiesībā tie bija cietumsargi, kas atgādināja sargsuņus, nevis sanitāri) ar medmāsu iegāja telpā, kur bija ieslodzīts slimnieks, kamēr otrs turēja gatavībā elektrošoka pistoli.

Noass sasniedza Alekša kameru. Numur divdesmit deviņi.

"Neuztraucies, viņš ir saķēdēts," sargs teica. "Tikai nemēģini viņu aiztikt. Viņam tas nepatīk." Sargs skumji pasmaidīja un nogrozīja galvu tā, it kā Noasam būtu jāsaprot, ko viņš ar to domā.

Kad durvis atvērās, skatienam atklājās piecas pēdas plata un astoņas pēdas dziļa telpa. Vienīgā mēbele bija tērauda lāva. Resnas tērauda skrūves turēja guļvietu pie saplaisājušās flīžu grīdas. Augstā plauktā stāvēja radio. Tas bija pārāk augstu, lai to varētu aizsniegt. Klusi skanēja BBC, kur tika tincināts kāds politiķis.

Alekss Kotons sēdēja uz lāvas malas. Plaukstu locītavas bija pieķēdētas pie tērauda riņķiem katrā gultas galā, lai maksimāli izstieptu viņa rokas un ierobežotu kustības, tāpēc viņš varēja pakustināt tikai galvu.

Alekša Kotona rēgs pievērsa jaunākajam brālim iekritušu, tukšu acu skatienu.

Brīdi Noass nespēja parunāt. Viss, ko viņš vēlējās teikt, bija: šī nav īstā istaba. Tas nav mans brālis.

Tad atskanēja kluss rūciens, un sākumā pat šķita, ka tas skan no radio. Dzīvnieciska skaņa. Alekša Kotona žokļi pēkšņi nošņakstēja kā haizivij, kurai izsprucis laupījums.

"Aleks," Noass teica. "Tas esmu es. Tikai es, Noass."

Atkal tā pati rīkles skaņa. Alekša skatiens pēkšņi nofiksējās. Viņš cieši uzlūkoja Noasu, tad sapurināja galvu, it kā redzētais radītu viņam pārāk neciešamas sāpes.

Noass mazliet sakustējās, lai pieskartos brāļa nostieptajai rokai. Alekss ar visu ķermeni atrāvās tik tālu, cik vien spēja, lai gan tas bija tikai dažus centimetrus. Viņš saspringa tik ļoti, ka roku dzelži iegriezās miesā un sāka tecēt asinis.

Noass pakāpās atpakaļ un kā mierinot pacēla augšup rokas.

"Es tevi brīdināju - nemēģini aiztikt, sāks aurot par tiem saviem zirnekļiem un citām muļķībām," sargs teica.

"Aleks, tas esmu tikai es. Noass."

"Nano nano nano nano," Alekss monotonā balsī atkārtoja un tad ieķiķinājās. Viņš ņirbināja pirkstus, it kā censtos kaut ko attēlot.

"Nano? Kas tas ir, Aleks?" Viņš maigi čukstēja, it kā runātu ar pārbiedētu bērnu.

"He he he, nē. Nē. Nē nē nē nano nano nano. Nē."

Noass gaidīja, kamēr brālis apklusīs. Viņš neļāva sev novērst

skatienu. Tas bija viņa brālis. Viss, kas bija atlicis no brāļa.

"Aleks, neviens to nesaprot. Neviens nesaprot, kas ar tevi noticis. Kāpēc tu šeit nokļuvi, vai tu to zini?"

Paskaidro savu vājprātu, trakais. Pasaki, kas notika ar manu brāli.

"Nano, makro, nano, makro," Alekss murmināja.

"To viņš bieži atkārto," sargs ierunājās. "Galvenokārt nano."

"To izraisīja karš?" Noass jautāja, nelikdamies zinis par sarga teikto. Viņš meklēja izskaidrojumu. Ārstiem pārliecinošas atbildes nebija. Visi teica, ka to droši vien radījis karā pārdzīvotais, bet Alekšu taču izmeklēja, kad viņš atgriezās mājās, un nekādas pēctraumas stresa pazīmes neatklāja. Viss šķita kārtībā. Viņš kopā ar Noasu sportoja un brauca uz pludmali Komvolas piekrastē, kur dzīvoja meitene, ko Alekss pazina. Brālis šķita nedaudz izklaidīgs, bet tas arī viss. Izklaidīgs.

Sargs nebija atbildējis.

"Vainīgas atmiņas un viss pārējais?" Noass neatlaidās. "Vai par to viņš runā? Par Afganistānu?"

Viņam par pārsteigumu atbildēja Alekss.

"Talibi?" Alekss iesmējās greizu smieklu, it kā viena puse sejas būtu paralizēta. "Nevis talibi, bet Kukaiņcil-vēks," Alekss teica, "Kukaiņ-cil-vēks. Viens, divi, trīs. Visi pagalam. Paf!"

"Diezgan iespaidīgi," sargs atzinīgi noteica.

Un kādu brīdi pat šķita, ka Alekša prāts ir noskaidrojies. Šķita, ka viņš pūlas izrunāt vārdus. Balss pieklusa līdz čukstam. Viņš klanīja galvu, kā teikdams: *klausies uzmanīgi, tas ir svarīgi.*

Tas. Ir. Svarīgi.

Tad viņš pateica: "Berzerks."

Alekss pamāja ar galvu, apmierināts ar sevi, un turpināja klanīties arvien vairāk un vairāk, līdz ķermenis vibrēja kā lēkmē. Važas grabēja pret gultu. Šķita, ka visa kamera asonē līdzjūtībā.

"Berzerks!" Alekss atkārtoja arvien skaļāk un skaļāk, līdz kliedza.

"Berzerks! Berzerks!"

"Jēziņ," Noass noelsās, dusmodamies uz sevi par šādu reakciju - par to, ka izrāda bailes.

"Tiklīdz viņš to sāk, tā viss ir cauri," sargs gurdi sacīja. Viņš satvēra Noasu aiz rokas, bet žests nebija nelaipns. "Stundām ilgi atkārto savu Berzerks."

"Berzerks! Berzerks!"

Noass ļāva, lai sargs viņu izved no kameras.

"Berzerks!"

Dzirdot durvju aizslēgšanos aiz muguras, viņš sajuta nelabuma un atvieglojuma vilni. Taču durvis neapslāpēja jukušā brāļa kliedzienus, kas sekoja viņam līdzi pa gaiteni, urbdami caurumus Noasa grīļīgajā prātā.

“Berzerks! ”
“BERZERKS!”

DIVI

Stouns Maklērs nebija ideāli skaists. Viņš nebija no smukulīšiem. Lai gan viņam bija tikai septiņpadsmit gadu, meitenēm Stouns nepatika. Viņš patika sievietēm.

Sievietes, lūkojoties uz Stounu, ļāva skatienam ātri pārslīdēt pār viņa seju un pleciem, jo, kā zināms, sievietes neblenž tā kā vīrieši. Viņām pietiek tikai uzmest acis. Un tad sievietes nožēloja savu laulību, savu vecumu, nožēloja savas treniņbikses un izbalējušos *Abercrombie* T kreklus, nožēloja, ka vienā rokā ir plastmasas maisiņš ar iepirkumiem, bet otrā - divdesmit četru autiņbiksīšu iepakojums.

Stouns izņēma austiņas no ausīm.

"Kur piestāsim vispirms?" viņš jautāja tēvam.

"Uzpildīsim degvielu Sanfrancisko un uzņemsim otru pilotu. Pēc tam man ir īsa tikšanās Hokaido, un tad lidosim tālāk uz Singapūru," viņš teica, nepaceldams skatienu no darba.

Austiņas atpakaļ ausīs.

Stounam bija tumši, viļņoti mati un acis kā pulēts zaļš marmors ar zelta dzīsliņām. Šķita, ka viņa pieri Dievs veidojis tā, lai visi zinātu, ka viņš ir godīgs. Viņam bija spēcīgs deguns un gluda āda, ko nekad nebija sabojājis neviens vasarraibums, par pūtītēm nemaz nerunājot, jo kura pūtīte gan to uzdrošinātos?

Viņš izskatījās mazliet līdzīgs tēvam Grejam Maklē-ram, kura seju pazina gandrīz visa pasaule, bet Greja sejā bija manāms nogurums, ko radīja visaugstākā kaluma miljardiera statuss. Viņš bija miljardieris, kurš guvis peļņu zinātnes un izgudrojumu jomā - veidos, kā miljardierim iespējams godīgi gūt peļņu.

Viņi sēdēja pāris pēdu atstatumā viens no otra lidmašīnas *Cessna Citation X* salonā. Grejs ar seju pret pakaļgalu, bet Stouns - pret priekšgalu. Jā, šī bija privāta lidmašīna, bet tajā nebija nekā ārišķīga. Nebija pievilcīgas stjuartes kārdinošā kostīmiņā. Nepludoja šampanietis. Nebija nekā tamlīdzīga. Greja lidmašīna bija paredzēta darījumu kārtošanai. Un šīs prasmes pamazām apguva arī viņa dēls.

Grejs dzēra kafiju no krūzes, uz kuras bija rakstīts "Diezgan normāls tētis". Krūze ar uzrakstu "Labākais tētis pasaulē" bojātu Greja ģimenes stilu, kuras stūrakmeņi bija pieticība, atturība un absolūta uzticība.

Grejs bungāja pa planšetdatoru un iemalkoja kafiju, bungāja un reizēm sarauca pieri.

Stouns savā planšetē lasīja grāmatu, iespējams, nepievērsdams tai tik lielu uzmanību kā vajadzētu, jo ausīs bija austiņas, kurās skanēja Tonija Kovāča rupjā, aizsmakusī balss.

Esot šajā vidē,

Redzot visu, kas ir apkārt,
Evolūcija kad miedz man ar aci,
Sejā parādās smaids.

Stouns izņēma austiņas.

"Tātad šis būs vairāku dienu, nevis dažu stundu lidojums," viņš teica, izstiepdams kājas.

"Garš lidojums," tēvs apstiprināja. "Varēji palikt pie vecāsmātes Mērilendā."

Stouns pacēla gaisā rokas, tēlodams padošanos. "Vai tad izklausījās, ka es sūdzos?"

"Vecāmamma tevi dievina."

"Vecāmamma dievina apgleznot keramikas figūriņas, kurās attēlotas pirmās lēdijas."

"Vēsturiski precīzas figūriņas," Grejs teica un pasmaidīja. "Būtu palīdzējis viņai izrotāt Ebigeilas Filmoras cepuri."

Stouns tēloja, ka izvērtē iespējas. "Ebigeilas cepure… Singapūras meitenes pieguļošos sari. Hmm. Smaga izvēle."

Austiņas atpakaļ ausīs.

Te nu es dzīvoju tajā,
Te nu es esmu it visā.

Māsa Sedija bija ievilkusi viņu pankrokā, droši vien domādama, ka viņam vajadzīgs kaut kas, teiksim, ne tik pliekans kā mūzika, kuru viņš atrada ar parastajām metodēm -lejuplādējot to pašu, ko klausās viņa draugi. Sedija tāda bija - modes vēsmas viņu neskāra, un viņa jutās ērti, būvējot pati savu pasauli no melodijām, stiliem un lasāmvielas, kas varēja būt gan senas vērtības, ko klāja zirnekļu tīkli, gan jaunumi, kas tik tikko bija parādījušies. Reizēm šķita, ka viņai pietiek kaut ko iztēloties, lai tas rastos realitātē.

Sedija mēdza būt dzēlīga raganiņa, bet sešpadsmit gadu vecumā viņa jau bija personība, kas apzinās savu neatkārtojamo individualitāti, un savā ziņā Stouns nespēja viņai līdzināties. Patiesībā tas viņu nemaz neuztrauca. Stouna loma bija skaidra. Viņš bija mantinieks, pēcnācējs, vecākais. Bieži viņš bija apskaudis Sedijas brīvību -ak vai, kurš gan viņu neapskaustu? bet samierinājās ar savu likteni. Kādam tas bija jādara. Tad kāpēc lai tas nebūtu viņš?

Daudz laika domās pavadu,
Kā uzbrukuma epicentrā jūtos.
Dzīvi reālo es novērtēju,
Ceļu ceļos klīstot dažādos.

Stouns atcerējās savu māti, kuras pelni nogūluši Atlantijas okeānā, pusceļā starp viņas dzimto Londonu un pieņemto dzīvesvietu Ņujorku.

Viņš paskatījās laukā pa logu, cenzdamies izmest no prāta pēdējo tēlu. Tagad ne, tikai ne šīs atmiņas.

Lidmašīna, kurā sēdēja Stouns ar tēvu, bija pacēlusies no Tīterboro un tagad lidoja pāri Medovlendai. Lejā notika spēle. Amerikāņu futbols.

Stouna dzīve vairāk vai mazāk vienlīdzīgās daļās ritēja Ņujorkā un Londonā, tāpēc viņš spēja novērtēt abu zemju iecienītos sporta veidus - gan amerikāņu futbolu un beisbolu ASV, gan futbolu un kriketu Apvienotajā Karalistē. Viņš joprojām nespēja saprast aizraušanos ar hokeju, jo…

Tad viņš atcerējās.

Austiņas ārā.

"Klau, vai tajā spēlē nav Sedija?"

Grejs paskatījās augšup un pasmaidīja, sazvērniecisks skatiens: "Un esmu pārliecināts, ka viņa izbauda katru mirkli."

Stouns iesmējās. "Jā. Nekas tā neiepriecina Sediju kā iespēja uzturēties laukā, aukstumā, milzīga, gavilējoša pūļa vidū." Viņš nogrozīja galvu. "Ceru, ka tas čalis ir tā vērts. Tas pats Tonijs, ar kuru iepazinos?"

Grejs pamāja ar galvu. "Es augstu vērtēju viņa tēvu. Bet pats Tonijs…hmm… es varētu dot Sedijai dažu labu tēvišķu padomu par to puisi."

Viņi abi sāka smieties. Par domu vien, ka Sedija varētu uzklausīt kāda padomu. Par jebkuru tematu. Par mīlestību nemaz nerunājot.

"Tev nepietiktu drosmes," Stouns ķircināja.

"Es vienkārši neesmu tāds muļķis," Grejs atbildēja tēlotās bailēs. Tad klusākā balsī, vērdamies laukā, viņš teica: "Viņai ir tavas mātes raksturs."

Tas atgrieza Stounu tieši tur, kurp viņš negribēja doties. Viņš pamāja ar galvu, bet neuzdrošinājās atbildēt. Pat ne pateikt "jā". Pat no vienas zilbes balss varētu aizlūzt.

Austiņas ausīs.

Shot Baker puiši bija beiguši. Dziedāja kāds cits - tā bija vēl viena dziesma, kuru Sedija bija iekļāvusi viņa mūzikas sarakstā. Ja tā padomā, vai tajā vispār bija kāda dziesma, kuru nebūtu izvēlējusies Sedija?

Arēna lejā bija kā milzīga, ovāla brokastu bļoda, kas bija līdz malām pilna ar astoņdesmit tūkstošiem *Jets* līdzjutēju. Šogad Jete tiešām bija astoņdesmit tūkstoši līdzjutēju, jo bija jau decembra sākums, bet viņi joprojām piedalījās cīņā par čempiona titulu.

Arēnas jumts bija atvērts, lai līdzjutēji varētu baudīt skaidro, ne pārāk silto, zemo rudens sauli. Drīz būs klāt arī slapjdraņķis un aukstais vējš, tāpēc pēdējo saulaino svētdienu, lai cik vēsa tā būtu, nedrīkstēja laist zudumā.

Virs arēnas slinki grozījās dirižablis. No augšas tas izskatījās pēc lēnīga spermatozoīda un olšūnas sakausējuma. Iedomājoties šo tēlu,

Stouna lūpās iegūla smaids. Vajadzēs to iekļaut nākamajā domrakstā. Pabiedēt skolotāju ar pēkšņu analoģiju. Vai arī tas bija salīdzinājums?

Negribīgi viņš izņēma austiņas.

"Klau, es redzu viņas galvu. Tā ir viņa, tur, pa kreisi," Stouns teica, "pie gala līnijas." Viņš mēģināja pļāpāt, lai Grejs nedomātu, ka viņu saskumdinājusi mātes pieminēšana. No šāda augstuma cilvēku galvas izskatījās kā sīki punktiņi.

"Nē," Grejs iebilda, "viņa ir tuvāk centram."

It kā viņš zinātu, kur viņa sēž. *Pietēlo,* Stouns domāja. Lai gan reizēm Stounam šķita, ka tēvs zina par katru Sedijas kustību. Starp viņiem kaut kas bija, starp šiem abiem.

Sedija un Grejs bieži strīdējās - izcīnīja visdažādākās vārdu kaujas, kuru zemtekstu Stouns dzirdēja, bet nesaprata. Tie abi bija īsti vārdu *nindzjas.* Par laimi, Stouns ar māsu labi satika, jo viņš nekautrējās atzīt, ka vārdu kaujā ar māsu neuzvarētu. Tā meitene prata nāvīgi ievainot pašcieņu.

Reizēm viņš bija greizsirdīgs, ka Sedija un tēvs var kliegt viens uz otru. Stouns ar Greju tā nekad nedarīja.

Lidmašīna sasvērās asā labajā pagriezienā. It kā pilote būtu nolasījusi Greja domas un gribētu dot priekšniekam iespēju palūkoties lejā un ieraudzīt pūlī meitas galvu. Vai arī…

Pagrieziens bija pārāk ass.

Daudz par asu, straujš un pēkšņs. Labais spārns tiecās lejup.

Gravitācija spieda Stounu pie starpsienas. Tēvam no klēpja izkrita planšetdators. Greja "diezgan normālā tēta" krūze aizslīdēja par galdu, nokrita zeme un aizripoja pa eju.

"Ko tas, velns parāvis, nozīmē?" Grejs prasīja.

Greja krēsla roku balstā bija iebūvēta iekšējā telefona iekārta. Viņš nospieda pogu. "Kellij! Kas noticis?" Pilote Kellija. Viņa vadīja šo lidmašīnu jau sešus gadus un bija gluži vai ģimenes locekle.

Atbildes nebija.

"Piesprādzējies!" Grejs pavēlēja Stounam. Viņš piecēlās kājās, bet gravitācija izjauca līdzsvaru, un viņš apķērās ap krēslu. Viņš atkrita pret starpsienu, pēc tam piestutējās kājās un grīļīgā gaitā devās uz kabīnes durvju pusi kā dzērājs stiprā vējā.

Tagad lidmašīna bija sasvērusies ne tikai pa labi, bet arī uz leju. Tā noteikti šāvās lejup. Pārāk strauji. Pa logu Stouns redzēja, ka laukums jau ir daudz tuvāk, un tas izskatījās ļoti slīps. Likās, it kā cilvēki skrietu pa zaļu četrstūri augšup kalnā. Lielajā ekrānā rādīja spēles epizodes atkārtojumu.

"Kellij!" Grejs bija sasniedzis kabīnes durvis, tik tikko turēdamies kājās. "Vai ar tevi viss kārtībā? Kas notiek?"

Grejs grabināja nelielo durvju rokturi. Durvis neatvērās.

Tad Grejs paskatījās atpakaļ uz dēlu. Viņu skatieni sastapās.

Dīvaini, cik daudz spēj izteikt divas sekundes ilgs skatiens. Bailes. Skumjas. Nožēla.

Sakāve.

Grejs dauzīja kabīnes durvis. “Atver, Kellij! Atver durvis!”

Stouns atsprādzēja drošības jostu un ar pūlēm piecēlās. Bet grīda attālinājās. It kā viņš nekristu pietiekami ātri, lai kājas paliktu uz grīdas. Kā brīdī, kad amerikāņu kalniņos vagoniņš šķērso pirmo augsto smaili un gravitācija dara ar braucēju, ko vien vēlas. Griesti gāzās lejā un trāpīja viņam. Ne pārāk stipri, taču griestiem vispār nevajadzētu viņam trāpīt.

Stouns uz kabīnes durvju pusi nevis gāja, bet gan kūleņoja. Viņš sniedzās pēc krēslu atzveltnēm, bet nevarēja tās satvert, pirksti gramstīja smilškrāsas ādu, kājas bezjēdzīgi šļūkāja pa paklāju. Viņš sāpīgi uzgāzās virsū tēvam.

Grejs ar visu augumu triecās kabīnes durvīs. Viņš kliedza un lamājās, ko Grejs Maklērs nekad iepriekš nemēdza darīt.

Tagad lidmašīna bija sasvērusies tik krasi, ka drīzāk lidoja vertikālā, nevis horizontālā stāvoklī. Stouns atmuguriski gulēja uz paklāja un spēra pa kabīnes durvīm, kas bija zem viņa, kamēr tēvs atradās piespiests pie starpsienas.

“Tēt! Kas notiek?”

Stouns spēra vēl un vēl.

Pēkšņi durvis padevās. Stendere ieplaisāja. Vajadzēja vēl vienu sitienu, lai durvis atvērtos.

Stouns rāpās atpakaļ augšup pa krēslu atzveltnēm kā pa slidenām kāpnēm, pēc tam krita, ar pēdām sperdams no visa spēka, un durvis ar lūstoša koka zara skaņai līdzīgu brakšķi atsprāga vaļā.

Stouns izkrita tām cauri, saķēries kamolā ar tēvu. Abi atsitās pret Kellijas krēslu, ietriecās instrumentu panelī un pēc tam vējstiklā. Sāpes izšāvās cauri Stouna ceļiem, elkonim, plecam. Tam nebija nozīmes, jo tagad zaļais laukums bija pārāk tuvu. Tas traucās virsū.

Garām aizzibēja Kellijas seja - tukšas acis, mute pēc atsišanās pret instrumentu paneli asiņoja, īsi apgrieztie sirmie mati savēlušies, skatiens bija sastindzis šausmās. Pilote skatījās uz ko tādu, ko, iespējams, redzēja tikai viņa.

Garām aizzibēja ļaužu pilnas tribīnes.

Tēvs vicinājās ar rokām, kājas sapinušās, kaut kas lauzts, galva karājās kaut kā nepareizi, pārāk apdullis, lai…

“Tēt!” Drīzāk šņuksts nekā kliedziens.

Stouns atgrūdās no instrumentu paneļa, ar labo roku kaut kā sataustīja sviru un no visa spēka vilka.

Kellija pagriezās un paskatījās uz viņu. It kā Stouna rīcība viņu mulsinātu. It kā pilote brīnītos par viņa klātbūtni. Lēni kā sapnī viņa pasniedzās pēc sviras.

Visi trīs bija sakrituši kaudzē, un laukums strauji tuvojās. Ļoti strauji.

Pārāk strauji.

Un Stouns to zināja.

Bet viņš no visa spēka vilka sviru un kliedza: “Tēt!”, lai gan no tā nekādas jēgas vairs nebija. Grejs spēja vienīgi skatīties uz viņu ar šausmām un skumjām - ļoti, ļoti lielām skumjām.

“Tēt!”

Lidmašīna pamazām padevās. Priekšgals sāka celties augšup. Izskatījās, ka tribīnes krīt lejā, un kļuva redzama stadiona augšējā mala.

Un ar kādu attālu, joprojām funkcionējošu smadzeņu stūrīti Stouns apjēdza, ka viņi ir stadionā. Lidmašīna. Arēnā. Lēnām cēlās augšup drošībā.

Sejas. Stouns redzēja, ka viņā veras tūkstošiem seju, un tagad tās bija tik tuvu, ka viņš redzēja šausmu izteiksmi, acis, vaļējās mutes, līstošos dzērienus un klūpošās kājas, kad viņi metās bēgt.

Viņš redzēja komandas kreklus.

Rudmatains puika.

Māte piespiež tuvāk bērnu.

Vecāks vīrs pārmet krustu, kā palēninājumā.

“Tēt.”

Tad lidmašīna apmetās augšpēdu. Ar virspusi uz leju.

Tagad tā lidoja ļoti ātri. Gan ne gluži ar skaņas ātrumu, tāpēc brākšķis, kad alumīnija priekšgals ietriecās ķermeņos, sēdekļos un betonā, tomēr sasniedza Stouna ausis.

Pirms smadzenes paspēja nofiksēt skaņu, Stouna godīgā piere, spēcīgais deguns, platie pleci, smadzenes un arī ausis pārvērtās putrā.

Stouns nomira uzreiz, tāpēc neredzēja, kā tēva ķermenis tiek pārrauts uz pusēm un izlido pa kabīnes sadragāto pusi.

Viņš neredzēja, kā Greja galvas daļa kā pāršķelta melone aizlido pa gaisu, kā atdalās pelēksārta viela un izšļakstās smadzenes.

Mazs gabaliņš - ne lielāks par zīdaiņa dūri - mūsdienu dižākā prāta smadzeņu iekrita *Coors Light* kartona alus glāzē un nogrima putās.

Sekoja sprādziens.

TRĪS

Sedija Maklēra ieraudzīja lidmašīnu tikai tad, kad jau bija par vēlu.

Tonijs, ar kuru kopā viņa bija devusies uz spēli, nebija viņas puisis. Ne gluži. Bet varētu būt. Ja kļūtu nopietnāks. Ja tik ļoti nepārdzīvotu, ka viņa tēvs ir tikai nodaļas vadītājs Maklēra uzņēmumā un ka viņš dzīvo mājā, kas ir uz pusi mazāka par Maklēru nama garāžu.

"Atvaino par šīm sēdvietām," Tonijs teica jau kādu desmito reizi. "Domāju, ka tikšu drauga VIP ložā, bet…"

Jā, tas Sediju tik tiešām ārkārtīgi apbēdināja - netikt pie vietām VIP ložā spēlē, kuru viņa nesaprata un kura viņai nepatika.

Kamēr Tonijs nebija par to ierunājies, viņai nebija ne jausmas, kas vispār ir VIP loža.

Mantiskā stāvokļa atšķirības *nebija* vissvarīgākais pasaulē. Ja viņa satiktos vienīgi ar citu miljardieru bērniem, izvēle nebūtu nekāda plašā.

"Man patīk iejukt starp vienkāršajiem ļaudīm," Sedija teica.

Viņš izskatījās izbijies.

"Tas bija joks," viņa sacīja. Kad viņš joprojām nesmaidīja, meitene piebilda: "Es pajokoju."

Centies izturēties jauki , viņa sev atgādināja.

Esi elastīgāka.

Protams, kāpēc lai neaizietu uz futbolu? Varētu būt jautri. Ja vien visādi citādi ļoti pievilcīgs puisis neatvainotos par savu piecus gadus veco automašīnu *Toyota* un jaku, kas bija tikai… viņa pat neatcerējās zīmolu, bet Tonijs bija pārliecināts, ka tas nav *pareizais* zīmols.

Ja bagātībai bija kādas ēnas puses - kaut gan tādu nebija daudz - tad viena no tām bija fakts, ka citi tevi uzskatīja par snobu. Un, lai cik normāli tu uzvestos, dažu domas nebija iespējams mainīt.

"Paņem kādu čipsi," Sedija mudināja un pabīdīja tuvāk kartona šķīvīti.

"Tie ir diezgan briesmīgi, vai ne?" viņš atbildēja. "Nav gluži kaviārs."

"Šodienas kaviāra devu es jau mājās dabūju," Sedija atbildēja, bet šoreiz pat nepūlējās paskaidrot, ka tas ir joks. Viņa vienkārši iemērca čipsi *halapenjo* mērcē, iemeta to mutē un drūmi gremoja.

Šis būs ļoti garš randiņš.

Sedijas izskatu varētu raksturot kā viduvēju, taču kopiespaids ne tuvu tāds nebija. Viņai bija vidējs augums un vidējs svars. Taču viņa izskatījās daudz lielāka, kad bija apņēmības pilna vai dusmīga.

Viņa bija vidēji skaista. Ja vien neflirtēja vai necentās pievērst

kāda uzmanību. Tad viņa vairs nepavisam nebija vidēja. No reakcijas "Jā, viņa ir diezgan pievilcīga" līdz "Ak dievs, man apstāsies sirds" viņa spēja tikt, vienkārši nolemjot ieslēgties. Kā slēdzis. Sedija notēmēja savu brūno acu skatienu, pavēra pilnīgās lūpas, un cilvēku sirdis sāka pukstēt straujāk.

Pēc piecām minūtēm viņa atkal varēja kļūt par izskatīgu, bet ne pārāk pamanāmu meiteni.

Pašlaik viņa nedarbojās sirdslēkmju izraisīšanas režīmā. Taču tuvojās tas brīdis, kad meitene izskatīsies lielāka nekā patiesībā. Gudri, vērīgi cilvēki zināja, ka tas ir bīstami. Tonijs bija gudrs - citādi Sedija nemaz nebūtu piekritusi ar viņu satikties -, bet viņš nebija vērīgs.

Jēziņ , Sedija pie sevis domāja, *cik garas ir šādas futbola spēles?* Viņai šķita, ka rit spēles septiņdesmit piektā stunda.

Viņa nevarēja tā vienkārši doties prom - iekāpt taksometrā un braukt mājās. Tonijs viņas rīcību uzskatītu par nosodījumu, jo viņam nav telefona ar briljantiem vai kaut kā tamlīdzīga.

Varbūt viņa varētu slepus ausī ielikt austiņu? Vai viņš ievērotu? Šo situāciju būtu vieglāk paciest, ja skanētu mūzika vai audiogrāmata. Pietiktu arī ar fona troksni. Varbūt derētu aliņš, lai notrulinātu apkārtējo atmosfēru.

"Man vajag viltotu identifikācijas karti," Sedija teica, bet pārāk klusi, lai Tonijs to dzirdētu brīdī, kad pūlis skaļi noelsās par neveiksmīgu piespēli.

Sedija pamanīja lidmašīnu tikai tad, kad tā jau bija sākusi pārāk ātri virzīties uz leju.

Viņa nezināja, ka tā ir tēva lidmašīna. Vismaz sākumā ne. Grejs nebija no tiem, kas apkrāsoja lidmašīnu ar firmas logotipu.

"Tā lidmašīna," viņa teica Tonijam. Viņa viegli piebikstīja puisim pie rokas, lai pievērstu uzmanību.

"Kas?"

"Skaties. Paskaties, ko tā dara."

Arī dzinēja troksnis nebija tāds, kādam tam būtu jābūt. Pārāk skaļš. Pārāk tuvu.

Sastindzis mirklis, kurā smadzenes pieņēma neiespējamo kā neizbēgamu.

Lidmašīna ietrieksies tribīnēs. To nebija iespējams novērst. Lidmašīna sāka celties augšup, bet pārāk vēlu.

Sedija sagrāba Toniju aiz pleca. Nevis meklējot mierinājumu, bet mudinot viņu kustēties: "Tonij! Bēdz!"

Tonijs neizpratnē paskatījās uz viņu un spītīgi palika savā vietā. Sedija jau bija pierāvusies kājās, pagrūda puisi malā, nogāzdama viņu no kājām, paklupa un cauri džinsiem nobrāza celi, bet, mēģinot saglabāt līdzsvaru, atspiedās pret Tonija labi trenēto vēderpresi un

bēga.

Virs galvas apdullinošā skaļumā rēca lidmašīnas dzinējs, un šķita, ka troksnis, kas ar katru sekundi kļuva skaļāks, iezīmē pastardienu.

No triecienviļņa, kas satricināja tribīnes, viņa saļima uz ceļiem.

Tad iestājās pauze. Tas nebija klusums, bet īslaicīgs miers trokšņa vētrā.

Nākamo vilni radīja vairāku tonnu aviācijas degvielas aizdegšanās. Pērkona dārds no mākoņa nepilnu piecdesmit pēdu attālumā.

Uguns.

Pa gaisu lidoja dažādi priekšmeti. Lieli putuplasta pirksti un rokas, kas pirmīt bija tos vēcinājušas. Papīra glāzes un popkorns, hotdogi un ķermeņa daļas - tā visa bija tik daudz. Gaisā kūleņoja asins recekļu raķetes.

Sprādziena vilnis bija tik neiedomājami spēcīgs, tik neatvairāms, ka Sedija vēl vairākas minūtes neaptvēra, ka ir aizsviesta desmit metrus tālāk, aizsviesta kā tāda lapu pūtēja mesta lapa. Viņa bija atsitusies ar muguru pret sēdekli, bet triecienu bija slāpējis mazas meitenes ķermenis. Viņa bija aizmesta kā lelle, ar kuru Dievam apnicis spēlēties.

Viņa juta karstumu, it kā dažu centimetru attālumā no sejas būtu atvērta picas krāsns. Un it kā siers un peperoni būtu uzspridzināti ar rokas granātu. Aizdegās viena matu šķipsna, bet to ātri apdzēsa gaisa strūkla, kuru sprādziena radītais vakuums rāva atpakaļ.

Nākamās minūtes pagāja skaļā klusumā. Viņa nedzirdēja kliedzienus. Vairs nedzirdēja arī visapkārt krītošo atlūzu trokšņus. Viņa dzirdēja vienīgi pasaulē skaļāko auto signalizāciju savās smadzenēs, sirēnu, kas neskanēja kaut kur ārpusē, bet tieši galvā.

Sedija atgrūda malā sadragāto meitenes ķermeni un nometās četrrāpus starp krēslu rindām. Kaut kas mīksts spiedās starp pirkstiem. Kaut kas sarkans un balts - asiņaini tauki. Vesels gabals šķiņķa lielumā.

Kaut kas jādara, kaut kas jādara, smadzenes atkārtoja. Bet kas? Jābēg? Jākliedz?

Tagad viņa ievēroja, ka kreisā roka sagriezusies tā, kā rokas parasti negriežas. Nekas nesāpēja, viņa tikai redzēja kaulus - savus kaulus kas bija izdūrušies cauri apakšdelma ādai. Tievi, balti skaliņi spraucās laukā no brūces, kurā vīdēja jēls hamburgers.

Viņa iekliedzās. Laikam. Viņa nedzirdēja, bet juta, ka mute plati ieplešas.

Viņa piecēlās.

Apmēram trīsdesmit rindas augstāk tribīnēs plosījās ugunsgrēks. Lidmašīnas astes ķīlis bija vesels, bet to strauji aprija eļļainas liesmas. Gaisā cēlās biezu, sīvu dūmu stabs, kas pildīja nāsis ar degvielas

uzpildes stacijas un ceptas gaļas smaku.

Uguns plosījās ar tikpat kā bezkrāsainu liesmu.

Ķermeņi kvēloja dzelteni un oranži.

Ja vien nebija aizsviests kaut kur tālāk, viens no tiem bija Tonija ķermenis.

Apaļīgs vīrietis rāpoja prom, atspiezdamies uz elkoņiem, bet liesmas līda augšup pa viņa kājām.

Gadus desmit vecs zēns bija notupies līdzās mātes galvai.

Sedija aptvēra, ka aiz muguras risinās cits vājprāts. Viņa pagriezās un ieraudzīja pūli, kas panikā stumdījās un grūstījās kā no lauvas bēgošs bifeļu bars.

Taču daudzi nebēga, vien gurdi soļoja uz asinspirts pusi.

Pie Sedijas pienāca vīrietis un kaut ko teica, viņa lūpas kustējās. Viņa pieskārās ausij, un viņš laikam saprata. Vīrietis paskatījās uz viņas lauzto roku un izdarīja ko dīvainu. Viņš noskūpstīja savus pirkstus, pieskārās ar tiem viņas pleciem un devās prom. Vēlāk tas šķitīs dīvaini. Bet tobrīd ne.

Lidmašīnas aste sabruka liesmās. Cauri dūmiem Sedija pamanīja reģistrācijas numuru. Kaut kur satriekto smadzeņu dzīlēs viņa to jau zināja. Numurs to tikai apstiprināja.

Viņa gribēja ticēt kam citam. Viņa gribēja ticēt, ka tēvs un brālis nav tajā uguns un dūmu ellē. Viņa gribēja ticēt, ka elpo ko citu, nevis viņu degošo ķermeņu dūmus. Bet bija grūti izlikties. Tam vajadzēja spēkus, kādu viņai nebija, vismaz pagaidām ne.

Pašlaik viņa spēja ticēt tikai tam, ka visi un visur ir miruši. Viņai šķita, ka arī pati ir mirusi.

Sedija paskatījās lejup un pamanīja, ka visa bikšu stara ir vienās asinīs. Blīvi piesūcies džinsa audums. Viņa apstulbusi blenza uz to un juta, ka prāts vairs nespēj to visu aptvert.

Stadions sagriezās kā vilciņš, un viņa saļima.

*

“Laba pārmija,” Kukaiņcilvēks pie sevis nočukstēja klusu apsveikumu. Bauda par uzvaru. Tomēr nekāda lielā tā nebija. Lai cik dramatisks gala rezultāts izskatītos makro pasaulē, nano vidē tā bija tikai pagarāka satīklošana. Nevienas kukaiņu cīņas aci pret aci. Tikai saslēgšana, tēla savienošana ar rīcību.

To spētu katrs. Bet vai viņi to būtu paveikuši tik ātri? Vai iespējams satīklot pilotes smadzenes trīs dienu laikā? Un sagatavot visu tik dramatiskai pārslēgšanai?

Pie velna, nē.

Viņš izvilka kreiso roku no cimda. Pēc tam labo. Tās atbrīvojās ar klusu švīkstoņu. Tagad viņš varēja pasniegties augšup un tikt vaļā no ciešās ķiveres.

Būs jāpieregulē aizmugurējā siksna. Tā joprojām sāpīgi griezās

vietā, kur kakls sastapās ar īsi apcirpto galvas virsmu.

Viņš bija viens. Piecdesmit devītajā stāvā bija arī lielākas telpas, un daudzās pārmijnieku darba stacijās bija pat četras vadības pultis. Bet Kukaiņcilvēkam pienācās atsevišķa telpa. Ja nospiestu elektrisko žalūziju pogu, viņš ieraudzītu Kraislera ēkas smaili vienu kvartālu uz rietumiem. Nevienam citam pārmijniekam tādas ainavas nebija, lai gan viņš uz to sevišķi bieži neskatījās. Svarīgākais nebija ainava, bet tiesības uz to.

Telpa bija vienkārša, tajā tikpat kā nebija mēbeļu, tikai vadības pults. Apgaismojums bija trūcīgs, tikai *Peace Pearl*

smaržu terapijas sveču blāzma elegantā kristāla traukā. Un statisko traucējumu pelēkais spīdums monitorā.

Kukaiņcilvēks ieelpoja.

Uzvara. Ņem ciet un pieskaiti kopējam rēķinam.

Viņš zināja, ka uzdevums bija paveikts, kad visi astoņpadsmit nanoboti - divi kaujinieki un sešpadsmit čakli vērpēji - pilotes galvā bija vienlaikus satumsuši.

Vai kāds cits spētu vadīt astoņpadsmit kukaiņus reizē, no kuriem sešpadsmit aktīvi vilka vadus? Pat ja tie ir sagrupēti. Nē. Neviens. Lai pamēģina.

Un tomēr tā bija tikai satīklošana. Ja viņam uzbruktu Vinsents, jā, tad tā būtu mītiska kauja. Vai viņam izdotos? Varbūt. Vinsentu nedrīkstēja novērtēt par zemu. Vinsen-tam bija ķēriens.

Kukaiņcilvēks paskatījās uz ekrānu un pārbaudīja tele-metrijas datus, ko pārraidīja slepenais nanobots, kas tupēja Sedijas Maklēras pavadoņa matos, kur neviens to nevarēja pamanīt. Rādījumi liecināja par pēkšņu apkārtējās temperatūras paaugstināšanos no divpadsmit līdz sešdesmit trim grādiem pēc Celsija skalas.

Uguns lode.

Bet ar to nepietika, lai šo bērnu nonāvētu. Nepietika, lai nonāvētu Sediju. Ja vien viņa būtu bijusi sprādzienam daudz tuvāk vai vismaz viņai trāpītu kāda lauska vai atlūza…

Panākumi. Taču ne pilnīgi. Visticamāk, viens Maklēru ģimenes loceklis bija vēl dzīvs.

Kukaiņcilvēks zināja, ka visi gaida ārpusē pie durvīm, lai viņu apsveiktu. Viņš no tā baidījās, jo viņi noteikti būs ieslēguši televīziju un skatīsies to visu šausminošās krāsās, kāri tverdami helikopteros lidojošo reportieru satraukumā spiedzošās balsis.

Kukaiņcilvēkam nepatika līķu sekcijas. Viņam pietika ar uzvaru. Nebija jēgas tīksmināties, sist saujā un darīt visu ko tamlīdzīgu.

Viņš vēlējās, kaut vispār nevajadzētu iet laukā. Bet ļoti gribējās uz tualeti.

Viņš sataustīja telefonu un iebāza ausīs austiņas. Atrada meklēto mūziku.

Kad ienaidnieki uzdodas par draugiem,
Lai beigās vēl tuvāk turētos,
Viss apkārt satumst.
Virtuves nazis mugurā grimst.

Kukaiņcilvēkam nebija draugu. Ne šajā dzīvē. Ne šajā darbā. Un daudzi būtu gatavi ietriekt viņam nazi mugurā. Paranoja? Ha! Paranoja bija veselais saprāts!

Viņš uzvilka pāri galvai svītera kapuci un, dziļi un smagi nopūties, atvēra durvis.

Protams, viņu gaidīja Džindals ar sveicienam paceltu plaukstu. Džindals bija… kas īsti bija Džindals? Pārmijnieku biroja vadītājs? Viņš pats uzskatīja, ka viņam šeit ir kaut kāda vara. Pārmijnieki savukārt uzskatīja, ka viņa

pienākums ir rūpēties, lai ledusskapī netrūktu *Red Buli.*

Trīsdesmit piecus gadus vecs vīrietis pieglaimīgi smaidīja sešpadsmit gadus vecam puišelim kapucē. Pielīdējs. Pat izpildīja dažas deju kustības, cenzdamies *piebraukt* Kukaiņcilvēkam geto stilā. Kukaiņcilvēks bija no Naitsbri-džas - smalka Londonas rajona. Viņš nebija no Bronksas. Bet ko gan Džindals zināja? Ja melnais, tātad no geto.

“Nolādētais signāla pastiprinātājs dirižablī iznīka, Džin-dal,” Kukaiņcilvēks teica, nedaudz par skaļu ausīs skanošās mūzikas dēļ. “Darbojos ar astoņdesmit procentu jaudu.”

Paskatīsimies, vai bojāts pastiprinātājs arī rosinās Džin-dalu uz deju. Kukaiņcilvēks spiedās viņam garām.

Bet ar Bēmovski bija citādi. No Bēmovska nevarēja tik vienkārši atkratīties. Lai gan viņš bija sešdesmit gadus vecs fiziski un emocionāli izdedzis vecis ar sirmiem, sešas dienas augušiem bārdas rugājiem un dzērāja izburbu-šo degunu, Bēmovskis tomēr bija meistars. Nebija labāka pārmijnieka par Entoniju Elderu, saukta par Kukaiņcilvē-ku, bet, ja kāds varēja pretendēt uz otro vietu, tad tas bija Bēmovskis.

Galu galā viņš bija radījis spēli.

Kukaiņcilvēks izņēma vienu austiņu. Grupa turpināja dziedāt par to, ka jāizvēlas cilvēki, ar kuriem saieties. Bēr-novskis savieba savu greizo, smīnīgo grimasi, kas patiesībā bija viņa vislaipnākā izteiksme.

“Kas i’, Kukaini? Negribi redzēt ierakstu?”

“Atšujies, Bēmovski. Vajag noliet.”

Bēmovskis droši vien jau bija ķēries pie termosa, kurā glabāja atdzesētu degvīnu. Viņš sagrāba Kukaiņcilvēku aiz pleca un apgrieza riņķī. “Izbeidz, puika. Tiešām negribi redzēt makro? Baigais sasniegums. Izcils notikums mums visiem.”

Kukaiņcilvēks atgrūda veča roku, taču bija spiests ieraudzīt postažu augstas izšķirtspējas kvalitātē. Izskatījās pēc kameras tajā pašā dirižablī, attēls bija pārāk stabils, lai būtu no helikoptera. Dūmi un

līķi.

Kukaiņcilvēks novērsās. Ne tāpēc, ka skats bija pārāk briesmīgs, bet tāpēc, ka tam nebija nozīmes. “Es tikai spēlēju spēli, vecais.”

“Dvīņi gribēs pateikties,” Bēmovskis ņirdza. “Viņiem arī pavēlēsi *atšūtiesl* Tu šodien devi pamatīgu triecienu. Grejs Maklērs un viņa puika pārvērtušies ogļu briketēs. Tu esi ticis augstākajā līgā, Entonij - makro pasaulē tu tagad esi masu slepkava, nevis tikai zirnekļu šāvējs gaļā. Un mēs visi esam soli tuvāk pilnīgam mieram, laimei un vispārējai brālībai.” “Es gribētu būt soli tuvāk atejai, vecīt,” Kukaiņcilvēks teica.

“Šajā valstī to sauc par tualeti, sīkais britu bastard.” Viņš mēģināja tikt prom, bet Bēmovskis pēkšņi spēra soli tuvāk, uzlika savas bālās, ar papīram līdzīgu ādu pārvilktās rokas Kukaiņcilvēkam uz skausta, pievilka viņu tuvāk un iepūta ausī alkohola izgarojumus: “Kādudien tu pieaugsi, Entonij. Tu sapratīsi, ko esi izdarījis.” Viņš pieklusināja balsi līdz čukstam. “Un tas tevi sagrauzīs.”

Kukaiņcilvēks pagrūda viņu malā, bet ne tik stipri, lai vecais vīrs pakristu. “Tu gan esi stulbs, Bēmovski.” Kukaiņcilvēks smaidīja un grozīja galvu. Viņš pielika pirkstu pie deniņiem: “Es tikko pārinstalēju pilotei smadzenes. Domā, nepārinstalētu arī sev? Ja rastos tāda vajadzība.”

Tas beidzot lika Bēmovskim aizvērties. Vecais pakāpās solīti atpakaļ, saviebās un novicināja roku, it kā negribētu vairs redzēt Kukaiņcilvēka gludo seju.

“Makro viss ir mikro, vecais. Tu slīcini sirdsapziņu alkoholā vai dūmos, no kuriem smirdi pēc sabrauktas maitas…” Viņš redzēja, ka Bēmovskis pamet bažīgu skatienu atpakaļ uz Džindalu. Tātad Bēmovskis domāja, ka tas ir noslēpums? Vecais muļķis. “Dari, ko gribi, Bēmovski. Nav jau mana darīšana, vai ne? Taču man ir labāka metode. Šņik-šņak, vadiņš-vadiņš. Ja vien kādreiz kļūšu vecs un tikpat plānprātīgs kā tu, vai zini. Bet tagad tu laidīsi mani uz tualeti vai arī es apčurāšu tev kāju.”

ČETRI

Sedija Maklēra bija zaudējusi samaņu ātrās palīdzības mašīnā ceļā uz slimnīcu.

Viņa bija pamodusies kā salauzīta. Gaismas zibšņi, pāri noliekušās sejas, virs galvas flīzēti griesti un fluorescējoši gaismekļi. Zaļi uzsvārči, maskas, caurulītes un spoži metāla instrumenti.

Kā sapnī. Sliktā sapnī.

Elpu aizsita asas sāpes rokā, kad kāds tai piegrūdās.

Reizē ar uzsvārčos tērptajiem ārstiem ieradās vīri melnos uzvalkos. Apsardze. Sargāt Maklēru. Lūk, kas viņa tagad bija - vienīgā Maklēra.

Iedūrās skaudra sāpe, ko neizraisīja kails nerva gals, bet gan pašas dvēseles aukstā naža dūriens.

Pēc tam cauri vēnām izplūda reibinošs atvieglojums, jo sāka iedarboties opiāti.

Miegs un briesmīgi murgi, kuros viņa krita degošas miesas dūksnājā. Kā pārceptā pastilā. Un nedega viņas tēvs vai brālis, bet gan māte, kas nebija sadegusi, bet nomirusi šādā pašā slimnīcas gultā, jo viņas iekšas bija saēdis vēzis.

Sedija pamodās. Pēc cik ilga laika? Nebija zināms. Istabā nebija ne kalendāra, ne pulksteņa, tikai vīrietis melnā uzvalkā un baltā kreklā, ar melnu kaklasaiti un austiņu. Viņš sēdēja krēslā, sakrustojis kājas, un lasīja komiksu.

Viņam noteikti bija ierocis. Noteikti bija arī elektrošoka pistole. Un droši vien vēl viens ierocis makstī pie potītes.

Sedijas ķermenis bija viens liels zilums. Viņa ātri novērtēja situāciju un konstatēja, ka sāp katrs ķermeņa centimetrs. Viss smeldza gan iekšpusē, gan ārpusē.

Viņa gulēja uz muguras ar mazliet piepaceltu galvu, un pie labās rokas bija pielīmēta adata. Blakus gultai karājās caurspīdīgs plastmasas maiss.

Kreisā roka bija ietīta plastmasas pārsējos, nedaudz ieliekta un iekārta trosē.

Kaut kas bija ievadīts urīnizvadkanālā. Sāpēja, bet tajā pašā laikā bija sajūta, ka tas tur atradies jau ilgāku laiku.

“Kas jūs esat?” viņa jautāja. Galvā jautājums skanēja pilnīgi skaidri, bet viņa saprata, ka atskan vien čuksts.

Vīrietis aši atrāva skatienu no grāmatas.

“Ūdeni,” Sedija sēca, jo pēkšņi viņu bija pārņēmušas slāpes.

Vīrietis steigšus piecēlās, piegāja pie gultas un nospieda pogu. Gandrīz acumirklī durvis atvērās un ienāca divas medmāsas. Nē, medmāsa un ārste, jo vienai no viņām kaklā bija stetoskops.

“Ūdeni,” Sedija pamanījās izmocīt puslīdz saprotamā balsī.

“Vispirms mums vajadzētu…” ārste sacīja.

“Ūdeni!” Sedija dusmīgi atkārtoja. “Vispirms - ūdeni.”

Ārste pakāpās solīti atpakaļ. Viņa nebija ne pirmā, ne pēdējā, kas pakāpās soli atpakaļ.

Māsiņai bija pudele ar saliektu salmiņu. Viņa ļāva Sedi-jai norīt mazu malciņu. Kāda svētlaime.

Sedija atcerējās, ko par medmāsām bija teikusi māte, gulēdama uz nāves gultas. Visi ārsti varēja iet ellē, bet māsiņas taisnā ceļā nokļuva debesīs. Protams, Birgida Maklē-ra ne debesis, ne elli nedomāja burtiskā nozīmē.

Viena.

Sedija bija palikusi viena. Šī atskārsme viņu biedēja.

Tikai es, viņa domāja.

Viņai šķita, ka raud, bet asaras nejuta, tikai vajadzību pēc tām.

Istabā bija arī otrs vīrietis melnā uzvalkā. Vecāks. Korporācijas apsardzes priekšnieks. Sedija viņu pazina. Zināja arī viņa vārdu, bet tobrīd nevarēja to atcerēties. Trešais vīrietis bija labi kopts, ļoti dārgā, svītrainā uzvalkā, un vārdu “jurists” viņš būtu varējis arī uztetovēt sev uz pieres.

Korporācija rīkojās. Juristi, apsardze - tas viss sasodīti par vēlu.

Viņa gribēja uzdot muļķīgu jautājumu. Muļķīgu, jo jau zināja atbildi. “Tētis. Un Stouns,” viņa ieteicās.

“Tagad nedomā par to,” medmāsa laipni teica.

“Miruši,” apsardzes priekšnieks atbildēja.

Medmāsa uzmeta viņam niknu skatienu.

“Viņa ir mana priekšniece,” vīrietis kategoriski paziņoja. “Viņa ir Maklēra. Ja viņa jautā, es atbildu.”

Ārste lasīja slimības vēsturi. Māsiņa pētīja Sediju, kā novērtēdama viņas drosmi. Iespējams, jamaikiete, spriežot pēc akcenta. Vai arī no kādas salas, kurā ar angļu valodu dara visu ko stilīgu.

Viņa viegli paraustīja plecus un ļāva Sedijai iedzert vēl vienu svētīgu, spirdzinošu ūdens malku.

“Man jāzina, cik drīz varēšu viņu pārvietot,” apsardzes priekšnieks sacīja. Stems. Tā viņu sauca. Kaut kāds Stems. Viņa seja allaž izskatījās tā, it kā viņš tikko būtu skuvies. Kaklasaite bija kārtīga, bet krekla apkakle mazliet sagriezusies. Un, lai gan viņš ļoti centās izskatīties nesatricināms, mutes kaktiņi sliecās lejup. Acis bija sarkanas. Viņš bija raudājis.

“Pārvietot viņu?” ārste pārsteigti iesaucās. “Ko jūs runājat? Viņai ir sarežģīts elkoņa kaula un spieķkaula lūzums, smadzeņu satricinājums, iekšējā asiņošana…”

“Dakteres kundze,” Stems teica, “viņai nav droši šeit atrasties. Mums ir sava vieta. Pašiem savi ārsti, sava slimnīca. Un droša

apsardze.”

“Viņai jāveic magnētiskā rezonanse. Jānoskaidro, vai nav bojātas smadzenes.”

“Mums ir magnētiskās rezonanses iekārta,” jurists teica, un viņš izstaroja pašpārliecību. Hārvarda Juridiskās fakultātes balss. Balss, ar kurn vienkārši nebija ļauts strīdēties. “Esmu Maklēras jaunkundzes pagaidu aizbildnis un viņas advokāts. Domāju, ka Maklēras jaunkundzei vajadzētu savus ārstus. Un diez vai jums nāks par labu tas, ka ap slimnīcu divdesmit četras stundas diennaktī dežurēs plašsaziņas līdzekļi.”

Stems paskatījās uz meiteni. Viņš centās neko neizrādīt, bet Sedija uztvēra un saprata viņa skatienu.

Nē, viņai tiešām nepatiktu, ja svešinieki skatītos viņas galvā. Iespējams, viņi ieraudzītu ko tādu, ko būtu ļoti grūti saprast. Tātad Stems zināja. Ļoti noderīgi.

“Vediet mani uz mājām,” Sedija teica.

Stems palocīja galvu. “Jā, Maklēras jaunkundz. Uz mājām.”

Netālu no Noasa mājas bija parks, bet smidzināja lietus, kas varēja pārvērsties īstā lietus gāzē, tāpēc viņš ar diviem draugiem Muhamedu un mazo Koru spārdīja bumbu divu augstu mūru daļējā aizsegā.

Noass to padriblēja, izpildīja veiklu *pedalada* un piespēlēja Muhamedam.

“Da labi, es arī protu *čīlieti* ,” mazā Kora izaicinoši teica. Viņa mnāja par īpašu sitienu ar kāju, ko izpilda, palecoties gaisā, lai trāpītu pa lidojošu bumbu. Mazajai Korai šķita, ka neviens teikums nav pilnīgs, ja tajā neiesprauda “da labi”.

“Vienreiz tev tas varbūt izdosies,” Muhameds nepiekāpās. “Pēc tam nokritīsi uz galvas un sešas nedēļas gulēsi slimnīcā.”

Mazā Kora metās viņam virsū, atņēma bumbu un apbrīnojami stipri, bet pavisam neprecīzi raidīja uz tuvāko sienu. Tā atsitās pret picu restorāna sētas puses loga restēm un šāvās pie sētas pieķēdēta motocikla virzienā. Sēta šķīra ielu no vilciena sliedēm, un brīdī, kad Muhameds sāka bārt mazo Koru, garām rēkdams aizšāvās vilciens un noslāpēja viņa balsi.

Noass satvēra motocikla stūri un iztaisnoja braucamo, pirms tas bija apgāzies. Pēc tam viņš metās pakaļ bumbai, kas bija aizripojusi labu gabalu.

Pirmais to panāca jauns vīrietis. Viņš apturēja bumbu, mazliet padriblēja, lai parādītu, ka arī viņš to prot, un aizspēra to prom no Noasa, atpakaļ viņa draugiem.

Vīrietis bija aziāts - ķīnietis, Noass minēja - un satriecoši izskatīgs. Viņš noteikti nebija šejienietis.

Vīrietis ieteicās: “Noas?”

Noass sastinga. Draugi nāca tuvāk, lēnām, kā sargādami, bet piesardzīgi.

Vīrietis nepavisam nešķita draudīgs. Viņš neatņirdza zobus, nenāca tuvāk. Viņš mierīgi skatījās Noasam acīs.

“Kas jautā?”

“Es meklēju Noasu Kotonu.”

Amerikāņu akcents. Vismaz Noasam tā šķita.

“Tas esmu es,” Noass atzinās kareivīgi un reizē vienaldzīgi. Noass bija pilsētas puika, piesardzīgs no dzimšanas.

Amerikānim bija nedaudz pāri divdesmit gadiem, viņš bija garš (sevišķi, ja bija ķīnietis), tievs un izskatījās nevainojami. Viņam mugurā bija tumši zils, garš kašmira mētelis, tumšs uzvalks un dārgs krekls, kura apkaklīti nesaturēja vis kaklasaite, bet kaut kāda balta zieda piespraude.

“Mani sauc Ņižinskis,” amerikānis teica. “Esmu tava brāļa draugs.”

“Ņižinskis. Izklausās pēc krievu uzvārda.”

Ņižinskis paraustīja plecus un pasmaidīja, parādīdams nevainojami baltus zobus. “Dīvains vārds, piekrītu. Parasti mani sauc par Žinu.”

“Ko jums no manis vajag?”

Ņižinskis nolieca galvu un sakopoja domas. Vai vismaz tēloja, ka sakopo domas. Tad teica: “Redzi, Noas, Alekss lūdza, lai tevi uzmeklēju, ja… ja ar viņu kas notiks.” Noasam pēkšņi kļuva grūti elpot. “Jā?”

“Jā. Tavs brālis darīja ļoti svarīgu, bet ļoti bīstamu darbu. Zini, viņam bija īpašas spējas.”

“Viņš atvaļinājās no armijas. Pameta visu.”

“Es nerunāju par armiju.”

Noass blenza uz vīrieti, kurš skatījās pretī ar melnām mandeļu formas acīm, ko ieskāva sievišķīgi garas skropstas. Viņa sejas izteiksme bija atklāta un godīga. It kā viņam nebūtu nekā slēpjama.

Ņižinskis zīmīgi uzlūkoja Muhamedu un mazo Koru, kuri bija pienākuši vēl tuvāk.

“Viss kārtībā, draugi,” Noass teica. “Tāpat ir jau pārāk slapjš. Tiekamies rīt? Pēc skolas.”

B2RK

Mazā Kora nekad nesaprata mājienus, bet Muhameds gan. Viņš saķēra meiteni aiz rokas un teica: “Nāc, MK.” “Man jāpaņem bumba,” mazā Kora kareivīgi sacīja, tomēr sekoja Muhamedam uz priekšu pa šķērsielu, līdz abi pazuda aiz stūra.

“Kas notika ar Alekšu?” Noass izgrūda.

“Tu domā…”

“Jūs lieliski saprotat, ko es domāju, vai ne?” Noass viņu

pārtrauca.

Šis dusmu izvirdums Ņižinski nesadusmoja, tikai izraisīja līdzjūtību. “Es zinu, ka Alekss pārcieta pēkšņu un pilnīgu nervu sabrukumu. Gandrīz vienas nakts laikā no normāla, lai gan reizēm saspringta cilvēka kļuva par pilnīgu plānprātiņu, kā tādus mēdz saukt.”

Noasa sirds daudzījās, un viņš smagi elsoja, jo ārā lauzās pārāk daudz apspiestu emociju. “Zināt, es biju pie viņa aizbraucis. Divreiz. Skaidrs? Tajā briesmīgajā vietā. Viņš ir pieķēdēts kā tāds sūda suns!”

Ņižinskis pamāja ar galvu. Vairāk neko.

Lietus vilnis bija klāt, tas traucās uz priekšu pa šķērsielu. Ņižinskis izņēma no mēteļa kabatas lietussargu un atvēra to dažas sekundes pirms tam, kad sāka birt pirmās rupjās lāses. Viņš piegāja tuvāk, lai pasargātu arī Noasu, bet Noass to nevēlējās. Viņš pakāpās atpakaļ lietū, ļaudams tam kapāt kailo galvu un plecus.

“Viņš tur tikai sēž un kaut ko murmina, tikai, tikai…” “Ko viņš saka? Ko murmina?”

“Nano nano nano. Zinu - tas izklausās jocīgi, vai ne?”

“Nē, Noas! Ko vēl viņš saka?”

Noass pašūpoja galvu: “Runāja kaut ko par Kukaiņcil-vēku.”

Lūk, beidzot Ņižinska bezkaislīgās acis samiedzās, augšlūpa noraustījās. Siltā līdzjūtība, kas no viņa plūda, acumirklī pārvērtās aukstā maskā.

Šis pēkšņais tumsas uzplaiksnījums Noasam nepaslīdē-ja garām nemanīts. Skumjas? Nē, lai gan varbūt daļēji.

Dusmas. Pareizi! Dusmas! Bet tās ātri izplēnēja.

“Vēl kaut ko?” Ņižinskis jautāja. Nu viņš vairs nepūlējās saglabāt masku. Viņš zināja, ka Noass pamanījis viņa acīs patiesības dzirksti. Tukšā muldēšana bija beigusies. Bija jānāk patiesībai.

“Jā,” Noass teica, “vienu vārdu. Viņš sāka to kliegt. Kliedza to kā… kā…” Brīdi puisis nespēja parunāt. Pārāk daudz. Pārāk strauji. Viņš piespiedās ar muguru pie sienas, kas kaut daļēji pasargāja no lietus gāzes.

“Berzerks,” Ņižinskis klusi sacīja.

Noasa sirds pamira. Skatiens pašāvās augšup. “Ko tas, velns parāvis, nozīmē? Kas tas ir? Un kā jūs zināj ā t?”

Ņižinskis nopūtās. “Kas tas ir? Tā ir organizācija. Es tajā darbojos. Tāpat kā Alekss.”

Viņš gaidīja un vēroja, kā Noasa prāts to sagremo. Beidzot puisis atskārta patiesību. “Vai jūs esat atnācis, lai…” Viņš nespēja pabeigt jautājumu. Tas šķita absurds, un, ja viņš to pajautātu, pašam būtu kauns.

“Tavam brālim bija īpašas spējas. Ļoti retas spējas. Reizēm tās ir iedzimtas. Ja tev šīs spējas ir, mēs sarunu turpināsim. Ja ne, tad

šķirsimies un tu vairs nekad par mums neko nedzirdēsi.”

Noass izmirkšķināja no acīm ūdeni: “Ko tas nozīmē?” Kad Ņižinskis neatbildēja, viņš teica: “Kukaiņcilvēks. Vai tas ir īsts? Vai viņš Aleksam to nodarīja?” “Kukaiņcilvēks ir īsts.”

“Kā lai es… Kā lai uzzinu, vai man ir tās spējas?” Ņižinskis izņēma no mēteļa iekškabatas vizītkarti un pasniedza to Noasam. Uz tās bija dīvaini, ar roku rakstīti norādījumi. Noass to piesedza, lai paslēptu no lietus.

Ņižinskis pagriezās uz promiešanu, bet tad apstājās un uzsauca Noasam. “Saki, Noas, kas ir svarīgāks: brīvība vai laime?”

Vai tā bija kāda spēle? Bet Ņižinskis nesmaidīja. “Nevari būt laimīgs, ja neesi brīvs,” Noass atbildēja. Amerikānis pamāja ar galvu. “Neej rīt uz skolu.”

ARTEFAKTS

Adresāts: Č. un b. Ārmstrongi **Sūtītājs:** Š. lebovska

Nodaļa: korporācijas "Ārmstronga stilīgās dāvanas" nodaļa "Spēcīgā Amerika"

Statuss: pilnĪgi SLEPENI ŠIFRĒTS. Izlasīt un droši izdzēst!

Kungi, Jūs lūdzāt ik pa laikam informēt par subjekta Bērnovska garīgo stāvokli. Mums izdevies uzlauzt viņa datora drošības sistēmu. Pievienojam fragmentu no viņa video dienasgrāmatas. Lai gan šķiet, ka Bērnovskis kādu uzrunā, nav pierādījumu, ka šos failus redzējis vēl kāds, izņemot pašu Bērnovski.

Mēs uzskatām, ka tie ir aizsargāti.

Šoreiz neizdarām secinājumus par subjekta Bērnovska garīgo stāvokli, taču ņemiet vērā, ka viņš daudz dzer un ir atkarīgs no opija.

Šis ir ieraksta atšifrējums. Pieejams arī videoieraksts.

SEKO IERAKSTS

Es tev pastāstīšu par nano pasauli. Tur, dziji iekšā nano, var redzēt lielus brīnumus, vecīt. Tu domā, ka krāšņs ir saulriets vai koks? Nē, ģenialitāte, jaunrade, arhitektūra, visa sasodītā sarežģītība, šķautnes un raksti, un šausmas - o,jā,

tās tik tiešām ir šausmas - tas viss ir gaļā.

Gribi redzēt Dievu Radītāju - visdižāko mākslinieku? Ielūkojies nano. Tur tu redzēsi savu Dievu, un viņš tevi pārbiedēs līdz nāvei.

Dievs nav lielas formas, ko mēra kilometros, bet viņš ir tur, dziļi iekšā. Tur, kur mušas antenas izskatās kā spalvains koka stumbrs, kas raustās asinskārē, un makrofāgs, kas slīd uz priekšu kā kailgliemezis, nāk tevi apēst, un šūnas dalās tev turpat zem kājām, un apkārt ir mutuļojošu baktēriju ainavas. Jā, tieši tur. Vai gribi sastapties ar Dievu aci pret aci?

Ienāc man līdzi nano pasaulē, un es parādīšu, kas notiek, kad uz cilvēka acs ābola uzber veselu maisu uzlaboto, pret meticilīnu rezistento zeltaino stafilokoku-pašu nekrotizē-jošo fascītu, īstu draņķi, "smago artilēriju". Ā, tu nesaproti smalkos latīņu terminus? Varbūt "miesēdājas baktērijas" skan saprotamāk?

Pārgriez maisu un izber, un tās tūliņ pat ķeras pie darba. Iegraužas acī un nervos, un smadzenēs. Tu nemaz nezini, kā patiesībā izskatās Dieva darbi, kamēr neesi redzējis mazās stafilokoku bumbiņas tur, lejā, gaļā. Tās izskatās apmēram tik lielas kā kaķi, vai saproti? Tās arī ir pūkainas, bet tām nav ne acu, ne sejas. Tās izskatās kā puniem klātas bezdvēselis-kas regbija bumbas. Vecīt, tev vajadzētu redzēt tās darbībā.

Jāredz, kā tās pārvērš putrā veselas šūnas.

Jāredz, kā tās ieēdas gaļā, uzspridzina šūnas, aug, dalās, mutuļo, vēl un vēl, un visu laiku ēd. Tās mazās, pumpainās bumbiņas. Kad čalis sajūt sāpes, ir jau par vēlu.

Jā… Gribi redzēt Dieva, dižā mākslinieka, seju? Nolaidies nano un paskaties, kā veselīgas miesas jūrai uzbrūk šīs mikroskopiskās ordas - slepkavīgi huņņi.

Un galu galā tās izgrauzīsies līdz dienasgaismai. Caur degunu, vaigu, aci, galvaskausu.

Lai slavēts Tas Kungs-dižais un vājprātīgais mākslinieks.

ATŠIFRĒJUMA BEIGAS

PIECI

Arī Vinsents apmeklēja Londonu, bet viņu no Noasa un Ņižinska šķīra daudzi kilometri.

Vinsentam bija nedaudz pāri divdesmit, un viņš bija akurāts vidēja auguma jauneklis ar rūpīgi apgrieztiem brūniem matiem, lūpu kaktiņiem, kas sliecās lejup, un brūnām acīm, kurās nebija ne mazākā siltuma. Viņam bija nedaudz līks deguns ar nāsīm, kas reizēm nervozi iepletās, un tikko pamanāma rēta, kas stiepās centimetru virs un centimetru zem lūpām.

Viņš izturējās kā cilvēks, kas nevēlas pievērst sev uzmanību, taču viņam nepiemita talants iejukt pūlī. Viņu ievēroja, un tas bija viņa lāsts, lai cik centīgi viņš nodurtu acis un saglabātu bezkaislīgu sejas izteiksmi. Cilvēki Vinsentu ievēroja, jo viņa izturēšanās pauda apslēptas emocijas un nenosvērtību, ko viņš maskēja ar piesardzīgām kustībām un klusu, gandrīz nedzirdamu balsi.

Vinsents ieturēja vakariņas patīkamā indiešu restorānā Šarlotstrītā, knibinot kraukšķīgo indiešu pankūku *poppadom.* Mērķis atradās pretim pie lielāka, gaišāka un

trokšņaināka galda.

Pie tā bija pieci cilvēki, bet viņa mērķis bija Līzlote Osboma - ne bagātākā un ne ietekmīgākā, tāpēc tās vieta nebija vis galda galā, bet apmēram pa vidu, ar muguru pret Vinsentu.

Tomēr Vinsentam pavērās lielisks skats uz viņas kreiso aci.

Viena Vinsenta prāta daļa atradās šajā telpā, nekoncentrējoties dzirdēja sarunu, kuru pārtrauca pēkšņas smieklu šaltis, redzēja dzelteno lampu atspulgus vienkāršajās restorāna vīna glāzēs un vispārīgi prātoja par mākslas darbu izvēli pie sienām, ko klāja tapetes.

Otra Vinsenta prāta daļa atradās pretējā telpas pusē, notupusies uz Līzlotes Osbomas kreisā apakšējā plakstiņa. No šāda skatpunkta Vinsents redzēja kokus ar resniem stumbriem, kas, neticami slaidi izliekušies, auga porainos, mitros, sārtos audos. Šiem kokiem nebija zaru, tāpēc tie līdzinājās ar raupju mizu klātām brūnām palmām, kas izliecās un pazuda skatienam. Miza bija nevērīgi noziesta ar melnu, darvainu vielu, it kā kāds būtu apmētājis skropstas ar darvas riekšavām.

Skropstas.

Ar tušu nokrāsotas skropstas.

Vinsenta zirnekļa kājas pārkāpa pāri divām ādas ērcēm - krokodiliem ar neizteiksmīgiem bezdvēselisku kaķveidīgo dzīvnieku purniem. No skropstu pamatnes laukā spraucās ādas ērču mazuļu rāpuļu astes. Tās locījās.

No saviem augstumiem starp divām lipīgām, nolaidenām

skropstām ar raupju mizu Vinsents redzēja plašo, mitro acs baltuma līdzenumu, kas stiepās līdz pat apvārsnim. Piena jūra zem nospriegotas, mitras plēves. Šajā piena jūrā bija redzamas līkumotas, sarkanas upes. Ielūkojoties ciešāk, viņš ieraudzīja lidojošiem šķīvīšiem līdzīgo sarkano asinsķermenīšu un reto, poraino limfocītu pieplūdumu, kas atkārtojās regulārā ritmā.

Viņš lūkojās pāri Līzlotes acs baltumam, ko caurauda sarkani kapilāri, jo viņa pārāk maz gulēja, un ieskāva melna darva, kurā, kā viņš redzēja, mitinājās mikrofauna un, protams, visdažādākās dzīvās būtnes - tik mazas, ka pat biots tās nespēja saskatīt.

Vinsents sajuta vēja brāzmu un redzēja, ka viņam šausminošā ātrumā tuvojas šķērslis. Tā bija bezgalīga, viegli izliekta sārtpelēkas miesas siena, kas šķita kādas desmit pēdas augsta. Tā spēji un neapturami traucās pāri acs ābolam kā vētras fronte. No šīs pelēksārtās sienas arī spraucās laukā tumši brūni palmu stumbri, kas izliecās uz augšu un pazuda Vinsenta skatienam. Kā siena, kas izrotāta ar smieklīgi izliektiem pīķiem.

Līzlote mirkšķināja acis.

Vinsents teica: "Gāzētu, lūdzu," atbildot uz viesmīles jautājumu, kādu ūdeni viņš vēlētos.

"Vai esat gatavs pasūtīt?"

"Kāds jums ir firmas ēdiens? Kaut gan patiesībā man ir vienalga, es to ņemšu. īpaši asu." Viņš atdeva ēdienkarti viesmīlei, kas uzstājīgi gribēja pastāstīt, kāds tad ir firmas ēdiens.

Vinsentam tas nebija svarīgi. Ēdiens vispār viņam nešķita pārāk svarīgs. Tā bija viena no baudām, pret kuru viņš bija pilnīgi vienaldzīgs, lai gan ārkārtīgi pikanti ēdieni radīja izjūtas, kas varbūt attāli līdzinājās baudai.

Vinsenta īstais vārds bija Maikls Fords, un viņš cieta no anhedonijas - retas slimības, kam raksturīga nespēja izjust baudu. Parasti tas ir viens no ilgstošas narkotiku lietošanas vai šizofrēnijas simptomiem. Bet Vinsents nebija ne narkomāns, ne traks.

Traks šī vārda klīniskajā izpratnē.

Pagaidām.

Biots ar funkcionālo un ne pārāk asprātīgo vārdu V2 sasprindzināja visas sešas kājas un sagatavojās. Kad virsū skrienošais plakstiņš mikrosubjektīvajā uztverē jeb m-su-bā bija pārdesmit pēdu attālumā (dažu milimetru attālumā makro vidē jeb makā), biots lēca.

Tas lidoja pa gaisu. Izpleta īsus, strupus spārnus, kas palīdzēja stabilizēt lidojumu un nekūleņot. Biots plati izpleta arī kājas, lai amortizētu piezemēšanos. Tad tas nošļūca lejā pa skropstu, nosmērēdamies ar skropstu tušu, piezemējās un iedūra miesā sešas spicas kājas, kuru gali sašķēlās, veidojot atskabargas. Tā biots nofiksēja savu pozīciju.

Bija bīstami izmantot atskabargas, jo gadījumā, ja nepaveicās un tās nokļuva pārāk tuvu nervu galam, mērķis varēja sajust kņudoņu un izdomāt pakasīt niezošo vietu. Biots f.an netiktu saspiests, bet pilnīgi noteikti pārvietots uz citu vietu, un būtu izniekots vērtīgs laiks.

Strauji uzbrukušais augšējais plakstiņš mežonīgi ietriecās apakšējā. Milzīgās skropstas kā rets palmu mežs saļodzījās un nodrebēja biotam virs galvas. Uz plakstiņa notika zemestrīce, bet V2 bija ielaidis atskabargas, tāpēc viņam nekas nedraudēja.

Starp plakstiņiem izspiedās lipīgs šķidrums, bet, kad augšējais vāks sāka attālināties, tas izstiepās kā košļājamā gumija, līdz pārplīsa.

Asaras.

Vinsents bija pārcietis asaru plūdus citā uzdevumā, kad viņa biots tika aizskalots pāri visai sejai un iestiga šķidros puņķos.

Bet šīs nebija īstas asaras, tikai mitrināšana.

Augšējais vāks attālinājās, aiztraucās pāri ledainajam baltumam un varavīksnenei. Vinsentu tas iepriecinātu, ja vien viņu vispār kas spētu iepriecināt.

Tik lielā tuvplānā daudzas cilvēka ķermeņa daļas bija biedējošas. Bet tikai dažas šajā ziņā spēja mēroties ar varavīksneni. Tas, kas no tālienes izskatījās kā zils ledus, tuvumā bi ja īsts Jupitera vētras epicentrs. Ārmalā Vinsents redzēja zilo nokrāsu vai vismaz pelēko, kas izskatījās zils. Taču šis laukums nebija gluds, drīzāk tas bija samudžināts, šķiedrains jūklis, tūkstošiem jēlu muskuļu šķiedru, kuras visas tiecās uz iekšu zīlītes virzienā; to uzdevums bija paplašināt un sašau-r ināt varavīksneni, lai ielaistu vairāk vai mazāk gaismas.

Tuvumā (tuvāk, nekā atradās V2, kas tupēja uz plakstiņa malas, nemaz nebija iespējams piekļūt) varavīksnene izskatījās kā kārtu kārtām sagūluši pelēkoranži tārpi, kas bija tievāki varavīksnenes ārmalā un resnāki - tuvāk zīlītes malai.

Pati zīlīte atradās tālāk - tā bija kā šaušalīgs, dziļš, piķa melns caurums. Bedre. Taču, ieskatoties tieši iekšā un noķerot pareizo gaismas staru, varēja ieraudzīt šīs bedres dibenu līdz pat atsevišķiem asinsvadiem un acs nerva savienojuma vietai.

Šoreiz Vinsentam neizdevās to ieraudzīt. Sveču un tumšo, dzeltenīgo spuldžu gaismā tas nebija iespējams. Viņš redzēja zīlīti tikai kā melnu, apaļu ezeru, kas paplašinājās, kad varavīksnenes čūskveidīgie muskuļi nedaudz sarāvās.

Biots bija 400 mikronu - mazāk nekā pusmilimetru -garš un tikpat plats. Bet m-subā - iespaidā, kāds par sevi bija pašam biotam - tas jutās apmēram septiņas pēdas garš un tikpat plats. Pārmijniekam tas šķita kā paliels pilnpie-dziņas automobilis.

Makro vidē tas nebija lielāks par veselīgu putekļu ērci. Taču putekļu ērce pati nemaz nejūtas niecīga. Tā jūtas liela.

Kad plakstiņš bija sasniedzis augstāko punktu, V2 nolēca no tā.

Biots piezemējās pienainajā jūrā un pieplaka tās virsmai, bet plakstiņš aizšāvās tālāk, brīdi sastinga un atkal traucās atpakaļ kā lipīga rozā sega.

Vinsents domās pieprasīja: *gaismu!* Un, lūk! Iedegās gaisma. Divi fosforescējoši orgāni uz biota galvas izplatīja ultravioleto gaismu.

Viņš nogaidīja, kad plakstiņš atkal pacelsies, apēda vēl vienu kumosiņu pankūkas, iedūra vienu kāju plakstiņa iekšpusē, ļāva, lai tas uzvelk viņu augšā pāri slidenajam acs ābolam, un iemalkoja ūdeni.

Vienreizīgs brauciens. Vērodams, kā viesmīle vēlreiz piepilda viņa ūdens glāzi, Vinsents juta tādas kā baudas trīsas, V2 izjūtu atbalsi, mugurai slīdot pa acs ābola glumo virsmu.

Lai caur aci iekļūtu smadzenēs, vajadzēja sasniegt caurumu acs dobuma dziļumā. Biots varēja izurbties cauri kaulam, bet tas nebija nedz ātri, nedz droši. Šāda rīcība i/.raisītu veselu organisma reakciju vētru.

Sasniegt šo caurumu (Vinsents bija aizmirsis tā zinātnisko nosaukumu) vislabāk varēja, apejot apkārt acs ābolam. M-subā tas bija ilgs ceļš. Turklāt visu laiku vajadzēja pārvarēt asaru slapjumu un galvu reibinošās acs ābola kustības, kad subjekts skatījās uz to vai citu pusi.

Divi pārējie ceļi līdz smadzenēm - caur ausi vai degunu - bija vēl grūtāki. Ausu sērs un visai iespējamais ūdens Šķērslis vienā gadījumā un neiedomājamā netīrība otrā -ziedputekšņi, puņķi, visvisāda mikrofauna un mikroflora.

Šādi bija labāk. Pirmkārt, vajadzības gadījumā bija iespējams iedurt redzes nervā optisko zondi un iegūt makro-optisko attēlu jeb paskatīties uz pasauli ar mērķa acīm, lai gan attēls parasti bija ļoti pelēks un izplūdis.

Otrs lielākais drauds biotam bija apmaldīšanās. Putekļu ērcītes lieluma būtnei cilvēka ķermenis šķiet astoņus

kilometrus garš. Tāpēc V2 apzinīgi virzījās apkārt acs ābolam, iespiests starp plēvēm, mazliet apmaldījās, taču laimīgi sasniedza acs nervu tieši tajā brīdī, kad Vinsen-tam priekšā nolika vakariņas.

Un pēkšņi viņš sastapās nevis ar otro, bet pirmo lielāko draudu biotam.

Viņi uzbruka ugunīgi strauji, riteņiem zibot, tomēr mazliet slīdot uz acs ābola. Uzreiz viņš pamanīja trīs, kuri iznira no sarkankokam līdzīgā acs nerva aizsega.

Un tā arī bija atbilde uz jautājumu, vai profesore Līzlote Osboma, vadošā nanotehnoloģiju eksperte, MI5 konsultante, sieviete, kas spēja veicināt vai izjaukt britu izlūkdienesta nanotehnoloģiju pētījumus, bija tīra vai inficēta.

V2 aiz muguras bija vēl divi nanoboti.

Pieci pret vienu. Un, ja viņš pārāk ilgi vilcināsies, būs klāt vēl

daži.

Kas bija viņu pārmijnieks? Vinsents vēroja, kā nanoboti tuvojas. Par daudz pārgalvīgi. Un sagrupēti divos baros, kuros bija gan relatīvi nekaitīgie audēji, gan kaujinieki. Viņus nevadīja pieredzējusi roka. Tas nebija Kukaiņcilvēks. Un nebija arī Bēmovskis. Pat ne jauniņā. Kā viņa sevi sauca? Papilddzīvība. Jā. Tā nebija arī viņa. Viņi visi spēja vadīt piecus atsevišķus nanobotus, nesagrupējot tos divos vados.

Vinsents nogaršoja kariju. Ļoti pikants.

Viņš rūpīgi košļāja. Bija svarīgi kārtīgi sakošļāt ēdienu. Tas palīdzēja gremošanai, kas bieži radīja sarežģījumus garajos ceļojumos, kad bija jāšķērso vairākas laika joslas.

Vienlaikus Vinsents aši pagrieza V2 pretī diviem nano-botiem, kurus viņam it kā nebūtu vajadzējis pamanīt.

Ēdiens Vinsentam nesagādāja nekādu baudu, taču viņš bija tik tuvu baudas mirklim, cik vien spēja, kad ietrieca aso spīli tuvākajam nanobotam tieši sakaru kanālā, izgāžot tā nanoshēmas.

Ievibrējās Vinsenta telefons.

Viņam varēja zvanīt un vienmēr viņu sazvanīt tikai viens cilvēks.

Viņš izņēma telefonu un izlasīja īsziņu. Uzmanība pārtrūka, un viņš gandrīz zaudēja divas V2 kājas, jo nanobots bija atvēzējies ar sirpi.

Grejs un Stouns miruši. Sedija ievainota/OK.

Vinsents neprata izjust baudu. Bet diemžēl viņš lieliski spēja izjust bēdas, zaudējumu un dusmas.

Viņš bija nobīdījis malā pirmās ziņas par aviokatastrofu. Iegrūdis visdziļākajā atvilktnē. Viņam bija uzdevums, vajadzēja koncentrēties, un ilgā pieredze bija iemācījusi neuzticēties ziņām. Varbūt Greja Maklēra lidmašīnā nebija. Varbūt.

Tomēr ziņu bija sūtījis Līrs. Ja Līrs tā teica, tad tā bija patiesība.

Vinsents nosūtīja atbildes īsziņu, netrāpot uz dažiem burtiem, jo ietrieca asu kāju otra nanobota vārīgajā kājas locītavā un noskatījās, kā tas sabrūk.

Tuvojās citi nanoboti. Jauns sešu nanobotu vads.

Merkis LO infic. Kaujos. Atkamjos.

Ja viņam būtu divi bioti, varētu cīnīties un uzvarēt. Ar trim viņš būtu pārliecināts par uzvaru. Taču šī bija nevienlīdzīga cīņa.

Līrs atbildēja: *Kartāga.*

Vinsents blenza uz šo vārdu. Nē, nē, nē. Tas nebija viņa stilā. Viņš tā nerīkojās.

Staru ierocis iešņāpa vienā no sešām kājām. Lai arī ne-pārcirta to pavisam, tomēr tā nolūza. Ātrumu tas pārāk neietekmēs, taču līdzsvaru gan.

Šī nebija īstā reize, lai spēlētu "sadod nanobotiem" un, iespējams, zaudētu. Bija jāevakuējas, turklāt pēc iespējas ātrāk.

Kartāga. Romas impērijas dižā ienaidniece. Līdz romieši to ieņēma, noslepkavoja vai paverdzināja katru vīrieti, sievieti un bērnu, nodedzināja līdz zemei visas ēkas un iestrādāja augsnē sāli, lai tur nekad nekas vairs neaugtu.

Carthago delenda est. Tā bija Romas devīze. "Kartāga ir jāiznīcina."

Vinsents noslaucīja muti salvetē.

Viņš atbīdīja krēslu.

V2 pagriezās un bēga no četriem tuvākajiem un daudziem tālākajiem nanobotiem. Vēl vairāki traucās šurp pa acs nervu. Tie nebija bīstami - uz četrām kājām nanoboti bija lēnāki nekā biots. Tikai uz relatīvi gludas virsmas nanoboti varēja pārslēgties uz savu vienīgo riteni un noskriet biotu.

Diemžēl acs ābols bija visgludākā iespējamā virsma.

V2 darbināja kājas pilnā ātrumā. Atpakaļ apkārt acs ābolām.

Vinsents lēnām šķērsoja restorānu un tuvojās Līzlotei Osbormai.

V2 nogaidīja, līdz divi nanoboti bija pietiekami tuvu, un atklāja uguni. Viņu šautras sadragāja otru kāju.

Sāpes atbalsojās Vinsenta paša kājā.

V2 vienlaikus pa labi un pa kreisi izšļāca sērskābi. Na-nobotus tā nespēs nogalināt, bet aizkavēs gan, kad tie ie-stigs kūstošas miesas peļķēs. Pat uz četrām kājām, velkot līdzi stumbeņus, iespējams, izdosies aizbēgt no atlikuša-jiem nanobotiem.

Līzlote Osboma pēkšņi iekliedzās.

"Vai! Vai!"

Viņa piespieda pirkstus pie acs.

"Kas notika?" viens no vīriešiem satraukts jautāja.

Spiediens gandrīz sadragāja V2, bet Osbomas pirksti ļau bija pavirzījušies uz ziemeļiem, aizšķērsojot ceļu nanobotiem, un V2 ceļš bija brīvs.

"Acs! Kaut kas iekļuvis acī. Ļoti sāp."

Vinsents līgani virzījās uz priekšu. "Esmu ārsts. Iespē-jams, infarkts. Viņa jānogulda zemē."

Jocīgi, cik iedarbīgi ir vārdi "esmu ārsts".

Vinsents palīdzēja Osbomai piecelties no krēsla un noguldīja viņu uz muguras. Viņš notupās līdzās, uzmanīgi atbīdīja viņas roku no sejas un ar pirkstu pieskārās acs virsmai.

V2 optikā viņš redzēja no debesīm nolaižamies milzīgu grubuļainas ādas sienu un steidzās tai pretī.

Brīvo roku Vinsents iebāza kabatā un, neviena nepamanīts, izvilka dārgai pildspalvai līdzīgu melnu priekšmetu. Viņš piespieda galu Osbomas galvaskausa pamatnei.

V2 uzlēca uz pirksta brīdī, kad no skābes mākoņa iznira divi nanoboti.

Vinsents piespieda pildspalvas kājiņu, un atsperes iegrūda astoņus centimetrus garu volframa tērauda asmeni Osbomas muguras smadzenēs.

Vinsents pagrieza asmeni par simt astoņdesmit grādiem, vēlreiz piespieda kājiņu un izņēma rīku, kas pārējiem izskatījās pēc skaistas *Mont Blanc* pildspalvas.

“Viņai nepieciešama palīdzība,” Vinsents teica.

V2 uzskrēja pa viņa pirkstu un iecirta atskabargas miesā.

Vinsents spēji piecēlās kājās. “Es izsaukšu ātro palīdzību.” Viņš pagriezās un devās uz izeju.

Pagāja desmit minūtes, līdz Līzlotes Osbomas draugi un kolēģi atskārta, ka ārsts nevienu nav izsaucis. Tikmēr asins peļķīte zem Osbomas galvas bija izpletusies diezgan liela, un viņa vairs nesūdzējās par sāpēm acī.

SEŠI

Vinsents jau lidoja atpakaļ uz štatiem, Ņižinskis atpūtās pie dzēriena glāzes savā Londonas viesnīcā un bija gandrīz pārliecināts, ka Noass rīt ieradīsies uz pārbaudi, bet Bēr-novskis bija izrāvis puspudeli degvīna un domāja par pīpi, kad Kukaiņcilvēks pārradās mājās un sastapa Džesiku, kas viņu jau gaidīja.

Viņa stāvēja trīs pakāpienus augstāk uz lieveņa un lēkāja, lai sasildītos. Viņai bija astoņpadsmit - tātad divus gadus vecāka par Kukaiņcilvēku -, un viņa nāca no kādas Āfrikas ziemeļu daļas valsts. Etiopijas vai varbūt Somālijas. Viņš to nekad nevarēja atcerēties. Iespējams, viņai bija slaidākās kā-jas, kādas viņš jebkad redzējis. Viņa bija garāka par viņu. Un viss viņā bija nevainojams. Neprātīgi pilnīgas lūpas, lielas, gaišbrūnas acis, āda kā silts piens un mati vaļīgās, cirtainās sprogās, kas krita pār pieri un kutināja Kukaiņcilvēkam seju, kad Džesika skūpstīja viņu, guļot tam virsū.

"Čau, zaķi," Kukaiņcilvēks teica, "tu laikam salsti." "Tu mani sasildīsi," viņa ķircināja, nokāpdama pa trepēm un pavērdama rokas apskāvienam.

Skūpsts. Kārtīgs skūpsts. No viņas lūpām kūpēja garaiņi, un viss sievietes siltums taisnā ceļā ieplūda viņa ķermenī, sasildīdams caur un cauri.

"Varēji gaidīt mani iekšā," viņš teica.

"Es tavai mātei ne visai patīku," Džesika sacīja, taču nesūkstījās.

Viņš paraustīja plecus.

Kukaiņcilvēks dzīvoja Pārksloupā, tuvāk Fletbušai, kopā ar māti un viņas māsu tanti Benīsiju. Tas bija galvenokārt balto rajons, kur mitinājās pārtikuši ļaudis -pārsvarā dažu vēl atlikušo izdevniecību darbinieki. Rakstnieki, redaktori un tā tālāk. Cilvēki, kas pūlējās smaidīt, redzot melnādainu pusaudzi ar dīvaini aziātiskām acīm un platu smaidu. Viņi gribēja, lai viņš saprot, ka ir šeit laipni gaidīts, lai gan bija melnādains pusaudzis balto bagātnieku rajonā.

Kukaiņcilvēks nedzīvoja trīsstāvu savrupnamā, par kāda iekārtošanu šie latē strēbēji izmeta veselu kaudzi naudas. Viņa nelielajai ģimenei piederēja trīs istabas, otrais stāvs, pārāk maz logu un tikai viena neērta vannasistaba. Viņi tur dzīvoja kopš pārcelšanās uz štatiem no Londonas pirms astoņiem gadiem, kad Kukaiņcilvēka tēvs bija nomiris ar infarktu.

Tantei Benīsijai piemita stils, un Kukaiņcilvēka māte Valija Eldera bija prātīgi ieguldījusi saņemto tēva dzīvības apdrošināšanas naudu. Un, protams, Kukaiņcilvēks atmeta kādu grasi no sava labi apmaksātā darba pilsētā.

Viņš bija videospēļu izmēģinātājs korporācijā "Ārm-stronga

stilīgās dāvanas". Tā viņš visiem stāstīja. Un kāpēc lai viņi domātu ko citu? Jebkurš varēja atrast šo korporā-ciju *Google.* Tā darbojās jau kopš Pilsoņu kara laikiem. Jebkurš varēja ieiet kādā viņu veikalā iepirkšanās centrā vai lidostā. Kukaiņcilvēks varēja parādīt spēles, ko bija izmēģinājis. Tās pārdeva gan veikalos, gan intemetā.

Kukaiņcilvēks ieveda Džesiku iekšā. "Tas esmu es," viņš nobļāvās. Māte kaut ko bažīgi uzsauca no virtuves puses. Ja tante Benīsija bija mājās, viņa neko neteica.

"Ēst gribi?" Kukaiņcilvēks jautāja.

"Mm-hm," Džesika atbildēja, pūzdama viņam elpu uz kakla.

Jā, tas Kukaiņcilvēkam patika. Sirds kā vienmēr apmeta kūleni. Vērpējiem bija jāveic ļoti sarežģīts darbiņš. Viņam vajadzēja simtiem stundu, pārmijot vērpējbotus, identificējot un piededzinot Džesikas jūtu apvaldīšanas centrus. Pēc tam vajadzēja implantēt viņas vizuālajā atmiņā Kukaiņcil-vēka tēlu un ar vadiem vai impulsu raidītājiem piesaistīt to pie baudas centriem.

Nogurdinošs darbs, jo viss bija jāveic brīvajā laikā. Bet tas bija tā vērts. Meitene piederēja viņam. Ja Kukaiņcilvēks būtu godīgs, viņš atzītu, ka atbilst sešām vai septiņām ballēm desmit ballu izskatīguma skalā. Džesika neiekļāvās nevienā skalā. Cilvēki brīnījās, kad redzēja abus kopā, un veltīja viņiem skatienu, kas pauda "dzīve ir netaisna", vai arī domās uzdeva jautājumu: eu, kas tajā čalī tāds ir?

Tāpēc mammai nepatika Džesika. Viņa domāja, ka Dže-sikai rūp viņa nauda. Lai cik ļoti mīlētu dēlu, viņa saprata, ka ne jau viņa šarms vai ķermenis meiteni iekārdinājis.

Kukaiņcilvēkam kabatā bija šifrēts raidītājs - šķietami nevainīgs breloks. Viņš to saspieda un atslēdza savas istabas durvis.

Ņemot vērā to, cik viņš pelnīja, Kukaiņcilvēka istaba varētu būt augsto tehnoloģiju paradīze ar plazmas televizoriem un jaunākajām elektroniskajām rotaļlietām. Bet viņam tā visa pietika darbā. Viņa istaba bija dzenbudisma svētnīca. Vienkārša divguļamā gulta, balti palagi un balts galvgalis, matracis uz melnkoka platformas, kas istabas vidū šķita peldam gaisā.

Istabā bija omulīgs atpūtas stūrītis ar diviem melniem ādas un hroma atpūtas krēsliem pie neliela tējas galdiņa.

Viņa rakstāmgalds bija vienkāršs, bet ar elegantām proporcijām, un uz tā stāvēja samērā vecmodīgs dators (viņš taču nevarēja dzīvot, pilnībā noslēgts no pasaules), ko aizsedza sarkankoka japāņu aizslietnis ar loga rūšu rakstu.

Visas īstās augstās tehnoloģijas bija apslēptas cilvēka skatienam. Durvju aplodās bija iestrādāti sensori. Tie ar augstu atjauninājuma frekvenci skenēja grīdu un durvju rokturi, nano līmenī nepalaižot garām nemanītu nevienu sīkumu. Tāda pati tehnoloģija bija iestrādāta logā un sienās apkārt elektrības kontaktiem.

Nanoskenēšanas tehnoloģija nebija sevišķi kvalitatīva, tāpēc bija daudz viltus trauksmju. Cilvēki, kuri visu mūžu dzīvo makro pasaulē, nezina ne desmito daļu no tā, kas rāpo pa grīdas putekļiem.

Jebkurā gadījumā nano līmenī sienas un grīdlīstes bija kā sieti. Kukaiņcilvēka pieredze liecināja, ka pārmijnieks, kad vien iespējams, izvēlas vieglāko ieeju - durvis, logu -vai iekļūšanu, sēžot uz bioloģiskas būtnes. Tā varēja būt cilvēks, kaķis vai suns, un tieši tāpēc Kukaiņcilvēks nelaida savā istabā tantes Benīsijas kvekšķi.

Nanobotu tehnoloģijas lielākais trūkums bija vajadzība pēc vadības stacijas. Biotus varēja vadīt ar smadzeņu impulsiem, bet nanobotiem vajadzēja datoratbalstu un gamma staru sakarus. Vislabāk tuvumā un tieši. Caur signālu pastiprinātājiem, ja nepieciešams, lai gan tie bieži bojājās.

Tas nozīmēja, ka Kukaiņcilvēks riskēja, uzturēdamies neaizsargātā vidē. Alternatīva bija lūgt citu pārmijnieku dienu un nakti gādāt par viņa drošību. Un tas nu nenotiks. Lai viņu zibens sasper, ja ļaus kādam no viņiem pieslēgties savai optikai un lūrēt, kā viņi ar Džesiku mīlējās.

Kukaiņcilvēks jau tāpat pietiekami ziedoja darba dēļ. No Džesikas viņš neatteiksies. Viņa bija labākais viņa dzīvē. Šīs kājas? Šīs lūpas? Viss, ko viņa darīja?

Darbs, kuru bija viņā ieguldījis?

Nē, tam, uz ko viņš bija gatavs Dvīņu dēļ, bija robežas.

Tapat kā bija robežas tam, ko Dvīņi varēja prasīt no viņa, jo, runājot par cīņu pulsējošā artērijā vai subjekta smadzenēs, mešanos izmisīgā kaujā ar Keruaku vai Vinsentu… pagaidiet. Viņš bija aizmirsis - Keruaks bija izstājies no

spēles. Diezgan nožēlojami. Keruaka spēle bija nopietna.

Kamēr Vinsents joprojām lika pārmijas un nebija uzveikts, Dvīņi nevarēja Kukaiņcilvēkam neko teikt.

Tāpēc, nē, Kukaiņcilvēks neļaus kaut kādam zaļknābim, nanobotu raustītājam, rāpot pa viņa iekšām, kamēr ārpusē pa viņu rāpoja Džesika. Tas nenotiks. Nekādā gadījumā.

Džesika mazliet nodrebinājās, bet novilka mēteli.

Kukaiņcilvēks aizslēdza durvis.

“Ko tu šodien gribēsi, mazā?” Kukaiņcilvēks jautāja, pievilkdams viņu klāt.

“Visu, ko vien tu vēlies,” viņa čukstēja.

“Jā. Es jau domāju, ka tu tā teiksi.”

Aiz japāņu aizslietņa atskanēja klusa, vibrējoša skaņa. Kukaiņcilvēks vilcinājās. “Nē,” viņš nopūtās.

Signāls atskanēja vēlreiz, šoreiz jau skaļāk.

“Velns parāvis, nē,” viņš jau dusmojās.

“Neej,” Džesika teica.

“Tici man, es negribu nekur iet,” Kukaiņcilvēks sacīja. “Tici man.

Nekusties. Nē, kustēties tu drīksti, bet tikai lai atbrīvotos no drēbēm. Es aiziešu un paskatīšos, kas tur ir."

Viņš mazliet neveikli aizslāja no gultas līdz noslēptajam datoram. Ekrāna labajā augšējā stūrī pulsēja niecīga sarkana izsaukuma zīme. Kukaiņcilvēks atkal nolamājās, tomēr apsēdās krēslā, uzlika austiņas un iedrukāja trīsdesmit divu zīmju kodu.

Viņš bija gaidījis, ka ieraudzīs Bēmovska neglīto pumu. Bet bija vēl sliktāk. Daudz sliktāk. Viņa ekrānā parādījās

Dvīņi - dabas kļūda, ko veidoja Čārlzs un Bendžamins Armstrongi.

Kukaiņcilvēks apspieda riebuma izteiksmi sejā. Viņš bija ticies ar šiem siāmas dvīņiem aci pret aci divas reizes. Šoreiz bija labāk, jo nevarēja redzēt viņu trīskājaino ķermeni, tomēr tas neko daudz nelīdzēja. Viņam tik un tā bija lāskatās uz šīm briesmīgajām galvām. Murgainais attēls tik tikko ietilpa ekrānā. Divas galvas, kas sakusušas vai saplūdušas vienā.

"Entonij," teica Čārlzs Ārmstrongs. Tas, kurš atradās pa kreisi. Viņš parasti runāja vairāk.

"Jā. Labs vakars, kungi."

"Atvaino par traucējumu. Tu esi pelnījis atpūtu pēc vakardienas svarīgā darba. Mēs esam no tiesas pateicīgi, un likpat pateicīga kādudien būs visa cilvēce."

Kukaiņcilvēkam bija izkaltusi mute. Viņam jau sen pie kājas bija gan dvīņi Armstrongi, gan viņu vīzija par cilvēces nākotni - visas tās blēņas par *Nexus Humānus* jeb "Vienotajiem cilvēkiem". Viņš bija pārmijnieks, nevis ideālists. Viņam patika spēle. Patika vara. Patika skaistā būtne viņa gultā. Pārējais bija tikai pļāpas. Taču Čārlzam un Bendžaminam Ārmstrongiem nedrīkstēja atteikt. Ja vien kādam nebija daudz vairāk drosmes kā tobrīd Ento-nijam Elderam, jo Divi vienā, kā Dvīņus sauca viņiem aiz muguras, Kukaiņcilvēku nāvīgi biedēja.

"Šķiet, Vinsents ir Londonā," Bendžamins teica. "Un vismaz vēl viens. Mēs nezinām, kurš."

"Labi," Kukaiņcilvēks piesardzīgi novilka. Austiņas krakšķēja. Slikts savienojums. Viņš tās izņēma un ļāva balsij skanēt skaļruņos. Džesika jau tāpat nesapratīs, un viņai bija vienalga.

Čārlzs pasmaidīja. Un vidējā acs - tā, kura abiem bija kopīga - pievērsās viņam.

Jēziņ!

"Jāsteidz izmantot mūsu priekšrocības," Čārlzs teica. "Mēs īstenosim savu dižo plānu, Entonij. Jaunākie izlūkošanas dati liecina, ka galvenais mērķis būs Ņujorkā."

Kukaiņcilvēks atalgoja savus dīvainos priekšniekus, pārsteigti noelšoties. Džesiku viņš pēkšņi bija aizmirsis. Visi bija izmisumā, kad parādījās ziņa, ka ASVP - Amerikas Savienoto Valstu prezidente - neuzrunās ANO Ģenerālo asambleju, bet sūtīs savā vietā valsts

sekretāri.

“Man šķita, ka viņa ir Bēmovska mērķis,” Kukaiņcilvēks bija izbrīnīts.

Lai papurinātu kopīgo galvu, Diviem vienā vajadzēja pakustināt visu ķermeņa augšdaļu. Rezultātam bija jābūt komiskam. Bet tā nebija. “Nē, Entonij. Bēmovskim ir arī citi pienākumi. Turklāt pašlaik esam zaudējuši maršrutu uz tavu sākotnējo mērķi.”

Maršruts bija makro līdzekļi, lai sasniegtu nano mērķi. Nanoboti nespēja mērot lielus attālumus. Tie nelidoja. Makro mērogā tie nepārvietojās ātri. Nano vidē pēda bija ievērojams attālums. Tāpēc vajadzēja meklēt maršrutus -nesējus, cilvēkus, kas, zinot to vai ne, aiznestu nanobotu līdz mērķim. Līdz mērķiem, ar kādiem viņi strādāja, maršrutus veidoja vairāki posmi, un katru no tiem veica kāds cilvēks, kas pienesa nanobotu par vienu posmu tuvāk.

Kukaiņcilvēks blenza uz masīvo, ieliekto pieri, cenšoties neskatīties uz aci, kurai tur vispār nebija jābūt. Viņš mēģināja iztēloties, kas notiek šajā baisajā galvā. Baumoja, ka Diviem vienā arī daļa smadzeņu ir kopīga, tāpat kā kopīga bija vidējā acs, un, ja varēja ticēt leģendām, vēl vismaz viena ķermeņa daļa.

Sejas ierāmēja naksnīgas debesis un zaļi izgaismotā *Em-l>ire State Building* ēkas smaile. Viņi atradās vietā, ko visi sauca par Tulpi. Tulpe bija Ārmstrongu ēkas pieci augšējie stāvi jeb sešdesmit trešais līdz sešdesmit septītais stāvs, bet ckas smaile bija būvēta no nanokompozīta polimēra. Tas bi ja caurspīdīgs materiāls, skatoties no iekšpuses uz āru, un rožaini apsarmojis, skatoties no ārpuses iekšā. Dvīņi savu d/īvi pavadīja šajās telpās, augstu virs pilsētas, neredzami ārpasaulei, bet plaši atvērti smailēm un debesīm.

Kukaiņcilvēka sākotnējais mērķis bija britu premjerministrs. Tas šķita pareizi, jo viņš bija dzimis Lielbritānijā.

Bet kas noticis ar maršrutu? Ceļš līdz premjeram šķita pilnīgi skaidrs.

Entonijs bija labi iepazinis premjerministru Bovenu, pētījis viņa rūpīgi dokumentēto dzīves gājumu, meklējis sviras, ko varētu pievilkt vecā vīra smadzenēs. Jums patīk zirgi, premjerministra kungs? Un jūs smagi traumēja māsas noslīkšana? Un jūsu mīļākā šokolāde ir *Flakel* Visi šie

dati glabājās krunkainajā receklī, ko sauc par smadzenēm.

Tik daudz rūpīgi veiktu mājasdarbu vējā, ja Bovenu ņems kāds cits.

“Kas notika ar maršrutu?”

“Kā jau minēja mans brālis, Vinsents bija Londonā.”

“Tas nenotika nano līmenī,” Bendžamins sacīja, uzminēdams Kukaiņcilvēka domas. “Mūsu draugs Vinsents to izdarīja vecajā stilā. Viņš iedūra viņai smadzenēs, Entonij. Atceries to. Ar tādiem

vājprātīgajiem mums jācīnās." Dvīņi paliecās uz priekšu, tāpēc trešā acs bija vēl tuvāk, pārāk tuvu kamerai. Kukaiņcilvēks atrāvās atpakaļ.

"Viņi ir nežēlīgi savā dēmoniskajā cīņā," Bendžamins jau sāka uzvilkties. "Mēs apvienosim cilvēci! Mēs radīsim jaunu cilvēku, evolūcijas nākamo soli - vienotu cilvēku sugu! Viņi cīnās, lai cilvēci joprojām mocītu šķelšanās, naids un neīstas individualitātes vientulība."

Dūres būkšķis. Attēls nodrebēja.

"Tas sāksies, tiklīdz tu ieradīsies," Čārlzs teica. Viņš bija mierīgāks par brāli. "Pie mājas tevi gaida mašīna. Tu atbrauksi?" Vienlaicīgs Divu vienā smaids. "Izlīdzēsi mums?"

"Jā, kungi," viņš atbildēja. Jo Kukaiņcilvēks pat negribēja minēt, kas notiek ar cilvēkiem, kuri atsakās "izlīdzēt" Diviem vienā.

Nopietns un nedaudz samulsis viņš iznāca no aizslietņa otras puses. Džesika gaidīja.

"Pats neticu, ka to saku, bet man ir jābrauc. Sarežģījumi darbā."

Džesika uzmeta lūpu, un tas gandrīz salauza Kukaiņcil-vēka gribasspēku, bet nē, viņš nebija gatavs likt Dvīņiem gaidīt.

"Bet tu man esi vajadzīgs tikai piecas minūtītes."

Nākamās piecas minūtes un arī pārējo sarunu noklausījis viens vienīgs biots.

Šis biots bija īpašs modelis, kas piemērots tādu lielapjo-ma skaņas viļņu uztveršanai, ko rada balss saites, kuras ir garākas par biota ķermeni. Viņš bija pavadījis sešas nedēļas Džesikas labajā ausī. Sešas nedēļas ausu sērā, izvairo-lies no vates kociņiem dirižabļa lielumā, un kopā ar austiņām, no kurām gāzās mūzika tīras vibrācijas formā.

Sešas nedēļas, kurās biots kļuva arvien vārgāks, bet turējās par spīti visam, un tagad bija tuvu nāvei, ja vien to neizdosies droši evakuēt.

Vilksa sēdēja kafejnīcā pāri ielai un drukāja savā klēpj-ilatorā, izlikdamās, ka raksta romānu, un ausīs viņai bija iespraustas austiņas.

Vilksa nebija labākā pārmijniece un nekāroja pēc cīņas ar Kukaiņcilvēku. Bet Kukainītis taču nemaz nebija viņu atradis, vai ne? Dažas reizes gan viņš bija tik tuvu, ka Vilksa varēja izlasīt viņa nanobotu sērijas numurus un saskatīt baiso emblēmu ar eksplodējošo galvu. Bet viņa bija paslēpusies. Sastingusi. Un nanoboti, kas varēja nogalināt viņas biotu un pašu Vilkšu iegrūst vājprātā, bija aizsteigušies garām.

Nano līmenī Vilksa nebija nekāda dižā cīnītāja. Daudz spējīgāka viņa bija makro pasaulē, kur tās dusmas dažkārt kļuva bīstamas, ja viņu izaicināja. Izvēlētais skarbās meitenes stils nebija tikai stils. Viņa nevalkāja milzīgos *Doc Marten* zābakus, lai izskatītos stilīga, bet gan tādēļ, lai neviens spēriens nebūtu veltīgs, kad viņa līdz tam nonāca.

Vilksai bija daži interesanti tetovējumi. Zem labās acs bija tumšas,

lejupvērstas liesmas, kas drīzāk izskatījās pēc haizivs zobiem vai stilizētiem ripzāģa zobiem.

Kreisās rokas iekšpusē bija uztetovēts QR kods. Ja kāds to nofotografēja ar telefonu, kods viņu aizveda uz mājas-lapu, kur bija attēlots pacelts Vilksas vidējais pirksts un apaļš logotips. Tajā bija ar fotošopu pārveidota bilde, kurā redzams, kā Vilksa iedur pūķim acī.

Otrs QR koda tetovējums bija, teiksim tā, mazāk redzamā vietā. Un tas aizveda uz pilnīgi citādu mājaslapu.

Vilksa bija dumpīga pusaudze. Un varēja sagādāt pamatīgas nepatikšanas.

Bet vajadzības gadījumā viņa prata būt arī pacietīga. Sešas nedēļas šajā kafejnīcā un štruntīgā žurku caurumā, ko grūti nosaukt par dzīvokli, līdzās Kukaiņcilvēka mājai.

Gurdā balsī Vilksa teica: “Uzrāvies, Kukainīt. Pamatīgi uzrāvies!”

ARTEFAKTS

Adresāts: līrs
Sūtītājs: vinsents

Kopsavilkums.

Vilksas veiktā Kukaiņcilvēka draudzenes novērošana devusi rezultātus.

1) Apstiprināts: Kukaiņcilvēks bija pārmijnieks atentātā pret Maklēru.

2) Kukaiņcilvēkam ir gan stratēģiska, gan taktiska loma. I as varētu liecināt par nopietnu problēmu ar Bēmovski.

3) Apstiprināts: ĀSD gatavojas uzbrukt ANO. ASVP ir mērķis nr. 1. Mērķi ir arī citu valstu vadītāji.

Ieteikumi.

1) Sakarā ar jaunu biotu nepieciešamību, sevišķi ņemot vērā ĀSD iniciatīvu un paralizēto Maklēra korporāciju, iesaku pabeigt operāciju “Vaioleta”.

2) Paātrināt jauno kadru apmācību.

Piezīme: es neesmu Scīpions.

SEPTIŅI

Sedijas Maklēras galvā bija burbulis. Tāds kā ūdens baloniņš. Tikai tas bija vīnogas lielumā un pilns ar asinīm.

Tas bija trīsdesmit trīs milimetrus garš. Smadzeņu anei-risma. Diezgan liela. Vieta, kur artērijas sieniņa bija plānāka un asinsspiediens izveidoja nāvīgu pūslīti.

Ja tas pārsprāgtu, asinis nevaldāmi izšļāktos apkārtējos smadzeņu audos. Un Sedija gandrīz noteikti nomirtu. Ja ne, tad zaudētu daļu smadzeņu un droši vien kļūtu par "dārzeni".

Dažos gadījumos to bija iespējams operēt. Taču ne šajā gadījumā, jo pūslītis Sedijas galvā bija ļoti dziļi.

Viņa bija redzējusi datortomogrāfijas un magnētiskās rezonanses uzņēmumus, un pat izsmalcināti detalizētu, gandrīz mākslinieciskū digitālo angiogrāfiju. Lai to iegūtu, caur artēriju viņas cirksnī vajadzēja ievadīt krāsvielu.

Ak, labie laiki. Labie laiki!

Ja viņa būtu palikusi slimnīcā, tur veiktu datortomogrā-fiju, meklējot asiņošanu. Pēc tam veiktu magnētisko rezonansi, lai tuvāk aplūkotu aneirismu.

Un tad viņi noteikti pamanītu kaut ko neparastu. Tādu kā audu sabiezējumu ap aneirismu.

Tad viņi veiktu angiogrammu, un tad, jā, tad viņi iegūtu diezgan skaidru attēlu, no kura mati saceltos stāvus.

Viņi redzētu pārīti niecīgu radījumu, kas nav lielāki par putekļu ērcītēm, bet krustu šķērsu cītīgi vij teflona šķied-ras, veidojot tādu kā aizsargkārtu ap izspīlējušos, nospriegoto vīnogas lieluma ūdens baloniņu.

Viņi būtu ieraudzījuši Greja Maklēra biotus, kas čakli darbojās, lai viņa meita dzīvotu.

Sedija tos tagad redzēja, jo dr. Čatopadaja, ko paciente sauca par dakteri Čatu, pagrieza ekrānu, lai viņai tos parādītu.

"Šeit ir bioti pirmajā attēlā." Viņa noklikšķināja klaviatūru, lai nomainītu attēlu. "Un šeit tie ir pusstundu vēlāk."

"Tie nav pakustējušies."

"Jā, tie nekustas. Iespējams, miruši." Dakterei Čatai bija pāri piecdesmit, viņa bija dūšīga, tumšādaina un nevainojami kārtīga uzsvārcī, kas bija uzvilkts virs sari. "Tu, protams, zini, ka es un visa mana ģimene sērojam par tavu lēvu un brāli."

Sedija pamāja ar galvu. Viņa negribēja izturēties strupi vai noraidoši. Viņa vienkārši nespēja uzklausīt vairs nevienu līdzjūtību. Viņa smaka līdzjūtībā un rūpēs.

Pēdējo divdesmit četru stundu laikā Sedija bija uztvērusi ziņu par

nāvi. Uztvērusi, bet ne samierinājusies ar to, tikusi tai pāri vai pa īstam apraudājusi. Tikai uztvērusi. Un

tāpēc redzēt sīciņos, mirušos biotus šķita jau par daudz.

Viņas tēvs bija radījis apvērsumu medicīnā. Tam vajadzēja daudzus gadus. Viņš bija ieguldījis vairāk nekā miljardu dolāru. Un tāpēc vajadzēja atpirkt no akcionāriem savu kompāniju, lai varētu, nevienam neko nepaskaidrojot, tērēt tik milzīgu naudu.

Viņš un Sedijas māte bija nostrādinājuši sevi gandrīz līdz nāvei. Tad māte saslima ar vēzi, un viņš vēlējās pabeigt darbu vēl izmisīgāk, lai varētu sūtīt miljoniem mikroskopisku būtņu cīņā ar vēža šūnām un izglābt sievu.

Viņš pārcieta milzīgu spiedienu.

Bet biotu projekts nepaspēja glābt Sedijas un Stouna māti - Greja sievu.

Trīs mēnešus pēc Birgidas Maklēras nāves Grejs praktiski nebija redzams. Viņš dzīvoja darbā. Un tad… brīnums.

Biots. Bioloģiska būtne, nevis mašīna. Radījums, kas sastāvēja no visādiem DNS loterijas maisiņā salasītiem niekiem. Zirneklis, kobra, medūza. Bet pats galvenais bija vadības mehānisms, kas ļāva vienam prātam skatīties ar biota acīm un skriet ar biota kājām, un griezt ar biota asmeņiem. Tas bija cilvēka DNS.

Biots nebija robots. Tā bija ķermeņa daļa. Tieši saistīta ar radītāja prātu. Tā bija radītāja organisma sastāvdaļa.

Greja Maklēra bioti tika injicēti tuvā, bet drošā attālumā no aneirismas. Caur Sedijas auss kanālu tie izveidoja sevišķi smalku teflona šķiedru piegādes ceļu. Un pēc tam sāka iiust apkārt aneirismai faktiskajā makromērogā niecīgu, bet subjektīvajā mikromērogā milzīgu tīklu.

“Labi, ka sprādziena izraisītais pārspiediens neizraisīja plīsumu,” sacīja daktere Čata. “Bijusi asiņošana, bet, šķiet, la mitējusies. Tev paveicies.”

Sedija gribēja izmest nejauku un sarkastisku piezīmi par savu veiksmi, kas padarījusi viņu par bāreni, bet iekoda mēlē.

“Vai tas ir ietekmējis aneirismu?”

“Veidojums nav mainījies. Bet, kā zini, pinums pastāvīgi jāuztur nevainojamā kārtībā un tam jābūt izturīgam. Lai ka arī būtu, pabeigti bija tikai sešdesmit procenti. Tāpēc izrakstīšu asinsspiedienu pazeminošas zāles.”

“Man pret tām bija alerģija,” Sedija teica.

“Varam izmēģināt citus medikamentus. Ir plašs klāsts..

“Nepūlieties,” Sedija viņu pārtrauca. “Es protu lasīt (*loogle*. Tāpat zinu, ka man ir nevainojams asinsspiediens un šīs zāles nelīdzēs; tās vajadzīgas tikai tādēļ, lai man šķistu, ka kaut ko esmu darījusi. Man nevajag placebo, dakter.”

Daktere Čata nopūtās un uzlūkoja meiteni, nosodoši saraukusi uzacis. “Tev tagad ir liela atbildība.”

“Jā, zinu.”

“Uzņēmums nodarbina gandrīz tūkstoš cilvēku sešās valstīs.”

“Septiņās,” Sedija teica. “Tētis iekārtoja laboratoriju Singapūrā. Tieši turp viņi ar Stounu lidoja.”

Daktere Čata nopūtās. “Vai varam kādam piezvanīt, lai atbrauc pie tevis? Draugiem? Vecmāmiņai?”

Sedija uzmeta viņai izaicinošu skatienu. “Nē, tas nav vajadzīgs. Man nav tādu draugu, ko es pašlaik gribētu satikt.”

Ārste aizgāja, un Sedija palika viena. Istaba bija grezni iekārtota. Lai gan gulta bija līdzīga slimnīcas gultām, pie sienas bija četrdesmit divu collu plazmas ekrāns, izsmalcināti Džespera Morisona krēsli, planšetdators, skaistas orhidejas kristāla vāzēs, pieklusināts apgaismojums un skats pa logu, kas sniedzās no grīdas līdz griestiem, uz Maklē-ra uzņēmuma galveno kompleksu Ņūdžersijā. Aiz blakus durvīm bija marmora vannasistaba, kas nedarītu kaunu pat viesnīcai *Ritz-Carlton.*

Ja jau jāslimo, tad šī bija labākā vieta, kur to darīt.

Sedijas skatiens pievērsās niecīgajiem mirušajiem bio-tiem. Pēdējais, kas palicis no tēva.

Viņa brīnījās, kāpēc tik maz ir raudājusi. Viņa bija mazliet pašņaukājusies un pašņukstējusi, bet tas arī viss. Pēc mātes nāves viņa bija raudājusi daudz un ilgi. Varbūt bija visu izraudājusi. Varbūt samierinājusies, ka dzīve ir sāpju un zaudējumu pilna.

Vai varbūt bija notrulinājusies un rāmā nolemtībā gaidīja pati savu nāvi. Pēdējā Maklēru ģimenes locekle.

Sedija izvēlās no gultas. Tas nebija viegli. Tas bija sāpīgi. Roka bija viena gara, trula sāpe, kuru palaikam pārtrauca asi dūrieni. Dūrieni, no kuriem aizrāvās elpa.

Ģipša vietā roka bija nofiksēta vieglākā materiālā, un to saitē varēja iekārt kaklā.

Viss pārējais ķermenis bija viens liels sasitums. Dodo-lies uz tualeti, viņa kustējās kā veca sieviete. Viņas urīnā bija nedaudz asiņu, taču mazāk nekā iepriekšējā reizē.

Pie dušas Sedija brīdi vilcinājās. Viņa neizsakāmi gribēja ieiet dušā, bet vannā būs vieglāk nesaslapināt apsējus. Medmāsas bija viņu apmazgājušas ar sūkli, bet tā nebija īsta mazgāšanās.

Viebdamās un kustēdamās tik lēni kā artrīta slimniece, viņa atgrieza ūdeni. Vannasistabā bija plašs *Bvlgari* vannas eļļu un pērlīšu klāsts. Viņa izšķīdināja ūdenī vannas sāli ar zaļās tējas aromātu.

Atbrīvošanās no slimnīcas apģērba, kas gan bija ļoti smalks, tomēr domāts slimniekam, aizņēma zināmu laiku. Beidzot viņa iekāpa ūdenī. Tad pēkšņi paslīdēja un iegāzās vannā ar visu augumu.

Neiedomājamas sāpes, lauztajai rokai atsitoties pret vannas malu. Karsta ūdens izraisītais šoks uz katra sadauzītā ķermeņa kvadrātcentimetra.

Bet palēnām karstums izplatījās pa muskuļiem, atrada zilumus un sāka izsūkt no tiem sarecējušās asinis, remdēja pārkairinātos nervu galus un ieaijāja prātu tādā kā pusmiega stāvoklī.

Viņa dzirdēja, ka atveras durvis, bet skaņa šķita ļoti tāla. Tomēr balss atskanēja tieši blakus vannai.

"Piedod, ka ielauzos."

Sedija atvēra acis un ieraudzīja jaunu, gadus divdesmit vecu vīrieti ar ļoti nopietnu muti un neizteiksmīgām brūnām acīm.

"Pie velna, ko tas nozīmē?" Sedija iebļāvās. Viņa pārāk spēji sarāvās, roka atsitās, un spalga sāpe izskrēja no elkoņa līdz plecam. "Nolādēts! Vācieties laukā!"

"Nē," viņš teica. "Vēl ne. Mums jāaprunājas."

"Ko? Es jūs nepazīstu. Vācieties, kamēr nav atnākusi apsardze un neesmu likusi jūs pamatīgi piekaut."

Nopietnā mute tik tikko jaušami noraustījās. It kā domātu par smaidu, tomēr negrasītos to īstenot.

Sedija savukārt pat nedomāja pakļauties instinktam un piesegties, jo tas liecinātu par vieglu ievainojamību. Bet, pat būdama kaila, līdz kaklam ūdenī un daļēji sakropļota, viņa nedomāja izrādīt ievainojamību.

"Mani sauc Vinsents."

"Tas labi. Bet tagad pazūdi!"

"Es esmu… draugs… tava tēva draugs."

"Tāpēc ielavījies, lai redzētu mani kailu?"

Vinsents tikko jaušami parāvās atpakaļ. Samirkšķināja acis. "Jā, tev nekā nav mugurā." It kā tikko būtu pamanījis. Un, spriežot pēc raižpilnās rievas pierē un tā, kā viņš atrāvās atpakaļ, Sedijai gandrīz šķita, ka tā tiešām ir.

"Ko tu gribi?" Sedija prasīja.

"Tavs tēvs un brālis negāja bojā nejaušā nelaimes gadījumā. Viņus noslepkavoja. Arī tu biji mērķis. Viņi no sava nodoma neatkāpsies. Tevi nogalinās vai paverdzinās."

Sedija blenza uz viņu. Labu brīdi. Viņa pamazām apjēdza, ka vārds "noslepkavoja" viņu itin nemaz nepārsteidz. Neviens viņai to nebija teicis. Neviens nebija izteicis tādu mājienu, viņai klātesot. Taču pusotras dienas laikā kopš aviokatastrofas neviens arī nebija izteicis vārdus "dzinēja defekts", "sadursme ar putnu" vai "pilota kļūda".

"Tur ir halāts," viņa teica, ar zodu pamādama uz bieza fiotē halāta pusi. Vinsents to paņēma, atvēra un novērsa seju.

Viņa lēni un mokoši pieslējās kājās. Slepkavība. Jā, tas nemaz nešķita neiedomājami. Māte bija iemācījusi viņai ieklausīties

nepateiktajā. Bieži vien tieši pauzes sarunās bija visinteresantākās.

Protams, ja viņai draudēja briesmas, tad varbūt arī no šā vīrieša.

Vinsents neskatījās, kamēr viņa lēnītēm un uzmanīgi pārvilka halātu pāri salauztajai rokai un ar veselo roku to sasēja.

Tad ar pēkšņu, līganu kustību Vinsents izvilka pildspalvu un piespieda to viņai pie sirds, tieši zem krūškaula.

Sedija sastinga. “Ko tu dari? Raksti autogrāfu?”

Vinsents papurināja galvu. “Uzskatāmi demonstrēju savus nolūkus.” Viņš attālināja pildspalvu un saspieda to. Izšāvās mirdzošs asmens. “Uzskatāmi demonstrēju, ka tu jau sen būtu mirusi, ja es būtu ieradies tevi nogalināt.”

Sedija uzelpoja. Daudz mierīgāk, nekā viņai bija tiesības.

“Minēšu - esi ieradies glābt man dzīvību. Un kā tu to grasies darīt?”

“Iesākumam, lūk, tā.” Viņš pieskārās Sedijas sejai, pieskāriens ilga dažas sekundes. Tajā nebija nekā erotiska. “Tātad…” Sedijajautājoši ieteicās.

Vinsents pamāja ar galvu. “Kā jau teicu, es pazinu tavu tēvu.”

ASTOŅI

Saskaņā ar norādījumiem, ko Noass bija saņēmis, vi-nam bija jādodas uz *Selfridge 's* lielveikalu. Viņš jau zināja, kā turp nokļūt. *Selfridge 's* atrodas Oksfordstrītā, un tas ir plašs, glauns, koši dzeltens un pilns ar dizaineru zīmolu somiņām, eksotisku kosmētiku un dīvaini ģērbtiem manekeniem. Tas mirguļo un spīguļo, un vizuļo.

Šādās vietās Noass automātiski jutās mazs, noplucis, bikls, neveikls, satriecoši nepievilcīgs un varbūt pat kā noziedznieks. Viss bija spodrs un tīrs, tai skaitā darbinieki, kas ar apbrīnojamu centību pūlējās noslēpt bažas par to, ka viņu veikalā ienācis, fiziski ienācis tāds radījums kā šis nevīžīgais pusaudzis.

No otras puses, daudzas darbinieces valkāja augstpapēžu kurpes, apspīlētus svārkus un šauras blūzes. Tāpēc nevarētu teikt, ka Noasam šī vide būtu pilnīgi vienaldzīga.

Saskaņā ar norādījumiem viņam bija jāiet uz pārtikas nodaļu un jānopērk kārba šerbeta gabaliņu par šokējošu cenu - piecām mārciņām -, kas bija gandrīz visa viņa nauda. Nekas, būs dāvana mammai, kas gan droši vien domās,

ka viņš ir idiots.

Serbeta gabaliņi koši dzeltenā iepirkumu maisiņā bija jāaiznes uz cigāru humidoru - savdabīgu saunu, kurā plauktos aiz stikla rindojās simtiem ārkārtīgi dārgu cigāru.

Tas bija smieklīgi, un Noass gandrīz nolēma iet prom. Protams, pirms tam viņš pamēģinās atdot atpakaļ šerbetu.

Taču, kamēr viņš neizlēmīgi vilcinājās pie humidora, vīrietis - spriežot pēc izskata, indietis vai pakistānietis ar ekstravagantām ūsām - veltīja viņam zīmīgu skatienu. Skatienu. Viņš aicināja Noasu humidorā, vaicādams: "Vai jums patīk labi cigāri?"

Un Noass izpildīja norādījumus līdz galam, atbildēdams ar norunāto paroli: "Es jums atnesu šerbetu."

Viņš iedeva kārbu vīrietim, kas paskatījās uz to, pamāja ar galvu un teica: "Jā." Ūsas izstiepās smaidā. "Tev nesekoja," vīrietis sacīja. Redzēdams Noasa jautājošo skatienu, viņš piebilda: "Mēs, protams, tevi vērojām satiksmes videonovērošanas kamerās, kopš izgāji no mājām, un pēc tam veikala apsardzes kamerās."

Viņš meloja. Par to nebija ne mazāko šaubu - lai kas viņi būtu, šiem ļaudīm nevarēja būt tādi sakari, nē. Viņi nebija ne policija, ne tamlīdzīga instance, kas varētu tā vienkārši pieslēgties satiksmes videonovērošanas kamerām, pat ne veikala kamerām. Ja viņiem būtu tāds piķis, tad nemāžotos ar šādu karnevālu.

Vīrietis cieši pētīja Noasu, viņa acis samiedzās, manot Noasa aizdomas. "Labi. Tu vismaz neesi sasodīts muļķis."

“Un jūs šeit nestrādājat.”

“Gudrs zēns. Pēc piecām minūtēm tiksimies uz ielas.”

Ārā bija auksts un tumšs, salīdzinot ar veikala koši dzelteno, hromēto greznību. Bija tikko pāri dienas vidum, bet lietus mākoņi jau slīdēja tik zemu, ka Noass būtu varējis pasniegties un tiem pieskarties. Vīrietis iznira viņam blakus un teica: “Nāc man līdzi. Tu nedrīksti man teikt savu vārdu, tev vēl nav vārda, bet mani sauc doktors Paunds.”

Noass tam neticēja. Varbūt Čodrijs, varbūt Sings vai tamlīdzīgi, taču vīrieša akcents neskanēja tā, kā vietās, kur bija izplatīts uzvārds Paunds.

Viņi bija atstājuši Oksfordstrītu un tagad meta līkumu ap Kevendišskvēru - vienu no Londonas mazajiem, nožogotajiem, grūtsirdīgajiem parkiem. Sākās lietus, un uzplauka lietussargi, un kādu brīdi nebija iespējams sarunāties.

Viņi gāja uz priekšu pa Hārlijstrītu līdz kādām durvīm vienā no grūti atšķiramo četrstāvu māju rindām.

Lifta nebija, tāpēc Noass sekoja doktoram Paundam pa vairākiem kāpņu posmiem līdz brūnām, lakotām koka durvīm, uz kurām nebija ne numura, ne vārda plāksnītes. I)oktors Paunds izņēma atslēgu, pavicinādams to un plati pasmaidīdams, it kā tas būtu kāds liels sasniegums. Viņam trūka divu blakus esošu zobu - labā acu zoba un nākamā. Smaganu līnija liecināja, ka pie to trūkuma vainojams smagāks notikums par parastu zobārsta apmeklējumu.

“Pēc tevis,” doktors Paunds sacīja.

Noass izdzirdēja skaņu ffff un sajuta dzēlienu skaustā.

Pēc tam viņš nolēma, ka vajadzētu apgulties uz paklāja -apgulties turpat un tajā pašā brīdī. Viņš juta, ka doktora roka satver krekla muguras daļu un piebremzē kritienu ar seju pret grīdu.

Puisim šķita, ka nebija pagājis ne acumirklis, kad viņš pamodās. Viņš sēdēja krēslā. Krēsls bija neērts un ļoti robusti veidots, it kā būtu saskrūvēts no dažiem koka dēļiem. Platas siksnas ar līpslēdzējiem turēja Noasa kājas pie krēsla kājām, rokas pie krēsla roku balstiem un muguru pie atzveltnes.

Tās nebūtu noturējušas Nepārspējamo Halku, bet, dažas reizes sasprindzinājis muskuļus, Noass saprata, ka paša spēkiem neizdosies no tām atbrīvoties.

Abās rokās bija uzvilkti melni cimdi, no kuriem stiepās vadu mudžekļi. Sarkani, zili, zaļi, balti, melni. Tievi vadi-ņi, kas nevīžīgi nokarājās līdz panelim, kas bija vienkārši nolikts uz grīdas. Tas nepavisam neizskatījās eleganti.

Kabelis savienoja paneli ar *Mac* datoru uz neliela kāršu galdiņa.

Acu augstumā tieši priekšā bija divi samērā lieli televizora ekrāni. Tajos bija redzams vienīgi diezgan baiss logotips, kurā bija attēlots tāds kā mehānisks kukainis un burti BZRK.

Visi šie priekšmeti bija ienesti telpā nesen. Dīvāns, atpūtas krēsli un galdiņi bija nostumti malā. Paklājs sarullēts. Noass bija pārliecināts, ka dzīvoklis šiem ļaudīm bija piešķirts tikai uz laiku. īpašnieki, bez šaubām, bija devušies 11z kādu siltāku un sausāku vietu par Londonu un nemaz nenojauta, kas mājās notiek.

“Ko tas, sasodīts, nozīmē?” Noass prasīja. Viņš nešļup-stēja. Patiesībā viņš jutās ļoti možs. Viņš bija atjēdzies no bezsamaņas apbrīnojami īsā laikā un prātoja, vai tam ir kāds sakars ar galvas apsēju. Šķiet, arī no tā stiepās vadi.

Tie kutināja skaustu.

Parādījās doktors Paunds. “Ak, esi pamodies?”

“Pie velna, kas notiek?” Noass prasīja, juzdams, ka si-tiācija prasa kādu smagāku vārdu.

“Piedod, ka nācās tevi iemidzināt, taču man tevi bija jāpārbauda nano līmenī. Neuztraucies, izskatās, ka esi tīrs,” doktors Paunds novicināja roku. Šī roka turēja aizdegtu cigāru, no kura vijās kodīgi dūmi. Izskatījās arī, ka viņam mutē ir šerbeta gabals. Rozā.

“Turpmākais aizņems tikai piecpadsmit minūtes,” Paunds sacīja.

“Atbrīvojiet mani,” Noass pieprasīja, lai gan necerēja, ka tas notiks. Nevarētu arī teikt, ka viņš to tiešām gribēja, jo bija taču piekritis kaut kādai pārbaudei. Un brālis to bija izturējis, vai tad ne?

Ja vien tas nebija kāds smalks joks. Viņš pārbaudīja lpslēdzēju ap labo bicepsu. Jā, tas joprojām turējās cieši, un viņš nebija Halks.

“Tev būs jāspēlē videospēle,” doktors Paunds teica. "Patiesībā divas spēles. Spēli kreisajā ekrānā tu vadīsi ar labo roku, bet spēli labajā ekrānā - ar kreiso roku.”

“Spēles?”

“Spēles,” doktors Paunds apstiprināja. “Bet tu necīnīsies par punktiem. Punkti ir abstrakti. Taču sāpes ir pavisam īstas.”

To pateicis, viņš it kā nejauši ļāva rokai ar cigāru slīdēt arvien zemāk, līdz tā kvēlojošais gals bija pavisam tuvu Noasa rokai.

“Un bailes no ievainojuma, teiksim, kāda locekļa zaudēšanas, arī ir ļoti īstas.”

Noass blenza uz savu sagūstītāju, meklēdams ūdeņainajās, brūnajās acīs apliecinājumu, ka viņš joko, pārspīlē, muļķojas vai dara ko citu, tikai nerunā patiesību.

“Vai pazīsti dzejnieku Ezru Paundu?” doktors Paunds jautāja.

“Ko jūs tur darāt?” Noass jautāja, vēlēdamies, kaut balss tik manāmi nedrebētu.

Doktors Paunds bija piestūmis pie Noasa labās kājas ratiņus. Tie bija tikai aptuveni pusmetru augsti un izskatījās pēc avārijas ģeneratora, kam kāds bija piestiprinājis ķēdes motorzāģi.

“Pag. Nē, pag. Nē, pagaidiet.”

Viņš atkal pārbaudīja līpslēdzi. Diemžēl superspēki nebija

parādījušies. Dažas šņirkstošas līpslēdža skaņas, un tas arī viss.

“Tiek uzskatīts, ka Paunds bija, iespējams, dižākais divdesmitā gadsimta dzejnieks.” Doktors nofiksēja ratiņu riteņus un ar skavu piestiprināja tos pie krēsla kājas tā, lai mir-

dz0šais motorzāģis atrastos puscentimetra attālumā no tās. “Labi, es pārdomāju,” Noass teica.

“Bet es tik ļoti nopūlējos,” doktors Paunds, paskatīdamies augšup, piemiedza viņam ar aci. “Diemžēl Paunds bi ja arī garīgi nelīdzsvarots. Viņš bija ārprātīgs antisemīts un Hitlera atbalstītājs.”

Doktors Paunds bija nostājies pa kreisi no Noasa. Viņš paņēma vadu, kas bija biezāks par citiem un patiesībā iz-katījās pēc kabeļa ar spailēm galos. Vienu spaili Paunds ieknieba Noasa auss ļipiņā.

“Jēziņ!” Noass iebrēcās. “Šausmīgi sāp!”

“Jā, un vēlāk sāpēs vēl vairāk. Es tikai iezemēšu tavu degunu.” Otru spaili viņš iestiprināja Noasa nāsī.

“Nu tad tā,” Paunds teica, “ātrāk sāksim, ātrāk beigsim.” “Kas man jādara?” Spailēs sakniebtā āda smeldza. Mo-lorzāģis uzdzina šausmas. Un Noass negribēja neko dzirdēt par vājprātīgiem nacistu dzejniekiem.

“Divas spēles. Viena ir parastā šaušanas spēle pirmajā personā. Otrā spēle ir citāda, un tajā tev jāpārvar šķēršļi sarežģītā trīsdimensiju uzbūvē, kur tu esi mazs, jauks ro-botiņš vārdā Nano.”

Dzirdot šo vārdu, Noasa acis iekvēlojās. Viņa brālis bija

t0 savā neprātā atkārtojis atkal un atkal.

Nano nano nano.

Tātad tas bija iedzinis Alekšu vājprātā.

“Šī nav spēle!” Noass iebļāvās, pēkšņi apjauzdams panesību. “Jūs izdarīsiet ar mani to pašu, ko ar manu brāli!”

Doktors Paunds glūnīgi pacēla augšup uzacis. “Zini, kas Ezras Paunda gadījumā ir interesantākais? Savus labākos darbus viņš radīja psihiatriskajā slimnīcā. Tev trīsdesmit sekunžu laikā jāapgūst spēle,” dokotrs Paunds sacīja, pieiedams pie sava klēpjdatora. “Tad sāksim.”

Ieslēdzās abi ekrāni.

Labajā ekrānā Noass bija pārstāvēts ar šauteni. Simboli ekrāna labajā malā. Ieroču izvēle? Vide - Londonas iela. Nē, tā nebija Londona, takši bija dzelteni. Varbūt Ņujorka. Pa ietvēm staigāja animēti gājēji, garām brauca taksometri, vieglās un kravas mašīnas.

Nevainojama grafika. Reālistiska skaņa.

Kreisajā ekrānā vīdēja nesaprotama ainava. Viņu pārstāvēja zirneklis, kas stāvēja uz viļņainas, rievotas virsmas, kurai pāri slējās tāda kā Dalī stila katedrāle ar augstiem kontrforsiem.

Viņš pakustināja cimdoto plaukstu. Pareizi - rokas ar ekrāniem bija saistītas krusteniski. Tātad labais cimds -kreisais ekrāns. Kad viņš pakustināja roku, zirneklis sakustējās. Un šautene arī. Rokas krustām -

tas būs jāatceras.

Labi, spēle. Jākoncentrējas. Aleksam nebija nozāģēta kāja. Viņš velti uztraucās, vajadzēja saglabāt mieru. Šī bija tikai ķīniešu izcelsmes amerikāņu čaļa vadīta pārbaude. Tāpēc jākonc…

“Āāāāāāā!” Spaile raidīja neiedomājami spēcīgu sāpju šautru no auss līdz degunam. Visa kreisā sejas puse sarāvās krampī, un acīs sariesās asaras.

“Lai tu saprastu, kādas ir likmes,” doktors Paunds sacīju, “Un tagad sāc!”

Šaušanas spēlē sieviete, kas izskatījās pēc nevainīgas mājsaimnieces, izvilka nazi un mērķēja tieši Noasam sejā. Viņš pagrieza cimdu, liekot avataram izvairīties, un izmēģinājuma pēc salieca pirkstu. Viņa šautene izšāva. Lode Tāpīja garāmbraucošā mašīnā, sašķaidot logu.

Pēkšņi atskanēja ne ar ko nesajaucamā, apdullinošā ķē-

DEs motorzāģa skaņa. Īstenībā. Nevis spēlē.

Viņš aši paskatījās lejup. Ak dievs, zāģis tik tiešām griezās, un tā zobi jau skrubināja koka krēsla kāju, bet pa gaisu lidoja šķēpeles un zāģu skaidas.

Kreisais ekrāns! Trīs mehāniski roboti, līdzīgi paša ava-

taram, traucās uz viņa pusi pāri sfērai, bet tas vairs nebija tik svarīgi kā takša logs, kas nupat slīdēja lejup un kurā parādījās ierocis, tāpēc Noass pagrieza cimdu un izšāva. Savēja ļoti reālistiskās sejas pieres daļā pēkšņi parādījās precīzs, apaļš caurums.

Bet niecīgie, kukaiņveidīgie radījumi otrā spēlē, ekrānā pa kreisi ar kaut ko līdzīgu smalkiem staru ieročiem izšāva

“Nolādēts!” Atkal elektrošoks, un šoreiz stiprāks.

Mazie roboti izšāva vēlreiz, un atkal viņa seja raustījās konvulsijās, bet nu jau bija palaists garām dūšīgs vīrs, kas traucās šurp pa šķērsielu, vēzēdams cirvi. Noasa avatars sabruka, un motorzāģis turpināja kaukt, urbdamies krēsla kājā.

“Apturiet!” Noass brēca, bet bļaustīties nebija laika, jo bija jādzen avatars Nano uz priekšu, vienlaikus atkāpjoties no cirvja, kas atkal krita lejup, un izvairoties no mazajiem kukainīšiem, kuri kaut ko smidzināja viņam virsū, un…

“Jēziņ!” Elektrošoks plosīja apziņu, kamēr motorzāģis gaudoja, līdz galam iegriezdamies ozolkokā, un viņš juta skaidu un zāģa savērpto gaisa plūsmu.

Un tad iestājās miers.

Šķita, ka zāģa spalgais troksnis skan no liela attāluma.

Noass neredzēja neko ārpus monitoriem.

Viņš nejuta bailes.

Viņš norobežojās no krēsla un līpslēdzējiem, un knaibīšanas degunā un ausī, izmeta no prāta brāli, mitējās just un domāt…

Viņš lēca, piezemējās aiz tuvākā mikroskopiskā robota, iedūra tam ar savu adatas asuma kāju, iešāva sejā vīrietim ar cirvi, traucās pāri sfērai, lidojumā salieca savas zirnekļa kājas un pagriezās, lai piezemētos uz grambaina, pelēka mūra, kas acumirklī uzbruka ar lipīgām, pūkainām bumbām, sajuta vēl vienu elektrošoka triecienu, atspērās no Ņujorkas sienas, ko klāja grafīti, lidojumā izšāva, un uzņēmējs ar mašīnpistoli, pat nepaspējis notēmēt, nomira ar lodi kaklā, arteriālajām asinīm izšļācoties no brūces.

Vēl viens elektrošoks! Bet šķita, ka tas jau notiek ar kādu citu. Kāda cita Noasa vaigs spazmās sarāvās, un kāda cita acis aizmigloja asaras.

Motorzāģis bija gandrīz izgrauzies cauri krēsla kājai, un

palicis bija vairs tikai centimetrs līdz viņa paša kājai, bet arī par to lai uztraucas kāds cits.

Noass atkāvās no spalvainajām bumbām un spiedās cauri pūlim, cenzdamies izvairīties no skābes šalts, līdz pēkšņi abi ekrāni satumsa. Atkal parādījās biedējošais logotips.

Vispirms Noass pamanīja, ka gandrīz neko neredz, jo acis aizmigloja sviedri un asaras.

Tad viņš sajuta spaiļu radītās sāpes, lai gan doktors PAunds tās jau ņēma nost.

Viņš izdzirdēja klusumu, jo motorzāģis beidzot bija izslēgts.

Noass drebot ievilka elpu un paskatījās lejup uz labo kāju. Zāģis bija pilnīgi izgrauzies cauri vienai krēsla kājai, un svars balstījās uz atlikušajām trim. Uz puiša trīcošā liela muskuļa bija parādījusies sarkana švīka, kas nebija dziļa, bet no tās sūcās asinis.

Doktors Paunds kustējās uzsvērti mierīgi, noņēma galvas apsēju, atplēsa vaļā līpslēdzējus.

“Tu droši vien tagad labprāt iegāztu man pa seju,” doktors Paunds sacīja.

Tu pat nespēj iedomāties, cik ļoti labprāt , Noass do-maja.

Bet šīs emocijas izgaisa, un to vietā nāca daudz spēcīgākas izjūtas un vajadzības. Lepnums. Ziņkāre. Izdzīvošanas kurbums.

“Kā man veicās?” Noass vaicāja.

Doktors Paunds nopūtās. Noasam par brīnumu, viņš maigi uzlika roku uz puiša sviedriem pieķepušajiem matiem. “Jaunekli. Es nedrīkstētu zināt, kas esi. Taču ģimenes līdzība ir acīmredzama.”

“Jūs pazināt Alekšu?”

Doktors Paunds domīgi pasmaidīja. “Es pazinu puisi, kurš sauca sevi par Keruaku. Kurš ir līdzīgs tev, lai gan vecāks un labākā fiziskā formā.”

Alekss.

“Viņš bija ļoti prasmīgs,” doktors Paunds teica.

“Ak tā?”

“Bet tev, zēn bez vārda, ja gribi dzīvot, būs jābūt vēl prasmīgākam nekā viņš.”

DEVIŅI

Sedijai joprojām sāpēja roka. Tagad tā arī niezēja. Un bija noberzta. Kopš to sadragāja, pagājušas piecas dienas,

un roku joprojām nevarēja izmantot. Taču dzīšanas process **jau** bija daudz tālāk nekā jebkuram citam šādā situācijā.

Maklēra uzņēmuma klīnikas mediķiem bija tādas iespē-jas, par kādām citi pat nesapņoja. Personāls zināja, kā izmantot ārstnieciskos biotus. Trīs bioti gandrīz nekavējoties bija ķērušies pie lauzto kaulu atjaunošanas un stiepa pūslī-šus cilmes šūnām, kuras injicēja tuvu diviem lielākajiem lūzumiem.

Pēc tam biotus izņēma un uzpildīja ar otro, un tad ar trešo kārtu. Vēlāk viņi transportēja titāna šķiedras un no-veidoja tās mikroskopiskajās spraugās starp abām lūzuma pusēm kā armatūru cementā. Tālāk bioti ķērās pie apnicīgākā uzdevuma - nogādāt līdz lūzuma vietai pūslīšus ar šķidrumu, kas līdzinājās superlīmei. Ar to nostiprināja lūzumu, lai titāna šķiedras vieglāk apaugtu ar kaulu un tiktu novērsti turpmāki mikrolūzumi.

Pēc dažām dienām Sedijas roka darbosies kā iepriekš.

Pēc divām nedēļām tā būs stiprāka nekā bija pirms tam.

Medicīnisko biotu vadītāji sēdēja atpūtas krēslos atsevišķās telpās, lai nekas nenovērstu viņu uzmanību un lai izvairītos no stresa, kaut arī viņi strādāja tikai trīs stundas no vietas.

Stress. Šķiet, tas nāca komplektā ar vecumu. Tāds bija sākotnējais secinājums - jo neelastīgāks kļuva prāts, jo grūtāk tam bija sagremot nano pasaules neparastumu. īsāk sakot, uzturēšanās gaļā uzdzina cilvēkiem šermuļus.

Ja Sedija būtu palikusi klīnikā, viņi ķertos klāt viņas smadzenēm. Turpinātu to, ko reiz bija darījis viņas tēvs. Gādātu, lai viņa dzīvo.

Bet tagad Sedija vairs nebija Ņūdžersijas kompleksā. Viņa bija lūgusi Stemam ļaut iet, un, izteicis dažus pieklājīgus iebildumus, viņš to arī ļāva.

Sedija lika Maklēru šoferim izlaist viņu pie ģimenes dzīvokļa Parka avēnijā, bet iegāja iekšā tikai tādēļ, lai pārģērbtos un sakravātu nelielu somu.

Viņa bija saņēmusi ziņu no Vinsenta.

Tāpēc tagad meitene stāvēja uz Medisona avēnijas un 26. ielas stūra. Tas nebija ne eksotiskākais, ne interesantākais Ņujorkas ielu stūris. Tur bija neliels skvērs, ko sauca par Medisonskvēra parku, lai gan neko daudz pēc parka tas neizskatījās. Taču tā bija vieta, kur varēja uzturēties pat nakts vidū, pārāk nebaidoties par savu drošību.

Viņa gaidīja viena, sejas apakšējo trešdaļu ievīstījusi šallē, bet matus sedza cepure.

Apritē nebija pārāk daudz Sedijas fotogrāfiju - *Goog/e* izmeta tikai trīs. Ja arī viņa bija slavena, tad tikai bēdl-g.i slavena. Vienīgā Maklēra, kas vēl palikusi dzīva. Po-ten-ciālais plašsaziņas līdzekļu uzmanības upuris, jo visi joprojām *trakoja* par traģēdiju stadionā. Viņa gribēja, lai neviens viņu nepazīst. Un nepazītu arī. Ne jau tukšā parkā, kur viņa bija tinusies garaiņu mutulī, kas spiedās cauri šallei.

Viņai bija auksti, un smeldza salauztā roka, un vēja dēļ asaroja acis. Sedija stāvēja, vienu roku iebāzusi dziļi mēteļa kabatā, bet otra bija iekārta kaklā un sala, jo meitene bija aizmirsusi cimdus.

Pienāca puisis. Izskatīgs. Nē, pat ļoti pievilcīgs un vecāks nekā viņa - varbūt astoņpadsmit vai deviņpadsmit gadus vecs. Garš, slaids un tumsnējs, taču deguns, mute, piere un sejas izteiksme nevēstīja vis "esmu cēlies no spāņu ugunsdzēsējiem", bet gan "esmu cēlies no ļaudīm, kuri sensenos laikos staltos zirgos bradāja zemniekus".

Viņš pienāca klāt. Pacēla uz augšu vienu uzaci, šķietami vīlies palūkojās lejup uz viņu un jautāja: "Tu esi Vinsenta draudzene?"

Sedija uzreiz izjuta pret viņu nepatiku. Ne tādu nepatiku, kas vēlāk varētu pārvērsties valdzinājumā. Nē, drīzāk nepatiku, kas piepūloties varētu nepāraugt nicinājumā un palikt tikai nepatika.

Šis puisis bija Luiss Aragons - vidējais no trim spāņu nekustamo īpašumu aģenta dēliem. Viņa tēvs agrāk bija satriecoši bagāts, bet tagad bija tikai bagāts. Taču Luiss bija mainījis vārdu, un tagad viņu sauca Renfīlds.

"Jā, laikam," Sedija atbildēja.

"Nāc līdzi," Renfīlds teica.

Viņa pat nepakustējās, kad puisis apcirtās uz papēža un devās prom. Viņš bija paspēris savus piecpadsmit soļus, līdz attapās, ka iet viens. Divreiz ātrāk viņš bija atpakaļ. Nepārprotami jauneklī cīnījās apjukums ar dusmām.

"Paklau," Sedija teica, "es neklausu pavēlēm. Reizēm es paklausu lūgumiem."

Renfīlds samirkšķināja acis. Viņš saslējās un pakāpās atpakaļ, pārvēršot garo, taisno degunu tēmēšanas ierīcē un nofokusējot skatienu uz viņu.

"Tev ir mašīna? Vai arī mēs iesim kājām?" Sedija noprasīja.

Puiša skatiens instinktīvi pievērsās melnam *Audi A8,* kas tukšgaitā kūpināja izplūdes dūmus. Sedija sāka iet. Puisis pielika soli, lai turētos līdzi.

"Kā tevi sauc?" Sedija jautāja.

"Tev jāsauc mani par Renfīldu. Mašīnā tev aizsies acis. Un tu nedrīkstēsi noņemt apsēju. Ja atteiksies, paliksi šeit. Tas nav ierosinājums, bet fakts."

Viņš runāja ar akcentu. Jā. Skaidri izkopts zemnieku bradātāja akcents. Skaņu *r* vārdā *Renfīlds* viņš bija izrunājis cieti. Taču viņa

nespēja noteikt, kur šāds akcents radies. Skaidrs bija vienīgi tas, ka viņš nav dzimis Amerikā.

Sedijai ļoti gribējās viņu *pasūtīt.* Viņa nebija ne labā,

ne pacietīgā omā. Viņa bija mērojusi tālu ceļu no šausmām līdz zaudējumam, līdz sāpēm, līdz šim parkam un šim iedomīgajam nāpslim. Ja Renfīlds būtu uz viņu paskatījies, tad viņas skatienā ieraudzītu to visu kopā ar neslēptu vēlējumu *iet ieskrieties.*

Šoferis livrejā izkāpa no mašīnas, lai atvērtu durvis. Se-dija pasteidzās pirmā, uzsmaidīja viņam un ielēca mašīnā.

Pēc divdesmit tumšām minūtēm auto apstājās, dzinējs tika izslēgts, apsējs noņemts, un viņas skatienam pavērās grafīti uzraksts "Miskaste". Viņa atradās šaurā šķērsielas gagalmā, kur varēja iespiest tikai pāris noplukušu automašīnu.

Viņa ļāva šoferim atvērt durvis. Izkāpa ārā. Joprojām sals. Joprojām Ņujorka. Nokvēpuši sarkani ķieģeļi, sarūsējušas dzelzs ugunsdzēsības kāpnes visapkārt un virs galvas un kārtīgi nostāvējušos atkritumu smaka.

Renfīlds rakstīja telefonā īsziņu.

"Kur mēs esam?" Sedija prasīja.

Renfīlds neatbildēja. Atvērās kādas durvis uz telpu, kurā nebija pārāk daudz gaismas. "Nāc," viņš teica.

Sedija sekoja Renfīldam siltumā. Durvis aizvērās. Kāds stāvēja Sedijai aiz muguras, un viņai uz skausta parādījās zosāda.

Atvērās otras durvis, un viņa iegāja spoži apgaismotā telpā ar baltām sienām. Tā nebija lielāka par iebūvētu garderobi. Renfflda līdzās vairs nebija. Tagad viņa bija pilnīgi viena. Sienā bija redzamas nerūsējoša tērauda bīdāmās durvis.

"Laipni lūdzu," teica balss bez ķermeņa. "Diemžēl nākamā stunda tev nebūs pārāk patīkama. Bet tas ir nepieciešams."

Noass dzeltenā taksometrā brauca no Kenedija lidostas uz kādu vietu Manhetenas dienvidos.

Viņš Amerikā bija pirmo reizi. Patiesībā viņš vispār nekur ārpus Londonas nebija bijis.

Noass bija noguris un satraukts. Un nobijies. Un prātoja, vai nav kļuvis par smalkas izjokošanas upuri.

Viņam bija iedots *iPad* ar videoinstruktāžu, ko viņš lidmašīnā bija noskatījies. Tagad prātā šaudījās visādas šausmas. Taču zēns juta arī patīkamu satraukumu. Jo visa viņa dzīve bija skola un noplukusi istabiņa, ne lielāka par skapi, un sajucis varonis brālis, pelēka, izdilusi māte, gandrīz neredzams, sašļucis tēvs un sašļukusi dzīve, kas nesolīja neko vairāk par darbu, ko viņš neieredzēs, un visu to pašu, kas jau bija, mūžīgi mūžos.

Varbūt Noass bija muļķis, jo, neuzdodot jautājumus, piekrita iestāties vājprātīgā organizācijā, lai apturētu vēl vājprātīgāku

organizāciju. Bet alternatīva bija vienmuļība, kas maltu viņu, līdz samaltu pavisam.

Tāpēc Alekss bija devies karā. Un, pie velna, kāpēc gan ne? Tieši tā pēc iestāšanās dienestā viņš bija teicis Noasam: “Pie velna, kāpēc gan ne? Strādāt krogā vai birojā un dzīvot tikpat sūdīgi kā mamma un tētis? Pie velna, kāpēc neiestāties armijā?”

Tagad arī Noass bija iestājies. Pie velna, kāpēc gan ne?

Un arī tāpēc, ka kaut kur šajā bezjēdzīgi augstajā pilsētā dzīvoja kāds, kurš sauca sevi par Kukaiņcilvēku. Noass iztēlojās, kā kādudien atkal apciemos Alekšu un teiks viņam: “Es piežmiedzu Kukaiņcilvēku, brāl.”

Noass zināja, ka šāds sapnis ir smieklīgs. Viņš nemēdza sevi muļķot, bet bija skarbs un godīgs. Nekad nemānīja sevi ar tādām muļķībām kā citi zēni - par to, ka izaugs un kļūs par profesionālu sportistu vai uzvarēs “Lielbritānijas zelta talantos”, un ka viņam būs nauda, meitenes un pielī-dēji. "

Noass nemācīsies universitātē un nekļūs par bagātu baņķieri vai ko tamlīdzīgu. Viņam bija lemts, zvaigznēs ierakstīts kā radiovadāmai bumbai strādāt vienmuļu darbu, un būs liels prieks, ja izdosies sasniegt kaut tik daudz.

Viņš bija izturējis Paunda pārbaudi un redzējis alkatīgo mirdzumu Paunda acīs. Pirmo un, iespējams, pēdējo reizi mūžā Noasam bija kaut kas vērtīgs.

Viņam kabatā bija piecsimt skaisti, gludi dolāri - dolāri ar to neskaidri mistisko simbolismu un kompakto formu. Uz papīra strēmeles bija uzrakstīta adrese. Un viņš bija mantojis kaujas uzdevumu.

“Pirmo reizi, puis?” taksists pār plecu uzsauca.

“Pirmo,” Noass atbildēja.

“Es piestāšu pačurāt.” Taksometrs apstājās pie nejēdzīgi spoži apgaismota veikala ar neona alus reklāmām un plakātiem netīrā, aizrestotā skatlogā.

Šoferis izkāpa, atstādams skaitītāju ieslēgtu. Pēc mirkļa taksometra durvis atvērās un sēdeklī blakus Noasam ieslīdēja meitene. Viņa izskatījās ļoti dīvaini un bija ģērbusies postgotu vai *humpalu* šika stilā. Zem vienas acs viņai bija pilošu liesmu tetovējums. Vaibsti bija tikpat raupji kā jebkurai meitenei, ko Noasam gadījies sastapt savā rajonā. Neapzināti viņš bija gaidījis, ka Ņujorkā visas meitenes būs modeles.

“Šis taksometrs ir aizņemts,” Noass teica. “Mēs neapstājāmies, šoferis tikai…”

“Jā, šoferis paņēma simtnieku un ielaida mani. Viss bija sarunāts, zilacīt. Starp citu, tev acī ir *šmucīte* .” Meitene cieši paskatījās uz viņu, pasniedzās pāri sēdeklim un ar vienu pirkstu it kā izslaucīja kaut ko

viņam no acs.

“Simtnieku?”

“Jā, simtnieku. Simt dolāru banknoti.” Viņa apklusa, acīmredzot gaidīdama vēl kaut ko. “Tu nejautāsi, kas ir

šmucīteT”

“Domāju, ka drupača vai kaut kas tamlīdzīgs.”

“Tu esi attapīgs, angļu puika.”

Noass sarauca pieri. Meitene nepavisam nešķita draudīga, bet kaitinoša gan, un, tā kā bija mazliet izaicinoši ģērbusies un ļoti tieša, viņš nosprieda, ka viņa varētu būt prostitūta. “Piedod, ka jautāju, bet vai tu esi palaistuve?”

“Tu domā - ielasmeita? Nē-e. Lai gan… ja būtu - cik tu maksātu?” Viņa smaidīja ar vienu lūpu kaktiņu vairāk, ar otru mazāk un izskatījās nedaudz jukusi. Atskanēja viņas smiekli: “He-he.” Tie nebija līksmi, bet drīzāk izklausījās

kā verbāls aizstājējs īstiem smiekliem.

Noass nezināja, ko atbildēt, un meitenes smaids kļuva vēl platāks.

“Atslābsti, angli. Es dzīvojos pa tavu aci un pārbaudu tevi. Meklēju kukaiņus. Domāju, ka esi tīrs. Tevi novēro kopš vakardienas, un vēlāk būs arī vispārējā pārbaude. Es te tikai *fiksi* apskatos.”

“Jūtos mazliet apjucis,” Noass atzinās.

Šoferis atgriezās, izvairīdamies skatīties uz meiteni, un taksometrs sāka braukt. Meitene pārlaida uzmanīgu skatienu ietvei un tukšajai ielai.

“Tu tikai *domā* , ka jūties apjucis, angli.” Atkal sardo-niskie *nesmiekli.* “Drīz vien tu jutīsies tik apjucis, ka pat nesapratīsi, uz kuras planētas atrodies.”

Sedija spožajā gaismā samiedza acis.

“Vinsent?” viņa jautāja. Lai gan balss nelīdzinājās viņa balsij. Tā nebija arī Renfflda balss. Izklausījās, ka tā pieder sievietei, lai gan bija pietiekami zema, lai varētu būt arī zēna balss.

“Man jālūdz tevi izģērbties. Visas drēbes ieliec atverē sienā pa labi no tevis. Pēc tam būs jāstāv nekustīgi, kamēr veiksim skenēšanu.”

“Vinsents mani jau pārbaudīja. Uzlika biotu,” Sedija sacīja.

“Un arī to noņēma, turklāt pagājušas jau vairākas dienas.”

Balss skanēja kaitinoši saprātīgi. Viņai tā nedaudz riebās. Sedija paraustīja plecus un novilka šalli, mēteli un zābakus. Viņa iestūma tos atverē.

“Cik tālu jāizģērbjas, balss bez ķermeņa?”

“Līdz galam, lūdzu.”

“Es ceru, ka pēc tam intemetā neparādīsies bildes, balss bez ķermeņa,” Sedija nomurmināja.

“Vari saukt mani par Ofēliju,” balss teica.

“Tu esi sieviete?”

“Jā,” Ofēlija atbildēja. “Es izslēgšu balss pārveidotāju.” Pēc brīža viņa jautāja: “Vai tā ir labāk?”

Balss vairs nebija bezpersoniska. Tā noteikti bija sievietes balss. “Jā, ir gan. Es nekautrējos, taču šeit ir ļoti neglaimojoša gaisma.”

“Es sāku skenēšanu,” Ofēlija noteica. “Tu redzēsi dažādas krāsas gaismu. Dzirdēsi dažādas skaņas, un dažas no tām būs skaļas. Paliec, kur esi.”

“Labi, Ofēlij.”

Tas turpinājās ilgāk, nekā viņa bija gaidījusi. Pietiekami ilgi, lai kļūtu garlaicīgi. Un pietiekami ilgi, lai tas viņu aizkaitinātu.

Lai gan Sedija nebija snobiska un neizturējās pret cilvēkiem augstprātīgi, viņa bija dzīvojusi vidē, kur nācās pieciest ļoti maz neērtību. Visi nepatīkamie pārdzīvojumi bija saistīti ar medicīnu - diagnostika un pirmie mēģinājumi ārstēt aneirismu, un tas tikai vairoja viņas nepacietību. Turklāt visa šī medicīniskā procedūra šķita tādā kā citpla-

netiešu nolaupīšanas stilā.

Beidzot atkal ieslēdzās baltā gaisma. Viņa saviebās.

“Piedod, man vajadzēja ieslēgt gaismu lēnāk.”

“Un kas notiks tālāk?”

Atvērās durvis. Ienāca jauna sieviete. Mazliet pāri divdesmit. Viņas melnie, garie mati bija sasieti interesantā mezglā, bet brīvie gali nokarājās pār muguru. Āda bija tumša, bet ne no Āfrikas saules. Starp acīm viņai bija tāda

kā sīka safīra rotiņa, bet tā drīzāk izskatījās pēc aplikacijas, nevis pīrsinga. Sievietei bija skaistas acis, bet citādi nekā īpaša. Rokā viņai bija iepirkumu maisiņš ar rokturiem. Sieviete to sniedza Sedijai.

“Tavas drēbes. Uzmanies, dažas varbūt vēl ir karstas. Mēs tās apstrādājām ar mikroviļņiem. Tagad vari apģērbties.”

Ofēlija. Sedijai šis vārds šķita pazīstams. No literatūras. Klasiskās, nevis modernās. Nekādi nedevās rokā, bet gan jau viņa vēlāk to noskaidros *Google* meklētājā.

“Ar mikroviļņiem?”

“Mikroviļņi nespēj kaitēt biotiem, ar kuriem, cik zinu, esi pazīstama. Bet nanoboti satur nelielu daudzumu metāla, tāpēc tie ir neaizsargāti pret vecās, labās mikroviļņu krāsns iedarbību.”

Sedija sāka ģērbties. “Nanoboti?”

Ofēlija pasmaidīja. Un uzreiz kļuva skaistāka. Tas bija viens no tiem smaidiem, kuri, kā mēdz teikt, “dara telpu gaišāku”. Sedija vēlējās, kaut viņa tā prastu. “Man uzdots tevi sagatavot. Tāpēc atbildēšu uz visiem jautājumiem. Protams, izņemot personiskas dabas jautājumus.”

“Šekspīrs. Lūk, no kurienes nāk vārds *OjelijaV* ’ Sedija iegrozījās krūšturī.

“Jā,” Ofēlija pamāja ar galvu. “No “Hamleta”. Ofēlija ir viņa jukusī draudzene.” Smaids apdzisa. “Jūtu līdzi par tēva un brāļa zaudējumu.”

“Jā,” Sedija strupi noteica. Līdzjūtību viņai bija diezgan.

“Nanoboti…” Ofēlija iesāka. “Nanotehnoloģijai ir divi atzari: bioloģiskais un mehāniskais. Kafiju?”

Sedija bija apģērbusies. “Viskiju jau laikam nevarēs dabūt!”

Parādījās cits smaids. Tas vairs nebija tāds, kas apgaismo telpu, bet drīzāk gan jautājošs, pētošs. Ofēlija ar smaidu spēja panākt tik daudz!

“Piedod. Jā, esmu nepilngadīga,” Sedija atzinās.

Atkal cits smaids, šoreiz skumjš un rūpju mākts. “Pie mums nešķiro bērnos un pieaugušajos. Bet šķiet, ka viskija mums tiešām nav.”

Sedija ieteicās: “Tas bija mana tēva dzēriens. Viskijs. Viņš teica, ka tas palīdzot viņam dienas beigās atslābināties. Reiz iegāju viņa *bibliatorijā* - viņš pats šo vārdu izdomāja, jo tur bija gan grāmatas, gan mikroskops un…” Meitene apklusa.

Viņa bija iestūrējusi atmiņās un izjūtās, un nāca virsū nolādētās asaras. *Neatceries to visu,* viņa sev teica. *Neatce-*

ries tēti viņa smieklīgajā bibliatorijā, kur viņš ar kristāla glāzi rokā bija atgāzies mūžsenajā ādas krēslā, sacēlis kājas uz galda un sarauktu pieri skatījās uz veco, putekļaino tāfeli, ko klāja nesalasāmi ķeburi.

Sedija toreiz iztraucēja tēta pārdomas. Lai paspēlētu klavieres, kas arī tur atradās. Vai lai parādītu zīmējumu. Vai vienkārši lai nostātos blakus, jo tad viņš sagrāba meitu, viņi pajūkam cīkstējās un beigās viņa ļāva sevi apskaut.

Izšķaidīts pa stadiona betonu. Sadedzis eļļainā ugunī. Un Stouns kopā ar viņu. Viņas pieklājīgais, asprātīgais, maigais brālis.

“Kafija būtu tieši laikā,” Sedija teica.

Ofēlija aizveda viņu uz virtuvi. Tā bija virtuve, kam nebija ne saimnieces, ne saimnieka. Šajā virtuvē vienaldzīgi cilvēki kur pagadās nometa savu tēju, cepumus vai čipsus. Stikla kanna kafijas automātā bija pilna, bet neviens to nekad nebija izmazgājis, iespējams, kopš dienas, kad to iegādājās.

Viņas apsēdās pie apaļa galda. Sedija dzēra melnu kafiju. Ofēlija ar pienu un cukuru. Krūzes bija vienkāršas un neizteiksmīgas, un kafija bija rūgta.

“To sauc par *hindi”* Ofēlija sacīja. “To, uz ko tu tā skaties.”

“Skaidrs,” Sedija teica. Nebija jēgas noliegt, ka viņa bija blenzusi uz dārgakmeni, kas mirdzēja Ofelijai pierē. “No Indijas, vai ne?”

“Jā. Tas ir kā nodeva tradīcijai un modei. Man to uzdāvināja.”

“Ļoti skaists.”

Izskatījās, ka Ofēlija šaubās par Sedijas vārdu patiesumu. “Tātad.

Tu zini par biotiem. Tu zini, ka šo tehnoloģiju izgudroja Grejs Maklērs. Un viņš ļāva mums ar to rīkoties."

"Kāpēc?"

"Jo mums tā bija vajadzīga," Ofēlija atbildēja. "Sena vēsture vieno tavu tēti un… ē… Greju Maklēru un dvīņus Ārmstrongus."

Malks kafijas. "Esmu par viņiem dzirdējusi. Viņi nav gluži veseli, vai ne?"

"Pagaidām tīra." Tas bija Renfflds, kurš ienāca iekšā, atbīdīja krēslu un apsēdās pāris pēdu tālāk no abām sievietēm.

Šoreiz Ofelijas smaidā bija jaušamas sāpes un neliels samulsums. "Renfīlds ielika tev divus biotus."

Kad aizsēja acis. Protams.

"Tevī jau agrāk bijuši bioti," Renfīlds teica. "Viens no tiem bija nometis teflona šķiedru tavā auss gliemezī." Viņš paraustīja plecus. "Nekādus sarežģījumus tas neradītu, bet es to tik un tā izņemšu."

Sedija jau bija pieradusi, ka mikroskopiski, zirnekļveidīgi radījumi rāpo pa visu viņas organismu. Tēva bioti un nesen arī mediķu. Taču nebija patīkami iedomāties, ka šā jaunekļa acis un ausis klaiņoja viņas smadzenēs. Aizkaitinājumu nedaudz mazināja fakts, ka viņam pie vienas nāss karājās niecīga puņķa piciņa. Tāpēc Sedija kaut kādā ziņā

varēja justies pārāka par šo nošņurkušo, iedomīgo eiropieti.

"Skenēšana būtu atklājusi nanobotus uz tavas ādas," Ofēlija teica. "Bet tie var viegli noslēpties iekšā. Tāpēc vajadzēja paskatīties tuvāk."

"Vai arī ne. Ja viņi slēpjas," Renfflds sacīja un izdarīja ko ļoti dīvainu - veikli noņēma karājošos puņķi.

Sedija blenza uz viņu. Viņš skatījās meitenei garām. Vainas izjuta.

"Tu redzi to pašu ko es," Sedija teica un pēkšņās dusmās pielēca kājās. "Es skatījos uz tavu degunu, un tu to redzēji."

"Biots var ielaist zondi redzes nervā vai pat redzes garozā," Ofēlija sacīja. "Rezultāts gan nav paredzams. Reizēm attēls ir ļoti precīzs. Citreiz…"

Sedija trieca ar veselo roku pa galdu. Atskanēja skaļš būkšķis, un viņas kafijas krūze palēcās. Pēc tam viņa izstiepa pirkstu pret Renfīlda pašapmierināto seju un pavēlēja: "Vācies laukā no manas galvas!"

"Tu man nenorādīsi…"

"Varbūt gribi sajust karstu kafiju…"

"Mierā!" Ofēlija iekliedzās. "Mierā! Mierā. Renfīld, nelien viņas prātā. Darbam tas nav nepieciešams."

Acumirklī kļuva skaidras divas lietas - starp šiem ļaudīm pastāvēja subordinācija, un Ofēlija, lai cik maigā balsī runātu, bija augstākā pakāpē nekā Renfīlds.

Un RenfTldam sāka veidoties dziļa nepatika pret Sediju. Arī tas bija skaidrs.

“Ko vēl viņš manā galvā var darīt? Vai spēj lasīt manas atmiņas?”

“Nē,” Ofēlija atbildēja joprojām savā ļoti rāmajā balsī. “Lasīt atmiņas mēs nespējam. Taču varam tās atrast. Tas ir kā… Teiksim tā, mēs varam tās atrast, tāpat kā tu meklē grāmatā kādu konkrētu vārdu. Bet pēc tam visu grāmatu izlasīt nevaram. Mēs varam atrast, kur atrodas kāda ideja. Pēc tam varam novilkt vadu un izvilkt ideju virspusē vai piestiprināt pie tapas, kas iedzīta smadzenēs, vai varam uzstādīt retranslatoru.”

“Un kā tas darbojas?” Sedija prasīja, nikni blenzdama uz Renfīldu.

“Vads vai retranslators savieno divas atmiņas vai domas. Tās tiek savienotas tā, kā prāts pats tās nekad nav savienojis. Piemēram, mēs varētu atrast tavas atmiņas par iemīļoto mājdzīvnieku. Pieņemsim, par kaķi. Un mēs šīs atmiņas varam savienot ar kaut ko tādu, no kā tev ir bail vai kas tev riebjas.”

Renfīlds ar roku atglauda matus. “Un ikreiz, kad iedomāsies “minka, minka”, tu domāsi arī “bail, bail”.”

“Izveidojot pietiekami daudz šādu savienojumu, var izmainīt cilvēka domāšanu. Var radīt viltus bailes. Pārrakstīt atmiņas. Radīt mīlestību vai naidu.”

Sedija, joprojām stāvēdama kājās, teica: “Mans tēvs nemūžam neko tādu nedarītu. Tas ir piedauzīgi.”

“Šī nav Maklēra korporācija,” Renfīlds sacīja. “Tavs tēvs uzticēja mums tehnoloģiju. Viņš nebija noteicējs.”

“Kad tad?”

“Līrs.”

“Kas, pie velna, ir Līrs?”

Šis bija vissmalkākais no Ofelijas smaidiem. Tajā atspoguļojās cieņa, bailes un padevība. “Līrs ir Līrs. Un vairāk mēs neviens nezinām.”

ARTEFAKTS

Čārlza un Bendžamina Ārmstrongu paziņojums.

Mēs neesam ļauni cilvēki.

Mēs nekārojam pēc varas. Mēs nevēlamies pakļaut citus. Mūsu mērķis ir cilvēces brīvība.

No cik bada cietējiem esam novērsušies? Cik daudzi mirst no ārstējamām slimībām? Cik mūsu līdzcilvēku nīkst politikas vai paši savu atkarību cietumā? Cik daudziem trūkst cerības, lai gan mēs to varētu dot?

Mēs esam dabas kļūda - divi cilvēki, ko daba mātes miesās nejauši savienojusi kopā. Mums ir katram savas smadzenes, taču tās ir saistītas. Mūs nevar atdalīt tā, lai viens no mums neietu bojā.

Vai tādai nevajadzētu būt visai cilvēcei? Vai visiem nevajadzētu dzīvot tikai tik ilgi, kamēr dzīvi ir pārējie? Vai mums visiem nevajadzētu piederēt vienai diženai cilvēku sugai, kurā nebūtu ne naida, ne karu, ne nežēlības?

Mēs nekad neesam vientuļi, jo esam tādi, kādi esam. Mēs nekad neesam tikai es. Daudzi mūs uzlūko ar žēlumu vai šausmām. Ticiet, mēs to pašu jūtam pret visiem jums, kas esat ieslodzīti mūžīgā vientulībā.

Visā cilvēces vēstures gaitā cilvēkiem bijusi dota iespēja mīlēt citam citu. Un lielākoties mums tas nav izdevies. Taču vairs tā nav jābūt. Tehnoloģija piedāvā mums izeju no skarbās, aukstās, naidīgās atšķirtības.

Es dzirdu, ka jūs domājat: "Tāda taču ir cilvēka daba."

Bet kāpēc lai mēs nemeklētu labāku stāvokli? Vai mēs kopš neatminamiem laikiem neesam meklējuši tehnoloģijas, lai iegūtu spējas, kādu mums nav no dabas? Vai neizmantojām uguni, lai sasildītos un gatavotu ēdienu? Vai neizmantojām elektrisko gaismu, lai kliedētu tumsu? Vai necēlāmies gaisā balonos, lidaparātos un reaktīvajās lidmašīnās, un vai raķetēs nedevāmies kosmosā?

Tagad mums ir tehnoloģija, lai ne tikai kliedētu reālās pasaules tumsu, bet arī ieilgušo un biezo cilvēka dvēseles tumsu. Ar nanobotiem mēs varam savienot visas pasaules cilvēkus vienā diženā ciltī - cilvēku ciltī. Neviens vairs nebadosies, kamēr citi nobarojas. Mēs vairs neizliksimies, ka neredzam nežēlību, jo katru nežēlību izjutīsim uz savas ādas.

Tikai zināšanu trūkums mūs šķir no mērķa - saliedēt cilvēku ciltī, lai tā kļūtu kas vairāk par parastu sociālo tīklu. Mēs varam izveidot reālu saikni starp visiem pasaules cilvēkiem.

Mūsu rokās ir īstas utopijas pirmsākums.

Daži izvēlēsies ļaunuma ceļu un pretosies šai brīnišķīgajai

nākotnei.

Mēs apraudāsim viņus.

Čārlzs un Bendžamins Ārmstrongi

ARTEFAKTS

Karalis Līrs

Vai tad tu mani pazīsti, draugs?

Kents

Nē! Bet jūsu vaibstos ir kaut kas, ko labprāt godātu ar vārdu "kungs".

Karalis Līrs un kas tas ir?

Kents

Augstība.

Viljams Šekspīrs, "Karalis Līrs"

DESMIT

No Āzijas pārtikas preču veikala Vinsents vēroja iestādījumu "Ķīnas pīpe" un redzēja, kā tajā iešļūc Karls Bēr-novskis.

Pieklājīgā attālumā Bēmovski pavadīja divi TND jeb Tūristi no Denveras. Divi parastie nodaļas "Spēcīgā Amerika" apsardzes darbinieki no korporācijas "Ārmstronga stilīgās dāvanas". Viena bija sieviete, bet tam nebija nekādas nozīmes.

Lai gan korporāciju vadīja vājprātīgs, kroplīgs radījums, tās ārējais tēls bija ārkārtīgi neuzkrītošs. Viņu vīri neklaiņoja apkārt slepenā dienesta vai Holivudas grāvējfilmu masu skatu dalībnieku paskatā. Viņi ģērbās vienkāršās, pēc kataloga pasūtāmās *LL Bean* vai *Land's End* drēbēs. Viņi valkāja pimas kokvilnas polo kreklus un dūnu jakas. Tāpēc Ņujorkā viņi vienmēr izskatījās pēc tūristiem - neuzkrītošām būtnēm, kas nevienam ilgi nepaliek atmiņā.

TND - Tūristi no Denveras.

Bēmovskis iegāja iekšā un iekāpa liftā. Abi TND palika laukā, gaidīdami pļāpāja un mīņājās uz vietas, lai atvairītu aukstumu, līdz piebrauca mašīna, kur varēja sasildīties un patverties.

Iestādījums "Ķīnas pīpe", protams, bija bez izkārtnes -diskrēti, allaž diskrēti. Tas atradās Ķīniešu kvartālā kopš 1880. gada, lai gan vismaz reizes sešas kvartāla robežās bija mainījis atrašanās vietu. Cilvēki, kuriem vajadzēja, to atrada. Vecajos laikos to apmeklēja tikai augstāko šķiru opija smēķētāji. Sākumā tikai ķīnieši, galvenokārt jūrnieki. Tad parādījās mākslinieciskāki, avantūristiskāki Viktorijas laika baltie vīrieši.

Pagājušā gadsimta 20. gados "Ķīnas pīpe" kļuva izsmalcinātāka un ekskluzīvāka. Tā paplašināja darbību un Sausā likuma laikā piedāvāja ne tikai opiju un marihuānu, bet arī alkoholu. Iekārtojums, kā Vinsents reiz bija redzējis caur viesmīļa labo aci, bija dārgs un ekskluzīvs. Modernā "Ķīnas pīpe" izskatījās kā viesnīca *Ritz-Carlton* bagātiem narkomāniem. Mazliet par daudz zeltījumu un greznības Vinsenta askētiskajai gaumei, taču, ja cilvēks bija atkarīgs no opija (un Bērnovskis, bez šaubām, negrasījās atmest šo ieradumu), tad šī bija īstā vieta, kur tam ļauties.

Vinsents īsu mirkli manīja Bēmovski caur viesmīļa aci, kad šis gudrais cilvēks, dzērājs un narkomāns, un dievs vien zina kas vēl, ieslīdēja vienā no daudzajām nišām, lai gaidītu savu pīpi.

Vinsentam tas vienmēr bija šķitis pārsteidzoši un neizprotami. Bērnovskis bija ģēnijs. Tādi cilvēki parasti ne-šķērdēja daudzas stundas saraustītos narkomānu sapņos.

Ciribot negribot Vinsents sāka prātot, vai narkotikas varētu sniegt viņam baudu, ko viņš nekad nebija izjutis.

Toreiz Vinsents nebija ticis tuvāk Bēmovskim. Un gandrīz zaudēja biotu, kad viesmīlis ar draugiem pēkšņi nolēma aizbraukt uz Meksiku.

Biotiem piemita trūkums, kāda nebija nanobotiem -biotus vajadzēja atgūt.

Vinsents samaksāja par taizemiešu organisko ziedi un zaļajiem čili, ko bija izvēlējies. Mazs asumiņš - nevis tāpēc, ka viņam garšotu paša gatavotais ēdiens, bet vismaz lai būtu to novērtējis.

Tas bija vismaz kaut kas.

Anhedoniju viņam diagnosticēja divpadsmit gadu vecumā. Visbiežāk anhedonijai bija psihiatrisks cēlonis - parasti narkomānija. Vismaz tolaik tā uzskatīja, un tieši to nodomāja viņa pazemotie vecāki. “Mazais Maikls lieto tik daudz narkotiku, ka ir zaudējis baudas izjūtu. Ak dievs, par ko mums tāds sods?”

Tikai pēc diviem gariem gadiem praktiskā mājas arestā viņi bija gatavi apsvērt iespējamos *fiziskos* cēloņus. Tad atklājās, ka bojāts ir puiša smadzeņu atlīdzināšanas centrs un pietiekamā daudzumā neizdalās dopamīns.

Vinsents izgāja no spilgto neona lampu gaismas loka aukstajā naktī, turēdams rokā plastmasas maisiņu. Viņš bija uzgājis šo veikaliņu pirms daudziem mēnešiem, izsekodams Bēmovski, un turpināja šeit iepirkties, jo veikals atradās ļoti izdevīgā vietā. Taču viņu vienmēr ļoti pārsteidza “Ķīnas pīpe” un tas, ko tā simbolizēja - milzīgu vajadzību pēc baudas, kas lika cilvēkiem pašiznīcināties.

Viņa īstais mērķis bija viesnīcas bārā kādu kvartālu tālāk. Tur viņš atradīs sievieti.

Aņa Vaioleta. Tas nebija viņas īstais vārds. Viņa bija piedzimusi kā Aņa Uļjanova. Krieviete. Kad tēvs pārcēla ģimeni no Samāras uz Ņujorku, viņš mainīja uzvārdu, izvēloties ko mazliet… neuzkrītošāku. Uļjanovs bija Ļeņina īstais uzvārds, un tas bija pārāk smaga nasta. Tāpēc - “atā, Uljanov, un sveiks, Vaiolet”.

Aņas mātei patika puķes. Violetās vijolītes.

Doktore Aņa Vaioleta pašlaik strādāja Maklēra uzņēmuma slepenajā nodaļā. Pat viņas radi un draugi nezināja, ka viņa strādā ar biotiem. Vinsents zināja, jo BZRK jau sen bija pilna pieeja Maklēra drošajiem datoriem.

Kas, ellē, bija Līrs, ka viņam izdevās iegūt tik absolūtu Greja Maklēra atbalstu? Cik reižu Vinsents bija sev to jautājis? Un cik reižu bija pats sevi apklusinājis, jo, kamēr Līrs varēja būt jebkurš un bija kļuvis par gandrīz mītisku tēlu, Kaligula bija pavisam reāls, un Vinsents bija pārliecināts - ja viņš kādreiz atklātu Līra noslēpumu, Kaligula viņu nodurtu, nošautu, nožņaugtu ar garoti, noslīcinātu vai kā citādi izbeigtu Vinsenta dzīvi.

Tas bija Kaligulas… pienesums… šajā lietā.

Vinsents domāja par piezīmi, ko bija pievienojis ziņojumam. “Es

neesmu Scīpions.”

Scīpions bija Romas ģenerālis, kas beidzot nopostīja

Kartāgu.

Vai Līrˆpieņems šo atkāpšanās soli? Vai viņš vai viņa ļaus Vinsentam turpmāk nepakļauties Kartāgas pavēlēm? Vai arī Līrs zināja, ka galu galā Vinsents darīs to, ko Līrs liks?

Šovakar būs trešā reize, kad Vinsents nejauši saskriesies ar Aņu šajā bārā. Aņa dzīvoja turpat netālu. Vinsents ne, bet viņam blakus kvartālā bija dzīvoklis, kas izskatījās tā, it kā viņš tur dzīvotu. Katram gadījumam.

Viesnīca nebija smalka. Tā bija tumša un smirdēja pēc sojas mērces un zemesriekstu eļļas. Bārs bija vēl tumšāks un smirdēja pēc alus un ceptiem pelmeņiem. Tajā bija tikai četri mazi galdiņi un tikpat ķebļu pie bāra, kur sēdēja tikai Aņa.

Vinsents viņu ieraudzīja, pirms viņa pamanīja Vinsen-tu. Viņš apmierināts konstatēja, ka sieviete ir saposusies. Šī bija viņu pirmā plānotā tikšanās. Pirmā, kuru Aņa uzskatīja par plānotu. Randiņš. Iepriekš viņa bija ģērbusies ērtās darba drēbēs, ko valkāja laboratorijā. Iepriekš viņa bija nākusi šurp iedzert pēc darba, jo nepastāvēja ne mazākā iespēja, ka viņai te varētu uzmākties, un viņa varēja ļauties vienam vai diviem augļu kokteiļiem, atpūsties, atslābināties, atmaigt un atbrīvoties no prātu nogurdinošā darba.

Viss mainījās, kad viņa iepazinās ar Vinsentu. Pirmkārt, Vinsents bija pievilcīgs jauns vīrietis. Aņa bija desmit gadus vecāka par viņu un ļoti izskatīga. Viņa bija gara, ar gandrīz ideālām kājām un tikai nedaudz apaļīgu vidukli.

Viņas āda joprojām izskatījās ļoti labi, tāpat kā sarkanbrūnie - vai tos mēdz saukt par kastaņbrūniem? - mati.

Skaista seja. Seja ar raksturu, kas šajā gadījumā nozīmēja no stepēm nākušo austrumu iebrucēju atblāzmu.

Un Vinsents. Ak, tiklīdz viņš izstāstīja par savu anhedo-niju, nebija nevienas sievietes, kas nesāktu par viņu interesēties, lai arī cik pievilcīga viņa izskatītos savos šaurajos svārkos, ar pamatīgo dekoltē vai dārgajām smaržām, kas garoja no kakla iedobītes.

Nespēj izjust baudu.

To mēs vēl redzēsim.

Tā viņas domāja. Un viņš atrada izdevību, lai paskaidrotu, ka joprojām spēj *sagādāt* baudu. Un spēle bija galā, ja runājam sporta terminos.

Aņa domāja, ka Vinsents iepriekš saticies tikai ar padumjām sava vecuma vai jaunākām meičām. Nav šaubu, ka visas bijušas ļoti skaistas, bet ko gan meitenes tajā vecumā zināja?

“Vinsent!” Aņa iesaucās, atplaukdama smaidā un pagriezdamās uz ķebļa, lai parādītu viņam mazliet vairāk augšstilba iekšpuses, nekā

bija nepieciešams. *Buča, buča, vaidziņš, vaidziņš* Ņujorkas stilā. Bet Vinsents atrāvās mazliet lēnāk, nekā vajadzētu, un ļāva vaigiem saskarties mazliet ilgāk, un, jā, viņa reaģēja.

Beidzot viņš atliecās atpakaļ un tagad redzēja ne tikai viņas pietvīkušo seju, bet skatījās arī caur diviem pāriem biotu sensoru.

VI devāauz aci, skrienot pa dziļu ieleju, kur bija sabērti kristāliski grima laukakmeņi. Dārgs grims smalkos graudiņos mēdza ķept pie biotu kājām kā dubļi.

V3 priekšā bija ainava, kuru Vinsents sākumā nepazina. Viņš atradās izstieptā, maigi izliektā bedrainas, porainas miesas līdzenumā. Bet tālumā, varbūt puscentimetra attālumā makro pasaulē, slējās milzīgs stabs, tik resns kā sarkankoka stumbrs. Tas stāvēja vertikāli attiecībā pret miesas līdzenumu. V3 stāvēja sāniski, kas nozīmēja, ka resnais stabs patiesībā ir gandrīz horizontāls.

Vinsenta paša lielās, brūnās īstās acis pievērsās Aņas ausij. Protams, auskars. Varbūt balta zelta vai platīna. Bio-ta acīm tas izskatījās aplupis un rievains kā vecs lielgabals. Kad biots piegāja tuvāk, Vinsents ieraudzīja caurumu, kurā metāls bija ievērts.

Makro pasaulē Vinsents redzēja briljantu, kas karājās zem auss ļipiņas. Viņš nekad nebija redzējis briljantu biota acīm. Tas varētu būt interesanti. Bet šī nebija ekskursija.

Viens acī, viens ausī.

“Es pa ceļam kaut ko nopirku,” Vinsents pacēla augstāk maisiņu kā pierādījumu. “Ierados agrāk. Bet negribēju likties rupjš un nākt pirms laika.”

Varbūt vajadzēja viņai uzticēties. Varbūt viņš varēja vienkārši izstāstīt, kas vajadzīgs. Varbūt varēja iesaistīt viņu BZRK. Tāds bija sākotnējais nodoms - savervēt viņu un iekļūt Maklēra laboratorijā pa sētas durvīm.

Bet viņš vairs nevarēja atļauties “varbūt”. Vajadzēja

“jā”. Vajadzēja to, ko viņa varēja sagādāt, turklāt nekavējoties.

Tik-tak. Tas bija vajadzības jautājums, un vai tad vajadzība neattaisnoja jebkurus līdzekļus?

“Tas nekas. Es arī atnācu agrāk.”

Viņi apmainījās sazvērnieciskiem “mēs viens otram patīkam” Smaidiem. Vinsents pieņēma, ka Aņa gatavojas pārgulēt ar viņu. Viņš vismaz tā cerēja, jo vajadzēja laiku, lai paveiktu darāmo.

Vajadzēja laiku divatā ar Aņu. Un viņa bija pievilcīga. Vinsentam bija laupīta baudas izjūta, nevis seksualitāte. Vajadzība bija viens, bet bauda, ko cilvēks izjuta, apmierinot vajadzību - pavisam kas cits.

Nolādēts! Viņa peldējusies. Vai vienkārši bijusi dušā. Jebkurā gadījumā V3 viņas ausī nupat bija atdūries pret ūdens sienu. Tā droši vien nebija biezāka par pāris milimetriem, bet to cieši turēja virsmas spriegums, tāpēc neveidojās ezers, kuram viņš pārskrietu pāri, bet gan

milzīgs ūdens balons, kam būs jāpeld cauri.

Ja vien viņš nesagraus virsmas spriegumu. Tādā gadījumā V3 pa tādu kā ūdens slīdkalniņu dosies uz ārējo ausi. Bet, iespējams, iejauksies steidzīgi pacelta salvete un viņš nokļūs klēpī vai uz bāra letes.

"Es dzeršu to pašu, ko viņa," Vinsents teica bārmenim.

Aņa uzlika plaukstu viņam uz rokas un iesmējās: "Nē, nē, tas garšo briesmīgi, tik tiešām. Neviens vīrietis ar pašcieņu neko tādu nedzer. Pārāk salds." Viņš novērtēja viņas pašpārliecību. Kā nekā viņa bija vecāka, izglītota, ar zinātniskajiem grādiem un atbildīgu amatu.

"Mēs ņemsim divas glāzītes ļoti auksta, tīra degvīna," Aņa teica. Viņa piemiedza ar aci: "Saproti, krievu asinis."

"Centies mani piedzirdīt?" Vinsents flirtēja.

"Ja vajadzēs," Aņa atbildēja piesmakušā balsī, kamēr Vinsents piesardzīgi sūtīja VI pāri skropstu tušas līnijai. Viņš pārkāpa pāri, šķiet, nesen mirušai ādas ērcītei (interesanti!), iekāpa acī un devās tālāk zem apakšējā plakstiņa.

Viņš izņēma V3 no auss. Reiz Vinsents jau bija nokļuvis salocītā salvetē. Velnišķīgi grūti atrast izeju. Iespējams, Vinsents ātrāk tiktu ārā no balsenes nekā no salocītas salvetes.

Viņi izrāva savus mēriņus.

Un pēc stundas un desmit minūtēm jau bija Aņas dzīvoklī.

Vēl pēc kāda laika sieviete gulēja viņa rokās.

Tobrīd jau Vinsents bija diezgan pārliecināts, ka Aņa ir tīra no nanobotiem.

Un viņš jau bija sācis izmantot VI un V3, piesaistot palīgā V2, kas joprojām atguvās no kāju lūzumiem pēc iepriekšējā uzdevuma, lai ar neironu šķiedrām savienotu Aņas baudas centrus ar viņa tēlu. Iespējams, Aņai viņš patīk tikai tagad. Varbūt pat ne tik daudz. Bet nākamo stundu laikā, kamēr viņa gulēja, bet viņš bija nomodā, sievietes pieķeršanās viņam pieaugs. Drīz tikai viena doma par viņu jau palielinās endorffnu līmeni viņas asinīs. Un dabiskā piesardzība un atturība būs sagrauta. Viņai viņš patiks, un viņa viņam uzticēsies.

Vinsents nosolījās, ka likvidēs tīklu, tiklīdz būs saņēmis visu vajadzīgo. Tāda, viņš sev teica, bija atšķirība starp BZRK un dvīņiem Ārmstrongiem. Vinsents darīja tikai to, kas jādara. Viņš mazinās nodevības sāpes. Cik vien spēs.

"Jo mēs esam labie," viņš pie sevis čukstēja, lai gan ne lūgtas, ne aicinātas prātā uzpeldēja atmiņas par slepkavību mazā Londonas restorāniņā.

Bēmovskim nebija tādas naudas un varas (vai svītas) kā mūzikas producentam (kura vārdu nenosauksim) vai rūpniekam (kura vārdu arī nenosauksim), kas vienmēr atradās uzmanības centrā, tāpēc viņš "Ķīnas pīpē" nedabūja nevienu no lielajām, dziļajām nišām.

Viņi nezināja Bēmovska īsto vārdu, tikai to, kuru viņš bija nosaucis. Džons Maslvaits. Vai saimnieki zināja, ka vārds nav īsts? Droši vien. Droši vien viņi būtu šausmās, ja viņš nosauktu īsto vārdu.

Viņš stāvēja bēniņu telpā, kas bija ietilpīga, taču ne pārāk plaša. Tai apkārt bija skaisti izveidota platforma. Industriālā stilā, bet labi izgaismota, gandrīz kinematogrāfiska. Apkārt staigāja apsargi, bet viņi bija ļoti diskrēti, ģērbušies brīvās, melnās biksēs un baltos kreklos, līdzīgi kā savās filmās ģērbjas Džekijs Čans. Autentisks Āzijas šiks. Ja viņiem bija šaujamie, tad tie bija paslēpti, un apsargi smaidīja. Smaidi, smaidi. Divos telpas stūros bija deju skatuves - faktiski vaļēji hidrauliskie lifti, kas cilāja dejotājus ;iugšā lejā kā virzuļi palēninājumā. Meitenes bija dažādas un mainījās, lai ne viņām, ne klientiem nekļūtu garlaicīgi.

Mūzika skanēja klusāk, nekā varētu gaidīt netiklības perēklī. Tā nebija tāda mūzika, ko spētu izpildīt novecojošais rokmūziķis, kura muguru Bēmovskis tikko bija manījis, un viņš pateicās Dievam par to. Patiesībā nekur citur viņš šādu mūziku nebija dzirdējis. Maiga pulsācija ar ciklisku melodiju un nepārtrauktības auru. Mazliet līdzīga *house* deju mūzikai, kuras pavadījumā bija jādejo tikai profesionālajām dejotājām.

Zem platformas bija nišas - iekārtotas austrumu tirgus stilā kā teltis, tāpēc, skatoties pāri telpai, varēja redzēt tikai telšu nolaižamās malas, pērlīšu aizkarus vai atvērtus audekla aizkarus, kas it kā vilināja iekšā, ja kādam patika lepoties ar saviem netikumiem.

Telpas vidū bija taisnstūra bārs - lakots melnkoks ar gaumīgām sarkanām un zelta detaļām. Tur, protams, pasniedza gan alkoholu, gan ēdienu, lai gan pelmeņus ēda tikai retais. Drīzāk dažiem klientiem nepatika sēdēt savās nišās, bet viņi labprāt uzturējās pūlī un pļāpāja, bieži vien ar bārmeņiem. Un dažiem patika pie pīpes izdzert arī glāzīti degvīna.

Bēmovskis iegāja savā šaurajā nišā, kas nebija lielāka par labu universālveikala pielaikošanas kabīni. Tajā bija tikai pāris atpūtas krēslu, mazs galdiņš, blāva lampa un vecmodīgs telefons ar ripu. Bēmovskis zināja kārtību. Viņš pacēla klausuli un gaidīja atbildi.

“Jā, kungs. Kā varu pakalpot?” atskanēja laipna, saprotoša, bezaizspriedumaina vīrieša balss.

“*Ah-pen-yen* ,” Bēmovskis lietoja “Ķīnas pīpē” pieņemto terminu.

Balss atbildēja: “Lieliski, kungs. Mums visu sagatavot vai vēlēsieties to izdarīt pats?”

“Sagatavojiet jūs.” Bēmovskis pasmaidīja. “Es jums uzticos.”

Viņš nolika klausuli un atlaidās krēslā. No nišas kreisajā pusē plūda pikanti salda smarža, kas viņam tik ļoti patika. No otras puses - pēkšņa smieklu brāzma, kas ātri norima.

Viņš bija to gaidījis visu dienu. Dienu, kurā notika arī gara saruna

aci pret aci ar Dvīņiem. Tas nebija nekas patīkams. Sevišķi tāpēc, ka šajā sarunā Bēmovskis tika informēts, ka Kukaiņcilvēks vadīs ANO operāciju.

Viņš pārāk nestrīdējās pretī. Kukaiņcilvēka taktika bija saprātīga. Bet viņš bija iedomīgs, un Bēmovskis redzēja diezgan daudzus punktus, kur viss var noiet greizi. Viņam nepatika, ja lietas tiek sasteigtas. Gan pēc gada būs cita ANO Ģenerālā asambleja. Rūpīgi izplānojot visu pa to laiku, viņi būtu daudz spēcīgākās pozīcijās.

Pašlaik ĀSD rīcībā bija divdesmit septiņi kvalificēti pārmijnieki, ieskaitot viņu pašu. Divdesmit septiņi. Lai uzbruktu un pakļautu sešu lielvalstu vadītājus, vienlaikus turpinot visus pārējos projektus? Neaptverami sarežģīta loģistika.

Ieperināties Lielbritānijas, Indijas un Japānas premjerministros, Vācijas kanclerā un Ķīnas un ASV prezidentos? Sešām vienībām sešās pilsētās jāsatiklo četru cilvēces visvairāk sargāto un novēroto vīriešu un divu sieviešu smadzenes?

Nekvalitatīvs tīklojums reizēm izraisīja lēkmes. Lēkme parastam cilvēkam nebija nekas liels, bet valsts vadītājam? ASVP atlika tikai saviebties, lai vislabāko ārstu komanda jau viņu izmeklētu desmit dažādos veidos. Un ko tad? Kas notiks, kad ārsti Bethesdas slimnīcā atradīs pilnu galvu na-nobotu?

Panika, lūk, kas. Telefona zvani uz FIB, CIP, NDA un visiem ārvalstu izlūkdienestiem. Izplatītos baumas. *Goog-le* meklētājā uzpeldētu paranoiķi, kuru rīcībā dažkārt bija apbrīnojami precīza informācija.

Ja FIB pēkšņi būtu pierādījumi? Taustāmi pierādījumi?

ĀSD varbūt kontrolēja FIB direktora vietnieku, bet viņš viens pats nemūžam nespētu ko tādu novērst.

Divdesmit septiņi pārmijnieki. Bet no tiem varbūt pieci spēja cīnīties kaut uz pusi tikpat labi kā auda. Un to tas puika nesaprata. Kukaiņcilvēks nesaprata, ka starp divdesmit septiņiem bija septiņi, kuri spēja cīnīties. Un varbūt trīs, kuri spēja cīnīties un uzvarēt vislabākos.

Ienāca viesmīle. Viņa nesa sudraba paplāti. Viņa viegli paklanījās, nolika paplāti un atmuguriski izgāja no nišas.

Paplāti klāja bieza, balta drāna, uz kuras stāvēja šaurs stikla šķīvis ar gariem sērkociņiem un izsmalcināta, emaljēta ūdens pīpe ar garu, izliektu bronzas kaklu un nelielu trauciņu.

Bēmovskis aizvēra acis un pasmaidīja. Kad atkal tās atvēra, visas rūpes un raizes jau sāka atkāpties gaidāmās baudas priekšā.

Drīz izzudīs arī biedējošās vīzijas par neveiksmi, atklāšanu, sagūstīšanu un divdesmit pilnīgas atturības gadiem federālajā cietumā.

Bet vēl ne. Ieejas aizkaru atbīdīja nosvīdis, uztraucies vīrietis. Viņš bikli grīļojās, it kā grasītos klanīties.

Bēmovskis bija aizmirsis. Bija jānokārto darījums, pirms varēja ļauties baudai. Viņš nepiecēlās kājās. Tikai pastiepa plaukstu.

“Lords Elfangors?” vīrietis čukstēja, gandrīz apčurādamies. “Esmu Eidens Beilijs.” Austrāliešu vai jaunzēlandiešu akcents. ANO darbinieks, protams.

Bēmovskis nopūtās. Protams. Papilddzīvības darbs. Un viņa, kā parasti, bija izvēlējusies dramatiskāko pieeju. Bēmovskis samiegtām acīm uzlūkoja vīrieti, mēģinādams atsaukt atmiņā viņa tīklojumu. Viņš bija scientologs, tātad jau gatavs noticēt citplanētiešu mitoloģijai. Neliela pārmaiņa pēc apreibušajiem ideālistiem, ko ražoja *Nexus Humānus* un piegādāja ĀSD.

Bēmovskis prātoja, kā Papilddzīvībai bija izdevies ievietot šo stulbo “lordu Elfangoru”. Vai viņa tiešām bija nopūlējusies, pieslēdzoties fonēmām, lai ko tādu izgudrotu? Diez vai. Drīzāk bija piededzinājusi kritisko domāšanu, kuras tāpat šim vīram droši vien nebija sevišķi daudz, sa-tīklojusi viņa reliģisko domāšanu ar televīzijas niekiem vai filmu varoņiem un radījusi vārdu, ko pēc tam piesaistījusi Uēmovska attēlam.

Papilddzīvība pārcentās. Okama asmens likums - meklē vieglāko risinājumu.

“Es esmu lords Elfangors,” Bērnovskis teica. “Paldies, ka atnācāt.”

“Es…” Vīrietis pēkšņi izbrīnīts iesmējās. “Es patiesībā nemaz nezinu, kāpēc nācu šurp. Es tikai zināju…”

“Jūs zinājāt, ka jums šeit jābūt,” Bērnovskis sacīja, cenzdamies neskatīties uz pīpi un ar piepūli tēlodams savu lomu. “It kā nepārvarams spēks, daudz spēcīgāks prāts…”

“Jā! Tieši tā!”

“Beilija kungs, tikai retais dzird aicinājumu. Vēl retāk sastopami tie, kam pietiek gudrības sekot Skolotāju vārdiem.”

Viņš sacerēja savu sakāmo turpat uz vietas. Bērnovskis bija redzējis Papilddzīvības ziņojumu un pavirši to pārlasījis, bet sīkumus neatcerējās.

“Tas, ko šodien šeit izdarīsiet, glābs cilvēci,” Bērnovskis svinīgi sacīja. “Jūs man kaut ko atnesāt.”

Beilijs pamāja ar galvu. Viņš ticēja. Bet viņu uztrauca fakts, ka viņš tic. Viņš juta, ka kaut kas nav kārtībā, un daļēji to pat zināja. Viena prāta daļa pretojās, lai gan roka lēni ieslīdēja žaketes iekškabatā.

“Jūs jūtat nemieru. Uztraucaties, ka tas varētu būt neētiski,” Bēmovskis teica un aizturēja elpu. Vai viņš bija pateicis pareizi? Viņam bija gandrīz nevainojama atmiņa, un viņš bija lasījis par scientoloģiju…

“Jā,” Beilijs sacīja un atviegloti iesmējās.

Bēmovskis piemiedza ar aci. “Kad būsim beiguši, jūs jutīsiet

apskaidrību.” Viņš cieši vēroja vīrieti. Bija bīstami spēlēties ar nepazīstamas reliģijas terminoloģiju. Pārāk viegli varēja pieļaut liktenīgu kļūdu.

Beilijs izvilka roku no kabatas un ielika Bēmovskim plaukstā zibatmiņu.

“Paldies,” Bēmovskis teica. “Esat izdarījis labu darbu.”

Beilijs atviegloti nopūtās.

“Varat iet,” Bēmovskis sacīja. “Ak jā, un, ja jums gadīsies satikt neparastu, jaunu sievieti vārdā Papilddzīvība, nododiet no manis ziņu.”

Bēmovskis skatījās vīrietim acīs. Viņš bija pārliecināts, ka Papilddzīvības nanoboti ir pieslēgušies redzes nervam vai varbūt klausās. Viņš uzskricelēja bloknotā dažus vārdus, noplēsa lapu un parādīja Beilijam.

“Rīkojies tīri un tālāk no šejienes,” Beilijs skaļi nolasīja. “Es nesaprotu.”

Bēmovskis pamāja ar plaukstu, kā aizgaiņājot nolemto vīrieti. Viņiem galīgi nevajadzēja, lai šis muļķis izpļāpātos savai scientoloģijas uzticības personai un satracinātu tos plānprātiņus.

Tāpēc drošā attālumā no “Ķīnas pīpes” Beilija galvā plīsīs artērija.

Bēmovskis prātoja, kāpēc bija devis Papilddzīvībai pavēli nogalināt. Viņai to nevajadzēja. Viņa zināja, ka tik primitīvs, tik raupjš un rets tīklojums ir jāiznīcina.

Bēmovskim ienāca prātā, ka varbūt pats vēlas uzņemties vainu. Viņš bieži tā darīja. Varbūt, ja Papilddzīvība būtu vecāka… Bet septiņpadsmit gadus vecai meitenei vajadzētu atļaut noliegt vainu seku neapzināšanās dēļ.

Velns parāvis, kā viņš līdz tam bija nonācis?

Bēmovskis atcerējās, kā pirms daudziem gadiem viņš un jaunais Grejs Maklērs bija strādājuši kopā. Tik ļoti sen… Tagad Grejs bija miris. Un tas bija Bēmovska nopelns, lai gan fiziski to paveica Kukaiņcilvēks.

Vīrietis iebāza kabatā zibatmiņu ar drošības kodiem -pieejām novērošanas kamerām, datoriem un ANO ēkas durvīm.

Tad viņš pacēla pīpi un aizdedzināja sērkociņu.

Divdesmit septiņi pārmijnieki, lai pārņemtu pasauli. Puse no tiem bija tikai sačakarēti bērni.

Jā. Nu. Kas…

O! O, jā.

O, jā…

Bēmovskis atlaidās guļus, aizmirsis, ka pīpe joprojām karājas rokā, un klusi un laimīgi pie sevis smējās.

VIENPADSMIT

"Kas tu esi?" Sedija jautaja.

Noass paraustīja plecus. "Man aizliedza atklāt savu vārdu."

Viņi skatījās viens uz otru, katrs no savas noplukušās istabas puses. Uz zaļajām sienām bija ūdens pleķi. Griesti bija no presēta skārda paneļiem, un ziedu vītnes motīvs iezīmēja vietu, kur vajadzētu būt lustrai. Istabā stāvēja saplaisājis, brūns ādas dīvāns un garens stikla kafijas galdiņš, ko bija izraibinājuši krūžu atstātie riņķi. Līdzās tukšai dzēriena skārdenei stāvēja tikpat skumji tukša pikanto *Doritos* čipsu paka.

Istabā bija televizors. Rādīja CNN, bet skaņa bija izslēgta.

Turpat atradās arī dators. Monitorā vīdēja spēļu vietne.

Telpā bija kameras, taču ne Sedija, ne Noass tās neredzēja, jo kameras nebija lielākas par naglu caurumiem apmetumā.

Sedija sēdēja dziļā, slikti polsterētā, senlaicīgā atpūtas krēslā. Noass bija tikai nupat ienācis un izskatījās samulsis.

Viņai rokā bija krūze zaļās tējas. Viņam bija aizsargkrāsas mugursoma, ko viņš piestūma pie sienas, lai neviens pār to nepakluptu.

Sedija jutās ārkārtīgi moža, lai gan nemaz nebija gulējusi, savukārt Noass pārāk bieži mirkšķināja acis un smagi elsoja, jo arī nebija pietiekami izgulējies.

Rīts meta pelēkas ēnas aiz augsto logu aizvilktajām žalūzijām.

Sedija ievēroja lēto somu, jaku, kas noteikti nebija pirkta Piektās avēnijas veikalā, kedas, piemīlīgo un noteikti dabisko matu ērkuli, bērnišķīgo muti un satraucoši zilās acis.

Viņa bija pamanījusi angļu akcentu. No mātes un viņas britu draugiem, kā arī daudzajos braucienos uz Londonu viņa bija uzzinājusi, ka ir bezgala daudz dažādu angļu akcentu, sākot no "mani senči mēza staļļus" līdz pat "tavi senči mēza manu senču staļļus". Noass noteikti pārstāvēja staļļu mēzēju galu.

Tāpēc Sedija juta pret viņu patiku. Vai vismaz domāja, ka viņai viņš varētu iepatikties.

Noass savukārt redzēja meiteni, kas ļoti cenšas noslēpt to, ka ir pieradusi izrīkot pieaugušus vīriešus un sievietes. Viņš saprata, ka šī ir meitene, kurai ir kalpi, jo tas bija manāms viņas skatienā. Viņa nebija augstprātīga. Nebija maita. Taču nemaz nekautrējās skatīties viņam acīs un skaidri paust savu attieksmi.

Viņa domāja, ka viņam varētu būt potenciāls. Taču bija gatava arī vilties.

Viņš domāja, ka viņa nemūžam nepiekristu satikties ar viņu.

Viņai patika viņa acis.

Viņam patika viņas vasarraibumi.

Viņa domāja: *viņam droši vien liekas, ka esmu mazliet nobijusies.*

Viņš domāja, ka viņa droši vien pat pāri telpai var saost viņa "es gulēju lidmašīnā" elpu.

Ņižinskis un Ofēlija ienāca kopā. Renfīlds sekoja. Viņš nostājās telpas stūrī.

Noass izbrīnīts skatījās uz Ņižinski. Viņš bija amerikānis, bet Noasam viņš asociējās ar Londonu, kur abi bija tikušies iepriekšējā reizē.

Ņižinskis smaidīja. Viņa sejā bija laipna, zobgalīga izteiksme, un Noass domāja vai vismaz cerēja, ka Ņižinskis varēt nebūt slikts cilvēks.

Puisis vēroja, kā Ņižinskis novērtē telpas iekārtojumu. Garlaikoti un nicīgi. Viņš nebija jauneklis, kurš atzītu par labu zaļas sienas ar ūdens pleķiem vai kafijas krūžu atstātos traipus uz galdiem. Viņš bija ģērbies brīvā stilā - vējjakā, biksēs un kreklā ar apkaklīti, un tas viss kopā, pēc Noasa aprēķiniem, droši vien maksāja ellīgi daudz.

Noass nepazina Ofēliju, un Sedija nepazina Ņižinski, bet, protams, bija noliegts izpaust īstos vārdus, tāpēc ne Noass, ne Sedija netika iepazīstināti.

Godīgi sakot, Sediju tas sāka kaitināt. Viņa bija pārliecināta, ka Ņižinskis viņu pazīst. Ofēlija noteikti pazina.

Visi pazina. Varbūt vienīgi puisis ne. Tas ar izbiedēto sejas izteiksmi un acīm, kas atkal un atkal atgriezās pie viņas.

Noass savukārt zināja, ka viņu pazīst Ņižinskis, bet nevienam citam viņu pazīt nevajadzētu.

Ofēlija apsēdās uz dīvāna tuvāk Sedijai un ar plaukstu paplikšķināja pa vietu sev blakus, uzsmaidīdama Noasam. Viņš paklausīja un apsēdās.

Ņižinskis skatījās apkārt, meklēdams, kur apsēsties, un beidzot piemetās uz vienkārša krēsla, cenzdamies saskarties ar to pēc iespējas mazāk. Viņš meistarīgi pasita atpakaļ vējjaku, lai tā kristu tieši tā, kā vajadzīgs. Bikšu staru gali palika tieši tur, kur tiem jābūt, neatklājot miesu virs zeķu malas.

"Mums vēl nekad nav bijuši divi jaunpienācēji reizē, tāpēc procedūru nāksies improvizēt," Ņižinskis teica.

"Bet mēs pārjums abiem ļoti priecājamies," Ofēlija sacīja. Divi smaidi, viens pēc otra. Sedijai viņa uzsmaidīja kā māsai. Noasam veltītais smaids bija sirsnīgs, un tajā itin kā bija iekļauta informācija: *Esmu tev par vecu. Nav ko apvainoties, bet ar mani flirtēt nav jēgas.*

Noass pat nebija domājis ar viņu flirtēt. Patiesībā viņš izmisīgi pūlējās neskatīties uz Sedijas vasarraibumiem nobārstīto degunu un vaigiem un nejust skumjas, kas bija manāmas aiz viņas šķietamās vienaldzības un skarbuma, jo… nekāda "jo" nebija. Viņš vienkārši

gribēja uz viņu skatīties. Un zināja, ka nevajadzētu to darīt. Bet viņš paskatījās un novērsās, un, iespējams, atkārtoja to savas

divdesmit reizes. Un iekoda lūpā, bet tas nelīdzēja.

"Jūs abi esat saņēmuši pamatinformāciju," Ņižinskis teica. "Jūs zināt, kāpēc esat šeit. Katram ir savi iemesli. Jums jāzina, ka robežu jau esat šķērsojuši. Atvainojiet, ja tas netika uzsvērts, bet jūs jau esat iekšā. *Iekšā.* Un ne vienam, ne otram atpakaļceļa nav."

Viņš nesmaidīja, tātad nejokoja. Viņš paliecās uz priekšu, atbalstīdams elkoņus pret ceļiem un tādējādi demonstrēdams, ka runā nopietni.

"Tagad jūs piederat mūsu organizācijai. Jūs saņemsiet pavēles. Un jūs tām pakļausieties." Ņižinska skatiens paslīdēja garām Noasam un nesteidzīgi apstājās pie Se-dijas. Noass izmantoja gadījumu, lai atkal uzmestu ašu skatu meitenei. Lai nu ko, bet izskatīties slikti Sedijas acīs negribētu neviens normāls puisis. Viņas izaicinošais skatiens nebija dižošanās, bet tas nāca no dvēseles dzīlēm. No pašām primitīvajām smadzenēm.

Noass novērsās un uzlūkoja Ņižinski. Vai doma, ka aziātu acis ir neizteiksmīgākas, bija rasistiska? Lai kā arī būtu, Ņižinski bija grūti atšifrēt. Tad viņa acīs pavīdēja tik tikko manāma uzjautrinājuma dzirkstelīte. Ņižinskim Sedija patika. Ne jau *tā,* bet patika.

"Mēs visi saņemam pavēles," Ofēlija teica.

"Jā, tā ir," Ņižinskis piekrita.

"Mēs visi saprotam."

"Jā."

"To, kas ir svarīgi…" Ofēlija pabeidza teikumu,

paraustīdama plecus.

"Mēs visi esam kādu zaudējuši," Ņižinskis sacīja. Ofēlija pamāja ar galvu. Bez smaida. Viņas seja bija nervozi saspringta, jo tā slēpa atmiņas. Pašlaik bija grūti iztēloties, ka šī seja vispār varētu smaidīt. Un tomēr viņa bija smaidījusi.

"Mēs negribam nevienu zaudēt," Ņižinskis teica. "Mēs riskējam ar dzīvību. Cilvēki, kuri vada biotus, riskē ar savu veselo saprātu. Mēs to darām no brīvas gribas. Mēs to darām, lai mums un pārējai cilvēcei arī turpmāk *būtu* brīvā griba. Lai cilvēki paši varētu izvēlēties pareizu vai nepareizu, labu vai ļaunu. Mūsu pretinieki apgalvo, ka vēlas sasniegt vispārēju laimi, un es jūs brīdinu - viņi nemelo." Viņš ļāva šiem vārdiem brīdi nogulsnēties klātesošo prātos, ieturot apzināti dramatisku pauzi.

"Viņi izmantos tehnoloģiju, lai padarītu cilvēci par tādu kā kukaiņu sabiedrību. Lai mums visiem būtu vienots prāts. Lai nebūtu ne skumju, ne stresa, ne niknuma, ne greizsirdības. Bet mēs izvēlamies citu pasauli. Mēs izvēlamies tiesības uz skumjām."

"Mēs cīnāmies par skumjām?" Noass skeptiski vaicāja. "Izklausās

diezgan vājprātīgi."

Ņižinskis uzjautrināts iesmējās. "Jā, tā ir gan." Pēc tam viņš atkal kļuva nopietns un teica: "Mēs cīnāmies par tiesībām būt tādi, kādi vēlamies, just to, ko vēlamies. Pat ja mūsu izvēle citiem šķiet vājprātīga."

"Ja neiebilstat, es cīnīšos par atriebību," Sedija teica.

Ņižinska acis iekvēlojās. "Nē, es neiebilstu."

Viņš saskatījās ar Ofēliju. Viņa šķita apmierināta, un viņas skatiens pauda: *vai es tev neteicu?* Ņižinskis un Ofēlija bija priecīgi par saviem jaunajiem biedriem.

"Mēs atsakāmies no vecajiem vārdiem un izvēlamies jaunus," Ņižinskis turpināja. "Jau sākumā tā kļuva par… teiksim, tradīciju… izvēlēties tādas reālas vai izdomātas personas vārdu, kas rotaļājusies ar veselo saprātu." Viņš greizi pasmaidīja.

Ofēlija papildināja: "Vinsents no Vinsenta van Goga, Ņižinskis, Hamleta Ofēlija, Stīvena Kinga Enija Vilksa, Kaligula…" Izrunājot šo vārdu, viņa samirkšķināja acis. "Keruaks, romāna "Drakula" varonis Renfīlds un, protams, Līrs."

Sedija, kuras uzmanībai reti kas paslīdēja garām, jautāja: "Kas ir Kaligula? Diezgan drūms vārds."

Ofēlija ar skatienu pāradresēja jautājumu Ņižinskim. Viņš aizpogāja vējjaku. "Šī nav skautu organizācija. Nodevējus mūsu vidū nevaram atļauties turēt."

Sedija pasmīkņāja. "Kaligula ir jūsu izsitējs."

"Ko tas nozīmē?" Noass jautāja. Viņu pārsteidza paša balss tonis. Viņš pat nebija grasījies runāt. "Tu ieradies pie manis. Tu teici man…" Viņš paskatījās uz Sediju un saprata, ka nedrīkst būt netaktisks, un turpināja iesākto domu citādi. "Tu ieradies pie manis. Pēc tam tā *sūda* pārbaude. Un es domāju - *nu labi.* Un ko tas tagad nozīmē? Ko tu mēģini pateikt?" Viņa mute vairs neizskatījās bērnišķīga.

Augšlūpas izliekums liecināja, ka zilās Bembija acis un biklā izturēšanās slēpj daudz skarbāku raksturu.

Ņižinskis tikko manāmi pie sevis pamāja ar galvu. "Tas, ko saku, nozīmē - ja nodosi BZRK, tevi apciemos Kaligu-la. Un tev tas jāsaprot, puika." Un viņš pavērsa manikirēto pirkstu pret Noasu nevis dusmās, bet kā teikdams: *uzklausi mani un atceries to vai lai Dievs tev žēlīgs.* Tad piebilda: "Ja kāds solīs tevi pasargāt no Kaligulas, viņš melos. No Kaligulas nevar pasargāt neviens."

Sedija skatījās uz zilacaino zēnu. Viņš ne mirkli nesa-mirkšķināja acis un nesarāvās.

"Es rakstīju referātu par Silviju Platu. Viņa bija dzejniece. Trīsdesmit gadu vecumā iebāza galvu cepeškrāsnī. Atgrieza gāzi. Elpoja, kamēr bija pagalam. Bērni gulēja blakus istabā." Viņa vienu reizi apzināti un lēnām samirkšķināja acis. "Vai atzīstat viņu par

pietiekami ķertu?" Ņižinskis atrāvās, it kā baidītos notraipīties.

Noass skatījās uz Sediju absolūtā izbrīnā un domāja: *viņa jau ir ķerta.* Bet tajā pašā laikā saprata, ka tonakt aizmigs, tikai labu laiku nomodā domājis par viņu.

"Tātad Silvija?" Ņižinskis jautāja.

Sedija viegli papurināja galvu. "Plata."

Šim mirklim bija gandrīz reliģiska aura. Neviens nesmaidīja, nesmējās, nepiemiedza ar aci, un Noass bija pārliecināts, ka neviens pat nedomāja to darīt.

"Un tu, puis?" Ņižinskis jautāja, joprojām skatīdamies uz Sediju. Uz *Platu.*

"Es… nezinu…" Noass sacīja. "Zināt… es reiz rakstīju eseju par Nelsonu Mandeļu. Bet viņš nebija jucis."

Tas izpelnījās Ofelijas smaidu, turklāt nepārprotami jauku smaidu. Renfīlds izskatījās samulsis un mazliet aizkaitināts par to, ka ir samulsis. Viņam nebija ne jausmas, kas ir Nelsons Mandela.

Noass īsti nesaprata, kā tulkot Platas skatienu. Vērtēšana. Kaut kas uz to pusi. Viņa nenosodīja, drīzāk vērtēja. Nomērīja. It kā, izvēloties skrūvgriezi, prātotu - vai būs īstais izmērs?

Ofēlija jautāja: "Ja jau mums ir Plata, varbūt vajadzētu Kītsu? Viņš arī bija izcils dzejnieks. Plata bija amerikāniete, Kītss - anglis. Depresīvs un atkarīgs no opija. Tāpat kā Plata, viņš nomira ļoti jauns. Nedaudz pāri divdesmit." "Divi dzejnieki vienā dienā," Ņižinskis teica. Viņš piecēlās, un šī kustība graciozitātes ziņā tikai nedaudz atpalika no apsēšanās. "Varbūt jums šķiet muļķīgi, ka liekam jums pieņemt jaunus vārdus. Bet tas ir būtiski."

"Tas nav…" tikko nokristītais Kītss ierunājās.

"Ir svarīgi," Ņižinskis teica, cenzdamies ieskatīties acīs vispirms vienam, tad otram, "lai jūs šeit un tagad, ilgi nedomājot un vēlāk nenožēlojot, pieņemtu, ka dosieties cīņā ar bīstamu ienaidnieku. No šā brīža jūsu dzīvībai draudēs briesmas. No šā brīža jūs atteiksieties no jebkādas privātās dzīves. No šā brīža jūsu dzīve var beigties tikai divējādi -ar nāvi vai vājprātu."

Iezvanījās viņa telefons.

Viņš to izņēma, paskatījās, kas zvana, spēji pagriezās un tievās prom.

"Vai ar uzvaru," Ofēlija klusi teica, kad bija droša, ka Ņižinskis nedzirdēs.

DIVPADSMIT

"Viņi ir iesaistījušies," Ņižinskis telefonā teica. "Plata un Kītss."

"Doktore Vaioleta ir satīklota," savā telefonā teica Vin-sents. "Viņa sagādās mums visu nepieciešamo. Šovakar. Vajadzētu būt gana droši, lai ņemtu līdzi abus jaunos dzejniekus."

"Ekipēsi viņus abus? Plata vēl nemaz nav pārbaudīta."

Vinsents vilcinājās. "Tu šaubies par instinktu, Ņižinski?"

"Par tavu? Nemūžam."

"Es ekipēšu abus. Instinkts. Un nepieciešamība. Laika ir maz. Viņai izdosies."

Tajā pašā laikā vairāku kilometru attālumā, citā vietā, Bēmovskis "Ķīnas pīpē" saņemto zibatmiņu nometa priekšā Kukaiņcilvēkam.

Un Ofēlija rakstīja e-vēstuli savam brālim Mumbajā. Stāstīja par mācībām Kolumbijas universitātē. Izgudroja konfliktu ar pasniedzēju. Pievienoja fotogrāfiju ar sevi un meiteni, ko nemaz nepazina, Memoriālās bibliotēkas priekšā, kur abas rādīja miera zīmi.

Un Renfīlds ierādīja Platai un Kītsam viņu istabas. Tās bija blakus, bet nebija savienotas.

Platas istaba izskatījās pēc nožēlojama, noplukuša viesnīcas numura, kurā savas pēdējās dienas varētu pavadīt dzērājs. Kītsa istaba daudz neatšķīrās no viņa mitekļa mājas, trūka vienīgi Anglijas plakāta. Abas istabas bija iden-liskas.

"Cik ilgi mēs te paliksim?" Plata jautāja.

"Parasti mums ir novērošanas un apmācības posms," Renfīlds atbildēja. Viņš nopētīja meiteni, kā gribēdams pateikt, ka viņai šajā laikā nav jāpaliek vienai.

"Kas te vēl ko novērot?" viņa jautāja. "Jūs noteikti esat ielaiduši manī biotus."

Renffīds aristokrātiski pamāja ar galvu. Tā nebija gluži paklanīšanās, bet atzinība noteikti. "Manējie šobrīd tevī nav," viņš teica.

"Tie spēj lasīt manas domas?" Plata jautāja. Jautāja un domās atbildēja, lai gan nebija pārliecināta.

"Nē."

"Redzēt to pašu ko es?"

"Jā. Un dzirdēt to pašu ko tu, atkarībā no tā, kur izvietoti, un no tā, vai aprīkoti ar lielo skaņas viļņu uztveršanas iekārtu."

Plata centās to sagremot. Kītss pietvīka.

Izskatījās, ka arī RenfTldam bija pazīstamas šīs sajūtas. "Gan pieradīsiet."

Viņš tajā pašā brīdī redzēja graudainu, pelēcīgu attēlu, ko saņēma no slikta savienojuma ar Kītsa acīm. Viņa bioti vēlreiz meklēja

nanobotus, jo piesardzības nevarēja būt par daudz.

Viņš redzēja pats savu lepno seju, kad Kītss viņu uzlūkoja. Tad Kītss uzmeta steidzīgu mirkli Platas krūtīm un sejai. Un aši novērsās, kad Plata paskatījās uz Kītsu. Pēc tam skatiens ilgāk pakavējās pie meitenes kakla, vaiga, auss.

Jā, Plata bija apbūrusi jauno brīnumbērnu. Vai vismaz viņš novērtēja iespējas. Renfīlds jau grasījās ņemt to ļaunā - ja kādam bija tiesības uz divvientulību ar spuraino meitēnu, tad tam vajadzēja būt viņam. Viņš taču nebija solījis nedalītu uzmanību savai otrai draudzenei.

Tad viņš atcerējās, ka Kītss ir Keruaka brālis. Un Renfīlds jutās viņam parādā. Viņš atdos parādu, pieskatot puišeli. Taču tā, lai Kītsam nebūtu iespēju… divvientuībai… ar Platu.

Pat goda parādam bija zināmas robežas.

*

Pēc dažām minūtēm Kītss jau gulēja savā gultā, blenzdams griestos. Viņam vajadzētu baidīties. Taču Kītss nespēja izmest no prāta viņu. Abus šķīra tikai siena.

Vai viņi spēja lasīt viņa domas?

Varbūt ne. Bet varbūt skatījās caur viņa acīm, un tas bija gandrīz tas pats. Arī tad, kad viņš gāja uz tualeti? Ak kungs!

Vai Alekss arī to visu bija pārcietis?

Acīmredzot ne to vien.

Alekss bija karavīrs, ciets kā krams, bet Noass tāds nebija. Noass bija puika, kas trenējies vienīgi spēlēt video-spēles, futeni un izkopis mistisko mākslu kaut kā tikt galā ar mācībām skolā. Visā mūžā viņš bija kāvies trīs reizes -pirmo reizi deviņu gadu vecumā, kad vecāks zēns bija nosaucis rupjā vārdā viņa māti. Tas Noasam maksāja zilu aci un pārplēstu ausi. Pārējās divas reizes bija plūkšanās futbola laukumā, kad kaušļus bija izšķīruši komandas biedri.

Karš? Tā bija Alekša, nevis Noasa stihija.

Nevis Noass, bet Kītss. Droši vien vajadzēs par to dzejnieku palasīt. Pēkšņi viņa dzīvē bija ienākuši trīs dzejnieki -Paunds, Plata un Kītss. Vai dzeja iedzina cilvēkus vājprātā? Un Keruaks. Viņš nebija dzejnieks, bet rakstnieks gan.

Dīvains ceļš Alekša pēdās.

Vai brālis pamanīs, ka viņš nav atnācis uz kārtējo apciemojumu? Vai aptumšotā prāta dzīlēs nojautīs, kur Noass palicis? Vai viņš leposies? Vai raustīs ķēdes un izkliegs savu vājprātīgā brīdinājumu par nano, Kukaiņcilvēku un BZRK?

Drīz vien viņu pārņēma laika starpības radītais nogurums, strauji ievelkot ciešā miegā.

Plata soļoja pa istabu un nespēja iemigt.

Vai viņi spēja lasīt viņas domas? Gribējās domāt, ka ne. Taču tas

nenozīmēja, ka viņu nenovēro.

Ja viņi lasītu viņas domas kā ziņojumus *Facebook,* tie skanētu šādi:

Esmu pilnīgi viena. Jūtos nobijusies, bet arī atbrīvota.

Renfilds ir kretīns.

Ofēlija un Renfilds spēlē labos un sliktos policistus, lai iemantotu manu uzticību.

Es izvēlējos sev vārdu Plata, tāpēc zēnam ar zilajām acīm viņi iedeva vārdu Kītss. Tas bija apzināti - viņi grib, lai esam komanda.

Velnišķīgi sāp roka, vai varētu dabūt kādas sešas pretsāpju tabletes?

Kas būs tālāk?

Citā pilsētas vietā, Tulpē, Čārlzs un Bendžamins Ārm-strongi pūlējās sakārtot domas ar ļoti vecmodīgu līdzekli -nelielām kartītēm.

Koordinācija un smalkas kustības (pat ļoti vienkāršas kustības) viņiem vienmēr radīja grūtības. Katram bija viena acs. Bet viena acs nenodrošina pilnvērtīgas redzes funkcijas.

Katram bija viena roka. Bet rakstīšanai reizēm vajag divas rokas, lai ar vienu no tām pieturētu papīru.

Dvīņi bija ļoti nopūlējušies, lai iemācītos rakstīt. Ar taustiņiem un planšetdatoriem bija vienkāršāk. Bet grū-tbu pārvarēšanas sāpes sagādāja Čārlzam un Bendžami-nam baudu. Viņiem dzīve allaž bija grūta. Kustēšanās bija apgrūtinoša un reizēm pat pazemojoša. Toreiz, kad pirms daudziem gadiem septiņpadsmit gadus vecie Dvīņi bija nosmacējuši vectēvu ar spilvenu, viņiem bija ļoti grūti saskaņot kustības.

Vecais Arturs Ārmstrongs, audzinot Dvīņus, bija viņiem iemācījis paranoiskas bailes un pārmērīgi apmierinājis katra viņu iegribu. Savā ziņā viņi bija veco vīru mīlējuši, un viņš ar zēniem lepojās.

Vectēvs bija lūdzis, lai viņi izbeidz tā mokošo dzīvi, un viņi piekrita, bet ar noteikumu, ka uzreiz mantos "Ārmstron-ga stilīgās dāvanas".

Arturs staroja aiz lepnuma. Viņš bija puišus pareizi audzinājis -ja reiz tiem vajadzēja viņu nogalināt, tad ar tiesībām prasīt atlīdzību.

Taču, kad pienāca īstais laiks, to izdarīt nebija viegli. Vecais vīrs bija tuvu nāvei, tomēr instinkts lika ķermenim pēdējiem spēkiem pretoties. Ar divām nesaskaņotām rokām bija grūti noturēt spilvenu pietiekami ilgi un pietiekami stipri, lai nosmacētu večuku līdz galam.

Uz priekšā noliktajām kartītēm drukātiem burtiem ar flomāsteru bija rakstīts:

ASVP

Lielbritānijas PM

Japānas PM

Vācijas kanclers Ķīnas prezidents Indijas PM

Tas būs globāls trieciens. Seši Zemes ietekmīgākie politiskie līderi.

Visi kopā viņi valdīja pār pusi zemeslodes iedzīvotāju. Viņu rokās bija trīs ceturtdaļas pasaules bagātību. Praktiski visa pasaules tehnoloģiskā varenība.

Faktiski varētu iekļaut arī Krieviju, Franciju un Dienvidkoreju. Šīs trīs kartītes bija noliktas malā izmantošanai kaut kad nākotnē.

"Pārāk vērienīgi," Čārlzs teica.

"Pārāk vērienīgi?" Bendžamins pārjautāja.

"Bēmovska argumenti par labu pakāpeniskākai pieejai bija pamatoti," Čārlzs sacīja. "Un, tā kā Maklērs ir miris, varbūt viņam taisnība. Bez Maklēra naudas un resursiem BZRK kļūs nespēcīga. Varbūt tagad mums ir vairāk laika." Pie mehāniskām rokām bija piestiprināti divi monitori, kas pieskaņojās Dvīņu kustībām. Katrs monitors bija savienots ar kameru, un katra kamera bija pievērsta vienai pārāk platās sejas pusei. Tā viņi varēja redzēt viens otra seju. Ne tikai runāt viens otram blakus, bet redzēt viens otru aci pret aci.

Rakstāmgalda virsma bija skārienjutīgs ekrāns ar iz-vēlnēm labajā un kreisajā malā. No turienes varēja ieslēgt kameras it visur. Piecdesmit devītajā stāvā, kur strādāja pārmijnieki. Divpadsmit laboratoriju stāvos, izmēģināju-mu nodaļā divdesmitajā un divdesmit pirmajā stāvā, zemāk esošajos administrācijas stāvos, dāvanu veikalā pirmajā stāvā, pazemes garāžā un liftos, kas apkalpoja Tulpi.

Viņi varēja ieslēgt ari skaņu un attēlu no galvenā *Nexus Humānus* biroja Holivudā un satelītbirojiem Vašingtonā, 1 ondonā, Berlīnē, Maskavā, Buenosairesā un dažus kvartālus tālāk Manhetenā.

Viņi varēja redzēt arī simtiem veikalu "Ārmstronga stilīgās dāvanas" lidostās, dzelzceļa stacijās un tūrisma ielās lielākajā daļā pasaules.

Viņi varēja novērot vadošo darbinieku mājokļus, redzēt, kas ieradies ciemos, novērot viņu ģimenes, skatīties, kā viņi strīdas, iet dušā, gatavo vakariņas vai mīlējās.

Viņus ar impēriju, kas tiem piederēja, savienoja tūkstošiem slēpto kameru - sistēma, kas bija viņu un tikai viņu rīcībā. Čārlzs un Bendžamins Ārmstrongi, kas nevarēja iziet laukā, skatījās tā, ka neviens viņus neredzēja un nevienam neradās nekādas aizdomas.

Bet pagaidām viņi lūkojās viens uz otru. Ieskatījies brālim acī, Bendžamins saprata, ka Čārlzs nerunā nopietni, tikai tēlo sātana advokātu. Bendžamins iecietīgi pasmaidīja.

"Jo ilgāk gaidīsim, jo lielāks risks, ka mūs atklās," Bendžamins teica, atgādinādams jau pieņemto lēmumu. Atkārtodams to kā liturģiju. Tas iedrošināja. "Dažas bīstamas situācijas jau bijušas."

"Tehnoloģiju var atklāt kuru katru brīdi," Čārlzs piekrita.

"Mēs zinām, ka FIB bija ieguvis nanobotu. Ja nu mēs nebūtu paspējuši to atgūt?"

"Un mēs zinām, ka MI5 notiek izmeklēšana." "Anonīmais

atkārtoti centies iefiltrēties gan mūsu ĀSD tīklā, gan *Nexus Humānus* ," Bendžamins sacīja.

"Jā, hakeri dzen mums pēdas."

"FIB pagaidām ir apturēts. Bet MI5 neliekas mierā."

"Ir ziņas, ka interesējas arī *Mossad* ."

"Zviedrijas izlūkdienests mēģināja iefiltrēties *Nexus* ." "Mums pievēršas pārāk daudz acu, brāl."

Šī doma satrauca abus vīriešus. Parasti vēroja viņi, nevis viņus.

"Maklēra nāve novājinājusi BZRK, taču nav iznīcinājusi," Bendžamins brīdināja.

"Nolādētais BZRK," Čārlzs niknojās.

"Fanātiķi."

"Nāves sekta."

Iestājās ilgs klusums, kamēr Ārmstrongi aplūkoja kartītes. Trešā acs slinki klīda apkārt. Zem kartītēm uz ekrāna bija redzams laboratorijas darbinieks, kurš ievada datus. "Mums nav daudz laika."

"īstais laiks ir klāt."

"Ja gribam, lai viss izdodas, brāl."

Atkal ilgs klusums.

"Seši mērķi," dziļi nopūzdamies teica Bendžamins. Kad viņš nopūtās, āda starp abām galvām nostiepās, mazliet izkropļojot Čārlza muti. "Četri vīrieši un divas sievietes, ko nepārtraukti uzmana. Katram vajag pilnu brigādi, vadošo pārmijnieku, rezerves pārmijnieku, uzkopējus, apsardzi… vismaz desmit cilvēku vienā brigādē. Un katrs ir potenciāls mērķis. Katru var atklāt."

Čārlzs nopūtās. "Kukaiņcilvēks. Kims. PapilddzīvTba. Alfredo. Dītrihs." Viņš savilka lūpas. "Bēmovskis. Seši labākie."

"Kāds ir vidējais vecums? Septiņpadsmit gadu, izņemot Bēmovski?"

"Pārmijnieki," Čārlzs teica, nikni nosprauslādamies. "Jauni un iedomīgi, gudri un nelīdzsvaroti."

"Vēl divdesmit divi otrajā līmenī. Septiņdesmit viens trešajā."

"Attiecīgi riskanti un nederīgi šādam darbam."

Ar visām trim acīm viņi paskatījās lejup uz kartītēm. Bendžamins pielika pirkstu pie tās, uz kuras bija rakstīts "Vācijas kanclers", un pastūma to malā. "Viņš nākamajās vēlēšanās zaudēs. Veltīgi izniekoti resursi."

"Tātad pieci," Čārlzs piekrita. "ASV, Ķīna, Japāna, Indija un Lielbritānija."

"Pieci."

"Tagad, nevis vēlāk."

"Tagad," Bendžamins apņēmīgi piekrita.

Pa pulēto grīdu istabā ierikšoja viņu bīglu šķirnes suns un sāka berzēties gar Bendžamina kāju. Čārlzs izņēma našķi no burkas, kas

stāvēja uz galda, un iemeta dzīvniekam mutē.

“Še, Meisij,” Čārlzs dūdoja. “Laba meitene.”

“Tas tavs suns,” Bendžamins purpināja. “Kāpēc viņa vienmēr berzējas gar mani?”

Viņi jau devās uz dušu, kad ar jaunumiem ieradās sulainis Hārdijs - vecs vīrs, kam piemita brīnišķīga spēja neviebties, redzot abus savus saimniekus.

Hārdijs pasniedza planšeti ar atvērtu ziņojumu. Viņi to lasīja, kamēr Hārdijs viņiem palīdzēja tikt laukā no apģērba, kas bija šūts pēc pasūtījuma, ar neparastiem rāvējslēdzējiem un atverēm.

“Slazds,” Bendžamins teica.

“Vinsenta mušu slazds,” Čārlzs piebilda, un abi sirsnīgi pasmējās par šo asprātību.

ARTEFAKTS

Adresāts: vinsents **Sūtītājs:** līrs

Turpiniet apgādāt Platu un Kītsu.

Piezīme: Jāaptur uzbrukums ANO Ģenerālajai asamblejai. Neviena dzīvība vai morālie apsvērumi nav svarīgāki par šo uzdevumu.

Izpildi pavēles, Vinsent. Tas būs tavs glābiņš.

ARTEFAKTS

Adresāts: Č. un b. Ārmstrongi **Sūtītājs:** korporācijas "Ārmstronga stilīgās dāvanas" nodaļa "Spēcīgā Amerika"

Statuss: pilnĪgi SLEPENI ŠIFRĒTS. Izlasīt un nekavējoties izdzēst.

Nesen Vikipēdijas šķirklī iekļauta informācija, kas kaitē mūsu interesēm (sk. 3. rindkopu). Tagad šī informācija **ir** izdzēsta. tīmeklī tā atradās tikai divpadsmit minūtes. Pastāv aizdomas, ka avots ir KSI - Zviedrijas izlūkdienests.

Projekts ***MKULTRA*** no brīvās enciklopēdijas Vikipēdijas ***"MKULTRA"pāradresēts šeit. Citas nozīmes sk.: MKULTRA (atšķirīgo nozīmju atdalīšana).***

Projekts **MKULTRA** jeb **MK-ULTRA** bija šifrēts nosaukums slepenai, pretlikumīgai CĮP cilvēka izpētes programmai, ko vadīja Zinātniskās izlūkošanas birojs. Oficiālā ASV valdības programma sākta 20. gs. 50. gadu sākumā un turpināta vismaz līdz 20. gs. 60. gadu beigām. Tajā kā izmēģinājumu objektus izmantoja ASV un Kanādas pilsoņus. JTļ [21 [3] [4]

Publicētie pierādījumi liecina, ka projektā ***MKULTRA*** izmantotas dažādas metodes, lai manipulētu ar cilvēka <ļcirīgo stāvokli un izmainītu smadzeņu funkcijas. Tika izmantotas tādas metodes kā medikamentu un citu ķīmisku vielu slepena ievadīšana, sajūtu atņemšana, izolācija, k.i arī verbāla un seksuāla vardarbība.

Jaunākie pierādījumi liecina, ka mk-ultra ***eksperimen-leja arī ar agrīnajām nanotehnoloģijas metodēm. Kad kon-qress samazināja piešķirto līdzekļu apjomu un nodoms izjuka, pētījumus nodeva korporācijas "Ārmstronga stilīgās dāvanas" Ieroču izpētes nodaļai. Visi dati parĀSD iesaistīšanos ir izdzēsti. Vairākas projektā iesaistītās personas mirušas aizdomīgos apstākļos.***

TRĪSPADSMIT

Klauvējiens.

Sedija, kas vēl nebija pieradusi pie sava jaunā vārda, jautāja: “Kas tur ir?”

“Vinsents.”

Vinsents. Pēc pēkšņās parādīšanās viņas vannasistabā Sedija nebija vairs viņu satikusi. Viņš izskatījās tāpat. Nedaudz pāri divdesmit, bet varētu būt tūkstotis.

Viņam līdzi bija Kītss - zēns ar zilajām acīm. Likās, ka Kītss tikai nupat ir pamodināts. Arī viņas izskats tā paša iemesla dēļ droši vien nebija labāks.

Renfilds stāvēja nedaudz tālāk. Viņš bija iespiedis rokas sānos kā kareivis sardzē. Sedija ievēroja, ar kādu piesardzību viņš uzlūkoja Vinsentu. Neizskatījās, ka Vinsents tikko būtu izraisījis šādu reakciju, jo viņš neizturējās ne nikni, ne valdonīgi. Viņš bija kluss un savaldīgs un izskatījās nedaudz skumji tumšajā lietusmētelī. Taču Sedijai nācās atzīt, ka arī viņa juta nelielu bijību pret Vinsentu, vēl jo vairāk tad, kad atcerējās viņa pildspalvas asmeni.

Laukā bija nakts. Viņa bija iekritusi pārguruma izraisītā miegā un nogulējusi visu dienu.

“Viss notiek mazliet ātrāk, nekā mums gribētos,” Vin-sents iesāka. “Parasti mēs veltītu laiku katram no jums atsevišķi. Sagatavotu jūs. Bet šovakar ir pavērusies iespēja.”

Kāpēc Sedijai šķita pilnīgi neiespējami pateikt viņam “nē”?

Viņa iepleta acis. Vai viņi kaut ko bija izdarījuši ar viņas smadzenēm?

It kā lasītu viņas domas, Vinsents teica: “Jūs abi esat vieni. Kīts, Renfīlds izņēma savus biotus, kamēr tu gulēji. Un Ofelijas bioti atgriezušies pie viņas, Plata.”

Plata.

“Kā es to varu zināt?” Sedija prasīja.

Renfīlds jau bija gatavs ko teikt, bet aprāvās un paspēra pussoli atpakaļ.

Atbildēja Vinsents: “Klausies, Plata. Tu arī, Kīts.”

Viņš zināja viņas īsto vārdu. Bet nelietoja to. Viņa nojauta, ka viņš nemūžam nekļūdīsies un nenosauks viņu par Sediju. Pat neiedomāsies.

Plata. Pie tā būs jāpierod.

“Jums abiem man *jāuzticas* ,” Vinsents sacīja. “Es nesaku, ka *gribētu,* lai man uzticaties. Jums *jāuzticas.* Tāpēc es jums nemūžam nemelošu. Ja pieķersiet mani melos, nekad vairs līdz galam neuzticēsieties. Tāpēc es nekad nemelošu.”

Sedija paskatījās uz Kītsu. Arī viņš raudzījās uz Vin-sentu ar aizdomām. “Nu labi,” viņa teica. “Ko mēs tagad darīsim?”

“Mēs izveidosim jums biotus.”

Viņai aizrāvās elpa. “Tagad?”

Renfīlds gāja pirmais. Viņi negāja pa ceļu no šķērsielas puses, pa kurieni bija ienākuši ēkā, bet pa stāvām, šaurām kāpnēm, tad pa platākām kāpnēm, līdz nonāca telpā, kas acīmredzot bija restorāna noliktava. Čili mērces skārdenes. Lieli plastmasas spaiņi ar majonēzi. Marinēti gurķi. Kečups. Pārsteidzoši augsta grēda ar zupas konservu kastēm. Dzērienu skārdenes un pudeles ar ūdeni.

Sedija saoda taukus, etiķi un urīnu.

Renfīlds atvēra otras durvis, un viņi iegāja tumšā, riebīgi smirdošā koridorā, kur uz durvīm bija uzraksti “Vīriešiem” un “Sievietēm”, bet koridora galā bija redzama pusdienu lete.

Restorāns bija šaurs. Šaurs kā jau Ņujorkā. Vienā pusē bija redzami nospeķoti spoguļi un apmēram 15 centimetrus plata lete, bet otrā - pieci ķebļi ar saplaisājušiem plastmasas sēdekļiem. Uz zema galdiņa atradās hromēti salvešu turētāji un pleķainas plastmasas ēdienkartes. Aiz letes vīdēja pagalam nesaskaņotas saldētavas, grils, dzērienu ledusskapis, un kronis visam bija kases aparāts, kas aplīmēts ar nodzeltējušiem karikatūru izgriezumiem no vecām avīzēm un žurnāliem.

Ļoti vecs vīrs ar sirmu bārdu pārāk lielā žaketē sa-

kumpis sēdēja un ēda ceptu siermaizi. Vienīgais darbinieks bija apmēram divdesmit piecus gadus vecs vīrietis ar austrumnieka tumsnējo seju, miegainām acīm un priekšautu. Viņš berza grilu.

Vīrietis nepacēla skatienu, lai gan visi četri iznira no tualešu puses kā uz burvju mājienu.

“Šī ir vienīgā reize, kad pārvietojamies kopā,” Vinsents teica, kad viņi izgāja uz aukstās, vējainās ielas.

Klusēdami viņi veica divus kvartālus līdz viesnīcai, pie kuras bija taksometru pietura. Brauciens ar *taksi* ilga krietnas desmit minūtes, jo Sestajā avēnijā notika vērienīgs ceļa remonts.

Vinsents lika taksometra šoferim viņus izlaist divus kvartālus tālāk no tās vietas, kurp, pēc Sedijas domām, viņi devās. Maklēra uzņēmuma ēka pilsētas centrā. Centrālais birojs, vismaz teorētiski, jo galvenais komplekss bija Džer-sijā.

“Mani tur pazīs,” Sedija teica Vinsentam. “Un tur ir novērošanas kameras.”

Vinsents atzinīgi pamāja ar galvu. “Prātīga doma. Bet neuztraucies.” Viņi apstājās ielas otrā pusē pretī Maklēra uzņēmuma ēkai. Vestibils bija tumšs, bet Sedija skaidri redzēja divus apsargus pie rakstāmgalda pat šajā nakts laikā.

Viņi pārgāja pāri ielai, pagāja garām vestibila durvīm un

nogriezās aiz stūra pie iekraušanas vietas vārtiem. Vinsents izņēma telefonu un ievadīja kodu. Paslepus lūkodamās viņam pār plecu, Sedija ieraudzīja iekraušanas vietas

novērošanas kameras graudainu ierakstu. Skata punkts mainījās. Un vēlreiz. Viņam bija pieeja Maklēra novērošanas kamerām.

Pēc tam Vinsents nosūtīja otru īsziņu. Tērauda durvis sāka .grabēdamas slīdēt augšup. Tiklīdz tās bija galvas augstumā, Vinsents ieveda viņus iekšā, un durvis atkal nolaidās.

Iekraušanas vieta bija tukša, un tur bija tikpat auksts kā ārā.

Sedija pamanīja virs galvas novērošanas kameru. Sarkanā lampiņa nemirgoja. Vinsents zīmīgi paskatījās uz Ren-fildu, kas lakoniski pamāja ar galvu. Mirkli Sedijai šķita, ka Renfīldam ir ierocis. Taču viņš pasmīnēja un parādīja elektrošoka pistoli.

"Neuztraucies, tā nebūs vajadzīga," Vinsents teica. "Esmu te bijis daudz reižu. Taču mana videoieraksta šeit nav, un neviens, izņemot…" Viņš aprāvās. "Neviens, izņemot vienu cilvēku, nav mani šeit redzējis. Tikai cilvēks, ar kuru man bija darīšanas. Diemžēl viņa vairs nav mūsu vidū. Taču man tik un tā jāiekļūst kādā laboratorijā."

"Jā," viņa pateica un palika bez elpas. Tēvs. Vinsents bija ticies ar viņu. Viņš bija tas, kura "vairs nav mūsu vidū".

Kravas lifts uzveda viņus divdesmit četrus stāvus augstāk.

Pa ceļam Vinsents teica: "Mēs tiksimies ar sievieti vārdā Aņa. Viņa ir zinātniece. Mana draudzene. Visticamāk viņa darīs to, ko lūgsim. Bet pastāv arī iespēja, ka nedarīs. Man nebija laika viņu sagatavot tik rūpīgi, kā gribētos."

Sagatavot viņu.

Sedijai šie vārdi uzdzina šermuļus. Viņa tiksies ar sievieti, kas bija *sagatavota.* Viņa pamanīja Kītsa reakciju -īslaicīgu pretīgumu, kas ātri tika apslāpēts.

Jā. Interesanti. Varbūt zilās acis ir dziļākas, nekā viņa sākumā bija domājusi. Un izskatījās, ka zem apģērba kārtām viņam ir diezgan pievilcīgs augums. Turklāt viņa puisim pavisam noteikti patika - viņa uzreiz bija ievērojusi. Viņš to neprata slēpt.

Velns parāvis, kāpēc viņa vispār par to domāja? Tas bija pretīgi. Viņa jutās pretīga pati sev. Taču smadzenēs rosījās atbilde: *Visu to nepatikšanu dēļ, ko nācies piedzīvot, Sedij, mīļā. Kītss ir vienīgais, kurš nav ne ārkārtīgi noskumis, ne ārkārtīgi biedējošs. Tāpēc labāk iztēlojies, kā izskatās viņa kailās rokas vai pleci, jo alternatīva… ak, Sedij, par to labāk nedomā.*

Vinsentam bija magnētiskā atslēga, ar kuru viņš atvēra vairākas slēgtas durvis. Visur bija kameras. Un visur mazā, sarkanā indikatora lampiņa satumsa.

Pēdējās durvis.

Vinsents vilcinājās. Izskatījās, ka viņš mēģina saņemties. Tad viņš

pieklauvēja.

Durvis atvēra ļoti pievilcīga sieviete, kas bija vismaz desmit gadus vecāka par Vinsentu. Viņa saskūpstījās ar Vinsentu, bet mazliet intīmāk, nekā to darītu "tikai draugi".

Sedija bija pilnīgi pārliecināta, ka Vinsents ar viņu guļ. Un viņa saprata, ka tieši tajā brīdī Vinsents, visticamāk, iesūtīja viņā biotus.

Lejup pa truša alu paranojā.

"Aņa, paldies par palīdzību," Vinsents teica. To sacīdams, viņš bija satvēris abas viņas plaukstas. "Šie ir Džons, Silvija un R.M."

Rokasspiedieni. *Silvija,* Sedija pie sevis nodomāja. Labi. Un Džons droši vien ir dzejnieka Kītsa vārds. Renfīl-du vajadzēs *iegūglēt.* Vai viņš bija R.M. Renfīlds?

"Traģēdija ir sagrāvusi ierasto kārtību," Vinsents teica. "Tava palīdzība ir vitāli svarīga, Aņa. Džons un Silvija ir smagi slimi, un tu ārkārtīgi palīdzēsi viņiem un man." Aņas skatiens kavējās pie Sedijas pārāk ilgi. Viņa pazina meiteni, vai vismaz viņai tā šķita. Pierē viņai parādījās šaubu rieva.

"Atjaunojiet to nolādēto signāla pastiprinātāju!" Ku-kaiņcilvēks auroja. "Nolādēts! *Nolādēts /*"

Signāls te parādījās, te pazuda. Vienā brīdī cilvēki telpā bija redzami skaidri, gandrīz *HD* kvalitātē, bet jau nākamajā redzēja tikai traucējumus.

Viens bija skaidrs - vīrietis, kurš pieliecās skūpstam, bija Vinsents. ĀSD bija daži slikti Vinsenta videoieraksti, tomēr tie bija pietiekami labi, lai Kukaiņcilvēks tos būtu stundām ilgi pētījis nepārtrauktā atkārtojumā, cenšoties izokšķerēt pretinieku. Cenšoties izprast, kas viņš ir par cilvēku. Videoierakstā bija redzams, ka Vinsents iet uz taksometru. Tas arī bija viss, bet Kukaiņcilvēks bija to noskatījies vismaz piecdesmit reižu.

Tagad viņš pārmijnieka krēslā, sasprindzinājis muskuļus un griezdams zobus, paliecās uz priekšu. Vinsents. Lūk, tur. Pavisam īsts, kā dzīvs! Bet Kukaiņcilvēka sūdī-gais pastiprinātājs traucēja sakarus.

Bēmovskis stāvēja turpat blakus. "To jau labo, Entonij." "Vajadzēs trīs minūtes, lai uzstādītu aizvietotāju," Ku-kaiņcilvēks ārdījās. "Atliek vien sasodīti cerēt, ka Vinsents nesteigsies."

"Atkal parādījās attēls," Bēmovskis norādīja.

Viņš redzēja ekrānu pār Kukaiņcilvēka plecu un redzēja to pašu, ko Kukaiņcilvēks, tāpēc viņam nebija jāsaka, ka bilde ir pavisam sliktas kvalitātes un ellīgi raustās.

"Jā, šādi es tiešām varu cīnīties ar Vinsentu," Kukaiņcilvēks mežonīgā izmisumā kliedza. "Es atkāpjos!"

"Vispirms viņš pārbaudīs savu tīklu," Bēmovskis pareģoja.

"Tur viņš neko aizdomīgu neatradīs," Kukaiņcilvēks teica, taču prātā visu vēlreiz izvērtēja. Viņa nanoboti bija krietni tālu no Vinsenta

elegantā vadu un retranslatoru tīkla. Bet Vinsentam piemita gandrīz pārdabiskas spējas sajust ienaidnieku. Viņu varēja darīt uzmanīgu pavisam niecīgs sīkums.

Kukaiņcilvēks izpildīja vienkāršu atkāpšanās manevru. Tādējādi visi viņa divdesmit četri nanoboti - tikai kaujinieki, nevis vērpēji - precīzi atkāpsies dziļāk sievietes smadzenēs. Tas nebija labākais gājiens, bet ar tik štruntīgiem sakariem neko labāku viņš nespēja.

Ekrāns sadalījās divdesmit četrās mazākās daļās. Trīs no tām bija pilnīgi tumšas - droši vien optiku traucēja sēnīte. Mazās un ļoti lipīgās sēnītes bija mūžīgais traucēklis. Varbūt arī kāds no viņiem pa ceļam bija uzrāvies uz makrofāga.

Kukaiņcilvēks palielināja vienu no kvalitatīvākajiem attēliem. Viņš redzēja pusduci nanobotu soļojam atmuguriski, kāpjot savās pēdās. Atpakaļ pa redzes nervu kā garkājaini zirnekļi tunelī. Viņš pārslēdzās uz priekšējām kamerām. Šiem attēliem bija vēl sliktāka izšķirtspēja, un viņš neuzdrošinājās tērēt bateriju, ieslēdzot visus divdesmit četrus prožektorus, lai izgaismotu bildi.

Vinsents pašlaik varētu iznīcināt viņa nevarīgo armiju vēsā mierā. Pastiprinātāja jautājums bija jāatrisina. Pēc pāris dienām viņš sēdēs sasodītās ASV prezidentes smadzenēs, un būtu bezjēdzīgi redzēt sliktāku bildi nekā nodrillētā *Game Boy*.

“Jaunas ziņas. Paies vēl kāds laiciņš,” Bēmovskis paziņoja. “Rezerves iekārtas uz vietas nav. Jau ved, bet paies divdesmit minūtes. Nevis trīs.”

“Divdesmit minūtes?” Kukaiņcilvēks juta, ka nobālē. Nē, tas nebija iespējams. Tik lēti viņš Vinsentam nepadosies. “Izsauc makro papildspēkus,” Kukaiņcilvēks iesaucās.

“Uz Maklēra biroju?” Bēmovskis iesmējās. “Ja jāzaudē daži nanoboti, zaudē, Entonij. Tas nav pasaules gals.”

Kukaiņcilvēks novilka cimdus, noņēma ķiveri un atbrīvojās no krēsla. Nanoboti automātiski turpinās atpakaļceļu uz iepriekšējām pozīcijām. Tam viņš nebija vajadzīgs.

“Valdies, valdies, Entonij!” Bēmovskis teica. Viņš smējās.

“Ja gribi, lai Vinsents nogriež tev pautus, laipni lūdzu.” Kukaiņcilvēks iebakstīja vecajam vīram ar pirkstu. “Es nespēlēju, lai zaudētu. Kad sakari atjaunosies vismaz par deviņdesmit procentiem, piezvani man. Varbūt būšu vēl tuvumā.”

“Man vajadzēs paņemt dažas šūnas,” Aņa teica.

Viņi bija laboratorijā. Vismaz Noass (nē, Kītss, tas bija jāatceras!) domāja, ka tā ir laboratorija. Iepriekš viņš tādas bija redzējis tikai filmās. Doktore Vaioleta bija ģērbusies baltā uzsvārcī. Un lielākā daļa iekārtu bija baltas un hromētas. Grīda bija no nerūsējoša tērauda, tāpat kā sienas.

Tātad laboratorija. Vai varbūt tikai tērauda istaba ar

nesaprotamām ierīcēm, no kurām vienīgā pazīstamā bija šļirce, ko doktore Vaioleta turēja rokā.

Adatas galā bija mazītiņš āķītis. Pagaidiet, tas nevarēja būt! Un nebija virzuļa, tikai adata, un… "Au!"

Viņa bija iedūrusi Kītsa rokas bālajā daļā, adatas galā bija pieķēries mazs viņa miesas kriksītis, un nelielā brūce stipri asiņoja.

"Šī ir vienīgā darbība, kas nav automatizēta," viņa, atturīgi smaidīdama, teica. "Un vienīgā darbība, kas sāp." Viņa iedeva Kītsam plāksteri.

Doktore Vaioleta ielika šļirci nelielā nerūsējoša tērauda turētājā. Pēc tam no atvilktnes izņēma plastmasas maisiņu ar caurspīdīgu lodziņu, atplēsa to un izņēma kaut ko četrstūrainu, kas bija tik liels kā telefons vai nedaudz mazāks. Tas bija balts, gluds, spīdīgs, ar noapaļotiem stūriem un izskatījās kā nācis no *Apple* veikala.

Viņa nospieda vienīgo pogu, un četrstūris atvērās kā izplaukusi puķe. No iekšpuses spīdēja gaisma.

"To sauc par silīti," Vinsents teica. "Katrā silītē ir divi bioti. Pareizāk sakot, būs, kad tie izaugs."

Doktore Vaioleta ielika miesas gabalu ziedlapiņās, vēlreiz nospieda pogu, un ierīce aizvērās.

Plata neiekliedzās no sāpēm, kad pienāca viņas kārta. Bet viņa, atšķirībā no Kītsa, jau bija sagatavojusies.

Viņš prātoja, kāds ir meitenes īstais vārds. Vai viņam kādreiz būs lemts to uzzināt? Sūzena? Dženifera? Elisona? Bija sajūta, ka to zina visi, izņemot viņu.

Aplūkojot telpu, viņas seja pauda ko citu, nevis bailes vai uztraukumu. Drīzāk nožēlu vai zaudējuma izjūtu.

Kītss labi prata lasīt sejas izteiksmes. Meitenes allaž teica, ka viņš tās saprotot. Spēja pievērst uzmanību meiteņu emocijām atmaksājās. Šķiet, prasme reizēm ielūkoties viņām sejā, nevis tikai nopētīt krūtis vai dibenu, vai kājas, darīja brīnumus. Acīm, mutei un pierei pievērsti it kā nejauši skatieni bija panākumu atslēga.

Nevarētu arī teikt, ka viņš nemanīja Platas krūšu apaļumus, kad viņa noliecās, lai paņemtu plāksteri.

Silītes ieslīdēja ierīcē, kas izskatījās pēc senlaicīgas kompaktdisku iekārtas.

"Biotu radīšanā ir daudz unikālu aspektu," Aņa teica. "Ģenētiskā modifikācija, protams. Tās pamati jau ir pietiekami apgūti. Bet starpsugu modifikācija, kas norit šādā ātrumā, Maklēra uzņēmumā ir jaunums. Un to rūpīgi sargā." "Kāpēc jūs to neizplatāt?" Kītss vaicāja. "Slepenība taču vienmēr sagādā lielas problēmas, vai ne? Ja visi zinātu, ka tas ir iespējams…"

Doktores Vaioletas un Vinsenta līdzīgie skatieni viņu apklusināja.

"Tas nav likumīgi," Plata teica. Ne tā, it kā izteiktu minējumu vai

nupat to būtu atskārtusi, bet kā faktu, kas viņai jau sen zināms. “Ja valdība uzzinātu, ka mēs… ka viņi… rekombinē DNS, lai radītu jaunus organismus… šeit mudžētu FIB aģenti, visi iesaistītie sēdētu cietumā, un uzņēmums bankrotētu.”

Kītss atvēra muti, lai vēl ko jautātu, bet viegls, vārdos neizteikts, vien Vinsenta skatienā jaušams *nē!* viņu apturēja.

Viņš bija gribējis jautāt, kāpēc otra puse, sliktie, kāpēc *viņi* nav izstāstījuši FIB.

Bet, rūpīgāk visu apdomājot, atbilde bija skaidra. Klusēšanas zvērests. Abām pusēm vienai par otru bija apsūdzoši pierādījumi. Ja viena puse visu atklātu, otra rīkotos tāpat, un tādā gadījumā cietumā nokļūtu abas puses. Un tehnoloģija būtu iznīcināta.

Bet… nē!

Nē, tas nebija pareizi, vai ne? Tā neiznīktu. To pārņemtu valdība, padarot to par vēl iznīcinošāku ieroci, nekā tā jau bija.

Un kura valdība gan spētu pretoties kārdinājumam sākt mazu nanokariņu ar kādu no saviem ienaidniekiem? Pat ja šis ienaidnieks bija pašu tauta?

Kītss pamanīja, ka Plata viņu vēro. Viņa to visu zināja. Viņa skatījās, kā viņa sejā atklājas šis domu gājiens. Uzņēma laiku. Prātoja, cik laika viņam vajadzēs, lai saliktu kopā visus mozaīkas gabaliņus.

Izskatījās, ka viņa ir patīkami pārsteigta par redzēto.

Un es tikko sapratu, kas tu varētu būt , Kītss domāja. *Ak dievs, tu esi viņa meita! Izdzīvojusī Maklēra!*

Viņš atlaidās krēslā. Viņš bija blenzis uz miljardieri. Tas nevarēja labi beigties.

Un tomēr. Tikai siena šķīra viņus… kā gan to sauca… BZRK mītnē? Pārāk melodramatisks nosaukums ūķim virs taukainas ēstuves.

Un viņa nemaz nešķita augstprātīga…

Kītss piespieda plaukstu pie pieres. Pēkšņi telpa sāka griezties. Ar otru roku viņš pieturējās pie krēsla, baidīdamies, ka varētu no tā izkrist.

“Vai tev nav kāds šīberis vai kas tamlīdzīgs?” Vinsents jautāja doktorei Vaioletai.

Viņa pamāja ar galvu, piecēlās, izņēma no atvilktnes divus emaljētus nieres formas traukus un pasniedza Kītsam un Platai.

Plata izvēmās pirmā.

Kītsam tas šķita diezgan riebīgi, taču viņš jutās mazliet pārāks. Pārākumam bija īss mūžs, jo pēc desmit sekundēm to pašu darīja arī viņš.

Pasaule griezās, un viņš jutās kā atvarā ierauta niecība.

“Jūsu stāvoklis ir normāls,” Vinsents teica.

Tas nešķita normāli. Kītss atkal sarāvās un šoreiz netrāpīja traukā. Viņš krita uz priekšu. Vinsents viņu noķēra, pirms puisis atsitās pret

grīdu.

Renfīlds pienāca tuvāk, lai tāpat palīdzētu Platai, kura rīstīšanās starplaikos lamājās un izklausījās ļoti nelaimīga.

“Mēs tās saucam par dzemdībām,” Vinsents sacīja. Viņa balss bija lietišķa, mierīga, un nelikās, ka viņš gribētu Noasu mierināt, tomēr tas bija jādara. “Tas ir mūsu profesionālais žargons. Jūsu biotu attīstība paātrinās. Tie atdzīvojas. Jūs esat apjukuši, jo atrodaties paši savā ķermenī, bet vienlaikus arī kaut kur citur.”

Kītsa acu priekšā pēkšņi pavērās tumšs, plakans līdzenums.

Zibens uzplaiksnījums.

Zibspuldzes paukšķi. *Paukš! Paukš! Paukš!*

Zilonis… Sakropļots…

Nē, zirneklis. Veidojās tā kājas. Bet tik liels kā zilonis.

Tas veidojās viņa acu priekšā. Un locījās. It kā tam sāpētu. Tas kliedza ar ekstremitātēm, kas izlocījās un joprojām veidojās, jo nebija mutes, ar ko kliegt.

Spoži zaļas gaismas stari.

Mitras dūmakas strēles.

Un pēkšņi cits skats. Nespodras gaismas uzzibsnī)ums tuvplānā. Vēl viens radījums, tāds pats kā iepriekšējais, saraustītas kustības, kājas ar vēža spīlēm galos.

Tad - “Ak dievs!” Plata iekliedzās. “Es redzēju tā seju!”

Viņa mēģināja pielēkt augšā no savas vietas, bet Ren-fTlds noturēja viņu, uzlicis uz pleciem rokas.

“Biotiem bieži ir baisa līdzība ar cilvēciskās DNS donoru,” doktore Vaioleta sacīja. “Jums aug divi bioti. Jūs redzat vienu no tiem ar otra acīm, kas vēl joprojām tikai veidojas.”

“Labi, labi, es ne…” Kītss ievaidējās, bet domu, ko viņš grasījās izteikt, pulsējošas gaismas uzplaiksnījumā aizslaucīja milzīga zirnekļa tēls. Tas griezās, griezās, un, ak dievs, skatījās ar abiem acu pāriem, redzēja sevi kā pretīgu zirnekli ar nē, nē, nēēēēē! Acis! Zilas acis, tādas pašas kā viņam!

“Tas mēdz būt biedējoši,” Vinsents ierunājās miljoniem kilometru attālumā.

Ko tie ar viņu darīja?

Kītss redzēja savu brāli, pieķēdētu un kliedzošu, un tagad arī viņa galvā mudžēja vājprātīgas vīzijas.

Viņš ievaidējās. Viņam bija vienalga, ka viņš vaid.

Viņam bija vienalga, ka skaļi raud, gaudo kā traks radījums. Gaudo. Kā viņa nabaga jukušais brālis.

Vinsentu māca nelabums. Viņš rīkojās nelietīgi. Viņi nebija sagatavoti. Nebija vingrinājušies. Viņš vismaz bija redzējis filmas un mikroattēlus. Viņam parādīja, kas gaidāms. Nejūtīgais nelietis Kaligula, jā, taču vienalga parādīja. Vismaz labāk nekā murgi, ko

pieredzēja Kītss un Plata.

Šie abi saspringušie, kliedzošie, šņukstošie pusaudži visu uzņēma vienā mulsinošā, šausmīgā juceklī.

Viņš ne tikai bija iemetis viņus abus baseina dziļajā galā un pavēlējis peldēt. Viņš bija iemetis viņus okeānā un pavēlējis aizbēgt no haizivīm.

Viņš aizvēra acis, un pēkšņi uzjundīja atmiņas. Briesmīgais nelabums. Sajūta, ka kāds izrauj no realitātes, it kā ļauna dieva roka būtu pasniegusies un izrāvusi viņu no laika un telpas audekla.

Un viņiem joprojām nebija ne jausmas. Ne *jausmas*. Viņi nesaprata, ka šīs pārvērtības ir neatgriezeniskas. Nesaprata, ka tikko ieķīlājuši savu veselo saprātu. Savu dzīvību.

Bet Līram viņi bija vajadzīgi. Līram bija taisnība. Parastajai pieklājībai nebija laika. Lūdzu, bērni, sveicināti trakomājā.

Pagaidiet vien, kad šie pirmo reizi ieraudzīs ādas ērcīti. Pagaidiet, kad pirmo reizi ieraudzīs putekļu ērci. Pagaidiet, kad ieraudzīs asinsķermenīšus šaudāmies apkārt kā lidojošos šķīvīšus.

Pagaidiet vien, kad abi skatīsies ar cita cilvēka acīm.

Un pagaidiet… Vinsents sastinga.

Visu šo laiku VI un V2 bija soļojuši pa Vaioletas redzes nervu.

Kaut kas. Kas tas bija? Viņš bija kaut ko pamanījis - ko tādu, no kā mati saslējās stāvus, kad tos parāva sīciņi mus-kulīši, signalizējot bailes. No kā viņam vajadzēja baidīties?

Viņš lika VI pakāpties atpakaļ.

Piesardzīgi sūtīja V2 uz priekšu.

Ko viņš bija redzējis vai neredzējis?

Re, kur tas bija! Dažas no redzes nerva norautas šūnas. Kāds bija pārāk steidzīgi atvienojies.

Slazds.

ČETRPADSMIT

"Jaunais pastiprinātājs uzstādīts, Entonij."

Kukaiņcilvēks nikni palūrēja uz Bēmovski un priecājās par to, ka viņš svīst. Stulbais, vecais kraķis. Viņš izskatījās līdzīgs tam antīkajam rokmūziķim, kurš nesen bija nomiris. Vecais narkomāns. Kukaiņcilvēkam ārkārtīgi negribētos kādreiz ieperināties Bēmovskī - redzēt tuvplānā krunkaino, sažuvušo ādu, kur noteikti mudžēja visādi parazīti, jo organisma aizsargspējas bija novājinātas. Kuplajās uzacīs noteikti ņudzēja visādi kaitēkļi.

"Vai tas ir iecilpots?"

"Nolādēts, nāc atpakaļ, Kukaini, citādi es sēdīšos tavā vietā," Bēmovskis atcirta.

"Un iznīcināsi divus dučus manu īpašo, apzīmogoto na-nobotu?" Kukaiņcilvēks iebrāzās atpakaļ spēļu istabā.

Viņš uzvilka cimdus un ieslīdēja krēslā. Bēmovskis pār plecu vēroja, kā viņš pārbauda sakarus. Iegaismojās divdesmit viens no divdesmit četriem ekrāniem. Dažos bija redzama smadzeņu kroka, kurā viņi slēpās. Dziļi galā. Smadzeņu kartografēšana uz brīdi bija izslēgta.

"Un tagad kraties prom, vecais, vari skatīties no otras istabas."

"Makro papildspēki jau ir ceļā."

"Ko tu muldi?" Kukaiņcilvēks ārdījās. "Vai tu neteici, ka tas nenotiks?!"

Bēmovskis paraustīja plecus. "Informēju par tavu lūgumu Dvīņus. Viņi piekrita, ka ir vērts riskēt un darboties arī makro vidē. Ja gribi plūkt laurus par nonāvēšanu, pasteidzies, jo var gadīties, ka darbiņu pabeidz lode, nevis nanobots."

Kukaiņcilvēks aši nostādīja nanobotus četros vados, pa sešiem katrā. Pat Kukaiņcilvēks nespēja vadīt divdesmit četrus atsevišķus nanobotus. Vadi darbosies identiski, tāpēc reizēm mazie robotiņi maisīsies cits citam pa kājām, taču bija paņēmieni, kā šo kļūmi mazināt. Ja bija iemaņas, protams.

Viņš sūtīs tos kaujā viļņos, vienu vadu pēc otra. Pirmā vienība atradīs Vinsenta biotus. Ja Vinsents viņus pamanīs, tie nekavējoties sāks kauju. Ja ne, nogaidīs, kamēr ieradušies pārējie. Tad - blaukš! Četri uzbrucēju viļņi ar desmit vai divdesmit sekunžu atstarpi. Blaukš, blaukš, blaukš, un Vinsents krīt.

Kukaiņcilvēkam bija sapnis - viņš gribēja sagūstīt vienu Vinsenta biotu dzīvu un izvilkt to makro vidē.

Atstāt dzīvu un kādu laiciņu paspēlēties. Kamēr Vinsents palēnām sajuks prātā.

Plata nostūma Renfīlda rokas no pleciem. Viņa negrasījās trakot

un negribēja, lai viņu aiztiek.

Sāpes dzīstošajā rokā palīdzēja koncentrēties. Varbūt arī Vinsenta nomierinošā balss, taču ne pieskāriens. Tad viņa noslīga uz ceļiem, paliecās uz priekšu un atkal un atkal uz grīdas rīstījās.

Ko viņa redzēja? Kaut kādu šaušalīgu zvēru un tam blakus vēl vienu. Tie stāvēja uz garām, tīrām, piramīdveida zirnekļu kājām garenā, grubuļainā, graudainā laukā, kas atgādināja ādu.

Atskanēja Vinsenta balss. Tā bija satraukta un vairs nebija nomierinoša. "Slazds," viņš konstatēja.

Viņš pielēca kājās un saķēra aiz rokas Aņu Vaioletu brīdī, kad viņa pagriezās, lai bēgtu. Aņa gandrīz izrāvās, izlocīdamās no sava virsvalka, bet Vinsents viņu notvēra, rupji pierāva sev klāt un ieslēdza viņas kaklu starp saviem apakšdelmiem.

Viņa pretojās, bet nespēja izrauties.

"Vai viņa…" Renfilds iesāka.

"Nanobotu pēdas," Vinsents sacīja. "Kontakta vēl nav, bet gan jau drīz būs. Zvani Kaligulam. Mums ir sarežģījumi."

Renfilds uzsita pa telefonu. "Tev viņa jānogalina," viņš teica, neskatīdamies uz Vinsentu un neielūkodamies nevienam acīs. "Pārlauz viņai sprandu un izņem savus biotus. Lai ĀSD pēc tam visu uzkopj. Lai Plata un Kītss paņem savus mazuļus. Tie jau tagad ir dzīvotspējīgi. Un taisāmies prom no šejienes."

Plata blenza uz Vinsentu. Viņi ar Kītsu bezpalīdzīgi stāvēja, nesaprazdami, kas notiek, un nezinādami, kas sekos. Abi juta nelabumu un bailes, bet galvā šaudījās visādas domas.

Vai viņa kļūs par slepkavības aculiecinieci? Turpat uz vietas? Vai viņa redzēs, kā Vinsents pārlauž sievietei sprandu?

"Paņem viņu biotus," Vinsents pavēlēja Renfildam. "Mēs ejam prom. Doktori Vaioletu ņemsim līdzi."

"Laid vaļā," Aņa kliedza. "Rokas nost!"

"Un ļausim viņiem sadzīt saviem nanobotiem pēdas?" Renfilds izvilka pistoli, kas bija aizsprausta aizmugurē aiz jostas. Tā nebija iepriekš demonstrētā elektrošoka pistole. Šī bija īsta, pavisam īsta pistole.

Vinsents pateica kaut ko, kas izklausījās pēc "es neesmu Scīpions". Sedijai tas neko neizteica, tāpat kā Renffldam un Noasam, spriežot pēc neizteiksmīgajām sejām. "Ja negribi pārņemt vadību, Renfild, paņem silītes."

Izskatījās, ka Renffldu šokē priekšlikums pārņemt vadību. Viņš nervozi aplaizīja lūpas.

Puisis pastūma malā Kītsu un ievadīja pultī pavēles. Atvilktnes, kas bija atvērušās, lai iesūktu silītes, tagad atvērās, lai tās atkal atdotu.

Renfilds tās nopētīja, izlasīja uzrakstus un pasniedza attiecīgi Platai un Kītsam. "Es tās jūsu vietā sargātu kā…" "Man uzbrūk,"

Vinsents teica.

Un tur jau viņi bija. Iebrāzās Vinsenta sadalītajā redzes laukā. Četri… pieci…

Tobrīd Vinsents skatīja trīs atšķirīgas realitātes.

Kītss un Plata streipuļoja kā apdulluši no laika vērpetes, ko radīja biotu augšana. Renfildam vienā rokā bija ierocis, bet ar otru viņš sniedza abiem pusaudžiem silītes. Aņas mati sitās Vinsentam sejā, un viņš juta viņas smaržu un asinsvadu pulsāciju starp spēcīgi saspiestajām rokām.

Mikro vidē bija divi attēli, ko redzēja VI un V2. Pilnā krāsu pastiprinājumā. Nano pasaules reālais skatījums bija pelēcīgs - šūnām parādījās krāsa tikai tad, kad tās bija lielā daudzumā un uz tām skatījās no tālienes. Bet krāsu pastiprinājumā nano pasaule atdzīvojās zaļos, sarkanos, rēgaini dzeltenos un pārsteidzoši rozā toņos.

Cīnīties varēja vienīgi *Technicolor* krāsu kino kvalitātē.

Nanobotu pārmijnieks droši vien bija sapratis, ka Vinsenta bioti viņu ir pamanījuši. Nanoboti bija izlaiduši riteņus un brāzās viņam virsū pa nerva kabeli, zirnekļveidīgās kājas kā stabilizatorus vilkdami nopakaļ.

Vinsents atgrūda Aņu, apgrieza viņu, noregulēja biotu kājas uz saķēri un no visa spēka iegāza viņai pa aci. Tik stipri, ka sieviete noslīga uz ceļiem.

Mikro vidē triecieni bija divi. Vispirms bija sitiens, un tas bija daudz stiprāks. Pietiekami stiprs, lai pat tad, kad to bija absorbējuši galvaskausa kauli un milzīgā, recekļai-nā acs masa, tas joprojām šķistu kā deviņas balles spēcīga zemestrīce.

Nanobotus tas pārsteidza nesagatavotus, un viņi apgāzās, nespēdami noturēties uz nestabilajiem vienriteņiem. Divi nanoboti sadūrās. Pa gaisu aizlidoja kāja. Sensoru matrica sašķiebās.

VI un V2 ar savām sešām kājām metās uz priekšu un traucās pilnā gaitā, mērīdami sekundes līdz nākamajam triecienam.

Nanobota vārīgākā vieta bija sensoru matrica, jo bez acīm no robotiem lielas jēgas nebija. Matrica bija divi trīs-stūrveida redzes sensori, ultravioleto staru raidītāji un kaut kas līdzīgs mikroviļņu radaram.

Šis veidojums bija nedaudz pacelts virs nanobota īsā, resnā mastā. Nolauzt mastu bija gandrīz neiespējami, tomēr to varēja sašķiebt.

Vēl viena viegli ievainojama vieta bija kāju mehānisms. Visas nanobota funkcijas nodrošināja viens motors, kas bija pamatīgi aizsargāts. Katrā pusē bija trīs posmainas kājas, kas bija pievienotas vienam mehānismam.

Nanobotam centrā atradās vienīgais ritenis. Tas spraucās laukā no mazā robota pavēderes un saskārās ar pamatu ikreiz, kad kājas nolaida ķermeni zemāk.

Mikro vidē tie, protams, izskatījās tik lieli kā tanki. Milzīgi zirnekļi no dīvaini grubuļaina tērauda. Kājām velkoties nopakaļ un riteņiem griežoties, šķita, ka tie pārvietojas gandrīz automašīnas ātrumā.

Ātrums bija iespaidīgs arī tad, kad ritenis bija pacelts un tie skrēja, tomēr tad nanoboti bija lēnāki nekā bioti.

Vinsenta iekšējai acij pavērās divi ekrāni, kur nanobotu uzbrukums bija redzams no mērķa pozīcijām un citā leņķī no malas.

Viņam bija viena, varbūt divas sekundes laika, līdz Aņas ceļi atsitīsies pret grīdu un sekos otrais trieciens.

Abi Vinsenta bioti šāvās uz priekšu, kājām ņirbot. Viņi uzskrēja virsū diviem avarējušajiem nanobotiem.

VI ietrieca durkli viena nanobota kājas locītavā.

Lēciens. Un V2, kājas kopā saspiedis, piezemējās uz otra robota.

Lūk! Krāsu uzplaiksnījums nodeva uz nanobota sānu paneļa primitīvi uzšņāptu logotipu. Smaidošs vieplis, kam no galvas ārā laužas insekts. Kukaiņcilvēks!

Vinsenta bioti atkal pieķērās nervam, un sekoja otrais trieciens, kas bija maigāks nekā pirmais, bet ar to pietika, lai uzbrūkošais nanobots sasvērtos.

Tas šāvās garām, un Vinsents tam aizlika priekšā kāju. Nanobots griezās un griezās kā vilciņš, līdz Vinsents izšāva no sava staru ieroča un trāpīja vienīgajā detaļā, kas nanobotu varēja padarīt nekaitīgu, - sensoru matricā.

Trīs pagalam un vēl divi…

Un tad jau no abām pusēm tuvojās vesels nanobotu spiets - liela, draudīga nanobotu straume.

“Man noderētu palīdzība,” Vinsents teica.

“Labajā vai kreisajā?” Renfflds jautāja, pielikdams pirkstu pie auss un paņemdams savus biotus.

“Labajā,” Vinsents atbildēja.

RenfTlds sagrāba Aņas seju. Viņš pielika pirkstu sievietei pie labās acs, kamēr viņa kliedza, spārdījās un nikni lamājās.

Doktore Vaioleta pašlaik vairs nebija svarīga. Viņa vairs nebija cilvēks, bet gan kaujas lauks.

“Tu man esi rokā, Vinsent, rokā gan,” Kukaiņcilvēks apmierināti noteica.

Trieciens - tas bija ļoti gudri. Vinsents droši vien iesita nanobotu nēsātāja ķermenim. Viņš spēlēja gan makro, gan nano vidē. Un tas maksāja Kukaiņcilvēkam trīs nanobotus.

Par viļņiem varēja aizmirst, laiks spiesties virsū barā un aši nogalināt. Viņš nosūtīja trīs veselos vadus uz leju gar nerva sānu. Tie soļoja vertikāli - gravitācija dziļi gaļā neko daudz nenozīmēja.

Tagad Kukaiņcilvēks redzēja deviņpadsmit ekrānus, un visos bija

redzamas abas ienaidnieka būtnes. Kāds nano-_ bots nodrošināja skaistu, tīru Vinsenta biota tuvplānu. Šķita, ka tas ir gandrīz rokas stiepiena attālumā. Pietiekami tuvu, lai saskatītu seju - milzīgās, saliktās kukaiņa acis un zem tām izplūdušo, brūno pseidocilvēka acu karikatūru.

Tuvplāns gan viņam dārgi maksāja, jo Vinsenta biots pārcilvēciskā ātrumā veica sānisku lēcienu, uzbruka un pāršķēla nanobotu uz pusēm.

Satumsa vēl viens ekrāns. Bet tas nebija svarīgi. Varbūt tas bija nogalināts, varbūt padarīts akls, bet Kukaiņcilvēks

bija sadalījis savu karaspēku četros vados, turklāt pat akls nanobots joprojām spēja sekot norādēm.

Uzbrukt spietā, Kukaiņcilvēks nodomāja un redzēja, kā visu ekrānu aizņem izmisušie bioti, jo viņa karaspēks uzbruka, pakļaujoties četrām pamatnorādījuma variācijām.

Viņš redzēja, kā abi Vinsenta bioti griežas, dur un lec. Nolādēts, viņš bija meistars! Viens sasodīts *nindzja\i0 Vēl divi nanoboti bija sakropļoti.*

Tik ātri!

Taču nepietiekami ātri. Šoreiz.

Nanoboti norāva vienam biotam roku. Tā pamāja Ku-kaiņcilvēka ekrānā, aizlidodama pa gaisu, un viņš iesmējās.

Vienam Vinsenta "bērnam" trūka divu kāju, tāpēc tagad tas nepārvietojās pietiekami ātri, izšāva savu lāzerpaukšķe-ni, bet netrāpīja, izdedzinādams svītras nervu audos.

Kukaiņcilvēks saprata - Vinsents centās izraisīt imūn-sistēmas reakciju. Sajutis bojājumu, organisms sūtīs makrofāgu plūsmu iznīcināt iebrucējus.

Muļķīgi un izmisīgi. Makrofagi, protams, spēja aizkavēt nanobotus, bet tie varēja nonāvēt arī biotus, ja izdevās tiem kaut kā pieķerties.

Uz ko Vinsents cerēja?

Ko viņš zināja?

Dažas sekundes Kukaiņcilvēks vilcinājās.

"Acis!" Aņa Vaioleta vaimanaja.

"Divi manējie ir…" RenfTlds kliedza.

BUMS!

Laboratorijas durvis ielidoja telpā.

Nevis no dragājamās ierīces trieciena, bet sprāgstvielām.

Trieciens pieplacināja visus pie zemes. Ausīs džinkstēja.

Plata brēca. Neviens nedzirdēja.

Kītss kliedza, abām rokām saķēris galvu, un viņam no deguna plūda asinis.

Iekšā iebrāzās vīri *Land's End* biksēs, polo kreklos un *LL Bean*

dūnu jakās ar gatavībā paceltiem ieročiem. Tas bija slepkavu spiets narcišu, pavasara lapu un lavandas krāsās.

Dziļi gaļā triecienu izjuta arī nanobotu spiets un abi bioti. Šis belziens nebija tik spēcīgs kā sitiens, bet šoreiz Vinsents nebija tam gatavs. V2 saspieda kopā divas kājas, aizķērās un ieķepa pirmajos makrofāgos, kas jau bija klāt.

Limfocīti, baltie asinsķermenīši, bija dažāda lieluma un formas, un tos sauca par makrofagiem. Tie bija raupji un grumbuļaini un izskatījās pēc saspiestiem jūras sūkļiem. Tie bija tik lieli kā saplacināti, sabraukti jenoti. Tie sūcās un locījās pa nerva šoseju kā lēni, dumji cīņas suņi.

Sakropļotais V2 ar vienu kāju pūlējās atbrīvoties, bet diviem makrofāgiem bija spīles, un tie piekļāvās stumbenim, padarot jebkādu mērķtiecīgu kustību neiespējamu.

VI bija ielidojis juceklīgā nanobotu kaudzē.

Sagrupēti, Vinsents saprata, kad visi reizē reaģēja. Seši darbojās kā viens. Tik tiešā tuvumā un nesagatavotam, viņam tomēr bija priekšrocības, un viņš niknumā dūra un grieza, vienlaikus juzdams, ka makrofāgi jau tikuši klāt viņa kājām. Vīri ar ieročiem kliedza: "Nekustēties! Stāt! Gulties zemē!"

Tad durvīs iegrīļojās Maklēra uzņēmuma apsargs ar asinīm uz krūtīm un pelēkās formas. Ierocis viņam bija šaušanas gatavībā. *BUM! BUM! BUM!*

Viens TND nokrita, bet pēc tam eksplodēja Maklēra apsarga pakausis.

Vinsents juta, ka makrofagi sasnieguši viņa ķermeni. Šķita, ka visapkārt ir plastilīna taustekļi, kas cenšas ievilkt viņu iekšā kā tādu milzu baktēriju.

Viņš juta sagrupēto nanobotu dūrienus un šņāpienus. Savā trakumā viņi dūra un graizīja arī cits citu, taču atkal un atkal trāpīja arī viņam, un Vinsenta redze aizmiglojās. Aņa iebrēcās, Kītss streipuļoja, un Renfīlds pacēla ieroci, notēmēdams uz TND. *BUM! BUM!*

Visur skanēja sprādzieni, it kā viņš atrastos bungu iekšpusē. Pēc šāviena no tuva attāluma Renfīlds nogāzās kā bluķis, un asinis no cauruma krūtīs burzguļoja kā no strūklakas. TND bija nokritis uz viena ceļa un asiņainām rokām taustīja savu kājstarpi. Pēkšņi nez no kurienes parādījās Plata ar Renfflda pistoli. *BUM! BUM!*

Ieradās vēl vairāki Maklēra uzņēmuma apsargi. Viņi bija manāmi profesionālāki nekā parastie, nolīgtie policisti, jo bija iesaistījušies apšaudē un darīja, ko spēja. Viņi lamājās, kliedza un šāva. Visapkārt bija šaujampulvera un asiņu smaka un sacaurumotas iekārtas.

Vinsents gulēja uz grīdas ar seju uz leju un nedzirdēja neko, izņemot visskaļākos trokšņus.

Tad visapkārt valdošajā vājprātā viņš ieraudzīja Kītsu. Ar trīcošām rokām Kītss darīja tieši to, kas jādara. Kā zinādams, viņš pacēla elektrošoka pistoli, kas Renfildam krītot bija izslīdējusi no rokas, paskatījās uz Vinsentu, kurš viegli pamāja ar galvu, un elektrošoka pistoles lādiņš ķēra Aņas ķermeni.

Gaisma no pistoles elektrodiem aizšāvās līdz Vinsenta acīm, un viņš sūtīja savus biotus lēcienā, jo jau pēc sekundes elektrošoka lādiņš izraisīja zem viņa zirnekļa kājām esošo nervu spazmas.

Nervu šķiedras raustījās un izrāva nanobotiem kājas, bet citus trieca pret miesas sienām. Kas mikrosubjektīvajā uztverē šķita vairāki metri, kļuva par centimetriem, jo spazmas sarāva nervus un kratīja muskuli.

Vinsents sūtīja abus pussakropļotos, bet pilnīgi noteikti vēl dzīvos biotus tieši apjukušo nanobotu bara vidū. Viņš smagi triecās tiem virsū ar vislielāko ātrumu, kādu spēja uzņemt, un turpināja lauzties uz priekšu, velkot līdzi makrofagus un pēc tam noskrāpējot tos nost titāna ņudzeklī, kas konvulsīvi raustījās.

Bioti izlauzās cauri nanobotu vadiem, kam tagad atgūt kontroli traucēja arī makrofāgu gļotas.

Ar pēcgrūdieniem un spazmām Aņas nervi centās nomierināties.

VI gulēja zemē. Zaudējis visas kājas. Nekustīgs.

Vinsents to pamanīja un pagrieza V2, lai tas satver VI savās spīlēs un velk pakaļ. To joprojām grauza makrofagi.

Kukaiņcilvēks skatījās, šausmās iepletis acis. Viņam bija palikuši divpadsmit aktīvi ekrāni. Varbūt trīs četri aklie nanoboti joprojām darbojās, bet bija jāizvēlas - zaudēt dažas sekundes, lai pārgrupētos, vai sūtīt visus juku jukām pakaļ Vinsentam, kas atkāpās.

Kukaiņcilvēks joprojām nesaprata, kā bija radusies zemestrīce, kas bija izārdījusi viņa karaspēku.

“Šķiet, tev neklājas viegli, Entonij,” Bēmovskis norūca. “Varbūt drusku jāpiepalīdz no makro puses, ko?”

Tas izšķīra viņa tālāko rīcību. Kukaiņcilvēks nevarēja pieļaut, ka Vinsents aizbēg. Viņš bija sācis ar skaitlisko pārsvaru divdesmit četri pret divi. Viņš nemūžam nepārdzīvotu, ja tagad zaudētu.

Masu uzbrukumā , Kukaiņcilvēks pavēlēja. Tā būs goda cīņa. Nanobotu mūris metās pakaļ bēgošajiem biotiem.

Vajadzēja pielikt soli. Kļuva skaidra Vinsenta viltība, izsaucot makrofagus - sūkļveidīgie bezsmadzeņu briesmoņi neļāva nanobotiem pārslēgties uz riteņiem.

Kurš kuru - ievainots biots, kas velk savu dvīni, vai nanoboti?

Kukaiņcilvēks zināja, ka šajā sacensībā viņš uzvarēs un galu galā panāks biotus pat bez riteņiem. Bet cik nanobotu vēl darbojās? Cik tiks aizkavēti? Vai šī tiešām bija goda cīņa vai kamikadzes solis?

“Saki, lai nošauj Vinsentu,” Kukaiņcilvēks teica, ar mokām

izspiezdams vārdus.

“Pats pasaki, brīnumzēn. Pats pavēli nogalināt.” Bēr-novskis pielika Kukaiņcilvēkam pie auss telefonu.

Makrofagi grauza Vinsenta biota miesu, kamēr viņš atmuguriski stūrēja tālāk, vilkdams otru biotu. Nanoboti viņu panāks. Viņš kustējās pārāk lēni. Ja pamestu VI…

Un ja ne…

Renfilda bioti mainītu notikumu gaitu. Kur tie bija? Velns parāvis, kur gan Renfīlds kavējās?

Vinsents pagriezās un ieraudzīja Renfīldu, kas gulēja uz muguras. Rokas plati ieplestas, galva atmesta uz vienu pusi. Vinsents saprata, ka Renfīlds vairs nevienu neglābs.

Skatienu aizšķērsoja kurpe.

Ausī iedūrās pistoles stobrs. Auksts tērauds.

“Nekusties, mērgli,” kāda balss uzsvērti teica. “Un ar to es domāju - arī dziļi gaļā. Vai mirsi.”

Platai rokā joprojām bija pistole. Viņa vēl nekad nebija šāvusi. Troksnis bija daudz skaļāks nekā kino, un kaifs

bija daudz dziļāks, nekā varēja šķist. Tas pārsteidza.

Bija grūti aptvert šausminošo faktu, ka tas bija izdevies.

Viņa bija notēmējusi, nospiedusi gaili un raidījusi svina šāviņu, kas sašķaidīja miesu un kaulus.

Vīrietis, kuru viņa bija sašāvusi, sēdēja asins peļķē, kas bija satecējusi no viņa kājstarpes. To bija izdarījusi viņa.

Tomēr pat tagad, kamēr viņa vēroja šo šausmu ainu, galvu pildīja murgainas vīzijas, kurās briesmīgi, grīļīgi, graudaini un pelēki zirnekļiem līdzīgi briesmoņi kā bez prāta streipuļoja pa lauku, kas bez brīdinājuma bija sasvēries.

Vinsents gulēja ar seju uz leju. Vīrietis asinīm notašķītā vējjakā ar kapuci turēja viņam pie galvas pistoli.

Kītss satvēra un cieši saspieda viņas roku un strauji pagrieza meiteni pret durvīm.

Renfīlds gulēja tumši sarkanā ezerā.

Miruši un mirstoši stāvi bija saļimuši un atspiedušies pret iekārtām. Gaisu pildīja dūmi. Aņa Vaioleta rāpoja pa asiņaino grīdu.

Pēkšņi durvīs parādījās vīrietis.

Pamaza auguma, apmēram metru septiņdesmit garš. Būdīgs, bet ne resns, un ģērbies ar lielu rūpību - tumši violetā samta vējjakā, kreklā ar apkaklīti, zaļpelēkās biksēs un melnos ādas zābakos. Galvā viņam bija cilindrs, kas bija nedaudz gaišākā tonī nekā vējjaka, ar platu zelta lenti un rotaļīgu spalvu.

Skarbi sejas vaibsti, iededzis, sardonisks un uzjautrināts.

Viņa acis bija kā melni punktiņi dziļu ieleju dzīlēs. Viņam varēja būt četrdesmit, bet tikpat labi arī sešdesmit, un viņu ieskāva

nenosakāma aura, tumša patiesība, kas mutuļoja ap viņu. Tā bija neredzama, bet jūtama un nenoliedzama. Sedija viņu pazina bez teikšanas.

Kaligula.

PIECPADSMIT

Kreisajā rokā viņš turēja pistoli. Labajā - cirvi īsā kātā. Cirvis izskatījās pēc bērnu tomahauka - tam bija krāsots rokturis, no kura nokarājās, šķiet, ādas bārkstis. Asmens spilgti sarkanā krāsā.

Telpā bija trīs dzīvi TND, kad Kaligula ienāca.

Pirmais pagriezās, pacēla ieroci un nokrita atmuguriski ar caurumu pierē. Troksnis atskanēja tikai pēc tam. Milzīgs blīkšķis.

Otru ĀSD slepkavu lode ķēra balsenē, bet trešo, kas novēloti un bezjēdzīgi centās bēgt, apturēja cirvis, kurš kā uz burvju mājiena iecirtās viņam mugurā. Tam apkārt novir-puļoja neilons un dūnas.

Kaligula nostājās priekšā Aņai, un viņa nevarēja aizrā-pot tālāk.

"Nē," Vinsents elsoja. "Viņu ne."

Kaligula paskatījās apkārt un jautāja: "Vai vēl kādu?" Viņš pagrūda Aņu ar kāju, un sieviete nokrita uz sāna.

Kaligula piegāja apskatīt Renfīldu. "Žēl," viņš teica. "Man viņš patika."

Viņš izrāva cirvi no murmulējošā, pārbiedētā TND muguras. Kājas vīrieti vairs neklausīja. Tad Kaligula iešāva viņam galvā.

Ar četriem spēcīgiem cirtieniem viņš nocirta Renfīldam galvu. Nedrīkstēja atstāt nekādus pierādījumus par biotiem. Plata atkal būtu vēmusi, bet kuņģis bija tukšs.

Kaligula izņēma no kabatas melnu atkritumu maisu, iemeta tajā Renfīlda galvu, aizsēja un pasniedza Kītsam. "Ņem. Tikai nenomet zemē."

"Ko, pie velna, tas…" Kītss prasīja.

Kaligula raudzījās viņā ar uzjautrinājumu un neticību. "Jauniņais, ko? Tad zini, jauniņais, nekad neapšaubi sava dzīvības glābēja rīcību." Kaligula nometās ceļos pie Vin-senta. "Kas notiek ar tevi?"

"Divi viņas galvā." Viņš norādīja uz Aņu Vaioletu. "Slēpnis. Man ir nepatikšanas. Renfīlds…"

"Renfīlds nepalīdzēs," Kaligula teica. Viņš piecēlās, pagriezās pret Platu un paskatījās uz cirksnī sašauto vīrieti, kas joprojām vaidēja lielās sāpēs. "Nekad netēmē uz pau-tiem. Tēmē ķermeņa centrā, līdz iemanīsies precīzi trāpīt galvā."

"Es negribēju… es negribēju tēmēt tur, es vienkārši…" "Tev vajadzētu viņu piebeigt."

Plata izmisīgi purināja galvu. Viņa pastiepa ieroci prom no sevis, it kā grasītos nomest to uz grīdas. Tomēr nenometa. Viņa vēlreiz pievērsa skatienu ierocim, pacēla to augstāk un aplūkoja.

Kaligula iesmējās. "Tie ir pavedinoši, vai ne?" Pat nepaskatīdamies, viņš pavērsa savu ieroci pret ievainoto vīrieti un vienreiz izšāva. "Redzi? Lūk tā! Varēsi sev teikt, ka ne jau tu viņu

nogalināji.”

Kaligula apstaigāja piedūmoto telpu, salasīdams izmētātos šaujamieročus. Katru no tiem viņš pārbaudīja, izmeta tukšo aptveri un atrada pilno apģērbos, kas bija piesūkušies ar asinīm.

Vienu pistoli viņš iedeva Kītsam, otru - Vinsentam.

“Droši vien atkāpjoties būs jāpacīnās,” Kaligula teica, nomezdamies ceļos, lai palūkotos uz Aņu. “Un tagad klausies, lai kas tu būtu. Vinsents negrib, lai tevi nogalinu. Taču, ja sagādāsi man kaut mazākās raizes, kaut vismazākās, es neņemšu vērā jaunā Vinsenta lūgumu un tevi nošaušu. Nezinu, vai esi satīklota vai ne. Ja esi, tev būs velnišķīgi jākoncentrējas. Centies. Centies no visas sirds.”

Viņš piecēlās, noslaucīja asiņaino cirvi pret līķi un teica: “Labi. Sekojiet man.”

Liftā skanēja Lēdijas Gagas *Poker Face*.

Pogas bija spožas. Sienas klāja spoguļi. Plata redzēja sevi. Bāla. Uz deguna vasarraibumi. Mati no sviedriem sapinkājušies.

Liftā bija viņa ar Kītsu. Kaligula bija izsaucis pirmo liftu un iekāpis tajā kopā ar Vinsentu un Aņu. “Kāpiet laukā gatavi cīņai,” viņš bija pamācījis. “Un klausieties - kļūdas pēc nesašaujiet mani. Skaidrs? Es to ņemšu ļaunā.”

Pagāja labs laiciņš, kamēr atbrauca otrs lifts. Plata un Kītss gaidīja, blenzdami uz izsaukuma pogu. Abi kautrējās par savām pistolēm, un abu galvās virpuļoja vīzijas ar grīļīgiem briesmoņiem.

“Velns!” Kītss vienubrīd iekliedzās. “Es tikko redzēju krāsu. Tas radījums. Uzplaiksnīja krāsa.”

“Man joprojām viss pelēks,” Plata sacīja.

Kītss paskatījās uz silīti, ko joprojām turēja rokā, un, nikns par savu muļķību, nogrozīja galvu. Tad viņš iebāza ierīci džinsu aizmugures kabatā, kur tā būs drošībā, ja vien viņš tai neuzsēdīsies virsū. Vai nedabūs lodi dibenā.

Lifts bija ieradies, un Plata nospieda vestibila pogu.

“Ko darīsim, kad atvērsies durvis?” Kītss skaļi prātoja.

Plata nezināja, ko atbildēt. Pareizāk sakot, zināja, bet negribēja to teikt. Pistole bija smaga, kā svina pielieta. Spals slidens no sviedriem.

Viņi pabrauca garām desmitajam stāvam.

Septītais.

“Es ņemšu šo pusi, tu - to,” Kītss teica. “Es iešu pirmais. Tiklīdz durvis būs pietiekami plati atvērušās.”

Plata strupi pamāja ar galvu, neko neteikdama un pirmo reizi mūžā nedusmodamās, ja kāds viņai norāda, kas jādara.

Trešais stāvs.

Lifts palēnināja gaitu.

Mazliet salēcās.

Caur durvīm bija dzirdams šāviena troksnis.

Plata prātoja, vai nav apčurājusies. Pratoja, kapec tam bija nozīme. Tad atvērās durvis un Kītss metās laukā. *BUM!*

Viņa klunkuroja pakaļ.

Tur stāvēja Kaligula. Vinsents un Aņa bija atspiedušies pret masīvu marmora kolonnu.

“Uz ko tu, velns parāvis, šauj?” Kaligula jautāja. Viņš nebija dusmīgs, tikai gribēja zināt.

“Es…” Kītss bilda.

Vestibils bija vāji apgaismots, tomēr pietiekami gaišs, lai redzētu, ka abi Maklēra uzņēmuma apsargi ir miruši. Kāds viņus bija nošāvis un aizvilcis nostāk, lai viņi nebūtu redzami no ārpuses. Viņi gulēja aiz reklāmas vairoga, kas vēstīja par Maklēra uzņēmuma sponsorētu labdarības pasākumu Modernās mākslas muzejā.

Iznākusi no lifta, Plata ieraudzīja vēl divus cilvēkus, ko bija novācis Kaligula.

“Policija jau ir ceļā, bet sliktie puiši - ārā uz ielas.”

“Vai tie ir viņi?” Plata pamāja uz apvidus auto un kom-paktklases mašīnu ar ieslēgtu dzinēju turpat ielas malā.

“Jā. Mēs iesim un paņemsim mazo mašīnu.” Ar līganu kustību Kaligula satvēra Vinsentu un pielika viņam pie galvas pistoli. “Ejam.”

Kaligula izveda Vinsentu kā gūstekni pa stikla durvīm uz ielas, atstādams Platu un Kītsu iepakaļ kopā ar elsojošo, satriekto Aņu, kas mežonīgi raudzījās apkārt, meklēdama glābiņu, jebkādu glābiņu.

Plata ievēroja, ka Aņa bija gandrīz tik veca, lai varētu būt viņas māte. Gan Plata, gan zēns, ko viņa līdz šim nepazina, pēkšņi bija nonākuši situācijā, kurā viņiem būtu sieviete jānošauj, ja viņa mēģinātu bēgt.

Vinsenta bioti vilkās prom.

Kukaiņcilvēka nanoboti dzinās pakaļ.

Pakaļdzīšanās bija ilga, bet nu jau kļuva izmisīga. VI un V2 bija iznākuši uz acs. Viņš bija turējies uz muskuļu šķiedrām, cik ilgi vien spēja, jo tur viņu pozīcijas ātruma ziņā bija vienlīdzīgas.

Taču tas brīdis bija pienācis. Nekas cits neatlika kā atmuguriski izkāpt uz acs ābola. Nanoboti tiks vaļā no makrofagiem uz slidenās, gludās virsmas - tik slidenas kā nekas cits cilvēka ķermenī. Viņi nolaidīsies uz riteņiem, velkot kājas pakaļ, un dažu sekunžu laikā panāks Vinsentu.

Vinsents juta ausij piespiesto Kaligulas pistoli.

“Es zaudēšu,” Vinsents čukstēja.

“Gaļā es tev nevaru palīdzēt,” Kaligula teica čerkstošā balsī, kas pēkšņi pārauga kliedzienā: “Ei! Kretīni! Šis ir Vinsents. Gribat viņu? Mainu pret drošu ceļu ārā no šejienes!”

Apvidus mašīnas logs nolaidās.

Vinsents redzēja vīrieti, kas runā pa telefonu. Sasprindzis. Viņš

gaidīja atbildi.

Arī mazajai mašīnai nolaidās logs. No tā izlīda uz

viņiem notēmēts stobrs.

Kaut kas parādījās gaisā. Priekšmets - tik liels kā beisbola bumba, bet no tērauda. Tas izlidoja no Kaligulas rokas un ielidoja precīzi apvidus auto atvērtajā logā.

Kaligula apcirtās riņķī un šāva. *BUMBUMBUM!*

No mazās mašīnas atskanēja kliedziens.

Bija dzirdams arī panikas brēciens no apvidus auto.

Kaligula parāva Vinsentu līdzi, nomezdamies uz ietves.

Apvidus auto eksplodēja granāta.

Nanobotu riteņi saskārās ar aci, V2 slīdēja kājas, apvidus auto izsprāga logi, aizlidoja durvis, un trīs nanoboti metās virsū Vinsenta sakropļotajam biotam. Tie dūra un dūra, un Vinsentam šķita, ka katrs dūriens trāpa vēderā viņam pašam.

Viņš iekliedzās. Kaligula atkal izšāva uz mazo mašīnu un iebļāvās: "Nāciet, ātrāk!" Viņš māja ar rokām, un Vin-sents redzēja skrienam šurp Kītsu, Platu, Aņu un vēl vienu cilvēku.

Vēl viens cilvēks.

Gotu meitene no ielas ar dīvaino tetovējumu zem acs.

Kītss gandrīz paklupa, pazinis viņu. Tā bija meitene no taksometra.

"Sieviete!" Kaligula uzkliedza jaunpienācējai. Tikmēr Vinsents juta šausmīgas sāpes, un Kītss bļāva: "Labā acs, labā acs!" Un gotu meitene Vilksa ielika pirkstu Aņas Vaioletas labajā acī, Aņa sāpēs iekliedzās un mēģināja atgaiņāties no meitenes.

V2 pārdroši un neuzmanīgi pārlēca pāri VI saplosītajam ķermenim, vairs nelikdamies par to ne zinis, jo tās bija beigas, tāpēc bija jāspēlē uz visu banku. Vinsents saprata -uz visu banku.

Biots nogalināja divus nanobotus, pirms zaudēja kājas. Tagad abi Vinsenta bioti bija gandrīz nekustīgi. Tikai divas no kopskaitā divpadsmit kājām vēl bija vietā.

Bija atlikuši vienīgi dzeloņi astē un niecīgie staru ieroči, bet bez kājām ne no viena, ne otra lielas jēgas nebija.

Astoņi nanoboti ielenca divus mirstošos biotus.

"Vai varu tikt ārā? Vai varu tikt ārā?" Kukaiņcilvēks kliedza. "Kas notiek makro?"

"Vesela kaudze līķu, lūk, kas notiek," Bēmovskis ziņoja.

"Stāsti!" Ja viņš drīkstētu evakuēt savus spēkus - ja kāds, *vienalga kas,* sagādātu Kukaiņcilvēkam iespēju tikt prom no sievietes, tad viņš varētu paķert līdzi vienu Vinsenta biotu. Varbūt pat abus.

Tā būtu nepārspēta spēle.

Nepārspēta!

"Ko tu, velns parāvis, dari?" Istabā bija ienesies Džin-dals. "Dvīņi

visu redz! Beidz čakarēties. Piebeidz viņu! Piebeidz!”

Kukaiņcilvēks jutās kā saņēmis spērienu pa krūtīm. Visu šo laiku viņam nebija pat ienācis prātā, ka viņa video straumējumu dzīvajā skatās dvīņi Ārmstrongi.

Viņš izmisušām acīm vērās Bēmovskī.

Bēmovskis smējās. “Jā, tas gan.”

Kukaiņcilvēks sakoda zobus un trenca nanobotus uz priekšu.

“Kaligula,” Vinsents teica. Viņš sēdēja sakņupis aizmugurējā sēdeklī un izskatījās, ka grasās vemt. Viņam blakus sēdēja Plata un meitene, ko Plata redzēja pirmo reizi. Aņa bija iespiesta priekšējā sēdeklī kopā ar Kītsu. Seši cilvēki pieciem pasažieriem ražotā automašīnā. Mašīnā bez viena loga un asinīm notraipītu paneli.

Kaligula brauca ar tādu pašu kompaktu precizitāti, ar kādu darīja visu citu. Garām kaukdamas aiznesās policijas mašīnas, kas brauca uz slaktiņu Maklēra ēkā.

“Kaligula,” Vinsents vēlreiz ierunājās, un profesionālais slepkava priekšējā sēdeklī nopūtās un atsaucās.

“Vājprāts vai nāve,” Vinsents teica. “Dari tā, lai būtu nāve.”

“Tu nevari dot tādu pavēli, Vinsent,” Kaligula rāmi sacīja. “To var dot vienīgi Līrs.”

“Aizveries, nolādēts, neviens nedos tādu pavēli!” iesaucās Vilksa. “Es esmu glābējkavalērija. Jī-hāā!”

Smaida atblāzma Vinsenta sejā.

SEŠPADSMIT

“Viņš izturēs. Vinsents, es domāju. Viņš izturēs.” Ņi-žinskis izskatījās pagalam nevīžīgs. Mati bija izspūruši, bet krekla apkaklīte - nošļukusi. Viņš atkrita krēslā.

Plata bija nomazgājusies dušā. Ūdens tecēja sarkans, un viņa tur stāvēja krietnu laiku raudādama, lai citi neredzētu.

Tagad meitene apsēdās blakus drūmajam, satriektajam Kītsam. Viņa seja joprojām bija notraipīta ar asinīm, un viņš joprojām oda pēc šaujampulvera.

Aņa bija… kaut kur… kopā ar Ofēliju. Kaligula bija pazudis. Vilksa sēdēja atstatus, skaļi kraukšķinādama pikantos *Doritos* čipsus.

Renfilda galva plastmasas maisā bija nogādāta prom sadedzināšanai, lai iznīcinātu jebkādus pierādījumus par nanotehnoloģiju.

“Divi no četriem Vinsenta biotiem ir ievainoti un pagaidām sakropļoti,” Ņižinskis teica. “Viņi ir savā silītē un, visticamāk, atlabs. Arī Vilksas bioti cieta. Viņas divi bioti cīnījās ar astoņiem Kukaiņcilvēka uzbrucējiem. Viņa izglāba Vinsentu un tika prom dzīva.”

Ņižinskis atturīgi salutēja. Vilksa to redzēja, bet sveicienu neatņēma. Viņa ēda mehāniski, neko neredzošām acīm stūķējot mutē čipsus.

“Jūs abus šonakt iesvieda dziļajā galā,” Ņižinskis teica, ne gluži atvainodamies. “Droši vien bija smagi.”

“Tas bija sasodīts murgs,” Kītss atcirta, samirkšķināja acis un atkal ierāvās atpakaļ savā biklumā, jau klusāk piebilzdams: “Un tas turpinās.”

“Jā, un turpināsies vēl,” Ņižinskis sacīja.

“Tikai ne šovakar,” Plata nikni teica un izjuta apmierinājumu, kad Kītss piekrītoši pamāja ar galvu.

“Tieši tā,” viņš apstiprināja.

Ņižinskis gaidīja, ļaudams, lai klusums abus nomierina. Platai šķita, ka viss viņas ķermenis ir noberzts ar smilšpapīru. It kā viņa būtu pielādēta ar munīciju. It kā mēles galā izlaušanos gaidītu histērijas lēkme.

Ienāca Ofēlija. “Es viņu savaldīju,” viņa teica, sīkāk neko nepaskaidrojot. Viņa ienesa pudeli un paplāti ar dažādām ne visai tīrām glāzēm un nolika Ņižinskim priekšā. Viņš ielēja viskiju sev un Ofelijai. Jautājoši paskatījās uz Vilkšu, Kītsu un Platu.

Plata paņēma glāzi. Kītss sekoja viņas piemēram. Vilksa pievienojās pēdējā, nikni paķerdama glāzi.

“Par Renfīldu,” Ņižinskis sacīja.

Nodžinkstēja piecas glāzes, un lejā nogāja piecas dzēriena devas, dažāda skaļuma elsošanas un klepus pavadītas. Šķidrā uguns ielija Sedijas kuņģī un izplūda pa visu ķermeni.

“Es ceru, ka viņš ir sastapis savu Dievu,” Ofēlija teica. Vilksa pašūpoja galvu: “Viņš nemaz nebija tik slikts. Tikai mazliet kretīns.”

Taču viņas cinisms nelikās īsts. Samākslota intonācija. Un Plata redzēja, ka viņa ātri novēršas, lai slēptu emocijas.

“Taču,” Ņižinskis mundri ierunājās, “lai cik slikti mums gāja, ir jākoncentrējas lielākiem uzdevumiem. Tā kā ar Vinsentu varam rēķināties tikai daļēji, jums abiem jābūt gataviem sākt mācības. Jūsu bioti glabājas tumsā un aukstumā. Zināmā temperatūrā tie ieslīgst miera stāvoklī. Atsevišķi uzplaiksnījumi vēl parādīsies, taču jūs varēsiet atpūsties. Tāpēc ejiet un paguliet dažas stundas. Pēc tam sāksies treniņi.”

“Un ja nu mēs negribam mācīties?” Plata uzstājīgi prasīja. “Ja nu mēs gribam pazust no šīs trakomājas?”

Vilksa sardoniski nošņaukājās. “Dārgumiņ, tu jau esi iekšā līdz ausīm. Atpakaļceļa nav.”

Ņižinskis neiebilda. Viņš teica: “Ejiet. Izgulieties.”

Plata gribēja gulēt. Istabā bija tumšs. Logs bija pārāk netīrs, lai pa to kaut ko redzētu, un, lai gan viņa domāja, ka kaut kur tur, laukā, jau varētu būt rīts, istabā iespraucās tikai pelēka blāzma, kas izgaismoja nolobījušos griestu krāsu.

Viņa joprojām juta savus biotus - kairinošu svešķermeņu klātbūtni smadzenēs. Kā bērns, kas raud citā istabā. Bet vismaz viņa vairs neskatījās viņu acīm.

Iekšēji viņa jutās sastingusi, gandrīz mirusi, bet ārēji -salauzīta un nikna. Viņa gribēja triekt dūri pret sienu. Viņa gribēja gulēt. Viņa gribēja atraut vaļā durvis un bēgt, bēgt, ko kājas nes, prom no šīs briesmīgās vietas. Un viņa gribēja viskiju.

Viņa gribēja mammu. Un tēti. Un brāli.

Un viņa gribēja puisi no blakus istabas, jo, pat ja mamma, tētis un brālis vēl būtu dzīvi, viņi nemūžam nespētu saprast, kas ar viņu noticis.

Bet viņš saprastu. Varbūt. Kītss.

Protams, Vinsents un Žins visu tā bija iekārtojuši. Varbūt tā nebija nekāda grandiozā sazvērestība, bet viņi vienkārši zināja, ka divi pārbiedēti pusaudži ar dzejnieku vārdiem tieksies viens pie otra.

Viņa prātoja, vai viņa durvis ir aizslēgtas.

Viņa prātoja - ja pieklauvētu pavisam klusi pie sienas, vai viņš dzirdētu? Tik klusi, ka tas nemaz nebūtu klauvējiens. Tik klusi, ka viņa varētu to noliegt.

Viņa tik tikko pieskārās ar pirkstu kauliņiem pie sienas.

Skaļāks, bet tik un tā kluss klauvējiens pie viņas pašas durvīm.

Viņš bija atnācis. Uzreiz. Arī viņš bija gulējis nomodā. Gaidījis, kad viņa pasauks.

Un tomēr viņa varēja… Viņa varēja neatvērt. Un viņš aizietu prom, jo nebija tāds, kurš uzmāktos, vai ne? Kā viņa varēja zināt? Pazina tikai dažas stundas un nebija pārmijusi gandrīz ne vārda.

Bet viņa zināja.

Sedija piecēlās un piegāja pie durvīm. Tad viņa saņēmās un tās atvēra.

Kītss bija treniņbiksēs, kailām kājām un T kreklā. "Es gribētu ar kādu parunāties," viņš teica. "Tas ir, es gribētu parunāties ar tevi."

Un atkal viņai Kītss patika, jo viņš izlikās, ka nav dzirdējis klauvējienu pie sienas. Viņš ļāva Platai noliegt savu vajadzību pēc viņa, ja viņa tā gribēja.

"Nāc iekšā. Es tev izrādītu istabu, bet te nav nekā daudz ko redzēt."

Viņš apsēdās uz vienīgā krēsla. Viņa apsēdās uz gultas malas. Viņai bija garš vīriešu T krekls, kaili stilbi un īsās zeķes kājās. Iespējams, viņš redzēja pārāk daudz, jo T krekls bija balts ar pabalējušu logotipu. Un viņš to pamanīja, bet viņai bija vienalga.

"Kur mēs esam iekūlušies?" viņš jautāja.

Mēs.

Sedijai nebija atbildes. Vārdi šķita tukši un nenozīmīgi. "Mēs laikam nedrīkstam atklāt īstos vārdus," Kītss teica. Viņa papurināja galvu. Nē.

"Es esmu no Londonas."

"Man ļoti patīk Londona."

"Esi bijusi?" Viņš kautrīgi pasmaidīja, priecādamies, ka viņiem ir kaut kas kopīgs.

"Mana mamma bija angliete." Viņa vēroja, vai puisis pamanījis pagātnes izteiksmi. Jā.

"Vēlies, kaut mēs būtu tur?" viņš jautāja.

Viņa aprauti iesmējās. "Ak kungs, jā. Vienalga kur citur."

"Eiropas Disnejlendā?"

Priekšlikums likās tik absurds, ka viņa sāka ķiķināt. Un viņa lūpās iegūla īsts smaids, un zilās acis iedegās vēl spožāk nekā iepriekš.

"Nudien, jebkurā lielajā atrakciju parkā," viņa smiedamās teica. "Labprāt apskatītu kaut vai pasaulē lielāko dzijas kamolu Kanzasā."

"Vai tas ir īsts?" viņš jautāja.

Pēkšņi viņa kļuva nopietna. "Zini, *čalīt,* es vairs neuzdrošinos spriest, kas ir īsts un kas ne."

Viņš nodūra skatienu. "Čalīt… Mani Amerikas ceļojuma iespaidi ir pilnīgi. Esmu nosaukts par *čalīti."*

Viņa pielāgojās rotaļīgajam tonim. "Un kā tev patīk Amerika?"

"Apmēram tāda, kā biju gaidījis."

Un abi sāka gandrīz histēriski smieties.

“Kā tu domā, vai viņi mūs vēro?” Kītss jautāja, paskatīdamies griestos.

“Es ceru. Tad viņi redzēs šo.” Viņa pacēla gaisā abu roku vidējos pirkstus.

“Paklau,” viņš teica, mazliet stomīdamies, “vai varēšu tevi kādreiz uzaicināt uz randiņu?”

“Tas atkarīgs no tā, kas tev padomā.”

“Kaut ko uzēdīsim, aiziesim uz kino.”

“Es sašāvu to cilvēku.” Vārdi izspruka, pirms viņa saprata, ka tas notiks. Tiem pakaļ izlauzās šņuksts. Un klusas asaras.

“Jā.”

Pēc tam ilgāku laiku ne vienam, ne otram nebija ko teikt. Abi sēdēja tumsā, neveikli uzmetušies katrs uz savas mēbeles malas.

Beidzot Plata nožāvājās. “Ja es tev šovakar lūgtu palikt pie manis… Ja teiktu, ka gribu, lai apgulies man blakus un guli. Vai mēs varētu tikai tā? Vai mēs varētu…” Balss aizlūza, un viņa vairs nespēja parunāt.

“Tu domā - vai mēs abi varētu palikt kopā, jo esam pārbijušies līdz nāvei? Un mums sāp. Un nav neviena cita.” Viņa pamāja ar galvu. “Jā. Tieši tā.”

Viņa apgūlās šaurajā gultā. Viņš nogūlās viņai blakus. Saskārās tikai viņu pleci un augšstilbi. Kādu brīdi viņi gulēja un skatījās uz nolupušajiem griestiem. Tad beidzot miegs abus ievilka šausminošos sapņos, bet arī zināmā aizmirstībā.

Brukiinā bija vērojama līdzīga aina.

Lai gan Džesika programmas ietvaros darīja, ko spēja, Kukaiņcilvēks tikai gulēja un blenza griestos.

Viņš bija uzveicis Vinsentu. To viņam neviens nevarēja atņemt. Lai kā Bēmovskis smīkņātu. Lai kā Dvīņi dusmojās.

Vismaz Kukaiņcilvēks tā domāja, jo viņi nebija piezvanījuši.

Viņš bija uzveicis Vinsentu.

Jā.

Būtu arī piebeidzis, ja nebijis tās jezgas makrovidē. Bet Kukaiņcilvēks tur nebija vainīgs.

Vienīgā Maklēra ēkas slaktiņā izdzīvojušā liecinieka ziņojumā bija minēta elektrošoka pistole. Lūk, kas kavēja Kukaiņcilvēku piebeigt Vinsentu.

Makro. Tur, *augšā.* Nevis lejā, gaļā. Gaļā Kukaiņcilvēks bija sakāvis Vinsentu.

Tā gan, nolādēts.

Lai ko teiktu Bēmovskis.

Viņš bija par mata tiesu, lai izvilktu no kaujas lauka dzīvu biotu. Ak dievs, tas gan nāvīgi apbēdinātu Bēmov-ski. Un Dvīņi? Bučotu

viņam pakaļu ar savām kroplīgajām mutēm.

Viņš spīdzinātu sagūstīto biotu tik ilgi, kamēr Vinsents atzītu, ka Kukaiņcilvēks ir nano valdnieks.

Nano valdnieks.

Cik forši.

Tas būtu…

Viņš aiz istabas durvīm dzirdēja troksni. Māte cēlās uz darbu. Tante gulēs vēl stundu.

Kukaiņcilvēks izvēlās no gultas un apģērbās.

“Kas noticis, mīļais?” Džesika jautāja.

“Nekas.”

“Nāc, saldumiņ, es varētu…”

“Aizveries,” viņš atcirta. Tad turpināja pielaidīgākā balsī: “Paklau, liec mani mierā, labi? Vienkārši…” Viņš atstāja Džesiku un devās uz virtuvi.

Kukaiņcilvēka māte bija mātišķa sieviete. Viņa bija tukla, nemēdza moderni ģērbties un vienu reizi nedēļā apmeklēja frizētavu, kur saimniekoja melnādaina sieviete no Lielbritānijas, lai gan viņa bija no ziemeļiem - Ņū-kāslas vai kaut kur tur.

Māte vēroja, kā gatavojas kafija. Vienkārši stāvēja.

“Sveika, mamm,” Kukaiņcilvēks teica.

Viņa kritiski nopētīja dēlu. “Tu vakar vēlu pārnāci mājās.”

Mazais televizoriņš uz letes rādīja kabeļtelevīzijas ziņas. Skaņa bija izslēgta. Rādīja jaunu trīcelīgu videomateriālu no stadiona. Tajā bija redzams, kā lidmašīna ietriecas tribīnēs. Joprojām. Pat tagad.

“Jā. Gadījās… kļūme. Kaut kas neparedzēts.”

“Tevi taču neatlaida, ko?”

“Nē, nē, nekā tamlīdzīga.” Viņš pasniedzās garām mātei, paķēra krūzi un ielēja kafiju, lai gan kanna vēl nebija pilna. Pielēja pienu un pielika daudz cukura. “Es darbā visiem patīku. Domāju, ka esmu viņu labākais darbinieks. Izmēģinātājs. Saproti?”

Māte lēni grozīja galvu. Ne jau par viņa vārdiem, bet par to, ko rādīja televīzijā. “Kas tas par cilvēku, kurš var ko tādu pastrādāt? Mežoņi.”

Mirkli - bet tikai pavisam īsu mirkli - Kukaiņcilvēks gandrīz attiecināja vārdu mežonis ar sevi. Gandrīz sasaistīja ekrānā notiekošās šausmas ar savu rīcību. Bet mirklis bez pēdām pagaisa.

“Nē, es darbā visiem patīku,” viņš atkārtoja, cerēdams, ka šoreiz viņa dzirdēs.

“Tikai atceries, cik ļoti tev ar šo darbu paveicies. Tik daudziem cilvēkiem nav darba.”

“Jā. Man labi izdodas. Tāpēc mani patur. Jo esmu vislabākais.”

No tostera izlēca grauzdiņš.

Ekrānā skrienošam vīrietim pakaļ vilkās uguns un dūmu vērpete,

viņš paklupa, pakrita un nomira.

“Ja ēdīsi grauzdiņu, es ielikšu vēl.”

Kukaiņcilvēks malkoja kafiju.

Viņš bija uzveicis Vinsentu. Jā, to viņam neviens nevarēja atņemt.

Nākamreiz viņš to piebeigs.

Viņš paņēma saldo kafiju līdzi uz istabu, izmeta laukā Džesiku un, kaut arī bija uzņēmis kofeīnu, aizmiga.

Kukaiņcilvēks pamodās pēkšņi, apzinādamies, ka nav viens.

Ap gultu stāvēja četri vīrieši. Stipri vīri, kas ģērbušies ikdienišķās drēbēs miermīlīgos rozā, smilškrāsas un jūras-zilos toņos.

“Kas ir?” Viņš uztrūkās sēdus, bet nekur tālu netika, jo spēcīgas rokas satvēra viņu aiz bicepsiem un potītēm. Vīri apsvieda viņu uz vēdera.

“Ko tas, velns parāvis, nozīmē?” viņš iebrēcās.

“Neviena nav mājās,” viens no vīriem teica. “Bļauj, cik gribi.”

Sejā tika iegrūsts telefons. Ekrānā parādījās videoattēls. Viņam par šausmām tās bija Čārlza un Bendžamina Ārm-strongu sejas.

“Entonij,” Čārlzs teica rāmā, nosvērtā balsī. “Mēs neatbalstām patmīlību. Mēs atbalstām mieru un saliedētību, visu cilvēku apvienošanu, kur visi vīrieši būtu brāļi un vīri un visas sievietes - māsas un sievas.”

“Paklau, lūdzu, piedodiet par…”

Bet runa turpinājās. Tā nebija tiešraide, bet ieraksts. Tas bija vēstījums.

Teikums.

“Tavas lepnības dēļ mēs nepieredzējām uzvaru kaujā, Entonij. Tavas *lepnības* dēļ.”

“Laidiet vaļā!”

“Mēs tevi mīlam,” Bendžamins sacīja.

Katru viņa ekstremitāti turēja viens spēcīga vīrieša roku pāris, taču kreisā potīte laikam tika turēta ar vienu roku. Jo kā gan citādi šim vīrietim rokā gadītos nūja? Kukaiņ-cilvēks to redzēja, izmisīgi skatīdamies pār plecu. Resns, apaļš, pulēts, tumšs koka gabals.

“Bet šoreiz tev jāsaņem sods,” Bendžamins turpināja.

“Lai cik ļoti žēl mums būtu.”

“Velns parāvis!” Kukaiņcilvēks iebrēcās, kad nūja triecās pret viņa augšstilbiem.

Sāpes bija neaprakstāmas. Neiedomājamas.

“Mēs tiešām tevi mīlam, Entonij.”

Otrs sitiens. Viņš iekliedzās aiz sāpēm un bailēm. Trešais sitiens. Katrs ķermeņa muskulis sažņaudzās, un viņš gaudoja spilvenā. Viens no vīriem, kas turēja viņa rokas, pieliecās tuvāk, līdz neglītās, dzeltenīgās acis bija pavisam tuvu Kukaiņcilvēka asarām noplūdušajai un saspringtajai sejai, un teica: “Tas bija no *bosiem.* Bet mēs vakarnakt

zaudējām krietnus vīrus, sīkais angļu smerdeli. Tāpēc pēdējais būs no mums.”

Smagi nolaidās nūja, un Kukaiņcilvēka smadzenes uz brīdi izslēdzās.

Viņš juta, ka tvēriens atslābst.

Dzirdēja, ka vīri iziet no istabas un aizver durvis.

SEPTIŅPADSMIT

Plata nesapņoja par iepriekšējās nakts slaktiņu. Viņa sapņoja par savu brāli. Sapnī viņš bija pieaudzis. Viņam bija divas meitiņas, un Sedija (nevis Plata, bet Sedija) bija ieradusies vakariņās. Viss pārāk atgādināja televīzijas seriālu un šķita neīsts. Meitenes bija nevainojami skaistas. Viņas ēda pārslas no košas kārbas ar uzrakstu *Kellogg's Nanobots*.

Sākumā tas Sedijai no sapņa nešķita dīvaini.

Vidusmēra amerikāņu virtuve, ledusskapis ar bērnu zīmējumiem, bildēm un sekmju lapām, kurās ar sarkanu pildspalvu bija tikai ieraksti "teicami".

Lai gan maz ticams, ka Stounam būtu šāda māja. Sapnī viņam bija daudz prozaiskāka dzīve, nekā varētu būt īstenībā, ja viņš paliktu dzīvs un pārņemtu Maklēra uzņēmuma vadību.

Pārslas pašas līda laukā no kārbas un barā rāpoja uz meitenīšu bļodām, kas nepārtraukti pildījās, kamēr viņas ar karotēm grāba kraukšķīgos kumosiņus.

"Es neko nejutu," Stouns teica.

"Tu droši vien biji nobijies," Sedija no sapņa iebilda.

Stouns neredzēja to, ko redzēja Sedija, - kā nanoboti rāpās pa meitenīšu baltajām rokām un krāsainajām kleitām līdz kaklam, bet viņas tikai visu laiku smaidīja.

"Blaukš un beigas," Stouns sacīja, mādams ar galvu, it kā tā būtu taisnība un viņš to atcerētos, un it kā nebūtu nekā dīvaina faktā, ka viņš stāsta pats par savas nāves apstākļiem.

Pārslu nanoboti pazuda rozā austiņās, degunos un acīs.

Viņa pamodās.

Klauvējiens pie durvīm.

Viņas gultā kāds bija. Viņas galva bija gulējusi uz kāda krūtīm. Viņa parāvās atpakaļ.

"Es atvēršu," Kītss sacīja. Viņš lēni un uzmanīgi pakustināja roku, uz kuras viņa bija gulējusi, it kā tā būtu notirpusi. Droši vien tā arī bija. Un atvēra durvis.

Ofēlija. Ja arī viņa brīnījās, atrodot abus vienā istabā, tad to neizrādīja. Viņai bija divas *Starbucks* kafijas, divas ūdens pudeles un brūns maisiņš ar smalkmaizītēm uz gofrēta kartona paliktņa.

"Divdesmit minūšu laikā jums abiem jābūt gataviem," Ofēlija paziņoja. Izrādās, viņai bija arī tāds smaids, kas vēstīja: *tā ir pavēle, nevis lūgums*.

Maisiņā bija kēksi. Viens izskatījās pēc melleņu kēksa, bet otrs - aveņu.

"Es ņemšu melleņu," Plata sacīja. Abas kafijas bija ar pienu. Viņi

izdzēra ūdeni, malkoja kafiju un notiesāja kēksus.

Sarunām nebija laika.

Kītss pasniedzās un notrauca drupaču no Platas lūpām.

“Droši vien nevajadzētu…” Plata teica. Viņa gribēja teikt, ka droši vien nevajadzētu to darīt. Pieskārieni parasti ievadīja ko vairāk. To teica veselais saprāts, kamēr pilnīgi citā prāta nostūrī rosījās doma: *kāpēc viņš nebija viņai pieskāries naktī, kad abi gulēja blakus?*

Kītss strauji pacēla skatienu. Vienu reizi pamāja ar galvu. Nožēla. Tad jautājums: “Kā tu domā, kas mūs šorīt gaida?”

“Kaut kas uztraucošs,” Plata atbildēja.

Kītss pasmaidīja. “Paldies, ka vakarnakt par mani tā rūpējies.”

“Man šķita, ka bija otrādi.”

Kītss nogrozīja galvu un nodūra skatienu grīdā. “Es biju galīgi satriekts.”

Plata ironiski noteica: “Jā, tev taisnība. Man gan nekas nekaitēja.”

Mazs smiekliņš. “Kaut man nebūtu jāsauc tevi par Platu. Negribu domāt par tevi kā par kaut kādu dzejnieci, kas noindējusies ar gāzi.”

Viņa tik tikko noturējās nepateikusi. Sedija. Tā mani sauc. Tomēr piespieda sevi klusēt. “Viņi grib, lai satuvināmies. Bet negrib, lai aizmirstam.”

Ofēlija ieveda abus istabā, kuru viņi vēl nebija redzējuši. Tā atradās smieklīgi šauru iekšējo kāpņu augšgalā. Noplukusi Maklēra laboratorijas parodija. Kāds bija sanaglojis saplākšņa galdu, kas bija piestumts pie šaura, nospeķota loga, pa kuru iespiedās Ņujorkas pelēkā gaisma. Uz galda bija divi atšķirīgi mikroskopi un priekšmets, kas izskatījās pēc ļoti dārga elektriskā katla. Tā bija maza nerūsējošā tērauda saldētava.

Taču centrālo vietu istabā aizņēma masīva, spoži balta iekārta, ko Plata pazina ļoti labi.

“Magnētiskās rezonanses iekārta?”

Ofēlija pamāja ar galvu: “Jā. Ar speciāli pasūtītām papildiespējām. Maksāja apmēram piecus miljonus dolāru. Tāpēc nelieciet uz tās kafijas krūzes.”

Tā bija kā ārkārtīgi dīvaina anomālija. Bija iespējams pieņemt no krāmiem salasīto bēniņu laboratoriju vai iespaidīgo, dūcošo tehnikas brīnumu, taču bija grūti abus iztēloties vienā realitātē.

“Parasti mēs veltām vairāk laika apmācībai,” Ofēlija teica. “Bet tagad laika nav. Ienaidnieks gatavo vērienīgu uzbrukumu. Ja viņiem izdosies, viņi gūs uzvaru. Tāpēc mums viņi jāaptur.”

“Kas ir viņu mērķis?” Kītss vaicāja.

“Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālā asambleja. Vairums valstu vadītāju - mūsu prezidente Moralesa, jūsu premjerministrs Bovens. ĀSD mēģinās ielaist nanobotus gan viņos, gan citu valstu vadītājos. Ķīnas. Japānas. Indijas. Varbūt vēl vairākos.”

Kītss aši paskatījās uz Platu.

“ĀSD? Kas tas ir?” Plata jautāja.

“Korporācija “Ārmstronga stilīgās dāvanas”.” “Neizklausās pēc ļaunas organizācijas, kas gatavojas uzkundzēties visai pasaulei,” Plata sacīja.

“Tieši tāds ir viņu nolūks,” Ofēlija teica. “Ja teiksi kādam, ka korporācija “Ārmstronga stilīgās dāvanas” gatavojas uzkundzēties visai pasaulei, tevi uzskatīs par jukušu.” “Vai šis “kāds” kļūdītos?” Kītss pie sevis nomurmināja. Ofēlija pieliecās viņam tuvāk. Viņai bija smaids arī šim gadījumam, un tas bija ciets kā tērauds. “Labi, ka cilvēkam ir humora izjūta, Kīts. Bet nekļūsti nekaunīgs. Nepieļauj kļūdu, uzskatot, ka šī ir spēle.”

“Nē, kundze,” viņš teica, jo pēkšņi šķita, ka Ofēlija ir daudz vecāka par viņu.

Ofēlija uzsita ar pirkstu pa garenu plastmasas futrāli, kas stāvēja uz apkrautā galda. “Jūsu mazuļi ir šeit. Viņi pamazām sasilst līdz istabas temperatūrai. Kad atvēršu kastīti, viņi ieraudzīs gaismu, un jūs sāksiet skatīties ar viņu acīm.”

Gan Sedija, gan Kītss nervozi paskatījās uz kastīti. “Katram no jums ir divi bioti. Katram biotam ir divu veidu acis. Vienas no tām ir saliktās kukaiņa acis, kas lieliski uztver kustību, bet otras ir puscilvēka acis, kas labāk uztver krāsu un aprises. Cilvēka smadzenes nav piemērotas šo būtiski atšķirīgo redzes signālu apstrādāšanai. Tāpēc jūs esat izmainīti.”

“Ko tu teici?” Kītss salēcās.

“Kopā ar saviem biotiem iesūtījām jūsu organismā pārveidotas cilmes šūnas, ko pārstādījām smadzeņu garozas redzes zonā. Tas nav obligāti, jo biotu vadītājs var redzēt arī bez tām, bet tad redz tikai faktisko, nevis uzlaboto attēlu. Saprotiet, nano līmenī krāsas neeksistē. Pigmentācija ir pārāk izkaisīta jeb nav pietiekami koncentrēta, lai būtu redzama. Tāpēc ar parasto redzi var saskatīt tikai pelēcīgas formas un aprises. Uzlabotā redze piešķir arī krāsu.”

“Mums tiešām viss, kas tur ir, jāredz krāsās?” Plata vaicāja.

“Kaujā tas ļoti noder.”

“Šķiet, faktu, ka jums vispār nav tiesību kaut ko implantēt mūsu smadzenēs, mēs vienkārši ignorēsim,” Plata atcirta.

“Jā, tā gan,” Ofēlija teica. “Mums ir maz laika. Tāpēc ķersimies pie darba, labi? Mēs aktivizēsim katram vienu biotu un pēc tam tos ievietosim. Dziļi gaļā, kā mēs sakām. Viens mans biots pavadīs tavējo, Kīts. Tev būs pavadonis.”

“Pagaidi. Ko? Tagad?” Kītss jautāja.

“Plata, tavs uzdevums būs vienkāršāks. Parasta ekskursija. Bet mūsu draugam Kītsam gandrīz uzreiz būs jāsāk pildīt svarīgs uzdevums.”

“Svarīgs uzdevums? Kāds uzdevums?” Kītss prasīja, kamēr Plata cīnījās ar nepatīkamo sajūtu, ka ir apieta.

“Plata,” Ofēlija teica. “Pie tavas aneirismas strādā trīs bioti. Daudzās vakamakts traumas ievērojami vājinājušas teflona tīklu. Šobrīd mani varētu salīdzināt ar to holandiešu puiku no pasakas, kurš ar pirkstu tur aizsprostu. Es turu kopā tīklu, bet man ir citi pienākumi. Tāpēc mums vajag cilvēku, kas paliktu tavā tuvumā.”

Platai ļoti nepatika Kītsa raižpilnā sejas izteiksme. Tā izskatījās pēc žēluma.

“Un tavā ekskursijā tevi pavadīs Vilksa,” Ofēlija Platai sacīja. “Ja vien viņa ieradīsies.”

“Esmu klāt.” Vilksa izlīda no tumša kakta, izberzēja no acīm miegu, nožāvādamās izstaipījās un noteica: “Tikai vispirms jāpačurā.” Viņi dzirdēja, kā meitene nodipina lejā pa kāpnēm.

“Tagad klausieties abi,” Ofēlija sacīja, pieliekdamās tuvāk un saņemdama rokas kā lūgšanā. “Jūs ieiesiet ļoti, ļoti dīvainā pasaulē. Redzētais var būt šokējošs.”

“Es jau esmu šokēta,” Plata teica. “Es jūtu to… to… atkal savā galvā.” Redzēdama, ka Kītss viņu pārpratis, viņa nikni piebilda: “Nē, ne jau nolādēto aneirismu. Biotu. Savu biotu!”

It kā Sedija nebūtu neko teikusi, Ofēlija turpināja: “Mēs visi esam pieņēmuši uzskatīt, ka mums ir gan fiziskais, gan garīgais ķermenis. Savu domu pasauli parasti uzskatām par dvēseli un savu būtību, par vienību, kas atrodas ārpus fiziskā ķermeņa. Patiesībā tas ir tikai dators, kas sastāv no sinapsēm. Satriecoši sarežģīts dators, bet galu galā tie ir tikai daži kilogrami gļotainu, pelēksārtu audu, un tos baro skābeklis un slāpeklis, ko piegādā pulsējošu asiņu šosejas.” “Tu netici dvēselei?” Kītss vaicāja.

“Es ticu, ka zinātne ir šajā rokā,” viņa izstiepa labo roku

B2RK

ar plaukstu uz augšu, “bet reliģija ir šajā rokā.” Viņa izstiepa kreiso roku, bet pirkstus savilka dūrē, noslēpjot plaukstu.

“Esmu redzējusi pārāk daudz savu smadzeņu magnētiskās rezonanses attēlu, lai domātu, ka tās ir kas vairāk par parastu orgānu,” Plata sacīja.

“Vēl lielāks pārsteigums ir pārējais ķermenis,” Ofēlija teica. “Mēs domājam par to kā par ķermeni. Vienu veselumu. Āda sedz orgānus un kaulus, bet tas viss ir *mūsu.* Cilvēka.” Viņa lēni nogrozīja galvu, tumši brūnās acis kvēloja. “Mēs neesam *tikai* cilvēks. Mēs drīzāk līdzināmies ekosistēmai. Kā mūžamežs. Mēs esam tūkstošiem dzīvu organismu mājvieta. Tie dzīvo mūsos un uz mums. Kā jaguāri un vardes mūžamežā. Cilvēka ekosistēmā ir vīrusi, baktērijas, sēnītes, parazīti.

Pat mūsu ķermeņa daudzās daļas un viss, kas mūs veido, bieži

vien šķiet kā atsevišķas dzīvas būtnes, un tā arī ir. Katrs asinsķermenītis ir dzīvs un neatkarīgs no pārējās ekosistēmas, vismaz līdz zināmai robežai. Sapratīsiet, kad redzēsiet, kā zem jūsu kājām dalās šūna. Vai kādudien, ja, nedod dievs, nokļūsiet artērijā un ieraudzīsiet antivielas - jums tās šķitīs kā oļi, kas lidinās apkārt, ķerdami baktērijas."

"Burvīgi," Kītss teica.

"Patiesībā tas tiešām ir burvīgi. Jūsu ķermenim pastāvīgi uzbrūk mikroskopiski ienaidnieki, un jūsu…"

"Izstāsti viņiem par ērcēm," Vilksa teica. Viņi nebija dzirdējuši meiteni atgriežamies. Platai un Kītsam viņa sazvērnieciskā tonī teica: "Ofelijai patīk šūnas. Patīk arī

fermenti. Bet ne jau tie jums rādīsies murgos."

Vilksa apsēdās uz magnētiskās rezonanses aparāta galda un sakrustoja kājas. Ja viņai zem svārkiem nebūtu koši zaļas zeķbikses, skats nebūtu sevišķi glaimojošs. "Jā, redziet, uz asiņu šosejas jūs nenokļūsiet, ja vien nebūsiet salaiduši visu galīgā dimbā. Tādā gadījumā, lai aizbēgtu no nanobotiem, atrodiet sīksīciņu kapilāriņu, kurā ieurbties, jo vēna vai artērija… Tas ir kā nobrauciens pa melno trasi, īsta lavīna. Un kas zina, kad un vai vispār tiksiet laukā. Bet. Bet tā nav ikdienišķā gaļa."

"Viņai taisnība," Ofēlija teica. "Mēs parasti uzturamies acīs un ausīs vai pašās smadzenēs. Lai sasniegtu šos mērķus, mēs pārvietojamies pa matiem, pāri sejai, uzacīm un skropstām. Un pa ceļam…"

"To var salīdzināt ar doktora Sjūza vai Salvadora Dalī zīmēta tuksneša šķērsošanu," Vilksa pārtrauca. "Grumbas un iedobes, un matiņi koka lielumā."

"Un parazīti. Divi visbiežāk sastopamie ir ērces - putekļu un ādas ērces. Putekļu ērces ir jūsu biotu lielumā, tikai garākas. *M-subā* tās izskatās diezgan lielas. Mikro-subjektīvajā uztverē. Ādas ērces ir mazākas. Izskatās pēc rāpojošiem aligatoriem."

"Jēziņ! Vai tās ir bīstamas?" Kītss ievaicājās.

"Nē-e," Vilksa nevērīgi atbildēja. "Tās ēd atmirušās ādas šūnas. Tās nav lauvas. Vai tīģeri. Vai lāči. Ak kungs! Tomēr sasodīti baisi radījumi." Izskatījās, ka tas viņu uzjautrina.

"Jums jāsaprot, ka apmeklēsiet it kā svešu planētu." Ofēlija mēģināja raidīt uzmundrinošu smaidu. Nesanāca. Tāpēc viņa nopūtās. "Plata, jūs ar Vilkšu pastaigāsieties pa Kītsa seju un aci, un varbūt ausi."

"Man apnikušas ausis," Vilksa uzmeta lūpu.

"Kīts, mēs abi darīsim to pašu, bet pēc tam dosimies iekšā."

Sedija ierunājās: "Nesaprotu, kāpēc es pati nevaru savest kārtībā savas smadzenes. Kāpēc tas jādara visiem citiem? Kāpēc tas jādara

viņam?”

“Padomā, Plata. Ja aneirisma reiz tiešām plīstu, tavas smadzenes ietu bojā un tevi plosītu migrēnas un, visticamāk, arī halucinācijas. Kurš tad vadītu tavus biotus, lai salabotu plīsumu?” Viņa paliecās uz priekšu, saņēma Platas plaukstu savējā un turēja tik ilgi, kamēr Plata samierinājās un atslāba. “Tu mums esi svarīga. Tev ir resursi, ko mums vajadzēs, kad spēsi tiem piekļūt. Un šis zēns… šis jauneklis… sargās tavu dzīvību.”

ASTOŅPADSMIT

Plata uzlika pirkstu uz atvērtās silītes zieda.

Tā bija kā Dieva roka, kas nolaidās no debesīm. Milzīga. It kā kāds iebāztu rozā dirižabli rozīgajā barotnē.

Viņa redzēja savu pirkstu gan lielu, gan mazu. Gan kā savas rokas daļu, gan milzīgu stabu, kas izgaist debesīs.

Abi attēli bija viņas galvā.

Viņa noelsās.

"Tagad liec biotam nākt pirksta virzienā," Vilksa pamācīja.

"Kā?"

Viņas sēdēja uz ļodzīgiem krēsliem, kas bija pavērsti viens pret otru, tāpēc Sedija atradās aci pret aci ar Vilkšu.

Līdzīga aina bija magnētiskās rezonanses aparāta otrā pusē. Sedija redzēja Kītsa acis. Savu galamērķi. Vājprāts.

"Iedomājies," Vilksa teica, paraustīdama plecus.

Viņa iedomājās. Un, jā, viņa skriedama redzēja zem sevis bedraino, sūkļveidīgo barotnes virsmu.

Ha-hā! Izdevās.

"Tev ir sešas kājas," Vilksa teica. "Un divas rokas."

"Aha." Sedija gandrīz neklausījās. Viņa koncentrējās uz ātrumu, ar kādu lodziņš smadzenēs tuvojās pirkstam. *Žvīks.*

Tagad viņa redzēja pirksta virsmas virpuļveidīgo faktūru. Priekšmets debesskrāpja lielumā, tikai izliekts un klāts ar apbrīnojamiem vijumiem, kas izliecās līdz debesīm. Savā ziņā virsma līdzinājās ģipša apmetuma sienām, kas pielīdzinātas ar robainu ķelli.

Kamēr viņa skrēja vai, pareizāk sakot, kamēr skrēja viņas biots, kļuva redzamas arvien smalkākas detaļas. Tuvumā pirksta virsma izskatījās pēc laukiem, kas redzami no lidmašīnas. Nospiedumi izskatījās kā arumi, bet katra vaga bija piecas vai sešas pēdas dziļa. Un tur (dīvaini, ka aruma virspusē, nevis dziļumā) bija kaut kas līdzīgs caurumiem, kas izurbti vienādā attālumā.

Āda kļuva nelīdzenāka un sāka izskatīties pēc sausas, sakaltušas tuksneša zemes.

Viņu pārņēma panika. Viņai bija jārāpjas augšup pa šo svešo virsmu. Pirksti sarāvās, mežonīgi pārbrāzdamies pāri barotnes virsmai un gandrīz apgāzdami biotu.

"Āāāā!" Sedija iebļāvās.

"Neuztraucies, to nav iespējams saspiest. Pārāk mazs. Vai zini, cik grūti ir nospiest blusu?"

"Tas… Tas tek! Mans… pirksts!"

Un tiešām no caurumiem sāka sūkties mirguļojošs šķidrums. Tas palika uz virskārtas, neizmērcējot sakaltušo augsni. Mazas lāsītes

vienkārši turējās uz virsmas.

“Sviedri. Tu nervozē, tāpēc āda sāk svīst.”

Plata apstājās. Šķita, ka pirksta gala izliekums veido vertikālu sienu, kas sastopas ar nolaidenu izžuvušas, uzartas augsnes jumtu, no kura tagad bez apstājas sūcās mazas šķidruma lāsītes. Tām vajadzētu krist kā lietum, bet tā nenotika. Tās turējās pie saplaisājušās, grambainās virsmas.

“Baisi, ne?” Vilksa smīkņādama jautāja.

“Man jārāpjas tur augšā?”

“Jā. Lec. Tu vari uzlēkt apmēram desmit reižu augstāk par sava ķermeņa garumu. Palecies un pieķeries. Par gravitāciju nedomā. Tādiem kā mēs gravitācija neko nenozīmē!”

Plata aizturēja elpu, cenzdamās nomierināties. Viņa aizvēra acis - makro acis - un lēca.

Biots gaisā prasmīgi apgriezās un piezemējās ar galvu uz leju. Kājas pieķērās virsmai, un viņa karājās kā muša pie griestiem, bet tie vairs nebija griesti - viņas priekšā pletās plaši lauki. Vertikālā un horizontālā jēdziens bija zaudējis parasto, skaidri noteikto jēgu.

“Hā!” Plata iesaucās.

“Jā - hā!” Vilksa piekrita. “Noteikti - hā!”

“Es esmu pati uz sava pirksta.”

“He-he-he,” Vilksa ķiķināja. “Labāk nekā uz sēnes.”

Plata nebija īsti droša, ko tas nozīmē, bet beidzot viņa izjuta piedzīvojuma skurbumu. Viņa bija sasodīts Zimekļ-cilvēks.

“Un ko tālāk?” Plata vaicāja.

“Tagad nano paliec, kur esi, bet makro pieej un iebaksti savam puisim ar pirkstu acī.”

“Viņš nav mans puisis,” Plata automātiski iebilda.

“Ļoti labi, jo tas, kādu tu viņu ieraudzīsi, droši vien uz ilgu laiku sasaldēs tavas meiteņu būšanas. Ja saproti, ko ar to domāju.”

Vilksa bija dīvaina meitene ar savu baiso pilošās acs tetovējumu un apģērbu, kas nojauc robežu starp bargo kundzi un krāmu bodes emo. Bet šajā ceļojumā Vilksa bija viņas meistars Joda, tāpēc Plata bija nolēmusi izturēties iecietīgi.

Plata koncentrējās uz uzdevumu - pieiet pie Kītsa. Zēna sejā bija lasāma reizē apbrīna un bailes, kas droši vien atspoguļojās arī viņas pašas sejā.

Viņi satikās magnētiskās rezonanses aparāta kājgalī. Ofēlija stāvēja viņam blakus. Viņas smaids vēstīja par noslēpumiem un atmiņām. Sieviete atcerējās laiku, kad pati bija darījusi to pašu un jutusi tās pašas baiļu trīsas.

“Tu pirmais, Kīts,” Ofēlija pavēlēja. “Pieliec pirksta galu iespējami tuvu acs ābolam, tam nepieskaroties. Pēc tam nolec.”

Kītsa pirksts drebēja tuvu pie Platas acs. Viņa nespēja noturēties

nesamirkšķinājusi brīdī, kad pirksts pieskārās acij.

“Ā!” viņš iekliedzās un parāvās atpakaļ.

“Acis!” Vilksa teica un atkal nodārdināja savus *he-he-he* smieklus. “Tas ir labs ceļojums.”

Platas kārta. Viņa centās pieskarties Kītsa acij. Redzēja plašo, balto lodi zem sevis, it kā būtu svešas planētas orbītā virs sarkanu upju izvagota ledus un tāla…

Viņa lēca.

Bet acs, šī planēta, kas bija aizpildījusi visu apvārsni, pēkšņi parāvās tālāk.

“Piedod!” Kītss iesaucās.

Zem Platas biota kājām nekā nebija. Viņa krita.

“Nekusties, kretīn!” Vilksa Kītsam uzbrēca.

Plata krita, izlocīdamās gaisā. “Zeme” pašāvās viņai garām. It kā viņa lidotu ar virsskaņas ātruma lidmašīnu tikai dažus centimetrus virs zemes. Viņa nespēja saskatīt detaļas, ne jau šādā ātrumā un ne jau tik neprātīgi griežoties.

Uzmācās briesmīgas bailes.

“Ķeries, pie kā vien vari!” Vilksa kliedza. “Velns!”

Zeme attālinājās, it kā viņa lidotu zemu virs plakankalnes un zeme pēkšņi iegrimtu.

Tad viņa pie apvāršņa pamanīja kaut ko milzīgu. Sākumā tā izskatījās pēc kalnu kores vai paugura, no kura slējās koku stumbri bez lapām, un katram no tiem bija rupji nocirsta galotne. It kā kāds būtu apcirpis retu sarkankoku mežu.

Nu jau viņa lidoja pāri šiem kokiem un redzēja milzīgu aizu, it kā zem viņas biota vai blakus tam būtu atvēries Lielais kanjons. Un šajā šausminošajā, tumšajā kanjonā bija masīvi, graudaini perlamutra bluķi…

“Es lidoju garām viņa mutei!” Plata iekliedzās.

Tad viņa atsitās pret kaut ko tādu, ko nemaz nebija pamanījusi. Apbrīnojami garš koks, kas spraucās laukā no plēkšņainās ādas ainavas. Tas slējās augstu gaisā un pēc tam aizliecās prom uz leju vai uz priekšu.

Biots atlēca no tā un tagad krita cauri daudzu līdzīgu koku mežam, cauri neiedomājami garām palmām. Viena no tām skrēja taisni pretī, un viņš izliecās, izstiepa visas sešas kājas, atsitās pret to un cieši tai pieķērās. Trieciens bija pārsteidzoši maigs.

Makro pasaulē viņa elsoja un gandrīz sakņupa zemē no nelabumu uzdzenošās sajūtas, ka vairākas jūdzes kritusi gaisā.

“Es esmu… kaut kādos kokos.”

“īsos, strupos kokos vai lielos, garos?”

“Ļoti garos!” viņa nez kāpēc kliedza. Vilksa, Kītss un Ofēlija taču stāvēja turpat blakus. “Tie izskatās sārti.” “Krāsas pastiprinājums. Ja

piedomāsi par to, vari mainīt krāsu.” Vilksa iesmēja savu *he-he-he* un piebilda: “Protams, varbūt labāk citu reizi. Tagad atgriezīsimies tur, kur tev bija jābūt.”

“Es turos pie koka. Izskatās, ka zemē ir sakaltušas lapas.” “Atmirušās ādas šūnas. Daži domā, ka tās ir līdzīgas kritušām lapām. Citi domā, ka līdzīgas sasmalcinātam kartonam. Bet tam nav nozīmes. Tu esi sava puiša muļķīgajā pseidobārdelē. Neapvainojies, Kīts.”

Kītss instinktīvi pabraucīja retos rugājus uz zoda. “Kļuva tumšs!” Plata iebrēcās. “Izbeidz,” viņa uzšņāca Kītsam.

“Labi, tas ir pārāk negaidīti,” Vilksa paziņoja. “Mums vajadzēs kafiju, tēju vai ko citu.”

“Kafiju?”

“Jā, dārgumiņ, tev priekšā tāls ceļš. Augšā pa zodu, apkārt mutei, garām nāsīm, kur iekšā labāk nelīst… Satiksimies pie acs. Ņemot vērā tavu lēno pārvietošanos, droši vien paies krietna pusstunda, līdz varēsim nodarboties ar slidošanu pa aci.”

Vilksa plati smaidīja. Taču Plata tikai truli blenza uz viņu, tāpēc viņa paskaidroja: “Slidošana pa aci. Acs virsma ir ļoti slidena. Skaidrs?” Pēc tam viņa nopūtās. “Mēs esam BZRK, bet tas nenozīmē, ka mums nedrīkst būt humora izjūta.”

Tā nu viņas malkoja kafiju.

Arī Kītss un Ofēlija.

Reizēm Kītss paskatījās uz Platu tā, it kā viņa būtu briesmonis. Viņš bija viņā. Ofēlija bija ielaidusi viņu caur aci viņas smadzenēs.

Reizēm Plata paskatījās uz Kītsu, kā pārliecinādamās, ka viņš joprojām ir cilvēks.

Vienubrīd Vilksa paķēra lupu un nopētīja Kītsa seju. Gaismiņa, ko viņa izmantoja, bija kā plaisa mākoņos, caur kuru izlaužas saules stari. “Redz, kur tu esi. Tā esi tu vai klaiņojoša ērcīte? Nē, tu. Mazliet zem viņa kreisās acs.” Plata zināja par ādas ērcēm. Viņa bija brīdināta par ādas ērcēm. Bet tik un tā iekliedzās.

Briesmīgs krokodils, kas sapārojies ar dinozauru. Tā bija mazāka par viņu, bet ne pietiekami maza. Tā bija gara ar smailu priekšgalu, no kura spraucās laukā sešas kājas. Kājas tai bija strupas un drīzāk līdzīgas pleznām.

Plata aizturēja elpu.

Tad atsāka elpot pārāk smagi un pārāk strauji. Ādas ērce pārvietojās. Izskatījās, ka insekta mazā mutīte, meklēdama barību, lien tuvāk.

Viņa parāvās atpakaļ.

“Vai tu droši zini, ka tā… Tā izskatās pēc…” Viņa nepateica, pēc kā tā izskatās. Jo nelīdzinājās nekam, ko viņa agrāk bija redzējusi vai izjutusi. Dzīva būtne, kas ar savām kroplīgajām kājelēm lēni un nemākulīgi rāpās uz priekšu. Tā košļāja nokritušu lapu. Nē, atmirušu

ādas šūnu. Kāri to ēda.

Un tomēr nebija iespējams neiztēloties to kā plēsoņu. Rāpuli vai briesmoni no citas planētas.

Tā bija pārāk maza, lai cilvēka acs to saskatītu. Pārāk maza pat lupai, mazāka nekā putekļu ērce un mazāka nekā viņas biots.

Bet lielums vien neko neizšķīra. Mežakuilis arī ir mazs, un traks suns ir mazs.

"Vaīī, vai viņš nav piemīlīgs?"

Viņa dzirdēja Vilksas balsi un saprata, ka dīvainā meitene kaut kā redz to pašu, ko Plata. Kas varēja nozīmēt tikai…

Plata pacēla biota acis un ieraudzīja par ādas ērci daudz šausmīgāku radījumu.

Tas slējās pāri ādas ēdājam briesmonim. Žuburaina antena spraucās laukā no gludas, zaļas galvas. Garš, tievs ķermenis ar trim garām kājām katrā pusē. Divas saliktas

kukaiņa acis ieskāva galvu no abām pusēm kā princeses Leijas matu mezgli.

Mutes vietā bija tāds kā smeceris vai caurulīte, no kuras pilēja kaut kas staipīgs - kā gļotas no iesnaina cilvēka deguna.

Tam bija rokas kā dievlūdzējam. Bīstamas un spēcīgas. Roku galos bija mazas, asimetriskas spīles ar vienu īsu un vienu garu spīļu daļu.

Bet acis…

Cilvēka acis, it kā nevērīgi uzsmērētas uz kukaiņa sejas, bezdvēseliski blenza no salikto kukaiņa acu apakšas. Tas iznīcināja pēdējās Platas pašsavaldīšanās paliekas, un viņa kliedza.

Un kliedza.

Pēkšņi viņa sajuta roku uz pleca. Aiz muguras stāvēja Ņižinskis.

Viņš paskatījās uz Vilkšu. "Vai viņa redz tevi?"

Vilksa pamāja ar galvu.

"Vajadzēja viņu brīdināt."

"Vai tāds izskatās arī mans biots?" Plata elsa. "Vai tam… vai tam ir manas acis?"

Vilksa plati smaidīja. "Uzmanies, Plata," viņa izsmējīgi teica, bet tonis vairs nebija tik rotaļīgs kā iepriekš. Tajā bija jaušama agresija un dusmas. "Pasaule tur, dziļi gaļā, ir ļoti dīvaina. Un visdīvainākie esam mēs paši."

"Tas nebiju es," Bēmovskis teica. Tie bija viņa pirmie vārdi, ieraugot Kukaiņcilvēku. Viņš sagrāba puiku un ierāva viņu tuvākajā istabā, lai neviens neredz un nedzird, ieskatījās viņam acīs un sacīja: "Tu man nepatīc, Entonij, bet tas nebiju es."

Viņš smirdēja pēc alkohola. Zīlītes bija kniepadatas galviņas lielumā. Galīgi piedzēries *un* sanarkojies. Vecais riebeklis.

"Dvīņiem šī nav nekāda spēlīte, puika," viņš šļupstēja. "Kamēr vien viņi tevi apgādā ar mantu, vai ne?" Bēmovskis ieķiķinājās. Pēc

tam pieliecās tuvāk, pārāk tuvu, un sacīja: “Jā. Pareizi. Tā ir mana cena. Bet tavējā -iedomas, ka esi liels vīrs, un vēl tā padauza, pie kuras ik vakaru atgriezies. Bet Džindals? Viņš ir īsts ticīgais, īsts kolektīvais saprāts, *Nexus Humānus* nelga. Papilddzīvība? Līdzīga tev. Patmīlīga. Mums katram ir sava narkotika.” “Un Divi vienā? Viņi laikam ir dīleri.”

“Nu re, tu nemaz neesi tāds muļķis,” Bēmovskis sacīja. Kukaiņcilvēkam sāpēja kāju lielu aizmugure. Zilumu dēļ neklibojot bija grūti paiet. Viņš bija raudājis, pirmo reizi kopš… cik sen? Ļoti ilga laika. Jā, viņš bija raudājis. Entonijs Elders bija raudājis spilvenā un pateicis Džesikai, lai netuvojas.

Viņi bija nopēruši viņu kā tādu sīku palaidni.

Tagad viņš gatavojās likvidēt svarīgāko mērķi pasaulē. Pēdējā sapulce. Pēdējie sagatavošanās darbi. Bet tā vietā, lai saņemtu to, ko bija pelnījis, lai varētu iesoļot iekšā varens kā ziloņa pauti un visi bučotu viņam pēcpusi, viņam vajadzēja klibot kā tādam kroplim.

“Tev ir tikai divas iespējas, Entonij,” Bēmovskis teica. “Sacelies pret viņiem vai parādi, uz ko esi spējīgs.”

“Ko tu tur muldi?”

“Nostājies pret viņiem. Vai parādi, ko patiešām esi vērts.”

“Sacelties? Tas gan tev patiktu, ko? “Spēcīgās Amerikas" rīkļurāvēji mani kārtīgi piekautu. Varbūt pat nogalinātu.” “Nav nekāda “varbūt”, Entonij.”

Viņš bija tik pārliecināts, ka Kukaiņcilvēks pakāpās soli atpakaļ. Tā bija taisnība. Viņš to redzēja vecā vīra ūdeņainajās acīs. Dvīņi viņu nogalinātu. Un Bēmovskis to droši zināja.

Kā?

Jo viņš bija redzējis, kā tas notiek.

“Ko viņi nogalināja?” Kukaiņcilvēks gribēja zināt. “Kāds pret viņiem sacēlās? Kas? Pasaki. Pasaki, kurš tas bija.” “Viņa bija tikpat laba kā tu.”

“Kas ir *viņa?”*

“Tādu talantu, kāds ir mums, manto ģimenē, Entonij. Bija tāda meitene vārdā Karla. Jā, draņķīgs vārds meitenei. Viņu nosauca tēva vārdā.”

Bēmovska bālā seja ar vaigubārdu izskatījās spokaini. Jā, tieši tajā brīdī, kad zinātnieks bija piebāzis seju pārāk tuvu un no viņa plūda alkohola un sviedru smaka, un viņš urbās Entonijā ar savām kniepadatas galviņas lieluma zīlītēm, jā, tieši tad Kukaiņcilvēks atcerējās, ka Bēmovski sauca Karls.

“Sacēlās pret viņiem, kad saprata, kas notiek un kāds ir viņu īstais nolūks.” No Bēmovska acīm sūcās asaras. “Apmēram tavā vecumā. Kā vairums pārmijnieku. Aizrāvusies ar datorspēlēm. Dvīņi lika viņai transportēt kaut kādas uzlabotas baktērijas. Viņiem bija zobs uz

psihiatri vārdā Hei-dija Zalle. Esi dzirdējis baumas par “Leļļu kuģi”?”

“Kaut kāds..Kukaiņcilvēks nevarēja atrast īsto vārdu.

“Peldoša šausmu māja, un Zalle bija atbildīga par medikamentu ievadīšanu un tā saukto terapiju, lai savaldītu upurus. Viņa pārdomāja, kad Dvīņi bija ar viņu… teiksim tā, izdarījuši ko daudz ļaunāku nekā ar tevi, puika. Viņa mēģināja atklāt “Leļļu kuģa” atrašanās vietu izlūkdienesta aģentam. Viņai tas neizdevās, un viņa mēģināja bēgt, tāpēc Heidijas Zalles vairs nav.”

“Dvīņi viņu likvidēja?”

“Pavēlēja Karlai to nokārtot. Bet neizstāstīja, ko viņa patiesībā dara un ko transportē. Es arī tur biju un neko nezināju. Tās bija miesu saēdošas baktērijas, vesels maiss. Karla to neizturēja.”

“Ak kungs!”

“Tu domā, ka esi redzējis galā visādas šausmas, Ku-kaiņcilvēk? Neko tādu tu neesi redzējis, pat ne tuvu.” Bēr-novskis nodrebinājās. “Karla bija pārmijniece. Tāpat kā tu. Bet, redzi, Entonij, viņa joprojām bija cilvēks. Atšķirībā no tevis. Tu? Tu nemaz nezini, cik cilvēku gāja bojā stadionā, vai ne? Tas tev nav svarīgi, jo tu esi aukstasinīgs, amorāls sūdabrālis. Tev rūp tikai tas, ka tevi nopēra.”

Kukaiņcilvēks pamazām apjauta patiesību. Patiesību par to, ko Bēmovskis stāstīja. Un kāpēc.

“Viņi gribēja, lai tu man to izstāsti,” Kukaiņcilvēks teica, un viņa balss aizlūza. “Tu man draudi.”

Bēmovskis priecīgi iesmējās. “Es jau teicu - tu esi gudrs puika.”

“Viņi nogalināja tavu meitu. Bet tu joprojām esi viņu pakalpiņš?”

“Visi reiz mirst,” Bēmovskis sacīja. “Daži mirst, agonijā plēšot laukā acis, kamēr baktērijas sagrauž smadzenes un acis no iekšpuses. Citi… citi mirst laimīgi, peldēdamies maigos siltas baudas viļņos. Tieši šāda nāve bija Karlai. Tā bija mana cena. To viņai izlūdzās mīlošais tēvs.”

“Un tu lasi man morāli par mirušajiem? Tev pašam vajadzētu nonāvēties, vecais. Tev vajadzētu *nonāvēties* .” “Kāpēc tu domā, ka es to jau nedaru?” Bēmovskis neizteiksmīgi vaicāja.

Viņi cieši raudzījās viens uz otru, līdz Kukaiņcilvēks vairs nespēja skatīties viņa acīs.

“Un tagad, man šķiet, mums jāiet uz sapulci, Entonij.”

DEVIŅPADSMIT

Uz ekrana bija shēma.

Shēmas augšpusē atradās pieci četrstūri ar vārdiem MO-RALESA, CAI, HAJAŠI, BOVENS un ČOKSIJS.

Kukaiņcilvēks zināja, ka tie ir attiecīgi ASV, Ķīnas, Japānas, Apvienotās Karalistes un Indijas vadītāji.

Pirmā doma, kas viņam ienāca prātā, bija - Dvīņi ir ierobežojuši vērienu. Nebija ne Vācijas, ne Francijas vai Dienvidkorejas. Tas viņu mazliet uztrauca, jo bija paredzēts likvidēt visu to valstu vadītājus, kurās ir daudzmaz nopietnas nanotehnoloģijas iestrādes. Šī bija atkāpšanās. Atkāpšanās liecināja par uztraukumu, bet, ja uztraucās citi, sāka uztraukties arī Kukaiņcilvēks.

Helēna Folkenhīma Moralesa. Amerikas Savienoto Valstu prezidente.

Zem četrstūra ar viņas vārdu bija uzbrukuma shēma. Ceļš. Kā allaž, bija jātiek no punkta A uz punktu Z. Par laimi, tik daudz burtu shēmā nebija. "A" bija FIB direktora vietnieks, kas jau bija savervēts. "B" bija slepenā dienesta aģents, kas nepiedalījās prezidentes apsardzē, bet bija FIB

darbinieka draugs. Viņi katru nedēļu spēlēja skvošu.

Vienkārša pārvietošana.

"B" savukārt aizveda pie sava darbaudzinātāja slepenajā dienestā "C", kas noteikti bija prezidentes apsardzē un kopā ar prezidenti ieradīsies Ņujorkā.

Ar "C" varētu pietikt. Iespējams, viņš kādā brīdī pat pieskarsies ASVP. Taču drošāks bija ceļš no "C" pie "D".

"D" bija prezidentes privātsekretārs vai, šajā gadījumā, privātsekretāre. Viņu sauca Liza Lova. Ar tādu vārdu vajadzēja kļūt par supervaroni. Lova pirmā satika Moralesu no rīta un pēdējā atvadījās no viņas vakarā.

Sasniegt Lizu Lovu nozīmēja sasniegt prezidenti. Un darbiņš padarīts.

A, B, C, D.

E.

Četri lēcieni.

Citiem bija grūtāk. Ceļā pie Ķīnas prezidenta bija pieci soļi. Citiem bija vieglāk. Ceļā pie britu premjera bija trīs soļi. Kāds šajā ceļā bija ātri aizstājis mirušo Līzloti Osbor-nu.

Kukaiņcilvēks samirkšķināja acis, atrāvās no shēmas un pārlaida skatienu telpai. Ziņotājs bija Džindals. Viņš stāvēja kaujas gatavībā, nervozi virpinādams pirkstos rādāmko-ku ar lāzeru.

Pie galda sēdēja vadošie pārmijnieki.

Kims. Aspergera sindroms kā uz delnas. Kaulains korejietis, kas izskatījās gadus divpadsmit vecs, lai gan visdrīzāk viņam bija septiņpadsmit. Parasti izvairījās no acu kontakta. Un jebkāda fiziska kontakta. Reizēm pārtrauca sarunu ar piezīmi, kas absolūti neattiecās uz lietu. Labs, metodisks un uzmanīgs pārmijnieks.

Dītrihs. Viņam varēja būt kādi divdesmit pieci. Vācietis ar tik plāniem un gaišiem matiem, ka tie šķita peldam gaisā, veidojot tādu kā retu, blondu nimbu. Citi aiz muguras viņu sauca par Rifrafu, tāpat kā sulaini filmā "Rokija šausmu izrāde". īstens dvīņu Ārmstrongu sekotājs. Čalis bija izdzēris *Nexus Humānus* murgu kausu un vēl izlaizījis pēdējo pilīti. Viņš bija knapi viduvējs pārmijnieks, un Kukaiņcilvēks negribētu, lai Dītrihs viņu kādreiz segtu dziļi gaļā.

Alfredo. Lūk, cilvēks ar potenciālu! Viņš bija no kaut kādas niecīgas saliņas okeāna vidū. Azoru salas, laikam tā tās sauca. Ģimene bija audzējusi vēršus ielu cīņām. Viņš bija kļuvis slavens, spēlēdams intemetā spēles, jo sasniedza augstāko līmeni divreiz ātrāk nekā visi pārējie. Alfredo bija diezgan labs pārmijnieks, bet nepastāvīgs un spēja zaudēt pacietību, ja kāds viņu nokaitināja.

Un vēl bija Papilddzīvība. Viņai bija sešpadsmit gadu. Baltā meitene no Oklahomas priekšpilsētas. Varētu būt skaistule, bet metamfetamīns bija sabojājis zobus, un tagad pēc atmešanas viņai bija ļoti sliktas protēzes. Tās piešķīra meitenei biedējošu, pārāk baltu un pārāk košu haizivs smaidu.

Papilddzīvība bija sīksta, bezbailīga un bīstama. Visu mīlestību un enerģiju, ko reiz bija ielikusi smēķējamā met-

amfetamīna meklēšanā un tirgošanā, viņa tagad veltīja spē lei. Viņa bija dīvaina, maniakāla, tieva kā skolas skelets un droši vien klīniski vājprātīga. Bet Kukaiņcilvēks reiz bija cīnījies kopā ar viņu pret Keruaku un vēl kādu, kuru viņi nepazina. Secinājums? Meitene prata spēlēt. Viņa bija pārņēmusi Bovenu, kad Bērnovskim atņēma ASVP.

Telpā bija vēl viens cilvēks. Viņa gaidīja kaktā, tērpusies aizsargkrāsas biksēs un rozā kokvilnas blūzē. Viņai bija blondi mati, kas izskatījās mazliet kā iestīvināti. Kājas sakrustotas, bet rokas - uzliktas uz krēsla paroceņiem. Baltā sieviete ar vīzdegunīgi uzrautu degunu un izliektām uzacīm. Šugera Lebovska - korporācijas ĀSD nodaļas "Spēcīgā Amerika" izsitēju daļas operāciju vadītāja. Daži viņu sauca par Mazo Lebovsku, lai gan viņa nebija nejauka, ne bezrūpīga.

Kukaiņcilvēka piekaušanā viņa nepiedalījās. Taču tieši viņa bija devusi pavēli un izraudzījusies vīrus, un sēdējusi, vīzdegunīgi smaidīdama, kamēr vīri ziņoja, kā viss bija noticis.

Kukaiņcilvēks pamāja ar galvu Papilddzīvībai un ignorēja pārējos.

Viņš pašpārliecināti apsēdās galda galā, bet Bērnovskis ieņēma vietu otrā galda galā.

Kimam bija iedalīts Indijas premjerministrs, bet Alfre-do - Japānas. Bērnovskim tagad bija Ķīnas prezidents, bet Dītriham, kas ļoti bija gribējis vācieti, tagad bija jāgatavojas aizstāt jebkuru, kurš atkristu vai saslimtu.

Sēžot izjūtas bija neciešamas. Zilumi sāpēja un dedzināja. Muskuļi smeldza.

Džindals, izmantojot rādāmkoku, sāka operācijas izklāstu. Klausīdamies tikai ar pusi smadzeņu, Kukaiņcilvēks jau sāka dusmās vārīties. Viss nebija tā, kā sākumā šķitis. Jā, ASVP bija mazliet lielāks mērķis nekā Ķīnas prezidents, bet ceļā līdz ķīnietim bija septiņi lēcieni. Lai arī Dvīņi bija izrādījuši Kukaiņcilvēkam cieņu, piešķirot galveno mērķi, Bēmovskim viņi bija iedalījuši grūtāko darbu, vismaz maršruta ziņā.

Džindals ziņoja. Viss skanēja ļoti oficiāli. Kā aizsardzības departamentā. Tikai klausītāji nebija ne pulkveži, ne ģenerāļi. Papilddzīvība telefonā spēlēja spēlīti. Dītrihs izturējās pārāk aizrautīgi. Izskatījās, ka Alfredo pēta *Face-book* ziņojumus.

Šķita, ka Bēmovskis teju aizmigs. Viņš klanījās, bet tad atjēdzās.

Kukaiņcilvēks spēlēja savu lomu. Sākumā vērīgi klausījās Džindala runā. Taču prāts atkal pievērsās sāpēm kājās un sāka analizēt Bēmovska teikto. Vai tas bija brīdinājums? Jā. Bet kāds? Viņš mēģināja manipulēt ar Kukaiņcilvēku, bet kāpēc?

Ko viņš galu galā gribēja? Vai Bēmovskis gribēja, lai Kukaiņcilvēks saceļas un dabū galu tāpat kā viņa meita?

Bet pašā apakšā gruzdēja tīras emocijas. Pazemojums. Kukaiņcilvēks prātoja, cik pie galda sēdošo zināja, ka Dvīņi viņu nopēruši.

Varbūt visi slepus smīkņāja, iztēlodamies, kā viņš raud? Pirmais, kurš greizi paskatīsies…

Laiks nolikt visus pie vietas. Laiks atgādināt, kas viņš ir.

“Esi beidzis savu runu, Džindal?”

Džindals pusvārdā aprāvās, gribēja ko teikt, bet pārdomāja un pateica tikai: “Esmu beidzis.”

“Tad labi,” Kukaiņcilvēks sacīja. “Visi jau ir dzirdējuši, ka es gandrīz likvidēju Vinsentu. Man to neizdevās pabeigt tikai tāpēc, ka daži pieļāva lielas kļūdas makro.” Viņš nikni blenza uz visiem, izaicinādams uz strīdēšanos pretī. Iespējams, Pa-pilddzīvība mazliet pasmīkņāja. Varbūt. Tad ar milzīgu piepūli viņš saņēmās, lai ieskatītos acīs Šugerai Lebovskai.

“Jā, Šugera, nolādēta izgāšanās makro.” Viņš kareivīgi izspļāva vārdus.

Viņa skatījās uz Kukaiņcilvēku tā, kā varētu skatīties uz kādu no saviem, kā baumoja, trim bijušajiem vīriem.

“Izskatās, ka neviens no Šugeras zēniem nespēj tikt galā ar BZRK

makro izsitēju Cilvēku cilindrā," Kukaiņcilvēks sacīja.

Vai viņa iebildīs?

Nē. Neiebildīs. Jo viņa bija aizstājama. Bet cilvēki šajā telpā, sevišķi Kukaiņcilvēks, tādi nebija. Pasaulē netrūka rīkļurāvēju. Bet izcilu pārmijnieku?

"Es gribu teikt," Kukaiņcilvēks vēlīgi turpināja, "ka vienalga būtu varējis nogalināt Vinsentu. Viņš man bija rokā. Bet es nekoncentrējos. Es nebiju uzdevuma augstumos, vai ne?"

Jā, visi viņu uzlūkoja ar cieņu. Jā, tā bija. Visi, izņemot Bēmovski, jo Bēmovskis zināja, kas notika. Arī Šugera, kuras seja pamazām kļuva nikni sarkana.

Laiks noliks pie vietas Bēmovski. Laiks, opijs un alkohols. Bet varbūt viņu kādudien noliks pie vietas Kukaiņ-cilvēks. Un Šugera? Kādā jaukā dienā viņš ielīdīs arī viņas galvā un satīklos viņu. Varbūt liks domāt, ka viņai dienu un nakti niez. Lai noplēš pati sev ādu.

Kukaiņcilvēks piecēlās, jo kājas pārāk stipri sāpēja, lai sēdētu uz pieticīgi polsterētā krēsla. Visu skatieni bija pievērsti viņam, un uz viņu miegaini, bet uzjautrināti lūkojās pat Bēmovskis.

"Mēs visi esam no spēļu vides, vai ne? Visas platformas. Spēles. Un mums ir iespēja spēlēt visaizraujošāko spēli. Vai kāds ir spēlējis ko labāku par pārmijošanu? Vai zināt spēles vidi, kas būtu kaut uz pusi tik forša kā gaļa?"

Starp piekrītošiem galvas mājieniem bija arī daži vienaldzīgi skatieni, bet tā bija vislielākā uzmanība, kādu no šīs sabiedrības vispār bija iespējams saņemt.

"Kāds man ieteica par to, kas notiek ekrānā, pārstāt domāt kā par spēli. Tagad viss esot nopietni. Smagsvara operācija. Viss pa īstam."

Viņš skatījās tieši uz Bēmovski, lai neviens nešaubītos, par ko viņš runā. "Bet tās ir muļķības. Mēs visi šeit esam spēles dēļ. Mēs uzvaram, atceroties, ka *tā ir spēle.* Kas notiek makro? Pie kājas, ja vien tas netraucē spēlei."

Viņš norādīja uz ekrānu. "Redzat? Tas ir spēles plāns. *Spēle,* brāļi un māsas. Tikai spēle." Viņš ieturēja dramatisku pauzi. "Bet tā ir ellīgi laba spēle. Un mēs tajā uzvarēsim."

Plata ļoti rūpīgi nomazgājās. Ar lupatiņu un ziepju gabalu, stāvēdama pie izlietnes šaurajā, nepatīkamajā van-nasistabā, kas bija atvēlēta viņai un Kītsam.

Acīs, kas lūkojās pretī, ņudzēja visādi parazīti.

Ziedputekšņu futbolbumbas, košas kā *Skittles* konfektes, un spokaini zaļas sēnītes turējās pie matiņiem, kas auga no kritušajām lapām piebārstītās atmirušās ādas meža zemes.

Viņa to zināja, jo bija redzējusi uz *viņa.* Uz viņa sejas, mutes, acīm. Bija viņu ieraudzījusi tādu, kāds viņš bija, un zināja, ka viņš redzējis viņu tādu pašu.

Makro pasaulē viņam bija muskuļotas, gludas krūtis un stipri pleci. Makro pasaulē viņa spēja iztēloties, ka pieskaras viņam. Makro pasaulē viņa spēja iztēloties, ka skūpsta viņa lūpas, kas tur, nano vidē, izskatījās pēc veca sēpijas krāsas vaskpapīra vai nodzeltējušas sienas…

Viņa nodrebinājās un aizvēra acis, cieši aizspieda vāku. Un atcerējās ādas ērces.

"Āāāāāā," viņa kliedza un berza sevi ar lupatiņu. Viņa berza skropstas un seju. Par pārējo ķermeni viņa vispār negribēja domāt, jo Dievs vien zina, kādi briesmoņi rāpoja un kūņojās pārējos viņas tuksnesīgās miesas kvadrātkilometros.

Uzskati sevi par ekosistēmu.

Tu esi mūžamežs.

Tu esi vide. Pasaule. Planēta, ko apdzīvo dīvainākas būtnes nekā iespējams iztēloties zinātniskās fantastikas romānos.

Viņa nometa lupatiņu un apspieda kārdinājumu nokasīt ar nagiem katru miesas collu.

Tas nepalīdzētu. Tikai radītu jaunas šausmas - izrautu kokus no augsnes, sakrautu kaudzēs nedzīvo ādu, atklājot asiņaino augsnes zemāko slāni, izraisītu limfocītu pieplūdumu, kas norobežotu infekciju, kamēr baktērijas jau vairotos un vīrusi, kas, paldies dievam, bija pārāk sīki, lai būtu redzami pat nano, steigtos iespiesties viņas organismā, izplatītos asinīs un ēstu viņu dzīvu.

Viņa elsoja, ar abām rokām turēdamās pie izlietnes un prātodama, kas, pie velna, varētu augt uz tās. Kā tuvplānā izskatītos saplaisājušais porcelāns?

Viņi bija izņēmuši viņas biotu un ielikuši atpakaļ aukstumā. Bet viņa to joprojām juta. Juta tos abus. Redzes laukā pavērās mazi lodziņi, un viņa redzēja grīļīgus biotus, kas, aukstuma novājināti, tik tikko kustējās pa sterilās barotnes rožaino līdzenumu.

Viņa būtu izvēmusies, bet doma par to, kas nāktu laukā no mutes…

Plata grīļodamās izgāja no vannasistabas. Domas atkal un atkal atgriezās, un viņa nespēja aizbēgt no atmiņām un realitātes.

Viņa atvēra durvis uz savu istabu. Savu kameru.

Viņa apsēdās uz gultas malas, un asaras bija klāt. Viņa gribēja raudāt, nedomājot par milzīgajiem ūdenskritumiem, kas apšļāca rāpojošās ādas ērces, par lielajām lāsēm, kas uz brīdi atsvaidzināja mirušo ādu, aizraudamas līdzi sēnītes un ziedputekšņus, un baktērijas, un…

"Vienkārši raudi un nedomā, nolādēts!" viņa sev pavēlēja.

Raudāt par šo nožēlojamo istabu.

Raudāt par slazdu, kur viņa bija iekritusi.

Raudāt par to, ka zudusi vienkāršība. Zaudēts ir vienkāršais priekšstats, ka zēna acis ir zilas, jo tajās atspīd debesis. Izrādās, ka tās

ir bezkrāsainas un to vidū ir miljoniem kilometru dziļš, tumšs tunelis, ko ieskauj krampjaini raustīgas šķiedras, un…

“Izbeidz!”

Pēkšņi viņa iecirta sev pļauku. Stipri. Sāpes viņu gandrīz izbrīnīja. Milzīgā plauksta ar dārza vagām līdzīgajām iedobēm un spožajām sviedru pērlītēm bija nožvīkstējusi gaisā un triekusies pret viņas seju, un viņa sajuta dzēlienu.

Sajūtas izšāvās caur nervu galiem. *Klik-klik-klik,* un *-sveiki!* - smadzenes saka: *kāds iešāvis mums pa seju.*

Klauvējiens. Durvis.

Viņa zināja, ka tas ir viņš. Viņa negribēja viņu redzēt. Bet nespēja atteikt. Kā iespējams atteikt cilvēkam, kurš augu dienu rāpojis pa tavu smadzeņu krokām?

Viņa atvēra durvis un pat nemēģināja slēpt faktu, ka ir raudājusi.

Viņš nemēģināja slēpt faktu, ka redzējis to, ko nemūžam nespēs aizmirst. Acis bija pārāk plati ieplestas, lūpas pārāk dziļa šoka grimasē. Bija pagājušas vairākas stundas, bet viņš joprojām izskatījās kā par mata tiesu no nāves izglābies šausmu filmas varonis.

īsu brīdi šķita, ka abi aizmirsuši, ka spēj runāt. Viņi dalījās traumatiskajā pārdzīvojumā ar skatienu vien. Pēkšņi Platu pārņēma neapturamas jūtas, viņa sagrāba puiša galvu un pievilka viņu klāt. Vaskpapīra lūpas uz vaskpapīra lūpām. Acis ciet. Mežonīgi. Viņa elpa uz sejas. Kas zināja, kādas šausmas slēpjas uz mēlēm, kuras atrada viena otru mutes krāterī - plašā, tumšā alā, ko sargāja kapakmeņiem līdzīgi zobi.

Un uz dažām sekundēm viņi abi aizmirsās.

Sirds sita straujāk. Asinis šāvās pa artērijām, nokļūstot ķermeņa daļās, kur tās varētu būt nepieciešamas. Diafragmas savilkās. Hormoni pludoja. Pirksti klejoja matos, nedomājot par putekļu ērcēm un šausmu mežiem.

Šīs dažas sekundes viņi aizmirsās.

Pēc tam satriekti atrāvās viens no otra.

Viņi stāvēja vairāku pēdu atstatumā. Elsodami. Cieši skatīdamies viens otrā. Izbrīnīti. Ķermeņi joprojām mudināja spert soli tuvāk, atkal samazināt atstatumu, uzlikt roku, pieskarties, glāstīt, izgaršot, saspringt un atvērties.

Joprojām viņi nebilda ne vārda. Viņi stāvēja pāri vārdiem, jo vārdi tikai sajauktu to, ko abi tobrīd zināja. Viņi bija atraduši līdzekli, kā izslēgt šausmas, vismaz uz kādu brīdi.

Dažas sekundes, kuras varēja izstiept minūtēs.

Plata beidzot pārtrauca klusumu, tiklīdz sirds atkal sitās daudzmaz normālā ritmā. “Kā lai mēs to darām?”

Viņš būtu varējis piedauzīgi pajokot, bet Kītss tāds nebija. Nē, viņš nebija tāds. Viņš neslēps milzīgu un šausminošu patiesību un

necentīsies izvairīties.

“Es biju tavās smadzenēs,” viņš teica. “Bet joprojām tevi nepazīstu. Un te nu mēs esam.”

“Pēkšņi tu esi vienīgais, kas man ir,” Plata sacīja. “Mana ģimene. Visa mana dzīve. Un te nu mēs esam.”

“Kas mēs viens otram esam?”

Plata paraustīja plecus. Viņa papurināja galvu, ar šo žestu pārraudama saikni. Meitene atkal apsēdās uz gultas. Kītss palika stāvam kājās. “Droši vien man nevajadzētu to teikt, bet pašlaik man ir sasodīti vienalga. Visa mana ģimene ir mirusi. Māte vienkārši ar vēzi. Bet tēti un vecāko brāli noslepkavoja. Viņi. Otra puse.”

Kītss pamāja ar galvu. “Tik daudz es sapratu. Es sapratu, kas tu esi. Šķiet, es pat zinu tavu īsto vārdu, dzirdēju televīzijā. Bet tik un tā saukšu tevi par Platu. Negribu kļūdīties.” Viņa paskatījās uz viņu. Viņas acis bija sausas. Ādas ērce varēja vairs nepūlēties izpeldēt. Sausā āda uzsūca asaras, un tās iztvaikoja gaisā.

“Tā ir reakcija uz traumatisku notikumu,” viņa teica. “Uz to, kas nupat ar mums notika.”

“Mūs izrāva no realitātes. Izrāva no mājām… vardarbība. .. visur asinis un mēs - pārbijušies līdz nāvei. Un šis. Tie radījumi galvā, es tos joprojām jūtu, pat tad, kad tie it kā guļ. Es zinu, ka viņi tur ir.”

Viņa pamāja ar galvu.

“Un Žins apgalvo, ka turpmāk viņi vienmēr būs mūsu domās,” Kītss teica.

“Mūsu mazie, seškājainie bērneļi.”

Tas viņu pilnīgi negaidīti sasmīdināja. Viņa pasmaidīja pretī.

“Ja viņi nomirs, mēs sajuksim prātā,” Kītss sacīja. “Varbūt… Varbūt es nedrīkstu tev to teikt, bet, kā tu pati teici, man ir sasodīti vienalga. Mans vecākais brālis šobrīd ir trakomājā. Pieķēdēts. Ārdās.”

Plata samiedza acis. “Viņš arī piedalījās?”

“Man stāstīja, ka viņš esot bijis ļoti meistarīgs. Droši vien tā arī bija. Viņš bija tas stiprais. Drosmīgais. Bet es, es biju…” Viņš aprāvās un nopūtās, un apsēdās viņai blakus.

Viņu pleci saskārās. Tas bija viss, bet viņa tik ļoti gribēja viņam piespiesties. Zēnam, kuru nemaz nepazina.

“Es neesmu vārīga,” Plata teica.

“Visi ir vārīgi. Esmu to redzējis.”

“Es reti iemantoju draugus,” Plata teica. “Laikam esmu maita.”

Viņš pasmaidīja un nodūra acis, nesekmīgi cenzdamies noslēpt smaidu. “Domāju, ka šajā kompānijā tas varbūt nemaz nav slikti. Un šajos apstākļos.”

“Paklausies,” viņa teica. Plata skatījās tieši uz viņu, līdz viņš pacēla acis. Viņu lūpas bija dažu centimetru atstatumā.

“Es nemēdzu iemīlēties. Tāpēc negaidi to.”

“Es gan. Man tas piemīt, es domāju - iemīlēšanās. Nekad neesmu bijis iemīlējies, bet jūtu to sevī. Tāpēc droši vien no manis vari to gaidīt.”

Viņa atcerējās viņa lūpas uz savējām, un tas nebija tējas krāsas vaskpapīrs. Tās atmiņas bija kaut kur citur, joprojām prātā, bet šīs bija jaunas izjūtas, un daudz reālākas.

Viņš pieliecās tuvāk, un viņa ļāva. Tad viņš viņu pārsteidza, jo skūpsts nebija dedzīgs un elektrizēts kā iepriekš. Tas bija viegls un bezgalīgi maigs. Viņš atliecās atpakaļ, pirms viņa bija tam gatava.

Kītss piecēlās. “Galvenais - nevajag cerēt. Viņi grib, lai koncentrējamies. Lai esam savaldīgi. Varbūt Žins, Vinsents un pārējie ir labi cilvēki. Varbūt viņi cenšas darīt labu. Bet viņi nav ne es, ne tu. Varbūt viņi mūs piespiedīs piedalīties savā karā, bet nenorādīs mums, ko just un ko ne.”

Viņi skatījās viens otram acīs. It kā noslēdzot slepenu vienošanos, abi pamāja ar galvu, kautrīgi pasmaidīja, un Kītss aizgāja.

ARTEFAKTS

Tikko ielauzos zviedru izlūkdienesta sistēmā. Cerēju uz datiem par blondīnēm saunā, ha! Galvenokārt nešifrēti mēsli. Bet bija kaut kas dīvains. Ieraudzīju SprīdmSP02 pagājušās nedēļas ziņojumu par nanotehnoloģiju un iedomājos, ka tas varētu būt interesanti.

Lūk, fragments. Tas bija saglabāts nešifrēts, bet pēc tam viņi laikam pamanīja, šifrēja un oriģinālu izdzēsa. Šis fragments saglabājās. Izlaidu cauri zviedru-angļu mašīn-tulkošanas programmai. Autors noteikti ir Zviedrijas Militārās izlūkošanas un drošības dienests (MUST), un tas noteikti ir dienesta apkārtraksts iekšējai lietošanai.

…hipotēzi pirmais izvirzīja nanotehnoloģijas aizsācējs Ēriks Dekslers. Nanoboti, kas paši spēj vairoties, vienkāršas programmēšanas kļūdas rezultātā teorētiski varētu iznīcināt visu dzīvo uz Zemes.

Nanotehnoloģijas objektus var ieprogrammēt ķīmisko vielu noplūdes, piemēram, tāda organiskā savienojuma kā benzols, savākšanai. Bet benzols satur oglekli. Oglekli satur arī visas dzīvās būtnes. Pat visniecīgākā kļūda programmā varētu likt nanobotiem iznīcināt visu oglekli.

Problēma kļūst akūta, ja nanoboti veidoti tā, lai paši vairotos. Ja vienā minūtē nanobotu Ādams un Ieva atražo sevi, bet nākamajā to pašu dara viņu atvases un tā tālāk. Nanobotu populācija ģeometriski palielinātos līdz šokējošiem apmēriem. Dažu stundu laikā viņu būtu miljardiem. Dažu dienu laikā - triljoniem. Tas ir pietiekami daudz, lai nanoboti aprītu visu Zviedrijas oglekli, nogalinot visas dzīvās būtnes.

Nedēļas laikā nanoboti iznīcinātu visu dzīvo uz Zemes.

Dekslers šo parādību sauc par "pelēko žļurgu". Ne angliski, ne zviedriski šī frāze neskan sevišķi eleganti. Tas, protams, ir mazticams scenārijs, bet ņemot vērā neseno…

Vai kādu tas interesē?

Klibiķis Armands

DIVDESMIT

Nākamās dienas Plata un Kītss trenējās. Šajās dienās viņi neskūpstījās, bet domāja par to, un nemīlējās, bet domāja arī par to.

Neviens nebrīnījās, ka Kītss ātrāk apguva visas biotu gudrības. Vinsents ar abiem saviem ievainotajiem biotiem pavadīja viņu dziļi gaļā un imitēja kaujas. Vinsents viņam mācīja, cik nenozīmīga var būt gravitācija, kā izvairīties no imūnsistēmas reakcijas, kā domāt trijās, nevis divās dimensijās, kā lēkt, durt, griezt, nest ieročus un bēgt, kad vairs citādi nevarēja.

Kad Vinsents bija beidzis mācīt Kītsu, vadību pārņēma Ofēlija un ierādīja, kā pacietīgi vilkt teflona šķiedras un kā no tām vīt grozu ap Platas pulsējošo aneirismu.

Plata nebija brīnumbērns, bet Ņižinskis atzina, ka viņa ir pietiekami prasmīga. Vienā jomā viņa pat pārliecinoši pārspēja Kītsu. Viņa bija dzimusi vērpēja. Plata bez grūtībām iemācījās lasīt hologrāfiskās trīsdimensiju smadzeņu kartes, iedurt zondi un savienot visatstatākās atmiņu saites. Viņa spēja labi izprast redzēto un to izmantot.

Šīs atmiņas Platas prātā parādījās kā video cilpas **ii** fotogrāfijas. Reizēm bija vairāk vai mazāk abējādi, un tēli neatainoja kaut ko reālu, bet kādu briesmoni vai svēto. Tic bija kvēlojoši, prāta izveidoti stāvi, kas iemiesoja jūtas.

Smadzenēm bija sava pamatveidne ar tādu kā pārskatu, kas vispārīgos vilcienos atainoja, kurām smadzeņu daļām ir kādas funkcijas. Viņa ātri iepazina redzes, dzirdes, ožas un pieskārienu centrus. Zināja, kur atrast centrus, kas vad.i rokas un kājas, roku un kāju pirkstus un runu. Katra cilvēk.i smadzenēs tie bija gandrīz vienādi.

Taču vērpēja galvenais uzdevums bija izveidot savienojumus starp tām smadzeņu daļām, kas parasti nav sa vienotas. Vērpējam bija jāprot atrast attēlu, smaržu, skaņu vai seju un savienot to ar atmiņām, kas izraisītu konkrētas emocijas.

Bauda. Sāpes. Bailes. Naids. Katrai emocijai bija sav;i atrašanās vieta. Vads, kas patiesībā bija par parastu vadu daudz sarežģītāka šķiedra, sūcās no biota pseidosmecem līdzīgi kā zirneklim. Elektroniski signāli, kas citkārt palēnām būtu atraduši ceļu no punkta A uz punktu B caur nei roniem, pārlecot sinapsēm, šajā gadījumā traucās uz priekšu pa vada ātrgaitas šoseju.

“Kāda tam nozīme, ja katru reizi, redzot kādu seju, es kļūstu dusmīga?” viņa jautāja Ņižinskim.

“Pirmajā reizē nekāda lielā. Bet smadzenes pielāgojas un pievieno jaunus slāņus. Ja izveido savienojumu starp kādu seju un, teiksim,

iekāri, smadzenes sāk to absorbēt.

Pirmais un varbūt arī nākamie simt savienojumi notiek caur vadu. Taču drīz smadzenes izveido savus nocietinājumus. Dublējuma ceļus. Un ar laiku tu vairs nespēj uzlūkot šo seju, nejūtot arī iekāri."

"Jūs spējat panākt, ka viens cilvēks iekāro otru?" Ņižinskis pamāja ar galvu. "Mēs spējam panākt, ka viens cilvēks iekāro otru."

"Tas… Labi, nekas."

"Tu domā, ka tas ir slikti."

"Tas *ir* slikti."

Ņižinskis pamāja ar galvu. "Jā. Tas ir slikti. Mēs rīkojamies ļoti slikti, mūsuprāt, cēla mērķa vārdā."

"Un otra puse?"

Viņš saviebās, apliecinādams, ka tā ir taisnība. "Jā, viņi domā tieši tāpat. Ka dara sliktas lietas krietna mērķa vārdā. Vismaz daudzi tā domā."

"Vai varam izdarīto pēc tam atcelt?"

Ņižinskis padomāja. Viņš piecēlās un sakrustoja rokas uz krūtīm. Viņš izskatījās nevainojami tīrs un kārtīgs kā allaž. Vienīgais nevainojami kārtīgais objekts visā nožēlojamajā ēkā. "Dažas lietas varam atcelt. Lielāko daļu, ja rīkojamies pareizi. Taču ar laiku kaut ko atcelt kļūst praktiski neiespējami. Lai gan mēs varam uzklāt pilnīgi jaunu savienojumu slāni un izmainīt smadzeņu darbības ceļus." "Ko jūs darāt ar Aņu Vaioletu?"

Jautājums pārsteidza Ņižinski nesagatavotu, tieši tā, kā viņa bija gribējusi. Viņš veltīja meitenei atzinīgu smaidu.

"Es nezinu. Viņa… Vinsents par viņu ir atbildīgs."

"Viņš pirmais tika viņai klāt," Plata teica. "Pareizi? Bet otrai pusei kaut kā izdevās uzminēt viņa nodomus, un viņi gaidīja."

"Mēs nedomājam, ka viņi satīklojuši viņu, ja tu to gri bi zināt. Viņā vienkārši bija ielaisti nanoboti. Vinsents… mēs… kļuvām pavirši."

"Bet tagad viņš viņu satīklo, vai ne?"

Ņižinskis teica: "Turpināsim mācības."

Un viņa mācījās. Plata nosūtīja ziņu Maklēra apsardzes priekšniekam Stemam, ka viņa ir garīgās veselības spa Šveicē, kur viņai palīdz pārvarēt zaudējuma bēdas.

Vai Stems tam ticēja? Droši vien ne. Bet viņa bija Maklēra. Un, kā Stems bija teicis, viņš darīja to, ko Mākleri lika, pat ja tāpēc bija jāizliekas, ka viņš tic meliem.

Reiz pienāks diena, kad viņai būs jātiekas ar juristiem un jānoklausās testaments, un jāatklāj, ka tēvs gatavojies mazticamajai realitātei, kas tagad bija materializējusies: Plata… nē, *Sedija* … ir viena pasaulē.

Bet Vinsents, protams, zināja, kā to nokārtot. "Pašlaik par to

nevajag uztraukties," viņš bija teicis. "Mūs gaida lielākā kauja šajā karā. Pateicoties Kaligulam un Vilksai. mums viņnakt paveicās un mēs zinām, kas otrai pusei ir padomā. Mums tas ir jānovērš. Mums viņi jāaptur. Pēc tam būs laiks nokārtot tavu nākotni."

"Man nepatīk, ka manu nākotni uzdod par lielu mozaīku, ko es nedrīkstu redzēt," Plata sacīja. "Es neesmu stulba

kaza, kas jātur neziņā."

"Neviens tevi par tādu neuzskata," Vinsents bija teicis savā nopietnajā, godīgajā balsī. "Bet mēs segmentējam informāciju. Mēs izliekam norobežojumus, lai iespējami samazinātu kaitējumu, ja vienu no mums likvidē, salauž vai pārvilina otrā pusē."

"Pasaki man vienu. Mēs neesam vienīgie, vai ne? Neesat tikai jūs ar Žinu, Ofēlija, Vilksa, es un Kītss. Mēs neesam tikai seši, vai ne? Septiņi, ieskaitot Kaligulu. Jo tādā gadījumā es tiešām esmu muļķe."

Vinsents pamāja ar galvu, nopietni apsvērdams jautājumu. "Neesam tikai mēs. Nē. Virs mums ir cilvēki. Līrs. Un ir vēl citas šūniņas. Citās vietās. Dažas drīz ieradīsies, lai palīdzētu mums šajā kaujā."

Tas Platu nomierināja. Kaut mazliet. Un tonakt viņa gulēja labāk. *Labi* , viņa sev teica pirms aizmigšanas. *Mēs neesam vieni. Es neesmu viena no septiņiem plānprātiņiem. Es esmu viena no, iespējams, simtiem plānprātiņu.*

Plata vēlējās, kaut Kītss būtu blakus un viņa varētu to pateikt un sasmīdināt viņu. Kādu brīdi viņa gulēja un iztēlojās viņu aiz pavisam plānas sienas, un prātoja, ko gan viņš dara. Ko domā. Viņa prātoja, vai tad, kad skatīja Platu gara acīm, viņš redzēja izspiedušos aneirismu dziļi viņas smadzenēs un juta vienlaikus žēlumu un riebumu.

Vai viņš domāja par viņas lūpām kā par sārtām un maigām makro pasaulē vai kā nanoredzes rādīto tējas krāsas pergamentu?

Viņa prātoja, vai viņš zina, kādā krāsā viņai ir acis. Viņa zināja, kādā krāsā ir viņa acis. Pat redzējusi nano patiesību, viņa uzskatīja, ka viņa acis ir zilas, zilas, zilas…

Nekad mūžā Sedija nebija tik daudz domājusi par kādu puisi. Patiesībā, ja saskaitītu laiku, ko viņa pavadījusi, domājot par visiem zēniem līdz šim, tad tas būtu ievērojami mazāks, nekā viņa pavadīja, domājot par Kītsu tikai vienu nakti.

Analizējot šo faktu, tas nešķita loģiski. Kītss ne tuvu nebija visskaistākais puisis. Sedija bija tikusies ar ļoti pievilcīgiem jaunekļiem. Un tomēr, atceroties viņus, šķirstot viņus kā *iTunes* dziesmu sarakstu, tagad viņa negribēja līdzās nevienu no viņiem. Viņa negribēja, lai kāds no viņiem klauvē pie durvīm. Ne tā, kā gribēja, lai pieklauvē Kītss, un tūliņ pat.

Tu esi sagājusi galīgā sviestā , viņa sev atgādināja. *Tu esi izgājusi cauri ellei. Esi zaudējusi tēvu un brāli, un gandrīz pati gāji bojā. Tu redzēji,*

kā sadeg cilvēki. Tevi ievainoja. Kāds līda tavās smadzenēs. Tevi sasaistīja ar taviem pretīgajiem, nāvīgajiem, baisajiem, kukaiņveidīga-jiem bērniem.

Tu sašāvi cilvēku un skatījies, kā viņš asiņo.

Un tu devies tur, kur bijuši tikai daži cilvēki. Tu redzēji to, kas nevienam nebūtu jāredz.

Tu esi bijusi dziļi gaļā.

Zēns no blakus istabas pusi dienas pavada tavās smadzenēs, kur no teflona niedrēm auž grozu, lai tu nenomirtu.

Tas nevar novest pie prātīga, izsvērta lēmuma. Tas var novest tikai pie sasteigtiem, muļķīgiem, izmisīgiem un uzmanību paģērošiem lēmumiem. Visas šīs sāpes un nāve, un bailes rada nepieciešamību, lai tevi apskauj un izceļ no tā visa. Tas noved pie fantāzijām par Kītsu un viņa rokām, un lūpām, un ķermeni.

Vai viņš domāja to pašu par viņu? Pašlaik, šajā brīdī.

Viņa spēja iztēloties attēlus un fantāzijas viņa prātā. Galu galā viņš taču bija zēns, tāpēc, jā, viņš domāja par viņu. Savā specifiskā veidā, protams. Un tas nekas, ja vien… lai ko viņš par viņu domātu, lai kā viņa izskatītos, lai ko viņš iztēlotos viņu darām, ja vien tam nebija nekāda sakara ar bīstamajiem mutantkukaiņiem ar cilvēka acīm tur…

Soļi. Skaļi. Neiederīgi naktī.

Skaļš klauvējiens, patiesībā durvju dauzīšana.

"Augšā. Ātri. Celies un ģērbies!"

Viņa pazina šo balsi. Kaligula.

Viņa izvēlās no gultas, aizstreipuļoja līdz drēbēm, drebošām rokām apģērbās un izgāja gaitenī. Kītss jau bija priekšā.

"Kas noticis?"

Viņš apjucis neziņā nogrozīja galvu. Koptelpā viņi atrada Vinsentu un Vilkšu. Aņa Vaioleta sēdēja kaktā. Rāma, sagurusi, sarāvusies.

Kaligula jautāja: "Vai visi ir klāt?"

Vinsents atbildēja: "Ofēlija ciemojas pie ģimenes. Žins izklaidējas."

Kaligula nosmikņaja. "Ja, viņš ir īsts uzdzīvotājs, vai ne?"

"Kas noticis?" Vinsents nepacietīgi jautāja. Plata ievēroja, ka viņš cenšas neskatīties uz Aņu. Un viņa ievēroja, ka Aņai mazliet izsmērējusies lūpu krāsa un mazliet krāsas palicis uz Vinsenta vaiga.

"Tikko noticis uzbrukums Pekinas šūniņai," Kaligula sacīja. "Divi izglābušies, visi pārējie miruši. Deli šūniņa tik tikko izglābusies no vienības, kas viņus vajāja, un tur ir trīs bojāgājušie. Ārmstrongs mums taisās uzbrukt. Mēģinās mūs likvidēt pirms lielā notikuma."

"Vai viņi zina *šo* adresi?" Vinsents prasīja. Viņš stāvēja kājās. Viņš bija kļuvis ļoti nopietns.

"Negaidīsim, lai to noskaidrotu," Kaligula teica. "Paķeriet līdzi

savus kukaiņus, visu pārējo atstājiet. Dodu jums divas minūtes."

"Ņemiet visi savus biotus," Vinsents pavēlēja.

Plata un Kītss kopā ar Vilkšu metās uz augšstāva laboratoriju.

"Ņemiet visas silītes," Vinsents kliedza nopakaļ.

Pagāja nevis divas, bet drīzāk piecas minūtes, līdz viņi bija gatavi. Platas apdullušie bioti ierāpoja drošībā viņas pašas ausī. Tie soļoja cauri ziedputekšņiem un putekļiem un apkārt niecīgām spalviņām, kas izskatījās pēc bambusiem.

Viņai kabatā bija silīte ar abiem snaudošajiem Ofelijas biotiem.

"Tās bija vairāk nekā divas minūtes," Kaligula sausi sacīja. "Mēs nezinām, kas mūs gaida ārā. Man ir mašīna. Bet mēs nezinām. Tāpēc ņem." Viņš iedeva Platai pistoli. "Iepriekšējā reizē tu ar tādu prati apieties."

"Es negribu…"

"Man pie kājas, ko tu gribi," Kaligula noteica. Viņš pamanīja ieroci Vinsentam rokā. "Pirmais noteikums: neviens nedrīkst nejauši nošaut mani. Es to ņemšu ļaunā."

Tomēr izrādījās, ka ārā Ņujorkas naktī viņus negaidīja "Spēcīgās Amerikas" TND. Viņi saspiedās gara, melna limuzīna aizmugurējā sēdeklī un brauca laukā no pilsētas Longailendas virzienā.

Kaligula sēdēja priekšā blakus šoferim. Vinsents pieklauvēja pie stikla, kas atdalīja salonu no kabīnes, un teica viņam: "Es sazinājos ar Ofēliju. Aizbrauksim viņai pakaļ?"

Kaligula to apsvēra. Tā kā cepuri viņš mašīnā bija noņēmis, Sedija redzēja, ka garie mati aug tikai galvas sānos un pliko galvvidu sadala bāla, robaina rēta no pakauša līdz pierei.

"Vai viņai ir mašīna?" Kaligula jautāja.

"Jā."

"Tad saki, lai izbrauc uz tuvākās šosejas. Nav svarīgi, kurā virzienā. Saki, lai brauc un neapstājas, līdz mēs viņu panāksim."

"Tev nav neviena, kas varētu aizbraukt viņai pakaļ?" Vinsents jautāja.

Kaligula pagriezās. Skeptisks smaids. "Es neesmu seriāla *Hawaii 5-0* aģents, Vinsent. Nevaru aizsūtīt Deniju ar patruļmašīnu. Vai smukulītis ir devis kādu ziņu?"

Vinsents strupi papurināja galvu. Sadalošais stikls atkal pacēlās.

"Nu, vai tev ir jautri?" Vilksa jautāja Kītsam.

Viņš izspieda vārgu smaidu. Pēc tam pagrieza galvu un skatījās laukā pa logu. Viņi brauca cauri tumšajai Brukli-nai.

Neviens, izņemot Vilkšu, negribēja runāt.

"Vai vēl kāds ir izsalcis? Virtuļu pārdotavas ir vaļā. Varētu nopirkt duci dažādu virtuļu."

Neviens neatbildēja.

"Rauga virtuļus, nevis no kūku mīklas," Vilksa precizēja. "Man

negaršo virtuļi no kūku mīklas, lai gan ēstu arī tos. Taču virtuļiem no kūku mīklas caurums vienmēr ir galīgi sarāvies. Es uzskatu, ka virtulījābūt kārtīgam caurumam."

Viņa ļāva šai informācijai nogulsnēties un smaidīdama skatījās uz Kītsu. Tad teica: "Man patīk bāzt caurumā mēli."

Kītss izskatījās mazliet uztraucies.

"Un tev, zilacīt?" Vilksa nevainīgi jautāja. "Vai tev patīk bāzt caurumā mēli?"

"Es neesmu izsalcis," Kītss izvairīgi sacīja.

Vilksa teatrāli samirkšķināja acis, tēlodama aizkavētu reakciju. "Vai taisnība, Plata? Domāju, ka nu jau pazīsti viņu pietiekami labi, lai zinātu, vai viņam patīk bāzt…"

"Vilksa," Vinsents gurdi novilka.

"Kas ir? Ja nepatīk, es labprāt viņam to iemācīšu," viņa noteica un iesmēja savu dīvaino he-he-he smieklu, uzjautrinādama pati sevi. Pēc tam viņa skatījās laukā pa logu un ar aso īkšķa nagu urbās sev rokā. Tad izvēlējās citu vietu un atkārtoja darbību. Un vēlreiz.

Plata ieskatījās Kītsam acīs un saprata, ka viņš arī to ir pamanījis.

Katrs sadzīvoja ar bailēm citādi. Aņa Vaioleta bija burtiski ierāvusies atsevišķā telpā, vispār nelikdamās ne zinis par pārējiem. Vinsents ar neizteiksmīgu seju un spīdošām acīm bungāja pa telefonu, un viņa lūpu kaktiņi bija noslīdējuši vēl zemāk nekā parasti.

"Vai vēl ilgi brauksim?" Kītss jautāja Vinsentam.

"Vismaz stundu," Vinsents atbildēja. "Ja vari pagulēt, guli."

Kītss pamāja ar galvu un aizvēra acis.

Plata neticēja, ka viņš tiešām vēlas gulēt. Viņa domāja, ka Kītss īstenībā neguļ, līdz viņš sāka klusi krākt. Pirmā reakcija bija sašutums, ka viņš spēj gulēt tādā brīdī.

"Man tavs puisis patīk," Vilksa sacīja.

"Viņš nav… vienalga," Plata klusi piebilda. "Tev ir? Puisis, es domāju."

"Nav," Vilksa atteica. "Bija viens čalis, ar kuru es reizēm pasvīdu kādu stundiņu. Tas bija tikai sekss. Mierinājums. Nevis mīlestība. Tas ir beidzies."

"Kas notika?"

"Viņu nošāva. Viņš laikam…" Vilksai aizžņaudzās balss, un viņa dusmīgi purināja galvu. "Viņš laikam noasiņoja. Jo viena stulba maita nodeva viņu dvīņiem Ārm-strongiem."

Viņa neslēptā naidā skatījās uz Aņu. Un Sedija šokēta novērsās, jo visu saprata. Renfīlds un Vilksa? Nevar būt. Augstprātīgais, jaunais aristokrāts un tetovētā, skarbā meiča?

Mierinājums. Kāds, kam pieskarties, kad uzmācas nakts un bailes.

Vilksa atkal ieurba nagu rokā, un šoreiz izsprāga asinis.

Ofēlija brauca pa 84. starpštatu šoseju starp Voterbe-riju un

Hārtfordu. Uz blakus sēdekļa gulēja ierocis. Divi viņas bioti, neko nedarīdami, sēdēja viņas smadzenēs. Atlika vienīgi cerēt, ka kāds parūpējies par abiem pārējiem "bērniem".

Atlika cerēt, ka vectēva mājai, no kuras viņa nupat bija aizbraukusi, par lielu pārsteigumu un bažām vectēvam, neviens neuzbruks.

Atlika cerēt, ka Vinsentam un pārējiem nekas nekaiš.

Atlika cerēt, ka mašīna, kas piebrauca blakus, nesagādās nepatikšanas. Viņa neloloja ilūzijas, ka varētu uzvarēt apšaudē pret pilnu mašīnu TND.

"Na hanyate hanyamane sarire ," Ofēlija teica. Aptuvenā tulkojumā tas nozīmēja, ka apziņa ir mūžīga un ķermeņa nāve to nevar iznīcināt.

Ārkārtīgi izglītotiem cilvēkiem tas, protams, sniedza mierinājumu. Ofēlija nejutās tik izglītota. Tāpēc viņa juta saltas bailes.

Ņižinskis bija pamatīgi dejojis un pamatīgi dzēris, un tagad centās izvēlēties vienu no trim puišiem, kas bija nopietni mēģinājuši viņu savaldzināt. Tiem trim, kurus bija vērts izvēlēties. Vēl vairāki bija mēģinājuši sist kanti, vairāki puisīši, lāči, muskuļotie kucēni. Bet neviens neatbilda viņa gaumei.

Ņižinskim patika puiši ar asumiņu. Bīstamie. Panki. Anarhisti. Homohuligāni.

Viņš ieskatījās savā *BlackBerry,* bet atcerējās, ka izlādējusies baterija. Tā bija jāmaina, jo vairs neturēja tik ilgi kā agrāk. Labi, vienu nakti BZRK bez viņa iztiks.

Atgriezīsimies pie iespējām. Viens bija pie bāra, otrs dejoja, bet trešais krita, jo viņam saļima kājas. Sēdēdams uz grīdas starp ceļiem un pēdām, viņš skrāpēja krūtis, kad Ņižinskim gar ausi aizsvilpa divi elektrošoka pistoles žuburi.

Mūzika bija vairāk nekā pietiekami skaļa, lai noslāpētu tirkšķi. Velns, no kurienes? Ņižinskis instinktīvi sarāvās un apcirtās riņķī kā parodijā par čali, kurš mēģina tēlot *nindzju.*

Kaut kas stipri iezvēla pa pakausi. Pietiekami stipri, lai viņš aizstreipuļotu uz priekšu. Ne pārāk liela, parasta sieviete, pēc izskata kā priekšpilsētas mājsaimniece, soļoja cauri

dejotājiem, kas, pamanījuši viņai rokā ieroci, strauji atkāpās.

Ņižinskis bija noreibis. Viņš vēl nejuta sāpes, tikai spēcīgā sitiena atbalsi. Nūja vai velnišķīgi liela dūre. Viņš bija apdullis. Un nespēja neko aptvert.

Viņš atspiedās pret bāru, pa ceļam apgāzdams krēslu. Divi ļoti skarba paskata motociklisti steidzās pie blondās sievietes. Ar skatienu, kas it kā brīdināja "es jūsu vietā tā nedarītu", viņa pavērsa pret viņiem ieroci.

Mūzika apklusa. Tagad Ņižinskis dzirdēja kliedzienus un bļāvienus, un balsis, kas mudināja izsaukt policiju.

“Mani sauc Šugera,” sieviete teica Ņižinskim. Viņa piespieda pistoles stobru viņam pie deniņiem. “Ja tu man kaut piedursies, izšķaidīšu tev galvu. Es negribu, lai tavi kukaiņi lodā pa manām smadzenēm. Tagad ej.”

Viņš gāja. Streipuļoja. Laukā pa sētas durvīm. Un viņam atkal iezvēla ar nūju pa skaustu. Sitiens bija spēcīgs un būtu nogāzis viņu bezsamaņā. Tā nenotika, bet viņš saskatīja iespēju un saļima, aizvēris acis un nokāris galvu.

Rupjas rokas sagrāba viņu zem padusēm un iemeta mašīnas aizmugurējā sēdeklī. Viņu saslēdza rokudzelžos.

“Viņam tiešām ir droši pieskarties?”

“Kamēr viņš ir bezsamaņā, neko ar saviem biotiem nevar izdarīt.” Šugera sēdēja priekšējā sēdeklī. Ņižinskis turēja acis ciet. Galva uz krūtīm. Viņš izlīdzināja elpu. Lai nebūtu nekādu samaņas pazīmju.

“Esmu viņu agrāk kaut kur redzējis,” viens no vīriešiem teica.

“Uz plakātiem,” Šugera atbildēja. “Viņš ir minerālūdens *Mountain Dew Extra* modelis.”

“Ei, jā! Velns par stenderi! Limonādes čalis! Oho!”

Ņižinska bioti jau bija ceļā. Tie izlīda no viņa acs un traucās lejā pa vaigu. Viena smadzeņu daļa domāja: *manam pūderim ir interesantas krāsas.* Visdrīzāk tas bija visparastākais talks, lai gan tam bija dārgs zīmola nosaukums. Tas bija savādi līdzīgs vizlas plāksnēm. Robaini un neregulāri veidojumi. Viņa bioti rāpās pa dīvaini asiem laukakmeņiem piebārstītu ainavu.

Varbūt nākamreiz jāiztiek bez pūdera.

Mašīna traucās naktī. Bioti virzījās pa viņa ādu uz lūpām. Tas būs grūtākais. Galva bija galīgi dulla, jo sāpes sprandā un galvā pieņēmās spēkā. Bija nodarīti bojājumi ādai, muskuļiem un kaulam.

Ak jā, sāpes. Ak jā, ak *velns.* Neizrādi tās, Šein, neizrādi nekādas samaņas pazīmes.

Bioti rāpās pāri augšlūpai. Un atkal viņš nožēloja, ka uzklājis ķēpīgo lūpu spīdumu. Tas bija lipīgs un kavēja viņa puišus. Bet nu jau viņi bija sasnieguši robežu starp ādu un gļotādu.

Tālāk mēle.

Reiz agrāk viņš jau nano vidē bija redzējis mēli. Tas nebija viņa mīļākais skats. Uzmanīgi, lēnām viņš izbāza mēles galiņu tā, lai tas pieskartos lūpai.

Biotu acīm viņš redzēja, kā no debesīm nolaižas tumšs veidojums.

Iztēlojieties cieši blakus soļojošu, kapucēs ģērbtu vīru armiju. Viņi ir tik tuvu kopā, ka kapuces gandrīz saskaras. Un pašas kapuces ir rozā. Ar smailiem galiem. Vaskainas rozā miesas konusi.

Iztēlojieties, ka starp šiem cieši blakus saliktajiem vas-kaini rozā konusiem ir kaut kas līdzīgs sīciņām putuplasta nūdelēm, kas līdzīgas pludiņiem, ko izmanto baseinā. Bet gar šīm caurulītēm ir pērlīšu

virtenes. Treknās otrdienas karnevāls ciešajās kapučainu kukluksklaniešu rindās.

Šīs nūdeles un pērlītes ir baktērijas, kas dzīvo uz mēles.

Ņižinskim bija pamatīgi jāsaņemas, lai sūtītu savus bio-tus lēcienā pretim svešādajai ainavai.

Iedūra skaudra sāpe, un Ņižinskis nespēja apvaldīt vaidu.

Viņš aši ievilka mēli mutē, un biotus apšļāca perlamutra siekalu šalts. Mēles sānu malas pacēlās uz augšu, izliecot ainavu.

"Viņš atguvis samaņu!"

"Pielūko, lai viņš tev nepieskaras!"

Ņižinskis ievilka elpu un spļāva. Viesuļvētras spēks pacēla gaisā siekalas un biotus kopā ar tām.

Spļāviens aizlidoja divarpus pēdas no Ņižinska izstieptajām lūpām līdz Šugeras iestīvinātajiem, blondajiem matiem.

Viņš juta, kā bioti piezemējas, it kā paša kājas amortizētu triecienu.

"Nē!" Šugera iekliedzās. Viņa sāka sist sev pa pakausi.

Būtībā sitieni tieši palīdzēja. Garie, raupjie matu koki piespiedās ciešāk galvas ādai.

"Ko tu izdarīji?" viņa prasīja, nikni pagriezdamās pret Ņižinski.

"Tev trāpīja?" viens no rīkļurāvējiem iekliedzās.

Ņižinskis zināja, ka gudrs gājiens, kas nodrošinātu uzvaru, būtu viņu turpat uz vietas nošaut. Bet viņi to neizdarīja. Tātad kaut kas viņus atturēja.

Viņa nāve tiem nebija vajadzīga; viņiem padomā bija kas cits, un šī informācija deva viņam varu.

Ņižinska bioti skrēja pa nobirušajām lapām uz Šugeras skalpa, spraucoties cauri tādai kā bērzu birzij.

Ausis, acis, deguns. Pa kuru ceļu? Deguns bija visvieglākais ceļš, jo tas bija vistaisnākais, bet arī visbīstamākais -šķavas varētu izrādīties nāvīgas. Un Šugera tiešām pūlējās izspiest šķavas, izmisīgi pūšot caur degunu gaisu.

"Piestāj. Piestāj!" viņa sauca un norādīja uz diennakts aptieku. "Aptieka! Tu. Ej. Un nopērc… insekticīdu. Un *Purelle* dezinfekcijas šķidrumu. Un vates kociņus. Ātri!"

Viņa joprojām pliķēja galvu, un mežā valdīja ārkārtīgi neparasti laikapstākļi - koki gāzās, pieplaka un atkal šāvās gaisā. Tad viņa ar nagiem sāka skrāpēt galvas ādu.

Tas bija bīstami.

Ņižinskis neļāva saviem biotiem izklīst. Viņš gribēja saglabāt vienu skata punktu.

Koki pašķīrās, un pēkšņi neiedomājamā ātrumā pretī traucās nags. Šugerai bija vidēji gari nagi, tāpēc poraino galvas ādu plēsa tikai nags, nevis pirksta gals.

Nags bija šķautņainu, atmirušu šūnu mūris. Šīs pārslas kopā saturēja keratīna rupjā līme, un to sedza caurspīdīgas nagu lakas kārta, kas, no viņa skata punkta raugoties, šķita tik bieza kā ledus.

Naga mala bija kā briesmīgs arkls. Traukdamies pretī abiem biotiem, tas uzplēsa atmirušās, zemē sabirušās ādas šūnas. Lēciens pa labi! Masīvais arkls aizdārdēja garām. Bet nu jau viņa kasīja galvu kā vājprātīga. Nagi ārdīja galvas virsmu, atstādami asiņojošas vagas, kurās milzīgās ķetnas atstāja uzplēstas plēksnes.

Ņižinskis priekšā ieraudzīja klajumu - līniju, kur beidzas mati. Seju viņa vēl nebija sākusi kasīt, vismaz pagaidām, tāpēc N1 un N2 lēkšoja uz priekšu cauri pēdējiem matiem un izskrēja uz pieres.

Tad - kāda veiksme!

Milzīga sviedru lāse - desmitreiz augstāka par viņa biotiem, cunami, milzīga, šķidra pērle, kas saturēja tikpat daudz ūdens kā vesels peldbaseins. Tā izspiedās uz ādas un atstaroja mašīnas paneļa gaismu. Sviedru lāse balansēja un trīsuļoja kā vīnoga bez ādas vai kā ar ūdeni pildīts balons.

Tā ripos. Un tad kustēsies ātrāk par jebkuru biotu.

Ņižinskis trenca savus biotus uz sviedru lāsi, bet jau bija parādījusies otrā sviedru lāse. Tā ietrieksies pirmajā, un abas saplūdīs kopā, un tad… gandrīz par vēlu!

N1 un N2 lēca, triecās pret ūdens masu tieši tajā brīdī, kad virsmas spriegums pārtrūka un lāse aiztraucās Šugeras acs virzienā kā kalnu upe.

Bioti griezās kā zeķes centrifūgā.

“Atslēdz viņu!” Šugera bļāva, novēloti saprazdama, ka tā ir vienīgā pareizā rīcība.

Pret Ņižinska galvu triecās pistoles spals, un ar pēdējo dziestošās apziņas kripatu viņš redzēja, ka sviedru vilnis izrauj biotus cauri skropstām un iemet acs pazīstami nomierinošajā vidē.

Viņa samirkšķināja acis, un viņš ieslīga bezsamaņā un drošībā.

DIVDESMIT VIENS

Beidzot Platai pielēca. Viņa paskatījās uz Vinsentu. “Vai mēs braucam tur, kur es domāju?”

Viņš tik tikko atrāvās no jaunu vietņu vai kā cita pārlūkošanas. “Jā.”

Sezona Montokā jau bija beigusies, un vieta izskatījās pamesta. Bērni atgriezušies skolā. Šajā gadalaikā tur mitinājās tikai daži izdevīgākas cenas atraduši veci ļaudis, un arī restorāni bija slēgti.

Māja atradās ārpus pilsētas, ja to vispār tā varēja saukt. Līkumota, privāta piebraucamā ceļa galā. Celtnei bija pelēki dakstiņi, melnas plaisas uz jumta un sīkrūšu logi. Tai bija divi veseli stāvi un vairākas istabas zem ārkārtīgi stāva jumta. Bagātu ļaužu māja, par to nebija šaubu. No tuvākajiem kaimiņiem to šķīra krauja. Okeāns šalkoja turpat blakus, un uz to veda taciņa cauri zāles kumšķiem noaugušām kāpām. Bija dzirdamas okeāna nopūtas un gaudas, un gaiss oda pēc sāls.

Plata labi pazina māju, jo bērnībā tajā bija pavadījusi daudzas nedēļas. Katru vasaru ne, bet gandrīz katru. Un dažreiz arī pavasarī vai rudenī, izmantojot saulainu nedēļas nogali.

Vinsentam bija atslēga, bet, izrādīdams pieklājību, viņš to pasniedza Platai. Viņa atslēdza durvis.

“Vai zini signalizācijas kodu?” Vinsents jautāja.

Viņa nospieda skaitļus uz tastatūras.

Kītss un Vilksa to visu, protams, vēroja.

“Vai tagad varam saukt viņu par Sediju?” Vilksa jautāja.

“Nē,” Vinsents atcirta. Viņam tas nepatika. Viņam nepatika, kā tas ietekmē rūpīgi būvēto noslēpumainības auru. “Ejiet iekšā. Šis ir drošs patvērums. Paliksim šeit, līdz noskaidrosim, vai ir droši atgriezties pilsētā.”

“Aizslēdziet pēc manis durvis. Diviem visu laiku jāpaliek nomodā.” To teica Kaligula, un šie vārdi neizskanēja kā ieteikums. Viņš devās atpakaļ pie mašīnas un atgriezās ar šauteni katrā plecā. Vienu viņš pasvieda Vinsentam. Otru iedeva Vilksai.

“Un man?” Kītss jautāja.

Kaligula sāji pasmaidīja. “Man līdzi ir tikai divas. Un es zinu, ka Vinsents pratīs nospiest gaili.” Viņš šķībi paskatījās uz Vinsentu: “Viņš ir īsts Scīpions. Un es zinu, ka šī sīkā maita,” viņš norādīja uz Vilkšu, “ir ķerta. Tu, dēls? To mēs vēl redzēsim, kāds tu esi.”

Vinsents pavilka Kaligulu malā, satverdams viņu aiz rokas. Visi apklusa, jo vārdu apmaiņa starp abiem vīriešiem kā murrājošs tīģeris radīja klusu, lēnu briesmu izjūtu. Vinsents atlaida Kaligulas roku.

“Policija ziņo par cilvēka nolaupīšanu kādā Traibekas klubā, kuru

reizēm apmeklē Ņižinskis," Vinsents teica. Kaligula pamāja ar galvu. "Vai viņš zina šo vietu?" "Nē. Tā ir manā, nevis viņa sarakstā."

"Tas ir labi."

"Ko tu darīsi?"

"Atvedīšu meiču ar punktu pierē. Ņižinskis neieradīsies."

"Mēs nepametīsim Žinu."

"Pametīsim gan," Kaligula teica un devās prom.

"Pie velna, nē!" Vilksa kliedza viņam pakaļ. Bet durvis aizvērās un viņš bija prom. Viņa pagriezās pret Vinsentu. "Mēs neatstāsim Žinu tiem ļaudīm."

"Mēs darīsim to, ko…"

"Mēs nepametīsim Žinu tikai tāpēc, ka to teica kaut kāds slepkava stulbā samta cepurē!"

Sedija prātoja, vai tagad beidzot Vinsents zaudēs savaldīšanos. Nē. "Vai tu zini, kurp viņu aizveda, Vilksa? Es nezinu. Ja zinātu - varbūt. Bet es nezinu."

"Sazinies ar Līru, izstāsti…"

"Viņš zina." Vinsents nogaidīja, vai Vilksai būs vēl kas sakāms. Taču viņa acīmredzot bija izgāzusi visu niknumu. "Atrodiet istabas. Vilksa, mēs abi sargāsim pirmajā maiņā. Kīts, pagrabā ir neliela telpa. Ieved tur doktori Vaioletu. Aizslēdz durvis. Atnes man atslēgu."

Platai nebija grūti izvēlēties istabu - viņa izvēlējās savējo. Grūtāk bija tajā nokļūt, jo bija jāiet garām lielajai guļamistabai, kurā tik ļoti, ļoti sen bija gulējuši vecāki.

Un Stouna istaba bija turpat blakus.

Plata neļāva sev atvērt durvis, lai ieraudzītu un sadzirdētu vecāku guļamistabas tukšumu. Taču viņa atvēra Stouna istabas durvis un stāvēja tajās, mazliet paliekusies uz priekšu, neļaujot kājām šķērsot slieksni.

Profesionāls dizainers to bija izrotājis ar Montokai raksturīgajiem motīviem: jahtām un kāpām, sandalēm un pūķiem. Istabā bija jūtama tikai neliela Stouna personības atblāzma - lidojošais šķīvītis uz rakstāmgalda, milzīgs, balts un mīksts rotaļu zaķis ar uzrakstu *woot!* uz T krekla, viena ierāmēta fotogrāfija, kurā bija redzams Stouns apmēram deviņu gadu vecumā un… Sedija, nevis Plata, kas bija nožēlojami nūģīga paskata septiņgadniece. Fotogrāfija bija tapusi turpat pludmalē. Pie sienas rāmītī atradās arī veclaicīgas, populāras skaņuplates kopija - tas bija grupas *The Rolling Stones* albums *Beast of Burden.* Ideja, ka dzimtas mantinieks Stouns ir kā nastu nesējs lopiņš jeb *beast of burden* , bija ģimenes joks.

"Es nezinu, kurā istabā apmesties." Kītss stāvēja turpat blakus. Viņš bija nemanīti pienācis. Cik ilgi viņš tur jau stāvēja? Un viņa?

"Manā istabā," viņa teica. "Es nevaru tur gulēt viena."

Viņa pārgāja pāri gaitenim uz savu istabu. Ieslēdza gaismu, bet

neredzēja to, ko bija gaidījusi. Istaba bija tieši tāda, kādu viņa to bija atstājusi iepriekšējā reizē. Vai tas bija aizpagājušajā vasarā? Nē, ne tik sen. Nezin kāpēc nekas nebija mainījies. Ja viņa bija mainījusies, kāpēc istabu joprojām bija tāda pati?

Gulta bija saklāta. Slēģi atvērti ar skatu uz jūru. *Against Me* un *Methodones* plakāti. Grāmatas, īstas, veclaicīgas grāmatas, aizpildīja dažus mazus plauktiņus. Visādi nieciņi. Pludmales kičs, kas izstādīts, lai panāktu maksimāli ironisku iespaidu. Grozā pusducis peldkostīmu - daudzas atšķirīgas augšdaļas un apakšdaļas. Ierāmēta Kristofe-ra Hičensa fotogrāfija ar autogrāfu karājās blakus Tima Ārmstronga fotogrāfijai ar autogrāfu. *Ramones* pludmales dvielis. Tas izvilināja smaidu.

Kītss ienāca un rūpīgi nopētīja istabu, piefiksēdams detaļas un reizēm šķietami nemanāmi pamādams ar galvu.

"Nu?" viņa jautāja.

"Tu agrāk biji Vilksa," viņš teica.

Šis novērojums bija tik negaidīts, ka viņai pavērās mute no pārsteiguma. Viņa palūkojās apkārt it kā viņa acīm un iesmējās: "Aha! Es tieši tikko nodomāju, cik viss šķiet svešāds."

"Jā. Daudz kas ir mainījies, vai ne? Viss šis vājprāts, manuprāt, spēj ievirzīt dzīvi citā gultnē. Varbūt pirms visa šī Vilksa bija katoļu skolniece ar peļastītēm un rūtainiem svārciņiem."

"Šaubos gan," Plata noteica.

"Cik tev liela gulta!"

"Es miegā svaidos."

"Es pamanīju. Vakarnakt. Taču uz tās šaurās lāviņas svaidīšanās amplitūda bija ierobežota. Šajā gultā gan varētu kārtīgi izsvaidīties."

"Vai mēs runājam par seksu?" Plata jautāja.

"Es nezinu," viņš mulsi atzinās.

"Tu to gribētu, vai ne?" viņa bezkaislīgi jautāja. "Cerēju, ka man izdosies to noslēpt."

"Ir zināmas pazīmes..

"Būtu dīvaini, ja mēs to negribētu. Seksu, es domāju. Esmu bijis tavās smadzenēs. Tu esi bijusi manējās. Un neviens mums nekliegtu: *kaunieties /*"

"Nē," viņa piekrita. "Mani attur tikai viens…" Viņa apklusa, nezinādama, kā paskaidrot.

"Tu negribi to darīt tikai tāpēc, ka esam nobijušies un liktenis savedis mūs kopā tik dīvainā veidā. Tu negribi, lai pirmā reize būtu…"

"Kā tu zini, ka tā būtu pirmā reize?" viņa dusmīgi viņu pārtrauca.

Viņš paraustīja plecus. "Laikam jau nojautu."

Viņa arī paraustīja plecus. "Jā, nu… es laikam ceru uz ko vairāk, nevis nožēlojamu gramstīšanos aiz izbīļa. Pirmajā reizē."

"Tātad esi romantiķe," viņš konstatēja.

Viņa pasmaidīja, tobrīd viņš Platai ļoti patika. “Jā, esmu romantiķe.” Viņa piegāja pie grāmatplauktiem un piešķieba galvu, lai izpētītu nosaukumus. Tad, saprazdama, ka viņš nav uzķēries uz tēloto vienaldzību, atspiedās pret nelielo skolēnu rakstāmgaldu un teica: “Patiesību sakot,

KIts, es jūtos neizsakāmi apjukusi. Diez vai tas ir redzams. Es pati neļaujos šīm jūtām un tās apspiežu. Taču sajūta ir draņķīga. It kā es ignorētu faktu, ka man ir audzējs, vai ko tamlīdzīgu. It kā es mānītu sevi un novērstos no tā. Un…” Viņai pietrūka vārdu.

Kītss lēni pamāja ar galvu, cenzdamies paturēt to visu atmiņā. Tad viņš teica: “Mums taču nevajag, lai viss notiktu uzreiz un tūlīt.”

“Pagaidām atliksim?” viņa jautāja.

“Ejam gulēt.”

Viņi izslēdza gaismu un atkal apgūlās blakus. Šoreiz gulta bija pietiekami plata, lai viņiem nevajadzētu saskarties. Taču rokas sniedzās viena pēc otras, un pirksti savijās. “Kīts?”

“Jā.”

“Vai tu esi manī?”

“Diez vai tādu jautājumu kāds zēns gribētu dzirdēt no meitenes.”

“Kīts.”

Kādu brīdi viņš klusēja un tad teica: “Jā. Mazais K2 pašlaik pārbauda savu pinumu.”

“Labi. Paldies. Bet slēdz viņu laukā un ej gulēt.” Vēl pēc brīža viņa turpināja: “Bet tu taču nekad… es atceros, ko teica Vinsents… tu nesatīklotu mani? Ne jau tāpēc man tu patīc, vai ne?”

“Zvēru pie visu man mīļo cilvēku dzīvības. Nē.”

Taču pēc tam viņu rokas vairs nesaskārās.

Kad Ņižinskis atjēdzās, viņš vairs nebija limuzīnā. Viņš atjēdzās divās vietās vienlaikus. Viena no tām bija garāža. Nevis liela pazemes garāža, bet parasta garāža divām mašīnām, kādas atrodamas visās bagātnieku priekšpilsētās. Patiesībā vieta bija tikai vienai mašīnai, jo otrā pusē bija sakrauti bērnu velosipēdi, kastes ar Ziemassvētku rotājumiem un instrumenti.

Otra vieta, kur Ņižinskis pamodās, bija tieši zem plakstiņa. Viņš pazina vidi. Nebija pirmā reize, kad viņu iespieda starp plakstiņu un aci.

Ņižinskis sēdēja. Šajā jautājumā viņam nebija izvēles. Viņš bija sasiets. Rokas aiz muguras bija piesietas pie ēdamistabas koka krēsla, bet potītes - piesietas pie krēsla kājām.

Šugera Lebovska stāvēja viņa priekšā pilnīgi slapja un citās drēbēs nekā iepriekš. Ņižinskis saprata, ka šīs bija viņas mājas kaut kur Longailendā vai Džersijā. Tātad dzīvs viņš no šejienes neizies. Vismaz noteikti ne līdz brīdim, kad viņa smadzenes būs totāli satīklotas.

Tepat bija arī pārmijnieka darba stacija. Pirmitīvāka nekā varēja

gaidīt. Tas nebija nekāds augsto tehnoloģiju brīnums, kādu BZRK gaidīja no ĀSD, drīzāk *Aeron* krēsls ar sagrabējušu datoru, vadi, cimdu pāris, ko ar krēslu savienoja gumijota aukla, un četrdesmit divu collu monitors, kas bija uzstutēts uz ļoti parasta ļodzīga galda.

Acīmredzot pagaidu risinājums.

Abus izsitējus nekur nemanīja. Toties tagad te bija jauns vīrietis ar plīvojošiem, gaišiem matiem. Viņam droši vien bija nedaudz pāri divdesmit. *Eiropietis,* Ņižinskis secināja, novērtēdams apģērba zīmolus un izvēli.

Šugera lieki laiku netērēja. Viņa paķēra sarūsējušu devītā numura golfa nūju un atvēzējusies trieca tieši Ņižinskim pa plecu. Tas ellīgi sāpēja. Viņš gandrīz aizmirsa pulsējošo sāpi skaustā un "zoss olu", kas brieda tieši zem matu augšanas līnijas.

Interesanta izvēle. Tā sist pa plecu.

Ņižinskis sūtīja savus biotus uz priekšu.

"Kā tevi sauc?" Lebovska prasīja. Pirms viņam bija iespēja atbildēt, viņa laida golfa nūju uz leju pret viņa augšstilbu.

Ņižinskis gandrīz zaudēja samaņu aiz sāpēm.

Bet arī tā bija interesanta izvēle.

"Nosauc savu vārdu!"

"Santino Korleone," viņš atbildēja.

"Cik jauki. Jocīgi, bet tu nemaz neizskaties pēc itālie-

X«, 95

sa.

"Jūs esat ļoti vērīga."

Viņa atkal gāza ar nūju pa plecu. Sāpēja, bet plecs jau sāka kļūt nejutīgs no iepriekšējā sitiena.

"Uzmanieties, lai netrāpītu pa seju," viņš elsoja. "Jums doti konkrēti norādījumi nesist pa seju."

Šugera Lebovska iesmējās, un šī skaņa nebija patīkama.

"Jā, es atzīstu - tu esi ļoti attapīgs. Ļoti attapīgs. Kas tu esi? Ķīnietis? Korejietis?"

"Es domāju, ka esmu itālietis."

"Vai zini, kas nesamaitās tavu smuko ģīmīti?"

Viņa atripināja un nolika viņam priekšā sarkanus bērnu ratiņus, kur iekšā bija uzlādējama baterija. Sieviete to teatrāli iesprauda sienas rozetē. Skala iegaismojās, un voltmet-ra adatiņa noraustījās.

Transformatoram bija pievienoti strāvas vadi, un Šuge-ra tos uzmanīgi pacēla. Viņa bija gatava. Gatava un mazliet nepacietīga.

Tad ierunājās blondais vīrietis. Ņižinskis bija gandrīz pārliecināts, ka dzirdēja vācu akcentu. "Tas nav nepieciešams. Es varu…"

"Vai tiešām? Pārlieku jūtīgs fricis?" Šugera viņam uzšņāca.

Vācietis pamāja ar roku. "Kāpēc mani nakts vidū atsauca šurp? Lai skatītos, kā jūs rotaļājaties? Lūdzu, ļaujiet man viņam pieskarties,

lai varu sākt savu darbu.” Viņš nekonkrēti norādīja uz pārmijnieka krēslu.

Tātad viņš tiešām bija pārmijnieks. Atsūtīts, lai satīk-lotu Ņižinski, lai savervētu viņu un izmantotu kā Trojas zirdziņu. Ņižinskis ieinteresēti viņu uzlūkoja. Vecāks nekā vairums pārmijnieku. Viņš prātoja, cik kukaiņu viņam ir laukumā. Lai gan Ņižinskis patiesībā neko daudz nevarēja darīt, ja pārmijnieks viņā iebruktu. Viņa rīcībā bija tikai viens biots. Abi pārējie tuvojās mediālajam taisnajam muskūlim - vienam no galvenajiem muskuļiem, kas kontrolēja Šugeras Lebovskas acs kustības.

No viņa skata punkta muskulis izskatījās pēc resnas troses, kādas satur vanšu tiltus. Savienojums ar aci atgādināja neveiklu mēģinājumu iekausēt tērauda vadus asiņainā ledu.

“Izskatās, ka esat rūpīgi nomazgājusies, kundze,” Ņi-žinskis teica.

“Sauc mani par Šugeru,” viņa teica un iedūra viņam krūtīs vadu spailes. Ņižinska ķermenis salēcās, cik nu spēja, nepārraujot virves.

Viņš saguma, un smadzenēm vajadzēja vismaz pāris sekunžu, lai atkal apzinātos pasauli.

“Labi, Šugera,” Ņižinskis sacīja. “Tas mani nokaitināja. Es izliešu mazliet sērskābes uz muskuļa, kas notur vietā jūsu labo aci. Nu, jūs jau zināt…”

“Ko?” Viņa izbailēs pievērsās vācietim. “Viņš blefo.” Tas nebija gluži apgalvojums un arī ne gluži jautājums.

Pārmijnieks paraustīja plecus. “Daži bioti ir apgādāti ar…”

Šugera izvilka pistoli un pielika Ņižinskim pie galvas. “Izbeidz tūliņ pat, nolādēts!”

“Par vēlu,” Ņižinskis teica. “Droši vien drīz jums sāks migloties redze.”

“Es to jūtu!” Viņa iekliedzās un sita ar brīvo roku pa seju.

“Es dabūšu viņu laukā,” pārmijnieks teica un tuvojās sievietei.

“Tu gribi bāzt manī savus netīros kukaiņus?” viņa prasīja vācietim.

“Šķielēšana nav nemaz tik briesmīga,” Ņižinskis ieteicās.

Viņš redzēja, ka skābe sāk iedarboties. Nevajadzēja daudz laika, lai tā pārdedzinātu pirmās nospriegotās muskuļu šķiedras. No biota astes radzes viņš izšļakstīja vēl dažas piles. Pakāpeniski biots izdalīs vairāk sekrēta. Tā skābes pūslis bija pārāk niecīgs, tāpēc vienlaikus varēja izdalīt tikai nelielu daudzumu skābes.

Šugera to, protams, nezināja. Un pārmijnieks, iespējams, arī ne.

“Es jūtu! Dedzina!”

“Dumjā sieviete, nost no ceļa!” Vācietis iebāza roku vienā cimdā, ar otru roku pievilka Šugeru klāt un, kamēr viņa lamādamās pūlējās izlocīties, ar brīvo roku pārvilka pāri sejai.

Pēc tam viņš uzvilka otru cimdu un sāka cieši lūkoties monitorā.

“Vācies laukā no manis, vai es tevi nošaušu,” Šugera šņāca uz Ņižinski, visiem spēkiem pūlēdamās viņu iebiedēt. Viņš nešaubījās, ka viņa runā nopietni. Tas uzdzina skumjas.

Šīs jūtas viņu mazliet pārsteidza. Viņš necerēja šajā karā uzvarēt. Bet allaž bija iztēlojies pēdējos dzīves brīžus šausmu un nepakļaušanās caurstrāvotus. Bet skumjas… Tieši to viņš juta. Viņam tik daudz kas būs liegts.

Vācieša nanobotu karapulks nebija redzams. Vistica māk, tas devās Šugeras labajā acī un tai apkārt.

Tad pēkšņi trose pārtrūka. Vienā brīdī Lebovskas acs muskuļi bija nostiepti augstu gaisā, bet jau nākamajā mi:i klī to vairs nebija, un bija palikuši tikai skābes saēsti stumbeņi.

Makro pasaulē Ņižinskis redzēja, ka Šugeras acs ieraujas uz iekšu.

Kreisā acs.

Arī pārmijnieks to redzēja. “Dumjā sieviete, viņš ir otra acī!”

“Bet es to jutu!”

Ņižinskis paraustīja plecus, cik nu spēja. “Iedvesmas spēks. Un tavai zināšanai: to, kas notiks tālāk, tu vispār nejutīsi, jo smadzenes dīvainā kārtā nejūt sāpes.”

“Ko tu ar mani dari?” Saltas šausmas. Labi. Viņš priecājās, ka spēj viņu vismaz nobiedēt. Tas šķita tikai godīgi, jo viņa gandrīz droši viņu nonāvēs.

“Tas atkarīgs no tā, vai aizvāksi savus puišus, kuri stāv ārpusē, un ļausi man mierīgi aiziet. Tad neko. Pretējā gadījumā izliešu visu savu skābi tavu smadzeņu dzīlēs, kur tā grauzīsies līdz…”

Viņa spēcīgi iedūra viņam ar pistoles stobru.

“Tev pavēlēts mani nenogalināt, vai ne?” Vilcināšanās. Nav šaubu, ka viņai pavēlēts viņu satīklot. Taču viņa varēja pateikt, ka nekas cits neatlika. Un neizskatījās, ka racionāliem apsvērumiem viņas domu gājienā būtu kāds svars.

Šugera mēģināja darbināt strāvas vadus ar brīvo roku, bet no tiem uzšķīlās dzirksteles, tāpēc viņa nolika pistoli uz ratiņiem.

Labi, Ņižinskis domāja, *labāk nekā lode.*

Viņa iegrūda vadu galus viņa kailajā kaklā.

Sāpes bija šausmīgas. Bet īslaicīgas. Atskanēja paukšķis, un garāža satumsa.

Parastas priekšpilsētas mājas nebija piemērotas spīdzināšanai ar elektrību. Bija izsisti korķi.

Ņižinskim bija izdevies atbrīvot no virves vienu kāju. Viņš spēra to taisni uz priekšu. No visa spēka. Un izjuta gandarījumu, kad tā sadūrās ar Lebovskas celi.

Sieviete uzkrita viņam virsū. Viņš aplika brīvo kāju viņai apkārt un cieši turēja, cenzdamies pietuvināt seju viņējai, lai varētu savākt savus biotus, kuri nu jau bija ļoti tālu no smadzenēm, neatstājuši tajās

ne lāsi skābes, un traucās uz…

Atkal iedegās gaisma.

Tajā pašā mirklī Ņižinskis ieraudzīja ko daudz ļaunāku par Šugeras Lebovskas saniknoto seju. Tur, zem viņas apakšējā plakstiņa, kā paredzējuši katru viņa kustību, jau gaidīja divi duči nanobotu.

Vācietis bija atšifrējis viņa blefu.

Trauslās priekšrocības bija zaudētas. Lebovska izlocījās brīvībā.

Viņa bioti gaidīja, kamēr nanoboti tos aplenca.

“Tagad rīkosimies pēc mana prāta!” vācietis teica.

“Mūsu *Berzerka* draugs vairs nespēs nodarīt neko ļaunu, Lebovskas jaunkundz.”

“Kā izskatās?” viņa jautāja vācietim un ar vienu roku papleta plakstiņus, lai viņš redzētu aci, kas tagad izteikti skatījās uz iekšu - uz viņas ķirurģiski uzlaboto degunu.

“Nav tik traki. To var labot,” viņš mierināja.

Bet, tiklīdz viņa novērsās, vācietis ātri un klusi izslīdēja no krēsla, atbrīvoja rokas, paņēma golfa nūju un spēcīgi iezvēla sievietei pa skaustu. Viņa saļima kā pelavu maiss.

Ņižinskis juta triecienu caur saviem biotiem. Viņš apstulbis blenza uz vācieti un uz nanobotiem, kas bija ielenkuši viņa biotus uz pakritušās sievietes sejas.

“Mani sauc Dītrihs,” vācietis steidzīgi čukstēja ar ievērojami mazāku akcentu. “Tavai zināšanai, Līrs *nebija* pavēlējis tevi glābt. Un tas nozīmē, ka mani drīz apciemos Kaligula, ja vien mēs nesacerēsim kādu pasaciņu, kas ļautu man, glābjot tavu dzīvību, palikt neatklātam.”

DIVDESMIT DIVI

Kukaiņcilvēkam bija jālido uz Vašingtonu, lai izvietotu savu karaspēku F1B direktora vietniekā. Tas bija viegli. FIB vecis bija savējais.

Viņš jau bija iekārtojis Džesiku viesnīcā *Sofitel,* kur viņa sēdēja, piemīlīgi uzmetusi lūpiņu, pasūtīja apkalpošanu numurā un skatījās filmas. Kā "pieaugušais" Kukaiņcilvēkam līdzi bija atsūtīts TND. Lai gan pārmijvisumā Kukaiņcilvēks bija karalis, tomēr sešpadsmit gadus vecs melnādains puika, pat ja viņam bija angļu akcents, nevarēja iekārtoties viesnīcā kopā ar satriecoši skaistu jaunu sievieti bez pieaugušā uzraudzības.

Nākamais solis bija diezgan vienkāršs. FIB cilvēkam (Kukaiņcilvēks nespēja atcerēties viņa vārdu, bet, iespējams, viņu sauca Patriks) bija jāievēro norādījumi. Tas notika skvoša spēles laikā Universitātes klubā. Nejauša saskriešanās, kritiens uz pulētās grīdas, dūriens ar pirksta kauliņu ausī, trīs sekundes un darīts!

Kukaiņcilvēks nolēma ieiet caur ausi, redzēdams, ka mērķim jeb slepenā dienesta aģentam, kura vārds, viņaprāt, bija pilnīgi neticami parasts - Džons Smits bija mīkstās kontaktlēcas. Parasti lēcas nebija nekāds nopietnais šķērslis, bet cilvēki, kuri tās valkāja, mūždien šķiedās ar acu pilieniem vai pēkšņi gribēja izņemt salocījušos lēcu. Kukaiņcilvēks negribēja, lai viņa puiši paliek iesprostoti tumšā kontaktlēcu konteinerā.

Tātad ieeja caur ausi.

Ausis bija šaubīga vieta. Ja cilvēks bija peldējies vai mazgājies dušā vai, vēl ļaunāk, ja kādam bija vidusauss iekaisums, tikt cauri nebija iespējams. Taču, ja zināja ceļu un auss kanāls bija tukšs, tas bija viegli izdarāms.

Auss kanāls līdzinājās alai, kura pilna ar stalaktītiem un stalagmītiem, un vēl kaut ko, kas aug horizontāli. Matiņi slējās no visām pusēm: no augšas, apakšas un vidus. Salīdzinot ar skropstām, tie bija ļoti sīki.

Nano vidē ala šķita diezgan liela. Grūtības mūždien sagādāja ausu sērs, kura pikas mētājās pa "grīdu" un daži gabali karājās arī no augšas. Visu alu izraibināja caurumiņi kā niecīgi, palēninājumā garojoši geizeri. Kā caurumi zemē Jeloustounas nacionālajā parkā, kas reizēm izvemj karstu dubļu piku. Tikai šajā gadījumā karsto dubļu vietā bija ausu sērs.

Makro pasaulē Kukaiņcilvēks sēdēja busiņā turpat aiz stūra M ielā. Retranslators nebija nepieciešams, jo tiešais signāls bija gana labs.

Viņš veda divdesmit četrus kaujas nanobotus un četrus vērpējus

pa auss kanālu, liekot tiem soļot cauri ausu

sēram bungādiņas virzienā. Nano vidē skats uz bungādiņu bija satriecošs. Tā bija kā basbungas āda, tikai *m-subā* tā bija piecu stāvu augstumā, un to nesaturēja stīpa, bet sīks kauliņš.

Kukaiņcilvēks nogaidīja līdz skvoša partijas beigām, jo bumbiņas atsišanās pret sienu, šis *blīkš!,* triecās pret bungādiņu kā rokbundzinieka vālīte pret bungām.

Visa tā draņķība, disks piecu stāvu augstumā, kas mazliet līdzinājās izbalējušai, caurspīdīgai aknai, vibrēja, un nano vidē šīs vibrācijas bija milzīgas.

Tāpēc viņš nogaidīja, līdz Džons Smits - vai tas varēja būt viņa īstais vārds? - beidza dauzīt cietās gumijas bumbas. Bet vēlāk būs duša, un tas jau bija bīstami. Viņš izvēlējās relatīvi klusu brīdi un lika saviem nanobotiem steidzīgi palīst zem mēreni vibrējošās membrānas.

Šeit vismaz viņi bija drošībā.

Nākamajā ceļa posmā būs jārāpjas augšup pa bungādiņas aizmuguri, un to labāk darīt, kamēr aģents gulēs.

Busiņš piebrauks pie slepenā dienesta aģenta mājas Fēr-faksā. Un pa nakti Kukaiņcilvēks ielīdīs viņa smadzenēs* un liks vērpējus pie darba.

Kaut kur šā cilvēka smadzenēs bija viņa darbaudzinā-tājas un draudzenes Frensīnas Petrašas tēls. Savukārt viņa bija saistīta ar prezidentes apsardzi. Šis būs sarežģīts tīklojums. Kukaiņcilvēkam jāpanāk, lai Džons Smits pieskaras aģentes Petrašas sejai. Viņam bija dažas idejas. Bet tas nozīmēja, ka jāstrādā visu nakti.

Tapec Kukaiņcilveks atgriežas viesnīca, lai mazliet pagulētu.

Apmēram piecsimt kilometru attālumā doktore Aņa Vaioleta uzlūkoja Vinsentu un teica: “Es zinu, ka tu ar mani kaut ko dari.”

Vinsents tobrīd sēdēja, sacēlis kājas uz palodzes. Viņš vēroja pelēko, apmākušos Atlantijas okeāna ainavu. Pludmalē pļāpādami pastaigājās abi viņa jaunie “rekrūši”. Acīmredzami juzdamies brīvi viens otra sabiedrībā. Atstādami pēdu nospiedumus neskartajās, mitrajās smiltīs.

“Es tikai vēroju viļņus,” Vinsents sacīja.

“Manas jūtas pret tevi ir mainījušās.”

“Ak tā?”

“Nolādēts, Vinsent. Es tevi nenodevu. Mani izmantoja. Viņi droši vien nojauta, ka tu mēģināsi iekļūt laboratorijā ar manu palīdzību. Zināja, ka tev tas būs nepieciešams.” “Pareizi,” Vinsents teica. Viņš klausījās tikai daļēji. Vēroja Platu un Kītsu liedagā. Domāja par to, ka Ņižinskis izstāstījis viņam tikai daļu patiesības. Žins neuzticējās Vinsentam vai arī negribēja viņu apgrūtināt ar ko vairāk.

Vinsents, Vilksa un Ofēlija, visi trīs, bija pārmeklējuši Žina smadzenes. No nanobotiem nebija ne miņas. Neviena vada. Viņi bija

pārmeklējuši acis, ausis, pat degunu. Bioti bija rāpojuši pa viņa ādu, ielīduši dziļi smadzenēs, bet neko nebija atraduši.

Ņižinskis bija tīrs.

Taču viņš nebija izstāstījis visu par tikšanos ar Šugeru Lebovsku. Viņš teica tikai to, kas jāsaka. Viņš kaut ko slēpa.

Tikmēr divi ievainotie Vinsenta bioti vilka vadus dziļi Aņas smadzenēs. Paies labs laiciņš, līdz viņi atkal būs gatavi cīnīties. Abi veselie bioti bija viņa paša galvā. Gaidīja.

"Es zinu, ka tu mani tīklo," Aņa teica. Viņas balss iedūra sirdī, jo tā bija viņas balss, taču tā vairs nebija viņas intonācija vai emocijas. Viņa runāja kā ar mīļoto. Bija jaušams aizvainojums. Nodevība. Kā justos cilvēks, pret kuru slikti izturas kāds, ko viņš mīl.

Vadi. Tie stiepās no viņas atmiņām par Vinsentu uz visu, kas viņai bija dārgs, kam viņa ticēja, ko apbrīnoja. Mīlēja. Vinsents jau bija sasaistīts ar viņas māti, māsu, mīļāko suši restorānu, bērnības skolotāju, kura bija teikusi, ka viņai ir īpašas spējas, un viņas mīļākajām smaržām.

Viņa tika satīklota, lai uzticētos Vinsentam.

Un varbūt pat vairāk nekā uzticētos.

Taču viņa joprojām šaubījās. Juta aizdomas, jo bija ļoti gudra un pašapzinīga sieviete, un viņam tas patika. Drīz vien viņš aiztīklos prom visas šīs aizdomas.

"Es to daru, jo nav citas izejas," Vinsents čukstēja.

Es neesmu Scīpions. Es neslaktēju sievietes un bērnus un nelielos ar to Romas Senātā.

Es glābšu tev dzīvību, Aņa , viņš domāja. *Tu nesaproti: Līrs sūtīs vēsti "Kartāga", ja nepadarīšu tevi par mūsējo.*

Es glābšu tev dzīvību, Aņa, iznīcinot tavu gribu.

"Mīlējies ar mani," Aņa teica. Viņas balss aizlūza.

"Nav piemērots vakars…"

Aņa piecēlās, piegāja pie viņa, noņēma viņa kājas no palodzes un pieskārās viņam.

Vinsents viņu atgrūda maigi, bet apņēmīgi. "Nē, Aņa. Es darīšu visu, lai glābtu tev dzīvību. Bet neļaušu tev pazemoties."

Vinsents zināja par Kukaiņcilvēku un Džesiku - skaistuli, kas bija pārvērsta verdzenē. Viņš nebija Kukaiņcilvēks.

Aņas acis nikni nozibsnīja. "Tu liec alkt pēc tevis, bet pēc tam man to liedz? Tāda ir tava žēlsirdība, Vinsent? Sa-tīklot tā, lai es justu izsalkumu, un likt man badoties?"

"Man jābūt mierā pašam ar sevi." Viņš piecēlās, un viņa cēlās reizē ar viņu, joprojām palikdama tuvumā - tik tuvu, ka viņu augumi saskārās un vēlējās saskarties arī tur, kur nesaskārās.

"Tu mani gribi," viņa teica. "Varbūt tu negūsti no tā nekādu baudu, bet tu mani gribi: tavs ķermenis tevi nodod. Un vai tās ir īstas

jūtas vai ne, Vinsent, vai es iekāroju tevi pa īstam vai tāpēc, ka esi ar mani kaut ko izdarījis, atšķirības galu galā nav nekādas."

"Man ir," viņš teica.

Viņš aizspraucās viņai garām aizžņaugtu kaklu, asinīm pulsējot visā ķermenī.

Es neesmu Scīpions. Un neesmu Kukaiņcilvēks.

Es daudz kas neesmu, viņš rūgti domāja. Un tik maz kas esmu.

Vēlāk Kītss un Plata vārīja pastu. Tā nebija sena ģimenes recepte, bet vienkārši mērce no burkas. Plata izmantoja lielo katlu, kurā māte savulaik bija vārījusi krabjus. Šeit, tieši šeit, šajā virtuvē, bet pilnīgi citā pasaulē.

Un viņi vakariņoja. Visi kopā - Vinsents un Aņa, Ņi-žinskis, Ofēlija, Vilksa, Kītss un Plata. Viņi dzēra labu Barolo vīnu. Pasniedza cits citam svaigi rīvēto Parmas sieru. Viss bija pavisam normāli, ja par normālu var uzskatīt briesmīgo normālības parodiju.

Ņižinskim bija izdevies Platas tēva skapī atrast pietiekami daudz drēbju, lai atkal izskatītos stilīgi. Un Vilksa centās apvaldīt savas pēkšņās naidīguma lēkmes. Un Aņa uzlūkoja Vinsentu ar mīlestības pilnu skatienu, kamēr viņš mehāniski ēda. Bet Ofēlijai izdevās atrast savu smaidu repertuāru, kas visiem uzlaboja omu.

Un tomēr šī bija nožēlojamākā maltīte, kādā Plata jebkad piedalījusies.

Kītss pārtrauca klusumu ar jautājumu Vinsentam: "Kad tas sāksies?"

"Rīt," Vinsents atbildēja. "Mūsu brālēni no Lielbritānijas ieradušies pilsētā. Viņi mēģinās aizstāvēt savu premjerministru. Mums jāņem sava prezidente. Un…" Viņš apklusa un palūkojās uz Aņu, it kā nebūdams pārliecināts, vai viņas klātbūtnē var brīvi runāt. Kaut kas viņu iedrošināja, un Plata nodomāja, ka, pieņemot šo iedrošinājumu, kaut kas mazliet notrīsēja arī Vinsentā pašā, un viņš teica: "Un mums ir mazs pārsteigums dvīņiem Ārmstrongiem."

Visas dakšiņas, izņemot Vilksas, apstājās.

"Es nemelošu: mēs no viņiem saņēmām diezgan smagu triecienu. Mēs domājam, ka ĀSD mērķis ir mūsu prezidente, Kītsa premjerministrs, Ķīnas prezidents, Japānas un Indijas premjerministri. Pieci mērķi. Bet dvīņi Ārmstrongi smagi iedragājuši mūsu Ķīnas un Indijas šūniņas. Tāpēc droši vien nāksies no tām atteikties. Un tas ir ļoti slikti."

"Japānas šūniņa ir ļoti cieša, un izskatās, ka viņi nav cietuši. Tāpēc Japānas premjerministri atstāsim viņu ziņā. Tas pats attiecas uz mūsu brālēniem no Lielbritānijas."

"Dievs, sargi karali, ko?" Vilksa uzrunāja Kītsu.

"Vismaz premjerministru. Pat ja viņš ir torijs," Kītss atbildēja.

"Mēs ar Ņižinski būsim prezidentes Moralesas pirmā vienība.

Vilksa un Ofēlija nodrošinās atbalstu," Vinsents turpināja.

"Kas ir atbalsts?" Plata jautāja.

"Pārmijnieku var apturēt trijos veidos," Ofēlija paskaidroja. "Var viņu uzveikt nano vidē. Neitralizēt makro pasaulē, citiem vārdiem sakot, nogalināt. Vai arī satīklot. Mēs ar Vilkšu meklēsim pārmijniekus. Viņi uzturēsies dažādās vietās ANO ēkas tuvumā, lai nebūtu jāizmanto signāla pastiprinātāji."

"Viņu pastiprinātāji ir mēsls," Ņižinskis iestarpināja.

"Līrs mums sniedzis informāciju, kas, iespējams, nākusi no slepenā aģenta ĀSD iekšienē, ka viena dislokācijas vieta būs pašā ANO ēkā."

"Pašā ēkā? Tieši pašā ANO?" Plata vaicāja. "Korporācija "Ārmstronga stilīgās dāvanas"," Ofēlija atbildēja. "Viņiem joprojām ir vairāk nekā četrsimt dāvanu veikalu lidostās, Eiropas dzelzceļa stacijās un muzejos. Kā arī ANO pagrabstāvā."

"Tas nevar būt," Kītss teica.

"Mēs tā domājam," Vinsents apstiprināja. "Tāpēc Ofēlija ar Vilkšu mēģinās iztraucēt viņu darbošanos. Varbūt atklāt viņus, piespiežot atkāpties."

"Un mēs ar Kītsu?" Plata jautāja.

Vinsents uzmeta vainīgu skatienu Ņižinskim.

Ņižinskis sarauca pieri, juzdams, ka sekos kas nelāgs. Viņš teica: "Viņi vēl nav gatavi…"

Bet Vinsents viņu pārtrauca.

"Līrs pavēlēja… un es piekrītu… ka vajadzīgs prettrieciens. Lai izsistu viņus no līdzsvara. Tam jābūt īstam, ar reālām izredzēm uz veiksmi. Otra puse nav dumja; mums neizdosies novērst viņu uzmanību, tikai pavēcinot rokas." Ņižinskis nolika vīna glāzi uz galda smagāk, nekā pienāktos. "Kur tu viņus sūtīsi?" Viņš sēdēja tieši pretī Vin-sentam.

Vinsents vilcinādamies iemalkoja vīnu. Tad, tikpat bezkaislīgi kā paziņojot, ka rīt līs, viņš sacīja: "Mēs uzbruksim tieši dvīņiem."

"Vai varam aprunāties zem četrām acīm, Vinsent?" Ņi-žinskis teica caur sakostiem zobiem.

"Mans draugs Žins domā, ka sūtu jūs abus pašnāvībā," Vinsents sacīja, cieši skatīdamies uz Ņižinski, kas nikni blenza pretī.

"Vai tā ir?" Plata vaicāja.

Vinsents viegli pamāja ar galvu. "Iespējams."

"Un ja mēs atteiksimies?" Plata prasīja.

Vinsents novērsās no Ņižinska un ielūkojās viņai acīs. "Neatteiksieties."

"Kāpēc tu esi tik pārliecināts?" Plata jautāja. "Vai tu esi man kaut ko izdarījis?"

"Es tev teicu, ka es nemūžam…"

“Tad kā tu vari būt tik sasodīti pārliecināts, ka mēs piekritīsim pašnāvnieku uzdevumam?”

“Jo viņi noslepkavoja tavu tēvu un brāli. Un gandrīz nogalināja arī tevi,” Vinsents atbildēja. “Un, kad es par to ieminos, tev sāk kvēlot acis un tu niknumā sakod zobus. Tu nepiederi pie cilvēkiem, kas ļauj iznīcināt savu ģimeni, necenšoties atriebties.”

“Tā mēs atlīdzināsim viņas tēvam?” Ņižinskis prasīja. “Iegrūžot viņu nāvē?”

Vinsents trieca dūri pret galdu. Visi šķīvji palēcās. Neviens neelpoja. “Domā, man tas patīk, Šein?”

Gandrīz tikpat šokējošs kā jebkāda Vinsenta emociju izpausme bija fakts, ka viņš lietoja vārdu “Šeins”, nevis “Ņižinskis”.

“Nav nekā, kas tev *patiktu,* Vinsent. Tāpēc Līrs ļauj tev vadīt šo šūnu. Cilvēks, kurš nejūt baudu, nesaprot, kas ir dzīve.” Ņižinskis norādīja uz Platu. “Dieva dēļ, viņai taču ir sešpadsmit gadu. Gandrīz nemaz nav trenēta. Un viņš, jaunais misters Hormons, jau ir iemīlējies viņā. Ja aizies viņa, tad viņš arī.”

Ņižinskis trīcēja emociju uzplūdā. Vinsents jau bija savaldījies.

“Jā. To es esmu sapratis,” Vinsents piekrita. Viņš uzmanīgi piecēlās, atstūma krēslu un teica: “Man pietiek. Turpiniet baudīt savas vakariņas.” Un viņš aiznesa savu šķīvi uz virtuvi.

DIVDESMIT TRĪS

"Varbūt beidzot ir īstais brīdis izstāstīt, kā mēs, velns parāvis, dabūsim to gatavu, Vinsent?" Ņižinskis prasīja.

Vinsents atbildēja: "Līrs skaidri pateica, ka līdz brīdim, kad vairs nebūs citas izvēles, plānu zināšu vienīgi es."

Viņi gāja pa Trešo avēniju garām Lielbritānijas konsulātam - ēkai, kas ne ar ko sevišķi neizcēlās, izņemot līdzās plīvojošos Lielbritānijas un Amerikas karogus.

"Lielbritānijas vēstniecība?" Ņižinskis vaicāja, izbrīnā pacēlis uzacis.

"Mēs ejam uz Leksingtonas avēniju. Uz viesnīcu *Waldorf Astoria.* Mums tur ir tikšanās."

"Laikam jau nedrīkstu jautāt, ar ko?"

"Iespējams, tu viņu pazīsti. Tatjana Fezerstounšo." Ņižinskis iecietīgi uz viņu paskatījās. "To izrunā *Fenšo* Vinsents saviebās. "Tiešām? Tik daudz burtu, un tikai Fenšo?"

"Angļi," Ņižinskis atbildēja un paraustīja plecus, it kā ar šādu paskaidrojumu pietiktu. "Sabiedrības dāma. Kā viņa pierunāta iesaistīties?"

"Tas mums nav jāzina," Vinsents sacīja. "Viņa ieradīsies viesnīcas *Hilton* reģistratūrā tūliņ pēc mūsu tikšanās. Viesnīca atrodas blakus ANO, un tur apmetusies ASVP. Parastā tikšanās un sarokošanās ar Moralesu un Bove-nu, un vairākiem anglofiliem, pirms abi dosies teikt runu Ģenerālajā asamblejā. Saviesīgs pasākums. Viņa palīdz, pateicoties mūsu draugiem Londonā."

"Esi drošs, ka prezidente tur būs?"

"Garantijas nav nekad," Vinsents atbildēja. "Uz prezidenta apsardzes fona visas pārējās apsardzes izskatās kā pēdīgie sliņķi. Ja slepenais dienests ko nojautīs… Taču, ja viņa tur ir, tiksim iekšā."

"Bet līdz tam?" Ņižinskis jautāja.

Vinsents apstājās un patvērās zem jumta pārkares, jo sāka smidzināt lietutiņš. "Ļoti iespējams, ka mēs neviens nepaliksim dzīvs, Žin. Tāda ir realitāte."

"Taču abi sīkie…" viņš nezināja, kā pabeigt šo teikumu.

"Ne tikai viņi. Arī Vilksa un Ofēlija. Visi. Mēs visi. Ja tas spēj tevi mierināt, es strīdējos ar Līru."

"Tiešām?" Ņižinskis viņam ticēja, tikai brīnījās, kā var strīdēties īsziņās.

"Atgādināju Līram, cik viņi ir vērtīgi. Kītss kā pārmijnieks, Plata kā saikne ar Maklēru naudu un tehnoloģiju. Varbūt, ja Armstrongi nebūtu sagādājuši mums tik smagus zaudējumus Ķīnā un Indijā… varbūt tad mēs varētu kādu pasaudzēt. Šajā cīņā mēs nedrīkstam

zaudēt, tomēr,

iespējams, ĀSD izdosies satīklot divu lielāko pasaules nāciju vadītāju galvas. Šī diena ir sākusies ar katastrofu, Žin. Vai tu to nesaproti? Pusi cīņas jau esam zaudējuši. Nedrīkstam zaudēt visu."

Joprojām lija, bet Vinsenta runa bija galā. Ņižinskis viņam sekoja. Viņš bija nobažījies, bet cieta klusu.

Cauri virpuļdurvīm viņi iegāja viesnīcas *Waldorf* vestibilā. Ņižinskis tur jau reiz bija bijis, bet Vinsents ne.

"Kur viņa mūs gaidīs?"

"Augšstāva *luksā* ." Vinsentam bija elektroniskā atslēga, un viņi ar liftu uzbrauca līdz pašai augšai. Durvis atvēra būdīgs vīrs ar izraēliešu akcentu.

Cauri gaitenim viņš ieveda abus skaisti iekārtotā istabā.

Vecākās paaudzes cilvēki sauktu Tatjanu Fenšo par daiļavu. Viņa bija pieņēmusi vīra angļu uzvārdu, bet viņas āda bija pārāk tumša, mute pārāk plata un lūpas pārāk pilnīgas, lai viņa nāktu no tādas tumšas un aukstas valsts, kāda bija Lielbritānija. Savu dzīvi viņa bija sākusi šaubīgos Spānijas pilsētas Seviljas rajonos, bet agro bērnību allaž pavadījusi ceļā kopā ar tēvu atraitni, kurš bija dzimis Rumānijā, bet meklēja gadījuma darbus Argentīnā, Urugvajā un Panamā.

Tatjana bija ģērbusies ikdienišķi elegantā tērpā, kas Ņižinskim patika. Rotas bija neuzkrītošas, taču ļoti dārgas. Viņas acis izcēla platīns, briljanti un peruāņu opāli, un starp tiem nebija neviena paša kubiska cirkonija.

Pirmajā acu uzmetienā viņa izskatījās pēc bagāta vīra trofejsievas, un viņas vīrs tiešām bija vecāks un ļoti bagāts, taču grumbas viņas sejā liecināja par sāpēm, zobi bija apņēmīgi sakosti, un skatienā bija jaušama tāda vērība, ka šķita - viņa sadala atnācējus sastāvdaļās.

Iespējams, reizēm viņai iešāvās prātā kāda triviāla doma, taču tas nenotika bieži.

"Jūs laikam esat Vinsents," viņa sacīja un pastiepa roku.

"Un šis ir Ņižinskis," Vinsents teica.

Tas izraisīja Tatjanā smaidu. "Interesants vārds."

"Pateicos," Ņižinskis sacīja.

"Es nupat dzēru tēju," Tatjana teica. "Esmu pieņēmusi dažus vīra paradumus: tēju ar pienu un mīlestību pret zirgiem."

Viņa pasniedza tēju no elegantas porcelāna servīzes, ko noteikti nebija piedāvājusi viesnīca, bet kas bija atvesta līdzi.

"Es negribu, ka rāpojat pa manām acīm vai smadzenēm," Tatjana teica.

"Tas… ir saprotami," Vinsents sacīja.

"Es negribu bakstīt sev acī, pirms sarokojos ar prezidenti."

"Nē," Ņižinskis piekrita.

"Tāpēc piedāvāju alternatīvu. Manikīru jau esmu uztaisījusi. Nagi

ir ļoti tīri. Došu zīmi, kad ir īstais brīdis, jo sarokojoties pieskaršos ar nagu prezidentes delnas locītavai.

Vinsents un Ņižinskis malkoja tēju un saskatījās.

“Tas derēs,” Vinsents piekrita. “Ja rīkosimies ātri.” “Uz šī pirksta man ir daži mūsu britu draugi.” Viņa pacēla labās rokas rādītājpirkstu. “Jums varu piedāvāt vidējo pirkstu.”

“Nebūs pirmā reize,” Ņižinskis uzķēra asprātību. Tatjana pasmaidīja un teica: “Drīkstu jums abiem ko jautāt?”

“Protams, cienījamā kundze,” Vinsents atbildēja. “Kāpēc mēs to darām?”

“Nudien? Es tiešām esmu “cienījamā kundze”?” Viņa maigi ķircināja Vinsentu. “Nē, es lieliski saprotu, kāpēc jūs to darāt. Esmu… satikusi… dvīņus Ārmstrongus.” Neredzamās atmiņas piešķīra viņas ritmiskajai runai griezīgumu. “Nē, es gribēju jautāt - kā tas ir? Tur, iekšā. Vai ļoti briesmīgi?”

Vinsents novirzīja jautājumu Ņižinskim.

Ņižinskis brīdi domāja, meklēdams vārdus. “Nē, nav briesmīgi. Sākumā gan ir. Jā, un dažiem tas tā arī nekad… neiepatīkas.”

“Bet jums patīk?”

“Tas… esmu labi apskatījis planētu Zemi,” Ņižinskis teica. “Esmu daudz ceļojis. Reizēm pat sāk kļūt garlaicīgi. Piezogas doma: *vai tas tiešām ir viss?* Un tad tu nokļūsti gaļā.”

“Tā jūs to saucat?”

Ņižinskis pamāja ar galvu, mazliet nokaunējies. “It kā pasaule, planēta pēkšņi būtu kļuvusi lielāka.”

“Nevis mazāka?”

“Nē. Nokļūstot tur un ieraugot, kas tur ir, šķiet, ka visu mūžu esi redzējis tikai virspusi. It kā būtu redzējis tikai grāmatu vākus, neredzot vārdus, kas tajās iekšā. Tur ir tādi plašumi. Vesels visums. Lielāks visums, nekā spējat iztēloties, jo es nano esmu redzējis tikai dažas *Homo sapiens* daļas. Cik daudz miljonu tur vēl ir citu interesantu parādību, ko redzēt! Kāda izskatās vardes virsma? Kāda ir sajūta medūzas gaļā? Un kaktusā? Stalaktītā? Klaburčūs-kā? Tas… Nemūžam neaptrūktos, ko apskatīt.”

Viņš iedzēra tēju, kas nu jau bija gandrīz auksta. “Laikam jau tiešām iespējams to izbaudīt,” Tatjanas balsī skanēja šaubas.

“Daži pat kļūst atkarīgi,” Vinsents drūmi sacīja, un viņa balsī nebija ne miņas no Ņižinska aizrautības. “Citi sajūk prātā. Nespēj to pieņemt. Par grūtu. Nespēj aizmirst, ko redzējuši.”

Kādu brīdi viņi sēdēja klusēdami, pārdomādami cits cita vārdus un skrubinādami tējas kūciņas.

“Es zinu, kas notika Šanhajā un Mumbajā,” Tatjana teica. “Ne jūs, ne mani britu draugi nedrīkstat piedzīvot neveiksmi. Cai un Čoksiju mēs, visticamāk, zaudēsim. Vai zināt, kas tad notiks?” Ne viens, ne

otrs neatbildēja, tāpēc viņa pati turpināja. “Ārmstrongi varēs brīvi saimniekot Ķīnā un Indijā. Viņi ievazās tur *Nexus Humānus* un ļaus viņiem atrast un savervēt ļaudis. Viņi iegūs pieeju resursiem - tehnoloģijai un naudai. Viņi kļūs neizmērojami stiprāki.”

“Jā,” Vinsents teica, ziņkāri piemiegdams acis. Viņš bija gaidījis, ka satiks kontaktpersonu, bet nebija gaidījis lekciju. Viņš saprata, ka šai sievietei ir sakari ar Līru.

Iespējams, viņa pati bija Līrs. Tikai aklais nepamanītu aso intelektu aiz skaistumkaralienes acīm.

Šī doma izsita viņu no līdzsvara. Viņš bija ienācis šeit pārliecināts, ka ir situācijas noteicējs. Taču, klausoties, ka Tatjana Fenšo izklāsta stratēģisko ainu tā, kā Līrs nekad nebija papūlējies, viņam tā vairs nešķita.

“Ja spēsiet nosargāt prezidenti Moralesu un ja Bovena kungs un Hajaši kundze arī būs drošībā, mums vismaz būs iespējas sazināties ar aģentūrām Ķīnā un Indijā un brīdināt viņus. Mēs vismaz varēsim novērst mēģinājumus Ārmstrongu idejas atbalstam savervēt pašu ANO.”

“Jā, cienījamā kundze,” Ņižinskis teica.

“Jūs nedrīkstat ciest neveiksmi,” Tatjana Fenšo teica, un intonācijā nebija ne vēsts no sabiedrības dāmas vai trofejsievas. Tā runāja īsta, pašpārliecināta autoritāte. Tā bija pavēle.

“Nē, cienījamā kundze,” viņi abi sacīja, lai gan bija brīdināti nelietot šādu uzrunu.

“Nu, tad kā mēs to darīsim?” Tatjana jautāja, acumirklī kļūdama možāka.

“Es pieskaršos ar savu pirkstu jūsējam,” Vinsents atbildēja. “Un pēc tam Ņižinskis darīs tāpat.”

Tatjana izstiepa roku ar augšup pavērstu plaukstu. “Tikai nedabūjiet galu. Kādudien, kad viss būs beidzies, es labprāt uzaicinātu Ņižinska kungu vakariņās. Jūs, Vin-sent, neizskatāties pēc uzdzīvotāja.”

“Nē,” Vinsents sacīja, tas izklausījās nedaudz skumji.

Suņa spalva nano līmenī neizskatās pēc palmām, bet drīzāk pēc ļenganiem sparģeļiem. Tāds bija Platas pirmais novērojums.

Viņa gribēja koncentrēties uz kažoku, pāraugušu, biezu spalvu mežu, kas bija tik ļoti pieplacis pie vācu aitu suņa puma, ka tam cauri izkļuva tikai pavisam nedaudz gaismas. Viņa gribēja koncentrēties uz jebko citu, tikai ne uz savu biotu ar izplūdušajām Sedijas acīm un saliktajām kukaiņa acīm virs tām, un sulojošo vērpēja snuķi, un kukaiņa kājām, un dievlūdzēja ķetnām, un…

Viņa soļoja līdzās Kītsam, simt metru attālumā no saviem biotiem sunī. Viņi izlikās par jauniem mīlētājiem, jo tas bija labs aizsegs - divi rokās saķērušies pusaudži, kuri reizēm tīšuprāt uzgrūdās viens otram

un smaidīja, un varbūt reizēm pieķēra viens otram pie dibena, kā jau pārīši mēdza darīt, pastaigājoties Centrālparkā vēsā, bet skaidrā rudens rītā.

Taču vienlaikus viņa atradās arī uz suņa purna. Ar suni pastaigājās meitene ar dīvainu liesmas tetovējumu zem acs.

Šim sunim bija kaklasiksna ar dzelkšņiem, taču Vilk-sa tik tikko jaudāja to noturēt. Tas bija no suņu cīņu ringa izglābts suns. Viņš vēl nebija rehabilitēts sabiedrībā. Joprojām mežonīgs un ļauns, un meklēja laupījumu.

Platas un Kītsa četri bioti stāvēja plecu pie pleca spalvu biežņā mazliet virs dzīvnieka augšējām smaganām.

Mērķis bija bīgls, ar kuru pastaigājās divi TND. Vēl divi TND nikni blenza uz garāmgājējiem. Viens no viņiem uz rokas bija uzkāris plastmasas maisiņu, gatavs savākt bīgla izkārnījumus, ja tas izlemtu nokārtoties.

Viņi veidoja nekonkrētu trijstūri: Vilksa ar ņurdošo vācu aitu suni, kurš vilka viņu tenteriski, "Spēcīgās Amerikas" TND ar bīglu un divi jaunie mīlētāji, kas baudīja pēkšņo saulīti.

Viņi to redzēja un sajuta reizē. Redzēja, ka Vilksai no rokas nejauši izslīd suņa kaklasiksna. Un zem savu bio-tu kājām sajuta pēkšņo kustību uz priekšu, kad dzīvnieks metās pāri zālienam.

Un tad.

"Velns!" Plata iebrēcās, bet ne tāpēc, ka kaut kas būtu noticis parastajā pasaulē.

Pēkšņi no debesīm bija nokritis milzīgs, bruņām klāts briesmonis ziloņa lielumā.

"Jēziņ!" tajā pašā brīdī atskanēja arī Kītsa balss.

Tas tupēja uz četrām skaidri saredzamām kājām, lai gan kāju varēja būt arī vairāk. Dinozaurs, žvadzošs zinātniskās fantastikas briesmonis, murgs. Pakaļkājas vibrēja

slāpētā enerģijā.

Radījumam bija šaurs, saplacināts ķermenis. Kā futbola bumba, no kuras izlaists gandrīz viss gaiss. Izskatījās, ka ķermenis ir veidots no bruņu plāksnēm, bet virzienā uz pakaļgalu no to starpām spraucās ārā rapieriem līdzīgi mati. Bet lielākais murgs bija galva: ķivere ar divām tukšām acīm, kas nepagriezās, nepaskatījās un, šķiet, pat nemanīja biotus, kuri droši vien nešķita lielāki par suni šai milzīgajai, varenajai, neiznīcināmajai blusai.

Aizvēsturiskā briesmoņa ķermenī bija sakopota neaptverama enerģija, no kuras pat bioti sāka vibrēt.

Tas visādā ziņā bija pats ļaunuma iemiesojums.

"Tā mūs neaiztiks," Kītss teica. "Tikai… tikai… Ak dievs!"

Vācu aitu suns brāzās virsū bīglam, kurš vēl neko nenojauta.

Blusa pietupās kā pagāniskā lūgšanā, līdz tās mutes taustekļi

pieskārās suņa miesai. Un tad kā līki, kroplīgi zobeni tie sāka zāģēt - nevis durstīt, bet zāģēt - suņa miesu.

"Neskaties uz to," Plata teica, neklausīdama pati savam padomam, jo viņa nespēja tēlot mīlināšanos makro pasaulē, kamēr viņu bioti stāvēja šī groteskā, trīcošā radījuma ēnā.

"Mums jābūt gataviem," Kītss sacīja. "Mūsu rīcībā būs tikai dažas sekundes."

Un tad sāka plūst asinis. Caurumā, ko blusa bija izzāģējusi, parādījās niecīgas, sarkanas klepus tabletītes. Tas

bija kā lēni mutuļojošs geizers, kas sastāvēja no sarkanām akmens lodītēm, sarkaniem lidojošiem šķīvīšiem, sarkana materiāla, kam vajadzēja būt šķidram, bet kas drīzāk izskatījās pēc sarkaniem oļiem, un bija gandrīz neiespējami novērsties, lai sagatavotos…

Sadursme!

Vācu aitu suns uztriecās virsū bīglam kā ātrvilciens.

"Aiziet, aiziet, aiziet!" Plata sauca, un TND būtu viņu pamanījuši un sadzirdējuši, ja vien viņiem pēkšņi nebūtu jāizšķir suņu cīņa.

Vācu aitu suņa milzīgie žokļi sakampa kūleņojošo, kaucošo, pārbiedēto bīglu, un viņi aizmirsa par blusu, kad trieciens sakratīja visus četrus biotus.

"Skrien, skrien, skrien!" Plata komandēja, un abi viņas bioti, kam pa pēdām sekoja Kītsa kareivji, traucās uz smaganu robežu, kas izskatījās pēc pelnu pelēkas kores uzreiz aiz kažoka meža un tagad bija ieguvusi apokaliptiskas aprises. Melnās smaganas mežonīgi locījās, it kā viņi vērotu magmas lauku drausmīgā zemestrīcē.

Un šī miesas kore tagad iegrima veselā spalvu planētā. Tā bija kā virmojošu, cieši kopā saplacinātu spalvu un milzīgu siekalu komētu halucinācija. Pēkšņi bez jebkāda iemesla blusa lēca. Radījums uzlidoja gaisā un pazuda skatienam tik neaptveramā ātrumā, ka šķita - tas izšauts no lielgabala.

"Lec!" Plata mudināja.

Arī viņi lēca.

Bet, kā par brīnumu, gravitācija nebija tur, kur tai, viņuprāt, bija jābūt. Vācu aitu suns bija apgāzis bīglu vēkšpēdus, un bioti krita, bet zeme valstījās zem viņiem. Tas bija savij ies slienu, suņa žokļu un spalvu vājprāts, un pēkšņi viņi pret kaut ko atsitās, izmisīgi pie kaut kā ķērās un krita cauri spalvām kā izpletņlēcēji mūžamežā bez izpletņa.

Vilksa skrēja savākt suni.

Suņi uz acumirkli izšķīrās, un - *BUM!*

Šāviens bija skaļš, pārāk skaļš publiskā parkā. Vācu aitu suns iekaucās un sāka streipuļot, bīgls sarāvās, un Vilksa iebrēcās, kā darītu katrs kārtīgs suņa īpašnieks, ja nošautu viņa suni.

"Ko jūs izdarījāt? Ko jūs izdarījāt?" viņa kliedza un steidzās pie

mirstošā dzīvnieka.

Viens TND izvilka maku, atlocīja pāris banknošu un ļāva tām nokrist uz mirušā suņa. Otrs pacēla bīglu, un visi kopā steidzīgi devās prom.

Tikai tad Platai un Kītsam kļuva skaidrs, ka viņi atrodas uz pareizā suņa.

Kā darītu jebkurš patiesi nobažījies garāmgājējs, viņi piesteidzās pie Vilksas, tai pašā laikā bažīgi dzīdami savus biotus skriešus cauri bīgla kažokam.

"Kā tu jūties?" Kītss vaicāja Vilksai.

Viņa pacēla gaisā divas simt dolāru banknotes. "Viss kārtībā. Bet Hitlersunim ir tā čābīgāk."

"Hitlersuns?" Kītss pārjautāja.

Vilksa paraustīja plecus. "Man šķita, ka viņam šis vārds ir piemērots. Man viņa ir žēl, bet, sasodīts, viņš bija viens ķerts suns. Viņš mēģināja man iekost. Un simtnieki nekad par nāvi nenāk."

Platu pārņēma riebums. "Jā, varēsi uztetovēt vēl kaut ko."

"Iznīksti, bučmūlīt," Vilksa teica ar izsmējīgu izteiksmi sejā. "Es diemžēl neesmu miljardiere. Bet jums abiem jāsāk čāpot uz ĀSD ēkas pusi. Lūkojiet nepalikt ārpus zonas."

Viņi atstāja Vilkšu, lai tā pati tiek galā ar mirušo dzīvnieku, un nogāja pusotru kvartālu līdz *Starbucks* kafejnīcai, kas bija vistuvāk ĀSD ēkai.

"Vai redzi?" Plata jautāja, kad viņi bija apsēdušies pie savām *latte* kafijām un kēksiņiem.

"Ko?"

"Kodienu. Kur otrs suns… Šķiet, tu esi pārāk tālu, es tevi neredzu, bet tas gandrīz… iedveš godbijību. Izskatās, it kā miesa būtu nolobīta un pastumta malā. Kā meteorīta krāteris vai kaut kas tamlīdzīgs. Visas spalvas ir sagriezušās. Apkārt ir siekalu peļķes, vismaz man tā šķiet. Un asinis… Tās, es…"

Viņa skatījās tieši uz viņu, bet arī garām, un viņš tāpat skatījās viņai cauri, neredzēdams brūci, bet kaut ko līdzīgu attālam uzkalnam, kas, kā viņš cerēja, bija bīgla deguns.

"Mums droši vien nevajadzētu sarunāties. Izklausās vājprātīgi," Kītss teica.

"Mēs esam Ņujorkā. Trakie šeit nepiesaista uzmanību.

Man jātiek tālāk prom no brūces. Drīz viņi tai gāzīs virsū dezinfekcijas šķidrumu."

Viņa iemalkoja kafiju. "Un ja nu es tevi neatradīšu? To var salīdzināt ar cilvēka meklēšanu simtiem akru plašā mežā."

"Tikai atceries, ka spalvas sunim ir vērstas pret pakaļgalu. Mums jādodas uz priekšgalu."

Kītss sūtīja vienu biotu izlauzt ceļu, un kā pērtiķēns ar rokām un

kājām tas spraucās cauri pieplacinātajām spalvām augstāk, pretim gaismai.

Biotiem nav tālās redzes. Vismaz tādā izpratnē, kā to saprot makro pasaulē. Tie spēj saskatīt attālus gaišus un tumšus apveidus un dažas krāsas, bet ne sejas detaļas.

No savas laktas kažoka virspusē Kītss varēja saskatīt vienīgi bezgalīgu, viļņainu spalvu jūru. Katrs atsevišķais matiņš bija skaidri redzams tuvākajā rādiusā, bet tālumā sarainie, horizontālie matiņi izplūda brūnā un baltā smērējumā. Apgriezis savu biotu otrādi, viņš ar kukaiņa un cilvēka acu palīdzību tomēr spēja izveidot attēlu - tas bija zemesrags vai pussala, kas beidzās ar masīvu, melnu klinti Rašmora kalna lielumā.

Deguns.

Viņu mērķis.

“Es esmu uz galvas,” Kītss sacīja no galda otras puses. “Es redzu brūci. Izskatās, it kā kažokam cauri būtu gājis arkls. Ja tu redzi brūci, tad neesi tālu no manis. Vienkārši ej pret spalvu.”

Viņš pacēla skatienu pretī tam, kas varētu būt debesis. Taču ieraudzīja bāli zaļu mākoni, kas bija lielāks par visu, ko viņš jebkad bija redzējis reālajā dzīvē. Un šķita, ka tas ir aptinies ap spalvu mežu, taču vienā vietā vairs nebija zaļš, bet gan brūns. Tas ieskāva visu apvārsni.

“Man šķiet, ka mūs nes melnais. Melnais TND zaļajā kreklā,” Kītss sacīja. “īsti nevaru saskatīt. Redzu tikai apveidus un krāsas. Neko nespēju izšķirt.”

Arī skaņu vibrācijas bija pārāk milzīgas, lai tās izšķirtu. Kā zemestrīces dārdoņa, taču pārāk neskaidra.

Tad atskanēja viena skaņa, kuru dzirdēja abi. It kā kaut kur tālu orbītā būtu uzsists gongs.

“Lifts?” Plata prātoja.

“Varbūt.”

Tālumā ducināja pērkons - tās varēja būt balsis. Taču skaņas, kas vibrēdamas vēlās ārā no cilvēka rīkles, bija pārāk spēcīgas, lai bioti bez īpaša aprīkojuma spētu tās atšifrēt.

“Jūsu pirmie bioti ir bāzes modeļi,” Vinsents bija pa-skaidroj is. “Spējīgi cīnīties, spējīgi aust tīklus. Taču pastāv papildiekārtas un iespējas - gan bioloģiskas, gan tehnoloģiskas -, ko saņemsiet vēlāk. Ikreiz, pievienojot kādas spējas, palielinās sarežģītības pakāpe. Sākumā ir labāk, ja viss ir vienkāršāk.”

Un viņi bija par to pateicīgi, jo arī šis “vienkāršāk” viņiem jau bija pietiekami sarežģīti.

Taču tagad viņi abi ļoti vēlējās, kaut būtu pieejamas
visas iespējamās papildfunkcijas.

Viņiem būs jādarbojas, paļaujoties uz instinktu. Būs jāuzmin, kura

milža roka pieder dvīņiem Ārmstrongiem.

Ja neuzminēs pareizi, var nokļūt jebkur.

“Kā mēs atgūsim savus biotus?” Kītss jautāja.

“Tu tikai tagad par to iedomājies?” Plata viņam jautāja, maisīdama krūzītē putas kopā ar kafiju.

“Ja neizdosies tos atgūt…” Tas bija jautājums.

“Es nezinu,” viņa teica.

“Tagad ir par vēlu apstāties.”

“Vai tu to jūti? Vibrāciju.”

“Varbūt viņš luncina asti.” Kītss paraustīja plecus.

“Tu tiešām domā, ka mēs zaudētu saprātu, ja…”

“Esmu to redzējis.”

“Jauns apveids,” Plata sacīja.

“Jā.”

“Vai tas ir viņš? Viņi?”

“Varbūt tikai veterinārārsts.” Kītss aizvēra acis, cenzdamies koncentrēties. “Es redzu pirkstus.”

“Kāds uz mums blenž.”

Pagāja labs brītiņš, līdz Kītss apjēdza, par kuru realitāti Plata runā. Acis atsprāga vaļā. “Kas?”

“Meitene pie letes. Pašlaik ņem kafiju. Tā baisā ar mākslīgajiem zobiem. Izskatās līdzīga haizivij,” Plata sacīja.

“Neliecies ne zinis, viņa vienkārši…”

“Nē,” Plata teica. Viņa bija samiegusi acis. It kā enerģijas stars saistītu viņu ar meiteni. “Viņa sūta kādam īsziņu. Iesim prom.”

Plata piecēlās, un arī Kītss pielēca kājās, lai viņai sekotu.

Tad meitene ar haizivs zobiem pagriezās pret viņiem, pārāk strauji, pārāk plēsonīgi. Pārāk zinoši.

Pārāk apņēmīgi.

Viņa sniedzās pēc Platas.

Meitene, kura sauca sevi par Papilddzīvību, gribēja viņiem tikai pieskarties.

DIVDESMIT ČETRI

Vilksa jau bija ieradusies pie ANO ēkas. Ekskursijas biļeti viņa bija nopirkusi jau iepriekš, un tas bija ļoti labi, jo pie ieejas drūzmējās pūlis. Galvenokārt tie bija skolēni -priecīgi, trokšņaini pamatskolas audzēkņi no kādas Hār-lemas skolas, kura bija izvēlējusies sarkanbrūnas formas. Bija arī tūristi, un, par laimi, arī Ofēlija.

"Kā gāja?"

"Es nopelnīju divsimt zaļo," Vilksa atbildēja. Viņa mēģināja padižoties, taču bravūra palika nepamanīta.

"Šī ir pēdējā ekskursijas grupa, pirms ēku drošības apsvērumu dēļ slēgs," Ofēlija pārmetošā balsī teica. "Tu gandrīz nepaspēji."

"Neķer kreņķi," Vilksa sacīja. "Vinsents visu ir izplānojis."

"Es ļoti uzticos Vinsentam," Ofēlija teica. "Bet viņš nav nevainojams."

Vilksa iesmējās. "Kāpēc šo savu drūmo personības pusi tu nerādi nevienam citam, izņemot mani?"

Ofēlija neatbildēja, tikai viegli nokrekšķinājās un veltīja

viņai vienu no saviem rezignētajiem smaidiem.

Kā paklausīgas tūristu avis viņas izgāja cauri galvenajam vestibilam, kur bija izstādītas bērnu fotogrāfijas no kāda šaušalīga konflikta. Vilksa nebija interesējusies par pēdējā laika šaušalīgajiem konfliktiem, jo viņai jau pietika ar savējiem. Taču attēli nebija uzmundrinoši. Tie neatviegloja viņas jau tāpat drūmo nolemtības izjūtu.

Viņa paskatījās augšup uz augstajiem logiem un veco "Sputņiku", kas karājās kā aizmirsts Ziemassvētku rotājums. Viņa bija izstrādājusi projektu par "Sputņiku". Kad? Ceturtajā klasē?

Viņas acu priekšā uznira atmiņu aina, kurā viņa stiepj trīskārt salocīto kartona maketu uz klasi un uzstāda to, pat toreiz cenzdamās izturēties aukstasinīgi. Taču vienlaikus domādama, ka būtu forši, ja viņa saņemtu "teicami".

Kā tas viss varēja notikt vienā un tajā pašā dzīvē? Kā viņa varēja būt tā mazā meitenīte?

"Esi kādreiz mēģinājusi flirtēt ar Vinsentu?" Vilksa jautāja.

"Es nemēdzu flirtēt ar puišiem," Ofēlija mazliet nosodoši sacīja.

Pie drošībnieku posteņa viņas iztukšoja kabatu saturu un izlaida somiņas cauri skenerim. Skeneri nefiksēja biotu klātbūtni.

Galvenā viltība bija izlikties par pilnīgi normāliem vidusmēra cilvēkiem, kas Ofelijai izdevās vieglāk nekā Vilksai.

Viņas ieraudzīja slaveno Šagāla vitrāžu - skaistu zilgmi, kurā peldēja miera simboli. Eņģeļi vai kaut kas tamlīdzīgs.

Viņas apskatīja Ģenerālās asamblejas zāli, kas bija pārsteidzoši

intīma telpa, lai arī it kā bija visas pasaules pulcēšanās vieta. Tā atgādināja Vilksai planetāriju, kuru viņa skolas ekskursijā bija apmeklējusi… Kad? Astotajā klasē? Vai tur viņa ļāva Arkādijam apčamdīt savu krūti?

Un viņas rāmi sekoja gidam, kad bija jādodas lejup pa kāpnēm uz tualetēm, īpašo ANO pasta nodaļu, kafejnīcu un dāvanu veikalu.

Tad viņas atdalījās no grupas. Tagad to droši varēja darīt.

Viņas apsēdās kopā, ēda veģetāros *burrito* ANO gaumē -patiesībā tie nebija sevišķi labi -, dzēra kafiju un centās saņemties.

Dāvanu veikals atradās turpat blakus. Atšķirībā no lidostām to nesauca "Ārmstronga stilīgās dāvanas", bet gan vienkārši "ANO dāvanu veikals". Kāds fantāzijas lidojums. Taču tajā bija visi slavenākie ĀSD produkti: "mājas cepumi" celofāna iesaiņojumā, grāmatu klāsts, kurā dominēja bestsellers *"Nexus Humānus* - nākamais solis cilvēces evolūcijā", un gudrās, mazvērtīgās plaukstdatora spēles, ko pārdeva par trim dolāriem, ar visiem skata maiņas adapteriem un vairāku spēlētāju un pieslēguma papildiespējām, kuru dēļ tās bija lēts impulsa pirkums dārgāko planšetu vietā.

"Tātad draņķīgs burito ir mana pēdējā maltīte," Vilksa konstatēja.

Ofēlija viņu nopietni uzlūkoja. Viņas reti sarunājās. Vilksa bija gandrīz pilnīgs pretstats graciozajai, rezervētajai Ofelijai.

"Baidies, Vilksa?"

"Velns ar ārā, jā, baidos," Vilksa atbildēja, runādama caur izkusušu sieru un pupiņām. "Bet zini, kas ir dīvainākais? Es baidos no tā, ka vairs nekad neatgriezīšos gaļā. Tas ir dīvaini, vai ne?"

"Tev tur patīk?"

"Reizēm labāk nekā šeit," Vilksa teica. "Mēs tagad satuvināmies kā īstas BZRK māsas?"

Ofēlija nolika dakšiņu un pastūma ēdienu nostāk. "Šķiet, man nav apetītes."

"Klau, nolemtie taču drīkstētu izvēlēties maltīti, pareizi? Tāpat kā uz nāvi notiesātie. Viņi allaž pasūta steiku." "Šaubos, vai šeit grilē steikus."

Gaisma - lūk, kas piešķīra izmisuma gaisotni šai ainai. Spilgto dienasgaismas spuldžu iespaidā viņu ādai bija īpatnēja nokrāsa - kaut kas starp flīžu šuvotāju un celulozi. Un ļodzīgie, apaļie galdiņi un nāvīgi nogarlaikojušies kafetērijas darbinieki.

Sasodīti draņķīga vieta, lai saņemtos pašnāvnieka misijai.

"Allaž esmu gribējusi aiziet uz kādu no tiem smalkajiem steiku restorāniem," Vilksa sacīja. "Ne jau tāpēc, ka man tik briesmīgi garšotu steiks. Drīzāk tāpēc, ka, redzot šādas vietas filmās, esmu iedomājusies - oho, droši vien

ir forši būt cilvēkam, kam pie kājas viss, izņemot biezu, sulīgu steiku. Un varbūt arī *Mārtiņi.* Vai to otru? Aizmirsu nosaukumu."

“*Margaritu* ?”

“Nē, *Margaritu* es zinu,” Vilksa pēkšņi pikti atcirta. Ofēlija iecietīgi pasmaidīja. “Es neēdu gaļu. Taču labprāt iedzertu kopā ar tevi *Margaritu.*””

“Tu esi veģetāriete? Es arī reiz mēģināju. Nekas nesanāca. Vai tā ir hinduistu tradīcija?”

Ofēlija paraustīja plecus. “Dažiem jā. Es to drīzāk daru veselīga dzīvesveida vārdā. Mani vecāki arī ir veģetārieši. Negribu sagādāt viņiem vilšanos.”

“Es uztraucos, ka sagādāšu vilšanos Vinsentam. Stulbi, vai ne? Kāpēc lai es par to uztrauktos? Viņš taču man nepiedāvā paradīzi un duci seksīgu jaunekļu vai ko tamlīdzīgu. Tas taču ir tas, ko jūs paradīzē saņemat, vai ne?”

“Nē.”

“Labi zini?”

“Ko tādu es atcerētos. Es esmu indiete, mēs tikai atdzimstam. Lai gan tava ideja man patīk labāk.”

“Un varbūt arī kādu pārīti meiteņu, jo dzīve ir pārāk īsa un jāizmēģina viss, pareizi?”

Ofēlija izvēlējās nesniegt tiešu atbildi. “Vinsents prot izraisīt zināmu uzticību, vai ne?”

Vilksa paskatījās uz viņu ļoti nopietni, aci pret aci, vai vismaz aci pret tetovējuma tintes lāsēm aizsmērētu aci, un teica: “Es viņa dēļ būtu gatava mirt. Šaubos, vai es viņam patīku, taču, velns parāvis, es viņa dēļ būtu gatava iet nāvē.”

Ofēlija sacīja: “Bet es esmu gatava iet nāvē, jo Čārlzs un Bendžamins Ārmstrongi ir sērga.”

Viņas vārdos skanēja inde. Ne vēsts no smaida. Aši apslēpts niknums, bet Vilksa to pamanīja un plati pasmaidīja.

“Tu no manis kaut ko slēp,” viņa teica.

“Nav laika. Un šī nav īstā vieta,” Ofēlija attrauca, kļūdama barga.

“Ja tiksim laukā dzīvas?”

Ofēlija pamāja ar galvu un atdeva savu, iespējams, pēdējo smaidu - domīgu, zaudējuma iekrāsotu grimasi. “Ja paliksim dzīvas, uzspēlēsim divdesmit jautājumu spēli, Vilksa.”

“Jāiet?” Vilksa jautāja un aizkaitināta manīja, ka balss ietrīsas.

Ofēlija neatbildēja. Viņa pasniedzās, noņēma no pieres *bindi* un ieslidināja to džinsu monētu kabatā. Tad viņa piecēlās un caur kafetērijas durvīm iegāja dāvanu veikalā.

Plata pagrāba no kafejnīcas *Starbucks* letes tikko pagatavotu lielo kapučīno un trieca to Papilddzīvībai sejā.

“Ā-ā-ā!”

“Bēdz!” Plata nošņācās.

Viņi izskrēja no *Starbucks.* Tā *Starbucks* , kas bija vistuvāk ĀSD

ēkai.

MuJķTga kļūda. Tagad Plata to saprata. *Muļķīga!* Protams, ka to apmeklēja ĀSD ļaudis, protams! Viņi tur bija, un pārmijnieks - cilvēks, kurš zināja, ko nozīmē atrasties divās vietās vienlaikus - pamanīja tālumā vērsto skatienu, acis, kas skatījās, neko makro pasaulē neredzot, un nojauta, kas viņi ir.

Viņi bija sēdējuši kafejnīcā, vērdamies viens otram garām. Skatieni šaudījās šurpu turpu, un viņi pat neielūkojās viens otram acīs, lai gan sēdēja tieši pretī. Meitene ar haizivs zobiem bija *sajutusi* , kas viņi ir.

Viņi izbrāzās uz ielas un mežonīgi skatījās uz abām pusēm. “Seko man!” Plata iebrēcās.

“Šī ir tava pilsēta,” Kītss elsoja.

Bet Papilddzīvība viņiem jau sekoja. No jakas viņai urdzēja kafijas un putu straumītes. Meitene bija jauna un sportiska, taču ne pietiekami veikla, lai bez piepūles viņus panāktu, jo skrienot vēl rakstīja telefonā numuru.

“Viņa tos brīdinās!” Kītss kliedza.

Viņi spiedās cauri gājējiem un slīdēja uz nokritušiem hotdogiem, skriedami, kur acis rāda, lai gan Plata centās radīt iespaidu, it kā viņai būtu skaidrs plāns. Vienlaikus abi redzēja milzīgus pirkstus pieskaramies attālajām brūcēm bīgla mugurā.

“Tas nav veterinārārsts!” Kītss elsoja. “Viņš glāsta, nevis apskata brūces.”

“Tie ir *viņi,”* Plata teica.

Abi pagrieza biotus uz brūces pusi, uz Dieva pirkstiem, kas sniedzās lejup no miglainām, izplūdušām debesīm.

Viņi brāzās pāri kažokam, nepieskardamies ādai, bet lēkdami no spalvas uz spalvu, no viena horizontāla sparģeļa stiebra uz nākamo, pieķerdamies un atsperdamies, *o-ho-ho,* tas būtu bijis aizraujoši, ja vien makro pasaulē necaurejams ļaužu mūris nenosprostotu krustojumu.

Papilddzīvībai atlika viņiem tikai pieskarties. Ne vienam, ne otram ķermenī nebija savu biotu. Abi bija neaizsargāti. Viens vienīgs pieskāriens, un nanobotu spiets jau būtu viņos iekšā.

Skrējiens no viena stumbra uz otru!

Viņi izvairījās no pūļa, un īsu brīdi šķita, ka viņi ir atrāvušies, bet Papilddzīvība jau atkal tuvojās, samazinot atstatumu. Viņi mēģināja šķērsot ielu, bet pa to dzeltenā straumē plūda taksometri. Viņiem atlika vienīgi cīnīties.

īsta sunīšu spēle. Viņai tikai vajadzēja viņiem pieskarties. Meitene brēca telefonā: “Pieslēdziet manai frekvencei pārmijnieku! Ātrāk, ātrāk, ātrāk!”

Plata skaidri dzirdēja viņas balsi. Viņu acis sastapās. Viens

pieskāriens, un tas, kurš jau steidzās pārņemt Pa-pilddzīvības nanobotus, sūtīs mazos, nāvīgos robotus iekšā Platas vai Kītsa organismā. Nanoboti iebruks Platas acīs vai ausīs un smadzenēs un pārdurs aneirismu vai varbūt pārinstalēs viņas smadzenes.

Pie velna!

Plata sagrāba kādu sievieti un pagrūda viņu Papilddzīvībai ceļā. Sieviete nokrita, bet Papilddzīvība pārlēca viņai pāri kā olimpiete. Taču viņa piezemējās uz kaut kā slapja un paslīdēja.

Luksoforā nomainījās gaisma, un taksometri, bremzēm čīkstot, apstājās. Kītss un Plata jau bija iejukuši cilvēku pūlī, kas, šķērsojot ielu, steidzās un grūstījās. Nolādētie Dieva pirksti tagad glāstīja suņa spalvu; tie vairs nepētīja brūci. Tā bija roka, kas aizsedza sauli, vesela vētras fronte, izvagots lauks, kas slīpi sasvēries neiedomājamā leņķī.

"Lec!" Plata brēca, un Kītss, sākumā nesaprazdams, palēcās uz gājēju pārejas.

Plata sūtīja abus savus biotus augšup. Tie gaisā izliecās kā kaķis vai muša un pieķērās pie aramzemes, ko izraibināja sviedru pērlītes.

Roka aizšāvās garām, un Kītss tika aizslaucīts prom zem viņas vai augstu gaisā, vai arī kādā citā nolādētā virzienā. "Kīts!"

Viņa bioti lēca, netrāpīja un atkrita atpakaļ uz bīgla, un Plata iebrēcās. Viņa pamanīja vīrieti, kurš bija atspiedies uz spieķa. Neizskatījās, ka viņam to vajag tikpat izmisīgi kā viņai, tāpēc meitene to pagrāba, pagriezās un skrēja tieši virsū pretim joņojošajai Papilddzīvībai.

Viņa neatvēzējās ar spieķi, bet dūra. Gumijotais gals ķēra Papilddzīvību krūtīs, un viņa teica: "Ufff." Tas atgādināja komiksu, un Plata domās skaidri redzēja pazīstamo mākonīti.

Plata viņai iedūra vēlreiz, tad sagrāba vareno koka spieķi un, kārtīgi atvēzējusies, zvēla pa sargājoties pacelto pretinieces roku.

Papilddzīvība sāpēs iebrēcās, un Plata sita vēl un vēl, un vēl, kliegdama: "Ej ellē, cūka!"

Kad asiņojošā Papilddzīvība jau gulēja uz ietves, Plata izspēra viņai no rokas mobilo telefonu, un tas griezdamies aizslīdēja pa asfaltu.

Pēc tam Kītss un Plata metās bēgt, jo Ņujorka nebija tā pilsēta, kur neierodas policija, ja kāds piekauj cilvēku.

Agri vai vēlu.

Kītss saķēra viņu aiz rokas un vilka prom.

"Mūs izšķīra," Kītss bez elpas gārdza.

"Es zinu. Zinu," Plata teica.

Viņas bioti uz labu laimi skrēja pa cilvēka plaukstu, nezinādami, kurp doties un ko darīt. Arī makro viņai neklājās labāk.

"Ārkārtīgi pievilcīga žakete. Domāju, ka vilkšu vasaras kleitu. Kaut ko bez piedurknēm." Balss nebija pazīstama, lai gan abu

nanobotu sensori bija īpaši pielāgoti izšķirt skaņas viļņus. Par ar labākajām "Lielajām ausīm" katra balss nanobotam šķita kā spalga gaudošana.

Amerikas Savienoto Valstu prezidentei bija raksturīga ērmota humora izjūta.

"Tas noteikti piesaistīs plašsaziņas līdzekļu uzmanību, prezidentes kundze." Otra balss piederēja Lizai Lovai, prezidentes privātsekretārei, kas tobrīd, pati to nezinādama, pārnēsāja mazu, bet spēcīgu armiju.

"Aprīlī man bija tas gods tikties ar karalieni. Nolādēts! Aprīlī man bija tas gods tikties ar *Viņas Majestāti* karalieni." Prezidente izmēģināja tostu. "Viņas Majestāte. Viņas Majestāte karaliene."

Galu galā Kukaiņcilvēka uzdevums bija izrādījies pavisam vienkāršs.

Viņš bija izpildījis visus maršrutā paredzētos lēcienus. Gan Vašingtonā, gan pēc tam, atgriežoties Ņujorkā. Kā pasažieru lidmašīna, kas veic vairākas nosēšanās, vai blusa, kas pārlec no viena suņa uz otru. Tagad visi viņa puiši -divdesmit četri kaujinieki un četri vērpēji - bija gatavi un nepacietībā trīcēja uz Lovas pirksta.

Nanobotu optikai bija savas stiprās un vājās puses. Bio-tu redzei piemita lielāka izšķirtspēja - tā bija viena no viņu stiprajām iezīmēm. Bioti ļoti veikli uztvēra kustību. Viņu redze, prāts un rīcība bija tieši saistīti, tāpēc aci pret aci tie bija pārāki par kaujas nanobotiem.

Bet nanoboti bija mašīnas, un tiem bija mašīnu priekšrocības. Piemēram, to vizuālos datus varēja savienot, izveidojot makroattēlus. Pietika nostādīt rindā duci nanobotu, notēmēt to optiku vienā virzienā, un dators bāzes stacijā savienoja mazos attēlus vienā lielā bildē. Nanoboti ģenerēja digitālos datus, un ar digitālajiem datiem allaž bijis iespējams apbrīnojami viegli manipulēt.

Tāds optikas lietojums bija sarežģīts, un, lai to īstenotu, ievērojamai daļai armijas vajadzēja palikt uz vietas, kas Kukaiņcilvēkam nepatika. Taču reizēm tas bija tā vērts.

Tā vērts tas bija arī tagad, jo viņš redzēja seju - pazīstamo, masīvo zodu, par kuru jokoja visi komiķi, gurdās un gudrās acis, stīvo, brūno frizūru, pārāk uzkrītošos auskarus. Visu! Tā bija, iespējams, pazīstamākā seja uz Zemes.

Attēls pazibēja tikai mirkli, jo Lizas Lovas pirksti pastāvīgi rosījās un kustējās. Tāpēc Kukaiņcilvēks redzēja šķīvi un rakstāmgaldu, piedurkni, drāniņu, ar kuru kaut kas tika noslaucīts no minētās piedurknes, un atkal prezidentes seju, tad logu…

"Aprīlī man bija tas gods tikties ar Viņas Majestāti karalieni. Kad mums piebiedrojās mans draugs premjerministrs Bovens, Viņas Majestāte norādīja… Kas ir, Tom?"

Jauna balss - vīrietis, bet pārāk tālu, lai saprastu. Viņš runāja īsi. "Lieliski jaunumi," prezidente atbildēja. "Labs darbs, Tom. Sakiet

spīkeram, ka septiņi procenti ir ļoti labi."

Kukaiņcilvēks bija iekārtojies zobārsta praksē Pirmajā avēnijā pretim ANO. No ārpuses ārsta prakse izskatījās pēc kroga. Iekšpusē tā izskatījās kā krogs pēc vērienīgām dzeršanas sacensībām, jo zobārsts, administratore, higiēnists un divi nelaimīgi pacienti bija sakrauti pie dibensienas grēdā kā malkas pagales, izslēgušies pēc narkotiskas vielas injekcijas, kas nodrošinās viņiem dziļu un ilgu miegu.

Pie durvīm bija izlikta zīmīte par ārsta slimību un aicinājums pacientiem zvanīt un pārcelt vizīti.

"Spēcīgās Amerikas" tehniskais personāls bija pārcēlis pārmijnieka aprīkojumu uz diviem apskates kabinetiem, un tagad no gumijas auklām virs zobārstniecības krēsliem karājās monitori, bet vadi, ko kopā saturēja līpaudekla jostas, izvijās pa nevainojami spodrajām grīdām. Kukaiņcilvēks sēdēja krēslā apskates kabinetā A, bet Bēmovskis - apskates kabinetā B.

Kukaiņcilvēks jutās aizkaitināts, jo arī Bēmovskim bija izdevies iziet savu maršrutu, un tagad viņš bija izvietojis savus spēkus uz Ķīnas līdera asistentes/draudzenes.

Prezidente uzturējās viesnīcā *Hilton Manhattan East* nepilna kvartāla attālumā no zobārsta prakses, kas savukārt bija tikai kvartāla attālumā no ANO. Tas nodrošināja Kukaiņcilvēkam tiešsaisti visu ceļu no viesnīcas vestibila līdz pat ANO.

Kad sieviete nokļūs līdz tribīnei, viņš jau būs ķēries pie viņas smadzeņu tīklošanas.

Ķīnas pārstāvniecība ANO bija mazliet tālāk, 40. ielā, elegantā, jaunā biroju augstceltnē, ko ķīnieši bija uzbūvējuši, apliecinot savas ambīcijas kļūt par *otru* pasaules su-perlielvaru. Tādā attālumā Bēmovskim vajadzēs izmantot signāla pastiprinātājus. Kukaiņcilvēks novēlēja viņam tikai traucējumus.

Kukaiņcilvēkam nepietika ar parastu izdošanos vien. Bēmovskim vajadzēja ciest pilnīgu neveiksmi. Tikai tad Kukaiņcilvēks varēs triumfēt visā pārmijnieku visumā.

ASVP bija pārcēlusies uz mazāku telpu. Attēls apdullinoši sagriezās, kad Lizas Lovas pirksts nošūpojās gar sānu un tad šāvās augšā kosmosā, lai kaut ko paņemtu.

Kukaiņcilvēks redzēja no šķiedrām veidotas debesis. Katra no tām bija kā tilta vants.

Apģērbs!

Prezidentes? Vai bija laiks?

Taču šķiedras ar rāvienu aizšāvās prom, kur tālumā nolaidās uz prezidentes pleciem.

"Ļaujiet man, prezidentes kundze," Liza Lova teica.

Kukaiņcilvēks skaidri redzēja prezidentes seju saliktajā nanobotu optikā. Vai viņš bija palaidis garām savu iespēju? Uzjundīja bailes. Ko

Dvīņi darīs, ja…

Bet nē, roka šāvās uz prezidentes pusi, pieskaroties un nogludinot. *Tagad, tagad, tagad!*

Kukaiņcilvēka armija metās pāri pirkstu galiem un lēca. Viņš redzēja, kā divi duči nanobotu krīt kā kukaiņu armijas vads, kas izlec no lidmašīnas.

Zeme - tās pašas šķiedras - strauji tuvojās.

Divdesmit astoņi mazītiņi triecieni, un Kukaiņcilvēka bruņotie spēki piezemējās uz ASV prezidentes žaketes atloka.

DIVDESMIT PIECI

Ofēlija taisnā ceļā devās pie dāvanu veikala pārdevējas un jautāja: "Vai jūs pieņemat *MasterCard? Visa* jums noteikti jāņem, vai ne? Jo šeit taču ir ANO! *Visa* karte. Saprotat?"

Kamēr Ofēlija novērsa pārdevējas uzmanību, Vilksa piegāja pie grāmatplaukta, atlocīja vairākas mīkstos vākos iesietas grāmatas, izņēma šķiltavas un aizdedzināja tik daudz, cik paspēja, pirms pārdevēja sāka kliegt: "Ei, ko jūs tur darāt?! Ko jūs darāt?"

Vilksa smaidīja, Ofēlija pagriezās, aši piegāja pie mīksto rotaļlietu un bērnu grāmatu plaukta un lika lietā savas šķiltavas.

"Ak dievs, ko jūs darāt?" pārdevēja kliedza, vēcinādama rokas, it kā ar izmisīgu gaiņāšanos varētu ko atrisināt. Nu jau bariņam citu klientu veikalā bija jāizvēlas starp kliegšanu, bēgšanu, kliegšanu *un* bēgšanu vai centieniem savaldīt acīmredzami jukušo sievieti un meiteni.

Vilksa pabāza roku zem svārkiem līdz zeķbikšu gumijai un izvilka kaut ko līdzīgu pistolei. Patiesībā tā bija no plastmasas, tāpēc bez aizķeršanās izlaista cauri drošības skenerim. Ja klienti, kuri tagad pacēla rokas un teica: "Labi, labi, tikai mieru" un tamlīdzīgi, un kāpās atpakaļ, būtu ciešāk nopētījuši šaujamo, viņi pamanītu, ka tas nav īsts.

Taču, kad trakais draud jums ar ieroci, jūs reizēm nemeklējat uz tā sērijas numuru.

Ofēlija pielaida uguni vairākiem glancētiem piemiņas fotoalbumiem, un pret griestiem uzvijās skaista eļļainu dūmu vērpete.

Sāka šķindēt trauksme.

Šķaudīdami iedarbojās smidzinātāji, apspļaudīdami ar ūdeni visas bezgaumīgās preces.

Gods kam gods, pārdevēja nebēga, tāpēc Ofēlija negribīgi iezvēla viņai pa pakausi ar sniega bumbu, un abas ar Vilkšu aizspraucās aiz letes, iegāja dibentelpā un pa durvīm tālāk noliktavā. Tā bija diezgan šaura telpa, kur stāvēja daudz plāna kartona kastu ar uzrakstiem galvenokārt ķīniešu un angļu valodā.

Viegli pamanāmās dienesta durvis veda uz neizteiksmīgu, spoži apgaismotu gaiteni, kura galā droši vien bija iekraušanas platforma vai kravas lifts.

"Tās nav īstās," Ofēlija teica.

"Tam jābūt šeit. Jābūt," Vilksa sacīja. "Citādi sēdēsim cietumā par dedzināšanu."

"Un uzbrukumu," Ofēlija piemetināja, joprojām turēdama rokā sniega bumbu.

Viņas apskrēja visapkārt mazajai noliktavai, steidzīgi stumdamas malā kastes un apgāzdamas visu savā ceļā. Veikalā skanēja kliedzieni

un autoritatīva balss prasīja: “Kas te notiek?”

“Divas trakas sievietes!”

“Kur viņas palika?”

Rācijas sprakšķi. ANO apsargs izsauc papildspēkus un pavēl slēgt iekraušanas platformu.

“Šeit!” Ofēlija iešņācās. Vienā vietā pie sienas nebija sakrautas kastes, un to rotāja aizdomīgi liels bijušā ANO vadītāja Bana Kimuna plakāts.

“Nevienam nepatīk Bans Kimuns,” Vilksa piekrita. Viņa noplēsa plakātu, aiz kura atklājās pavisam parastas durvis, kuras sargāja pavisam neparasta patentatslēgas sistēma.

Viņas par to bija informētas. Un viņām bija teikts - ja izraisīs ugunsgrēku, pievēršot policistu un ugunsdzēsēju uzmanību, iespējams, ar to pietikšot.

“Tas būtu “apmierinoši ar plusu”,” Vinsents bija teicis.

Taču ne vienai, ne otrai nepietika ar “apmierinoši ar plusu”, jo dzīslās kūsāja adrenalīns.

Vilksa skaļi pieklauvēja pie durvīm.

Nekā.

Viņa iespēra pa tām ar zābaku. Tikmēr veikalā acīmredzot bija ieradies otrs apsargs, jo risinājās satraukta, sazvērnieciska saruna.

Viņu rīcībā bija tikai dažas sekundes.

Tad caur durvīm atskanēja apslāpēta balss: “Kas tur ir?”

Ofēlija paskatījās uz Vilkšu, kas daudz zemākā balsī atbildēja: “Kukaiņcilvēks. Taisi vaļā.”

“Viņš ir anglis,” Ofēlija čukstēja.

“Te sūd’ Kukaiņcil’ēks, tais’ vaļā tās veli’ dur’s. Man vai’g uz atej’!” Vilksa bļāva.

“Izmanto elektronisko atslēgu,” slāpētā balss atbildēja.

“Es to draņķ’ pazaudēj’, va’ zin’. Tais’ vaļā, murmul’!” Viņa runāja gandrīz kā Rūperts Grints. Vai vismaz Rons Vīzlijs amerikāņu versijā.

Abām par brīnumu, durvis atvērās, un tajās stāvēja TND raksturīgajā polo kreklā un putekļauduma biksēs.

Vilksa pabāza savu neīsto pistoli viņam zem zoda un pastūma to atpakaļ.

Ofēlija aizcirta durvis. Tiklīdz TND sāka manīt, ka tā sauktā pistole nerada sajūtu, ka būtu gatavota no tērauda, Ofēlija trieca viņam sejā sniega bumbu, kas sašķīda, un gar TND krekla priekšu aizplivinājās mākslīgais sniegs un ANO ēkas maketa atlūzas.

Tomēr TND nezaudēja samaņu un strauji atguvās, sākot saprast, ka viņam draud milzīgas nepatikšanas un šaujamierocis nav īsts, un ka varbūt uz spēles ir viņa paša dzīvība, tāpēc viņš uzbruka spēcīgi un mežonīgi, lai arī bija daļēji akls.

Vilksa ar savu *Doc Marten* zābaku veica viņam sēklinieku

korekciju un iezvēla ar dūri. Arī Ofēlija viņam iesita, un sākās kautiņš. TND nokrita uz muguras, bet ar rokām bija paspējis sagrābt Ofēlijas kaklu, tāpēc Vilksa sāka spert viņam pa galvu. *Žvīks! Žvīks! Žvīks!* Vēl un vēl.

Ofēlijai izdevās atlauzt viņa pirkstus un atbrīvot kaklu, bet Vilksa nemitējās, līdz viena vīrieša galvas puse bija pavisam sarkana un no tās rēgojās kaulu gabali.

"Pietiek, pietiek," Ofēlija elsoja.

Vilksa trieca zābaku vēl vienu reizi kā pēdējo brīdinājumu: *un paliec tur.*

Vilksa, Ofēlija nolēma, *ir meitene, kurai vajadzētu ārstēties.*

Ofēlija pārmeklēja pusnemaņā gulošo TND, kurš pilnīgi noteikti tuvākajā laikā netaisījās nekur iet, un atrada elektrošoka pistoli, rāciju un šaujamieroci.

Viņa iedeva ieroci Vilksai, kura aizmeta savu rotaļlietu un teica: "Šķiet, šī ir īsta." Un tad: "Es laikam salauzu kājas īkšķi."

Viņas aplaida skatienu apkārt un redzēja, ka stāv istabā, kur ir tikai krēsls un vēl divas durvis. Vienas bija viegli atvērt, un tā izrādījās vannasistaba. Otras sargāja elektroniskā atslēga, un vajadzēja pameklēt vēl, lai atrastu sarga karti.

"Nu ko," Ofēlija sacīja. "Neviens necerēja, ka tiksim tik tālu."

"Nē, diez vai Vinsents ko tādu gaidīja. Domāju - no "apmierinoši ar plusu" esam pacēlušās līdz stabilam "labi"."

"Es teiktu, ka mums paveicās, bet tagad mēs tiešām esam iekšā."

"Novērst uzmanību un sagraut," Vilksa sacīja. "Pareizi?" Ofēlija ievilka saraustītu elpu. "Ja otrā pusē ir pārmijnieki, viņi ir mūsu mērķis. Nošaut viņus vai ieperināties viņos un taisīties prom."

"Varbūt mazliet no abiem?" Vilksa vaicāja.

"*Pif-paf, plikš-plakš,* un bēdz, ko kājas nes."

"Sadosim viņiem, māsiņ."

Kītss bija palicis viens uz bīgla kažoka. Roka bija prom, un Platas bioti kopā ar to.

"Par mani neuztraucies," Kītss mudināja. "Skrien!" Plata sūtīja savus biotus skriešus pāri plaukstas arumiem. Biota kāja aizķēra sviedru ziedu, un tas pārsprāga kā ūdens balons.

"Es nezinu, vai tas ir viņš. Viņi."

Viņi smagi elsoja saltā, netīrā šķērsielā, un Kītss turēja abas viņas rokas. Viņa atspiedās pret ķieģeļiem, kas bija apkrāsoti ar grafiti. Abi elpoja viens otra mutes tvaiku.

"Turpini ceļu. Pretī gaismai. Droši vien tā tu nokļūsi līdz galvai. Mērķis ir galva."

"Un tu?"

"Atradīšu citu ceļu," Kītss teica.

Atskanēja sirēnas. Varbūt nemaz ne viņu dēļ. Šī taču bija Ņujorka,

un sirēnas nebija nekāds retums.

“Mēs nedrīkstam aiziet pārāk tālu, bet arī šeit nevaram palikt. Uz ielām būs Armstrongu ļaudis un arī policija,”

KTtss izmisis teica un jutās tieši tāpat - izmisis. “Kur lai mēs paliekam?”

“Tur,” Plata teica, norādīdama uz auto īres aģentūras dzelteno izkārtni ielas pretējā pusē.

“Ko?”

“Noīrēsim mašīnu. Braukāsim apkārt kvartālam.”

“Jā,” viņš piekrita. “Labi. Labi. Pagaidi. Mēs esam pārāk jauni.”

“Nolādēts,” Plata iesaucās, kad viņas bioti no plaukstas rievām bija aizskrējuši līdz vietai, kur zeme veidoja dziļas aizas un tad pacēlās viņai visapkārt. Plauksta vērās ciet, un viņas bioti palika tumsā. Tie skrēja pa apaļo ainavu. Bet kurp? Kurp?

“Tur,” Kītss teica. Viņš norādīja uz atkritumu konteineru. Puisis vilka Platu līdzi. Viņš pacēla viņu aiz vidukļa un sajuta pārāk ciešu kontaktu visnepiemērotākajā brīdī, kad viņas dibens pacēlās tik tuvu viņa sejai. Viņš ievēlās viņai pakaļ. Iekšā vismaz bija sauss, jo lielākā daļa izmesto ķīniešu ēdienu aukstajā naktī bija sasaluši ragā. Situācija mainīsies, kad abu ķermeņu siltums atkausēs pretīgos atkritumus. Taču smaka nebija tik briesmīga, kā varētu gaidīt.

Kītss aizvēra vāku, un viņi gulēja mēslos, saspiedušies kopā.

“Varbūt viņš vēlreiz noglaudīs suni,” Plata teica.

“Varbūt,” Kītss atbildēja.

Viņi atradās atkritumos. Viņu bioti bija dažu simtu metru un gaismas gadu attālumā.

No debesīm nolaidās rokas. Kītss atkal redzēja pirkstus, kas tiecās pie uzartā meža, kur bija brūce. Pirksti. Tad no debesīm nolaidās milzīga cauruļveida atvere kā lielākā ugunsdzēsēju šļūtene pasaulē. Kā ūdens caurules, kuras ieraka zem ielas.

No caurules izvirda kristāliska masa, un viela brīnumainās spirālēs nolaidās pār ievainojumu.

“Viņi apstrādā suni,” Kītss sacīja. “Es redzu apsēju. Kā baltu segu pilsētas kvartāla lielumā.”

“Es esmu nost no plaukstas. Eju pa roku,” Plata ziņoja.

“Es gribu tikt pie tevis,” Kītss teica. “Negribu, ka dari to viena.”

“Nesavainojies,” Plata sacīja. Viņš bija apskāvis viņu, un viņa juta puiša siltumu. Viņai bija bail, un viņa tik tikko spēja norīt siekalas - tik ļoti izkaltis bija kakls. Kā tas var būt, ka viņa guļ, vēlēdamās, lai viņš ir kopā ar viņu ne tikai šeit, bet arī tur, alkdama pēc viņa ne tikai makro, bet arī dziļi gaļā?

Platas bioti skrēja cauri retam roku spalvu mežam. Tad iekšā piedurknē, kur debesis veidoja saaustas virves. Vai tā vispār bija īstā roka? Vai tā piederēja *viņiem* ? Vai arī viņa skrēja pa kāda otrā plāna

spēlētāja roku, kas piederēja sargam vai sekretāram?

“Es pieslēgšos suņa acij,” Kītss teica. Un viņš sūtīja savu biotu skriešus pāri citplanētiešu meža koku galotnēm.

“Es negribu zaudēt prātu atkritumu konteinerā, Kīts.”

“Mani nesauc Kītss,” viņš teica.

“Nesaki man savu vārdu,” viņa čukstēja.

“Es zinu tavējo.”

“Mani sauc Plata,” viņa sacīja daudz apņēmīgāk nekā jutās.

“Esmu garām apsējam. Tas ir līdzīgs cirka teltij! Leikoplasts velk spalvas. Tas…”

“Domā, mēs patiktu viens otram, ja nebūtu šī visa?” viņa jautāja.

“Mēs nebūtu satikušies,” viņš atbildēja.

Atkritumu konteinera vāks atvērās. Sirds sitās kaklā.

Iekšā iekrita “Makdonalda” maisiņš, un vāks atkal aizvērās.

Viņi dzirdēja ielas trokšņus, šķērsielas trokšņus. Sarunas, kliedzienus un smieklus, un normālu dzīvi, bet nekas no tā nepalīdzēja, jo viņus no normālības šķīra miljoniem kilometru.

“Esmu pie galvas. īsāka spalva,” Kītss ziņoja. “Cerams, šim sunim nav blusas vai utis, vai… Plakstiņš. Esmu klāt. Ādas ērce. Neieredzu ādas ērces. Šīs gan ir citādas. Jēziņ!”

Viņas kakls bija turpat pie viņa sejas. Tas smaržoja pēc frī kartupeļiem. Un viņš nespēja turēties pretī kārdinājumam noskūpstīt šo kaklu, skriedams uz lēni mirkšķinošā plakstiņa un tumšās bezbaltuma acs dīķa pusi.

Viņa juta viņa lūpas uz kakla un nopūtās, un nepretojās, pilnā ātrumā traukdamās uz priekšu ar diviem biotiem. Galvā atvērti divi logi, un vienā bija redzams, kā otrs biots izraujas uz priekšu. Kukainis, kas tajā pašā laikā bija viņa.

Viņa bija tur, tajos radījumos, pat brīdī, kad notrīsēja no viņa pieskāriena.

“Es neļaušu tev sajukt prātā, Kīts,” viņa teica.

“Par vēlu,” viņš sacīja. “Mēs jau esam jukuši.”

Viņa pagriezās un noskūpstīja viņu, vienlaikus konstatēdama pāreju no smalkajām, lokanajām ķermeņa spalvām uz apcirptiem, traumētiem bārdas rugājiem noskūtā sejā.

Vai viņa bija uz dvīņu Ārmstrongu sejas?

Un ja tā, ko viņa darīs?

Viņa skūpstīja Kītsu, juta, ka viņas ķermenis atbild, un prātoja, vai tiešām viņa izdarīs slepkavību.

Un pēkšņi tur tā bija. Blāvi apgaismota telpa un divas pārmijnieku darba stacijas ar diviem pārmijniekiem, kas bija uzvilkuši cimdus, atlaidušies, ar ķiveri galvā. Abiem priekšā karājās ekrāni, kuros bija redzamas maršējošas nanobotu armijas.

Vilksai un Ofelijai pievērsās pusducis acu pāru. Pārmijnieki

sākumā viņas nemanīja, bet citi gan. Viņu reakcija bija strauja, taču ne tik strauja kā Vilksai, kas sāka šaut. *BUM! BUM! BUMI*

“Mirstiet, maitas!” Vilksa kliedza un šāva uz vīriešiem un sievietēm, un ekrāniem un sienām.

Ofēlija pieskrēja pie tuvākā pārmijnieka, kas varēja būt zēns vai jauns vīrietis. Viņa seja nebija redzama, bet Ofēlija iegrūda roku zem maskas, un abi viņas bioti kā

Vezuvā ielēca pūtītē - sarkanā, iekaisušā paugurā.

Pārmijnieks pagriezās un norāva ķiveri, un Ofēlijai trāpīja elektrošoka pistoles trieciens. Viņa noslīga uz ceļiem, bet kurpe ar spēcīgu triecienu nogāza viņu uz muguras.

“Ofēlij!” Vilksa iebrēcās un šāva, un šāva, līdz belze-nis iestrēga atvērtā stāvoklī, brīdinot par tukšu aptveri. Tad viņa svieda ar to pa tuvāko monitoru.

Kāds milzīgs stāvs trieca viņu atmuguriski pret sienu.

Nu ko , viņa nodomāja, *tas bija vismaz "izcili ar mīnusu*

Tatjanas nags, plašs zvīņaina keratīna loks, pieskārās bambusiem pārkaltušā augsnē - prezidentes rokas ādai.

“Kontakts,” Ņižinskis teica.

“Aiziet!” Vinsents pavēlēja.

Viņi stāvēja pūlī, kas bija sapulcējies ANO laukumā. Šis pūlis loloja vājas cerības ieraudzīt kādu svarīgu personu vai padiedelēt, vai izkliegt kādu saukli, vai pavēcināt plakātu.

Liela daļa ļaužu šajā pūlī bija ļoti satraukušies par to, kas notiek Gabonā. Ņižinskis miglaini nojauta, ka šī valsts atrodas Āfrikā. Katrā ziņā cilvēki ļoti aizrautīgi kaut ko skandēja sarežģītā, lipīgā ritmā.

Mazāku bariņu bija saērcinājusi globālā sasilšana, bet trešā grupiņa bija acīmredzami jautrā prātā. Viņi bija ieradušies protestēt pret nūdistu pludmaļu slēgšanu Francijā.

Ņižinskim nebija pārliecinoša viedokļa par Gabonu, arī globālā sasilšana viņam nerūpēja, bet viņš bija redzējis dažas nūdistu pludmales, un, zinot, kādiem cilvēkiem pludmalē parasti patīk atkailināties, viņš drīzāk bija Francijas valdības pusē.

Pūlis nodrošināja anonimitāti. Un pārmijošanai nepieciešamo tuvumu gan viesnīcai *Hilton,* gan ANO ēkai.

Slikti tikai, ka abiem bija jāiziet drošības pārbaude, lai šeit stāvētu, tātad nedrīkstēja ņemt līdzi ieročus. Taču īstenībā tam nebija nekādas nozīmes, jo viņu ieroči pašlaik nolaidās uz prezidentes rokas.

Katram bija divi bioti, kas skrēja pa ļoti slavenu roku, šāvās cauri tievām spalviņām, rāpās pāri atmirušām ādas šūnām. Ņižinskim pēkšņi ienāca prātā vīzija, ka viņš kādudien stāvēs kongresa izmeklēšanas komitejas priekšā un taisnosies, kā, velns parāvis, viņš atļāvies skraidīt pa prezidentes miesu.

Ņujorkas policisti, kas pieskatīja pūli, bija rūdīti demonstrāciju

veterāni un stāvēja šķietami nevērīgi. Modri, taču ne paranoiski. Tomēr gan Vinsents, gan Ņižinskis bija pārliecināti, ka puse pūļa ir dažādu drošības dienestu darbinieki: slepenā dienesta un gandrīz katras otrās pasaules valsts izlūkdienesta pārstāvji, kuri varēja atļauties savus spiegus. Patiesībā bija pilnīgi iespējams, ka pūlī nebija nevienas īstas civilpersonas.

Tāpēc uzmanies , Vinsents bija brīdinājis. *Nedomā, ka mūs nenoklausās.* Ja čalis tev blakus ir ģērbies krāsainā afrikāņu kreklā, plīvojošā talārā vai tīkliņstriķenēs un uz kailajām krūtīm viņam uztetovēts anarhistu simbols *A,* tad nedomā, ka viņš nevar būt no M16, Krievijas Federālā drošības dienesta vai *Mossad.*

"Es dzirdu sirēnas," Vinsents teica.

Ņižinskis bija garāks, un viņš redzēja pāri pūlim. Ugunsdzēsēju mašīnas. Daudz. Un tās nepārprotami nogriezās uz ANO.

"Ugunsgrēks," Ņižinskis sacīja. Viņš pamanīja Vinsen-ta stīvo galvas mājienu. Abi lieliski zināja, kāpēc uz ANO mītni traucās ugunsdzēsēju mašīnas.

"Viņas abas ir sīkstas," Vinsents teica.

Ņižinskis neko neteica, bet vēlējās, kaut ticētu kādam, kurš uzklausa lūgšanas. Ofēlija bija neaizvietojama. Un Vilksa? Viņa bija galīgi ķerta. Pat pēc BZRK standartiem viņa bija ķerta. Bet viņa bija *viņu* ķertā.

"Pa labi vai pa kreisi?" Ņižinskis jautāja Vinsentam.

"Pa kreisi."

"Kā tu domā, kas tas ir? Plecs?"

Vinsents paskatījās uz sievieti, kas pārāk cieši viņus uzlūkoja. Sieviete kaut ko skandēja kopā ar citiem, un viņas balss bija pārņemta ar šo darbību, bet acis ne.

"Jā. Plecs," Vinsents teica. "Žin, saņem manu roku."

"Ak, cik sen esmu gaidījis šo brīdi," Ņižinskis tēloti noelsās. Taču viņš saprata. Viņš satvēra Vinsenta plaukstu, un abi paskatījās viens uz otru tik draudzīgi, ka aģentes aizdomu pilnais skatiens aizslīdēja tālāk pie kāda reālāka mērķa.

"Putekļu ērcīte," Ņižinskis teica, skatīdamies Vinsen-tam acīs.

"Redzu. Jūtu vertikāli. Kakls."

"Jā."

Pārsimt metru tālāk četri bioti, iespējams, izšķīra visas cilvēces likteni. Bet šeit, makro pasaulē, Ņižinskis sāka just, ka vajag uz tualeti.

Jaunas ugunsdzēsēju mašīnas. Izskatījās pēc vispārējas trauksmes. Uz notikuma vietu steidzās ar kāpnēm aprīkotas automašīnas un neatliekamās palīdzības auto, un nevarēja nepamanīt pūlī valdošo spriedzi. Kaut kas tiešām bija noticis, un demonstranti, tūristi un spiegi prātoja, kas tik sasodīti ārkārtējs ir atgadījies.

Pūlī sāka izplatīties ziņas. *"Ugunsgrēks. Kaut kāds ugunsgrēks. "*

“Teroristu uzbrukums? ”

“Pagaidām ieradušies tikai ugunsdzēsēji. ”

Par notikušo bija sākusi interesēties arī Ņujorkas policija, un policijas kapteinis runāja rācijā. Ņižinskis pamanīja satraukumu viņa acīs. Un viņš varēja apzvērēt, ka redzējis, kā vīrieša lūpas izveido vārdus: “Dzirdēti šāvieni.”

Informācija kā ūdenī iemesta akmens veidoti riņķi aizplūda līdz policistiem, kuru vieglais pūļa pieskatīšanas darbiņš pēkšņi bija beidzies, un viņi sāka saprast, ka notiek kas nelāgs.

“Žoklis,” Vinsents teica.

Vinsenta telefonā iegailējās īsziņa. Viņš ļāva Ņižinskim to izlasīt sev pār plecu: *Varbūtējs teroristu uzbrukums ANO grāmatnīcai.*

Prezidentu uzrunas ANO, šķiet, ir atliktas uz nenoteiktu laiku, Ņižinskis nodomāja. Tagad slepenais dienests nelaidīs ASV prezidenti ANO ēkai pat tuvumā. Viņam nebija ne jausmas, ko, ellē, Vilksai un Ofelijai bija izdevies pastrādāt, bet bija noticis kas dramatiskāks par apsardzes uzrīdī-šanu ANO pagrabā noslēptajai pārmijnieku telpai.

Viņš palūkojās uz Vinsentu un pamanīja mazu smaidiņu tā sakniebtajās lūpās.

“Auss,” Vinsents teica. “Laiks šķirties.”

“Viņai noderētu elektrolīze,” Ņižinskis konstatēja.

Pat labākajos brīžos Vinsentam nepiemita gandrīz nekāda humora izjūta, bet pašlaik tā līdzinājās nullei. Viņš neatbildēja.

Abi vīrieši pagrieza savus biotus augšup un devās uz prezidentes acīm.

ARTEFAKTS

Greja Maklēra runas fragments Masačūsetsas Tehnoloģiju institūta seminārам par nanotehnoloģijas briesmām. Sievas slimības dēj Maklērs bija spiests braucienu atcelt, un viņš tā arī publiski par šo tematu nav izteicies.

Sāciet ar apmēram piecdesmit kvadrātcentimetru lielu tofu siera plāksnes kvadrātu. Uzmanīgi paceliet šo trauslo, staipīgo ķēpu un mēģiniet locīt. Drīz jūs iegūsiet krunkainu tofu bumbiņu, glumu kunkuli. Tādas ir galvas smadzenes. Tā smadzeņu daļa, kas padara cilvēkus par cilvēkiem.

Iztēlojieties, ka šī masa ir novietota uz tāda kā augšpēdu apgāzta purava. Tas ir smadzeņu stumbrs. Bet zem tofu pie smadzeņu stumbra atrodas smadzenītes. Smadzenītes mazliet līdzinās vīkšķim vārītu, lipīgu, kopā saspaidītu spageti.

Tomēr šis salīdzinājums ir ļoti vispārīgs. Tas līdzinās pasaules kartei, uz kuras atzīmēti tikai kontinentu nosaukumi. Jūs taču neatrastu ceļu pēc kartes, uz kuras būtu rakstīts tikai "Āzija".

Nē, smadzenes ir daudz sarežģītākas. Tur ir šķēršļi un robežas, un atsevišķas valstis, kurām ir tādi nosaukumi kā Vernikes zona, talāms vai Brokā lauks. To ir simtiem, un katrai ir sava daba.

Tomēr jūs vēl joprojām maldāties. Savā kartē varat atrast Meksiku, Franciju un Azerbaidžāņu. Un tas jau ir labāk nekā zināt tikai kontinentus, taču šāda karte neaizvedīs jūs uz konkrētu pilsētu vai māju.

Smadzenes ir tikpat sarežģītas kā pati Zeme. 1,4 kilogrami galerta iegarenā kaula būrī. Šajā galertā ir artērijas, kas sūknē skābekli daudz lielākās devās nekā uz citiem orgāniem. Un resni nervu saišķi, kas stiepjas no deguna un ausīm, no roku un kāju pirkstiem, no kuņģa un sirds, un, protams, arī no acīm.

Šie nervi ir kā ugunsdzēsēju šļūtenes, pa kurām plūst dati. Miljoniem datu bitu. Un tie gāžas iekšā deviņdesmit miljardos sinapšu. Šie nervi ir smadzeņu okeāni, ostas un gaisa telpa. Un katra sinapse ir tas pats, kas viens vai nulle binārajā datorā. Tie ir mūsu kartes ceļi, ielas un šķērsielas.

Taču mēs vēl neesam aptvēruši visu sarežģītību. Jo šie miljardi sinapšu ģenerē kvadriljoniem savienojumu.

Tagad jūs redzat, ka esam pārcēlušies no kontinentiem un valstīm pie okeāniem un upēm, un vēl tālāk pie ceļiem un šķērsielām. Un, ja saredzēsiet karti visās tās sīkākajās detaļās tur, dziļi smadzenēs, jūs ieraudzīsiet planētu ar kvadriljonu jeb tūkstoš triljoniem iedzīvotāju.

Iztēlojieties plašu pludmali. Hantingtonu vai Vaikiki. Iztēlojieties smilšu graudus šajā pludmalē. Iespējams, tur ir tuvu kvadriljonam

smilšu graudu.

Kā mēs vispār varam iedomāties, ka spējam pietiekami precīzi sastādīt cilvēka smadzeņu karti, lai pieļautu jebkādas fiziskas manipulācijas ar tām?

Jo mums nevajag kvadriljonu. Nevajag pat miljardus. Mums nav jāredz visas detaļas. Smadzenes pašas atradīs to, kas mums vajadzīgs. Tās parādīs mums sinaptis-kās saites.

Atmiņu ir grūti notvert, jo tā izvietota ļoti daudzās smadzeņu vietās. Atgriezīsimies pie tofu plāksnes. Ieduriet tajā astoņas kniepadatas. Novelciet starp tām līnijas. Lūk, atmiņas par jūsu mātes seju, katrā kniepadatā pa vienai.

Bet, aplūkojot rakstu, jūs kaut ko ievērosiet. Visi savienojumi šķērso hipokampu. Hipokamps ir kā maršrutētājs. Pieslēdzieties maršrutētājam, un jūs izgaismosiet atmiņu tīklu.

No skata hipokamps nav nekas sevišķs. Runā, ka tas līdzinoties gliemja un jūras zirdziņa krustojumam. Tikai pāris centimetru garš, pa vienam katrā smadzeņu pusē.

Bet ja runājam par cilvēka smadzeņu satīklošanu? Tas ir kā lietotāja interfeiss. Tas ir nodevējs. Smadzeņu Jūda.

Teorētiski ar nanotehnoloģiju ir iespējams pieslēgties hipokampam, lai "izgaismotu" konkrētu atmiņu atrašanās vietu. Varbūt pat šī teorētiskā nanotehnoloģija spētu slēgt dažas atmiņu zonas. Vai pat paspilgtināt tās, vai izmainīt atmiņu ievietošanu.

Iztēlojieties pasauli, kurā nanotehnoloģiskais robots ar mākslīgu nervu šķiedru savieno divas dažādas atmiņas vai atmiņas ar tām smadzeņu daļām, kas ģenerē konkrētas emocijas.

Protams, šāda rīcība būtu kriminmāla un ļaunprātīga daudzsološas tehnoloģijas izmantošana un, es domāju, drīzāk būtu ierindojama briesmu stāstu, nevis patiesu draudu kategorijā.

DIVDESMIT SEŠI

Vilksa un Ofēlija gulēja uz grīdas zem dūmu mutuļiem, kas spiedās iekšā no dāvanu veikala, kurā, par spīti smidzinātājiem, bija sācies ugunsgrēks.

Viņas bija notriektas zemē, bet Ofelijas bioti vēl nebija izslēgušies, vēl ne. Tie steidza meklēt patvērumu viena pārmijnieka gaļā.

Telpā valdīja panika. Abi pārmijnieki - jaunais aziāts un piņņainais baltais puisis ar cirtainu, brūnu matu ērkuli -norāva ķiveres. TND joprojām kliedza: "Necelties, necelties," lai gan ne viena, ne otra ievainotā sieviete nemaz negrasījās celties.

Tad atskanēja kliedzieni: "Nomest ieročus, *nekavējo-ties* \uc1" Tie nebija TND, bet ANO apsardze, un ne vairs policisti, kas strādāja amatu savienošanas kārtībā, bet nopietni, rūdīti vīri bruņās un ķiverēs, ar kaujas ieročiem.

Kaut kur Ofelijas prātā uznira ainas, kas notiks tālāk. ĀSD darbošanās šeit bija atmaskota. Nebija nekādu, ne mazāko iespēju to visu noslēpt. Ārmstrongi bija pieļāvuši nepiedodamu kļūdu, un tagad viss nāks gaismā.

Viņi nedrīksteja to pieļaut. Un tas nozīmēja…

"Viņi uzspridzinās telpu!" iekliedzās vīrieša balss.

"Nē!"

Pārmijnieki izlēca no krēsliem, TND metās bēgt, pagrūžot visus malā. ANO apsardze, domādama, ka viņiem uzbrūk, atklāja uguni.

Ofēlija sagrāba Vilkšu aiz apkakles un vilka uz durvīm, apsargi kliedza, lai viņa nekustas, un kāds taisījās nospiest gaili, un…

"Viņi grasās…" Ofēlija iebrēcās.

Un sekoja sprādziens.

Tas bija čemodānā ievietots spridzeklis, kuru no attāluma iedarbināja Šugera Lebovska, vērodama visu ekrānā savā komandcentrā piecdesmit astotajā stāvā.

Džindals bija nokāpis lejā no piecdesmit devītā stāva. Viņš jutās omulīgāk šeit, pie apsardzes, nekā tukšajā pārmijnieku stāvā. Viņa seja bija cigarešu pelnu krāsā. Viņš šausmās skatījās uz Šugeru.

"Nav citas izejas," viņa nočukstēja.

Vienīgā izeja, ja viņi bija atklāti. Slēgt tālākus informācijas izplatīšanas ceļus. Novērst postījumus.

Vispirms viņa bija pazaudējusi Ņižinski. Un tagad vēl šis.

Jēziņ!

Katastrofa.

Monitorā viņa bija redzējusi baltu zibsni, un tas arī viss.

Viņa stāvēja un izmisīgi vēlējās, kaut attēls atgrieztos, bet, protams, nē, tas nenotika.

Šugera zināja, ka pēc sprādziena telpā būs smacējoši dūmi un ugunsgrēks, kas degs tik karsti, ka no telpas nepaliks pāri nekas. Ne vada gals, ne pirksta nospiedums, pat ne metāla zobu plomba. Un nanoboti jau nu noteikti ne.

Viņa trīcēja. Viņai drebēja rokas.

Citas izejas nebija. Pilnīgi nekādas. Ne jau vairs tad, kad ieradās ugunsdzēsēji un ANO apsardze, kuriem sekoja SUV jeb Speciālo uzdevumu vienība, FIB un visa izmeklēšanas iestāžu burtiņu zupa. Viņi būtu atraduši visu.

Tagad atradīs tikai dažus kaulus un neko vairāk.

Un, iespējams, tieši tas pats paliks pāri no Šugeras Le-bovskas. Viņa sajuta mutē nelabumu. Sirds dauzījās tik skaļi, ka viņa tik tikko dzirdēja Džindala balsi.

“Vai viņi visi ir miruši?” Džindals jautāja. Izklausījās, it kā mazs bērns uzrunātu mammu.

“Pāri palikuši vien pārogļojušies mēsli,” Šugera skarbi attrauca.

ĀSD kontroltelpā redzamā vietā pie sienas bija pieskrūvēta kamera. Protams, viņa zināja, ka Dvīņiem ir arī citas kameras. Augšā, simt pēdu virs viņas, viņi noteikti vēroja. Viņa to juta.

Tobrīd Sugerai kļuva skaidrs, ka viņai būs ļoti veicies, ja nodzīvos līdz dienas beigām. Lai saniknotu Dvīņus, pilnīgi pietika ar to, ka viņa bija ļāvusi aizbēgt Ņižinskim. Jā, viņai uzbruka, pārsteidza viņu nesagatavotu, un, jā, arī

Dītrihs bija daļēji vainīgs, bet tie divi nebija vīri, kas spētu saprast un piedot.

Vai viņa bija pietiekami vērtīga Čārlza un Bendžamina uzņēmumam, lai tie saglabātu viņai dzīvību? Vai viņa tiks mājās pie meitas?

Šugera pagriezās pret kameru. “Tie ir tikai divi pārmijnieki,” viņa teica. “Mums joprojām ir Kukaiņcilvēks, Bēr-novskis, Papilddzīvība un Dītrihs. Papilddzīvība kavējas, bet viņa ir uzticama. Kad viņa ieradīsies objektā viesnīcā kopā ar Dītrihu, varēsim nodot viņam Kima vai Alfredo nanobotus. Ja vēlaties, varam pārsviest arī Papilddzīvību no viņas pašreizējā mērķa.”

Atbildes, protams, nebija.

Iekšas sažņaudzās. Šugera uzmeta skatienu sakaru kanālam ar objektu viesnīcā. Bija redzams, ka Dītrihs jau ir sagatavojies uzņemties rezerves pārmijnieka lomu. Viņa mēģināja ieskatīties telpā aiz viņa. Kameras leņķis nebija labs. Papilddzīvības krēsls bija novietots otrpus gultai, kas bija pastumta malā, un no loga plūda gaisma, kas mazliet žilbināja kameru.

Bet, ieskatoties ciešāk, viņa varēja redzēt, ka tālākais krēsls joprojām ir tukšs. Šugera nupat bija centusies pārliecināt Divus vienā, ka Papilddzīvība ir uzticama. Lai arī izturējās kā primadonna, bet viņa

vienmēr ieradās. Šis taču nebija īstais brīdis, lai ākstītos.

"Kur, pie velna, ir Papilddzīvība?" Šugera iebļāvās, mazliet zaudēdama savaldību, domājot par savu iespējamo nāvi.

Džindals salēcās. Ari citi telpā salēcās. Visi raudzījās uz viņu ar pārmetošiem skatieniem. Viņa pati bija pavēlējusi uzspridzināt bumbu.

"Viņa…" Džindals iesāka. "Tu taču zini, ka viņai vienmēr vajag *Starbucks* kafiju. Viņa izgāja, un…" Viņš paraustīja plecus un bezpalīdzīgi skatījās apkārt. "Tā ir viņas vājība. Māņticība. Tu taču zini! Pusei pārmijnieku ir obse-sīvi kompulsīvi traucējumi. Viņi visi ir ķerti."

Iezvanījās Šugeras telefons. Viņa salēcās. Tie noteikti bija viņi. Tie noteikti bija Dvīņi.

Pārbijusies līdz nāvei, viņa paskatījās uz numuru. Viņa to nepazina. Šugera nospieda atbildes pogu un pielika telefonu pie auss.

"Kas zvana?" viņa prasīja.

"Tā esmu es, es cenšos jūs sazvanīt!"

Papilddzīvība.

"Lēnāk," Šugera sacīja tik autoritatīvi, cik nu jaudāja. "Paskaidro."

Šugera klausījās. Un uzmeta skatienu kamerai, iztēlodamās abas kroplīgās sejas un trīs šaušalīgās acis, kas urbās viņā.

Šo dienu viņa nepārdzīvos. Šugera iztēlē redzēja savu māju. Meitu. Vīru, kas viņai diez ko nepatika, bet nodrošināja labu aizsegu.

Dvīņi liks viņu nogalināt. Vienam no viņas pašas vīriem. Viņa aši uzmeta skatienu niknajām sejām visapkārt. *Viens no jums,* viņa domāja. *Viens no jums.*

Viņa vēlējās, kaut spētu raudāt. Taču, ja bija kaut mazākā iespēja no tā visa izkulties, tad bija jātiek galā ar jaunajiem draudiem.

Bija pavērusies iespēja. Lai arī niecīga, bet tā bija iespēja.

Viņa novērsās no monitora un paskatījās uz savu vietnieku - druknu, bet gudru bijušo policistu vārdā Pols Džonss.

"Pol. Notikusi ielaušanās. Vismaz divi BZRK pārmijnieki. Viņiem jāuzturas ēkas tuvumā, lai vadītu biotus. Sapulcini visus iespējamos spēkus un seko man."

"Pieslēdzos optikai," Plata teica. Viņai bija ierādīts, kā to darīt. Bet tikai vienu reizi. Viņa iedūra zondi. Tas bija mazs, stingrs šķēps nanovada galā. Tas bija jāizdara ar dievlūdzēja ķetnu, kas bija ļoti neveikla. Tas pats, kas mest harpūnu ar omāra spīli.

Zonde iegrima un… Un nekā.

Viņa izvilka to laukā. Iedūra dziļāk nervā. Un pēkšņi -"Ā-ā-āh!" viņa iesaucās.

"Kuš," Kītss brīdināja. "Cilvēki."

Pie atkritumu konteinera bija jaušama kustība. Plata apklusa. Bija

atvēries jauns vizuālais logs. Tik dīvaini. Kā logs logā. Kā attēls attēlā televizorā, tikai šis attēls bija melnbalts un graudains, it kā visi pikseļi būtu sagāzušies.

Tad viņa atcerējās: optiskais nervs rādīja pamatattēlu augšpēdu. Viņa domās apgrieza to otrādi, cik labi vien prata, taču tik un tā neko nevarēja saprast.

Viņa izvilka zondi. Iedūra vēl divas reizes, un - beidzot. Attēls nebija pilnīgi skaidrs, joprojām graudains, taču platākā leņķī, tāpēc vairs nešķita, ka viņa skatītos uz pasauli caur salmiņu.

Viņa redzēja aci. To pašu aci, caur kuru skatījās.

Viņa skatījās spogulī! Lūk, kas tas bija!

Kuņģis sažņaudzās. Jā, tas bija spogulis, vai drīzāk augsto tehnoloģiju ekvivalents spogulim, un tagad acs slīdēja pāri spogulim, vairs neskatīdamās uz sevi. Tā skatījās uz seju.

Šī seja nelīdzinājās nevienai citai.

“Tie ir viņi,” Plata bez skaņas čukstēja.

Kītss apskāva viņu ciešāk.

Kukaiņcilvēks un Bēmovskis reizē saņēma savos monitoros vienu un to pašu ziņu.

Papilddzīvība pazudusi. Kims un Alfredo miruši. ANO slēgta.

Ieņemiet savus mērķus.

ČBA

ČBA. Čārlzs un Bendžamins Ārmstrongi.

Kukaiņcilvēks un Bēmovskis.

Abi bija sasnieguši savus mērķus.

Divas nanobotu armijas bija vietā. Viena atradās uz Ķīnas vadītāja, bet otra - uz Amerikas prezidentes.

Kima nanoboti atradās uz indieša Čoksija. Alfredo

mazā armija joprojām bija divu lēcienu attālumā no premjerministres Hajaši. Šie spēki pagaidām bija apturēti, līdz tos varēs nodot citiem pārmijniekiem. Tam vajadzēs laiku.

Kukaiņcilvēks uzskatīja, ka Dītrihs nav pietiekami prasmīgs, lai sasniegtu japānieti. Bet, pieņemot, ka Papilddzī-vība joprojām ir uz strīpas, viņi varētu ieņemt amerikānieti, britu un ķīnieti.

Kukaiņcilvēks bija gatavs riskēt. Laiks parādīt, ka viņš ir kas vairāk par vienkāršu pārmijnieku. Viņš varēja spēlēt arī makro pasaulē. Viņš nosūtīja ziņu Diviem vienā.

Ieteikums: atņemt Dītriham japānieti, iedalīt indieti.

Atbildes nebija. Bet tas nekas.

Uzvara joprojām bija rokas stiepiena attālumā. Nebija tikai zināms, vai kādu mērķi nesargā. Kaujā Papilddzīvība tiktu galā, un Bēmovskis arī.

Pat ja uzvarētu tikai Kukaiņcilvēks un Bēmovskis, divas diženākās pasaules lielvaras būtu nemanāmi, bet nepielūdzami pakļautas Čārlza

un Bendžamina Ārmstrongu gribai. Lai kas būtu noticis vai vēl notiks ar pārējiem, tam nebija nozīmes, ja viņiem ar Bēmovski izdosies.

Protams, ideālā pasaulē, Kukaiņcilvēks domāja, *ideālā pasaulē Bēmovskis un visi pārējie piedzīvotu izgāšanos un triumfētu tikai Kukaiņcilvēks.*

Taču tas bija tikai ambiciozs sapnis.

Laiks ķerties pie ASV prezidentes tīklošanas.

Viņš skaļi iesmējās par šādu domu.

Šoreiz Dvīņi bučos viņam pakaļu. Klanīsies viņa priekšā.

Tad Kukaiņcilvēks ieraudzīja…

Viņam pakaļ steidzās divi bioti, skrēja nopakaļ, kamēr viņa armija brāzās uz priekšu pa redzes nervu krustmiju.

O, jā.

Velns, o, jā.

Vai tas esi tu, Vinsent? Dievs, lūdzu, kaut tā būtu.

Šoreiz vairs nebūs nekādu makro traucēkļu, kas visu sabojātu. Augstākā cīņa par augstāko balvu.

“Es ceru, ka jūs skatāties, Čārlza kungs un Bendžamina kungs. Jo šī… būs leģendāra cīņa.”

Policija sāka virzīt pūli tālāk prom no ANO laukuma. Valdīja ļoti nopietna gaisotne. Bija noticis kas ļoti slikts, un Ņujorkas likumsargi nebija noskaņoti paciest pretim runāšanu.

Virs galvas riņķoja helikopteri. Joprojām gaudoja sirēnas, un jauni drošības spēki pārpludināja kvartālus ap ANO ēku.

Viens bija skaidrs: Vilksai un Ofēlijai bija velnišķīgi labi izdevies novērst uzmanību.

Tad Vinsents ieraudzīja. Viņš bija dziļi iekšā redzes nervu krustmijā, kad pamanīja pa priekšu skrienošo nano-botu armiju.

“Kukaiņcilvēks,” Vinsents teica.

“Es jau nāku!” Ņižinskis atsaucās.

Kukaiņcilvēka nanoboti apstājās. Seši vadi cits pēc cita pagriezās pret biotiem. Logotips ar eksplodējošo galvu fos-forescējošajā gaismā bija neskaidrs, taču nosakāms.

Vinsents uzsmaidīja Ņižinskim. īstu smaidu.

“Kamēr tu ieradīsies, viss jau būs beidzies, Žin.”

Dvīņi vēroja, kā uz viņu galda atveras logi.

Viņi redzēja tukšo ekrānu, kuram bija jārāda ANO stacija. Tagad tas bija tikai draudīgs sakaru traucējumu četrstūris.

Viņi redzēja, kas notiek pie ANO ēkas. Vesels mirgojošu gaismiņu cirks, kurā pulcējās visas Ņujorkas ugunsdzēsēju un policijas mašīnas.

Viņi redzēja, kā Dītrihs pārņem Kima nanobotus, kas jau bija vietā, pagaidām paslēpušies Indijas premjerministra tumšajos matos. Kukaiņcilvēks bija izteicis vērtīgu priekšlikumu, lai gan Bendžamins, protams, bija to jau iedomājies.

Viņus mulsināja Papilddzīvības izskats - meitene bija sadauzīta un asiņaina, kad steigšus ieņēma vietu krēslā aiz Dītriha. Skaņa nebija ieslēgta, bet varēja skaidri redzēt, ka viņa ir nikna. Iedama garām, viņa iespēra atkritumu urnai un iesita ar dūri tukšam gaisam. Pārskaitusies.

Viņi vēroja arī to, ko Bēmovskis redzēja Ķīnas premjerministra smadzenēs.

Un to, ko redzēja Kukaiņcilvēks, pagriezies pret savu nāvīgāko ienaidnieku.

Kabeļi un konusi viņu tīklenē raidīja pa redzes nervu niecīgus elektriskos impulsus.

Smadzeņu dzīlēs primārā redzes garoza pārveidoja šos impulsus attēlos.

Taču ne Čārlza acs, ne Bendžamina acs, ne arī acs, kas vērās pasaulē starp viņiem, nevarēja pagriezties uz iekšu, lai redzētu divus biotus, kas beidzot bija sasnieguši hipo-kampu.

Ne viens, ne otrs nevarēja zināt, ka Sedija Maklēra, kas tagad sauca sevi par Platu, gulēja saritinājusies jauna vīrieša skavās un apsvēra, kā viņus noslepkavot.

TND bija jāpārmeklē apkaime divpadsmit kvartālu rādiusā, kur varētu slēpties BZRK pārmijnieki. Katrā kvartālā bija augstceltnes, un katrā no tām bija simtiem biroju. Turklāt rādiuss bija ļoti aptuvens, tikai minējums. Neviens nezināja BZRK pārmijnieka darbības patieso diapazonu. Taču, raugoties no praktiskās puses, ja rādiusu paplašinātu vēl vairāk, tajā būtu jāiekļauj arī Centrālā stacija, nemaz nerunājot par metro stacijām.

Ielas līmenī šajā zonā bija apmēram ducis kafejnīcu un divreiz vairāk restorānu, ātro ēstuvju, picēriju, kopētavu, ķīmisko tīrītavu, kancelejas preču veikalu, apavu veikalu, tūristu krāmu veikalu, puķu veikalu…

Neiespējama meklēšana. Šugeras Lebovskas rīcībā bija vienpadsmit vīru. Taču viņai bija priekšrocība. Viņa zināja, ka jāmeklē Sedija Maklēra. Un kaut kāds puisis, taču gudrāk bija meklēt Sediju.

Mašīnas. Autostāvvietas. Viņi varēja vizināties taksī. Slēpties vienā no tūkstoš birojiem. Viņi varēja būt miljons vietās, un viņai bija viņi jāatrod. Ar vienpadsmit vīriem.

Divi bezpajumtnieki skaļi strīdējās par tiesībām uz pudelēm atkritumu konteinerā. Sugera piegāja pie viņiem un sacīja: “Aizverieties, kretīni.” Paceļot gaisā simt dolāru banknoti, viņai izdevās pievērst to uzmanību pat alkohola un šizofrēnijas miglā. “Došu simt dolārus, ja atradīsiet šo meiteni.” Šugerai telefonā bija fotogrāfija, un viņa ļāva abiem piecas sekundes paskatīties. “Atrodiet viņu nākamo desmit minūšu laikā, un varēsiet dzert nedēļu. Aiziet!”

Saviem vīriem viņa sacīja: “Papilddzīvība teica, ka viņi sēdējuši

kafejnīcā, tātad, visticamāk, joprojām ir ielas līmenī. Ja viņu rīcībā būtu birojs, tad tur arī uzturētos. Tāpēc runājiet ar katru klaidoni, velokurjeru, ielas tirgotāju, taksistu, šveicaru un ēkas apsargu. Piedāvājiet viņiem simtnieku. Ja tas nelīdz, piedāvājiet tūkstoti. Atrodiet man to sīko kuci."

Sprādziens iesvieda Vilkšu veikalā. Viņa ietriecās T kreklu statīvā. Miesa dega, zeķbikses čokurojās, mati svila, blūze dūmoja. Viņa sita ar plaukstām liesmas uz kājām un kliedza: "Ofēlij! Ofēlij!"

Visapkārt bija ķermeņi, no kuriem daži kustējās, citi ne. Veikalu pildīja smacīgi, eļļaini, melni dūmi, kas bija tūkstoškārt kodīgāki nekā tie, kurus bija radījis viņu mazais piromānijas izlēciens. Dūmi bija kā grūstoši griesti, tie mācās virsū, saspiežot gaisu nieka piecdesmit centimetros virs grīdas.

Vilksa gulēja garšļaukus, apvēlusies uz vēdera, lai apdzēstu atlikušās liesmas uz ķermeņa, un tagad līda kā ādas ērce, izlocīdamās pa grīdu. Viņa rāpoja pāri atlūzām un līķiem, saukdama Ofēliju un aizelsdamās arvien vairāk un vairāk. Tad viņa sāka smakt. Klepus plēsa rīkli un izraisīja krūtīs plosošas spazmas.

Viņa atrada divus stumbeņus, kas dega kā lāpas, un zināja, vienkārši zināja, ka tā ir Ofēlija. Viņai vairs nebija pēdu. Kājas bija sveču daktis.

Vilksa aizrijās ar dūmiem, vēma, raudāja, paķēra ANO suvenīru T kreklus un piespieda tos pie degošās miesas, kas smaržoja kā giross uz iesma.

Viņa aizrāpoja līdz Ofēlijas galvai. Acis, vienaldzīgas pret dūmiem, bija plati vaļā un truli blenza. Šis skatiens, šīs šausmās ieplestās acis bija briesmīgākas nekā degošās kājas.

"Viņi ir miruši!" Ofēlija gaudoja. Dūmi bija nolaidušies tik zemu pār viņas seju, ka gārdziena izelpa veidoja spirāles un mutuļus.

"Ņem…" Vilksa teica, taču viņas runas spējas bija galā, kakls aiztūcis, un kuņģis atkal raustījās spazmās.

"Miruši! Dievs, ne! Ne! Nē-e-ē-e!" Ofēlija brēca.

Vilksa zināja, ka viņa nerunā par cilvēkiem, kuri nupat gāja bojā.

"Ah! Ha-hā!" Ofēlija kauca. Viņa it kā ierējās. Kā ronis. Un tad sāka svaidīties, mētāties ar rokām, spārdīties ar sakropļotajām kājām, viņa kliedza un kliedza, līdz dūmos aizsmaka, un laukā nāca vairs tikai rēcoši klepus ņurdieni.

Tad Vilksa padevās.

Diezgan.

Viņu aprija bezgalīgas skumjas. Nolādēts, Ofēlija bija pelnījusi dzīvot!

Tad cauri šaurajām, asaru aizmiglotajām acu spraudzi-ņām viņa ieraudzīja melni dzeltenu gumijas zābaku purngalus, un cauri dūmiem kā dēmonu dievs nolaidās kukaiņa acis un melna ķivere ar sarkanu

zīmotni un svētītiem burtiem *FDNY*- Ņujorkas ugunsdzēsības departaments.

DIVDESMIT SEPTIŅI

Kltss bija lieliski dzirdējis Vinsenta pamācību par to, cik muļķīgi un bezjēdzīgi ir sūtīt biotus aklā skrējienā kaut kur.

Biotiem nepiemita ne vajadzīgais ātrums, ne maņas, lai paši kaut kur mētātos apkārt. Vajadzēja maršrutu.

Viņš bija uz suņa deguna. Telpā, kurā gandrīz noteikti bija dvīņi Ārmstrongi, bet arī citi cilvēki. Viņš redzēja vienīgi apveidus, kas bija tik lieli un tāli kā mākoņi.

Viņš dzirdēja neskaidras balsis kā tālīnus pērkona dārdus.

Ar to vajadzēja iztikt. Visapkārt mākoņi un pērkons, bet viņš pats vizinājās uz suņa deguna, kas izskatījās pēc svešādas izžuvuša ezera gultnes, ko klāja izkaltuši dubļi.

Viņš nevarēja paveikt neko noderīgu. Nevarēja izglābt ne sevi, ne Sediju.

Tad viņš pamanīja blusu. Grabošo, bruņās kalto briesmoni ar "Transformera" acīm. Nebija laika domāt.

Viņš dzina abus biotus tai pretim, joņodams atpakaļ pa suņa purnu pilnā gaitā, cik ātri vien jaudāja. Blusa viņu neievēroja. Blusai bija pie kājas. Blusai nekad neviens nebija uzbrucis, ja neņem vērā reto sastapšanos ar kakla siksnu. Tā bija nolēmusi atrast asinis jeb koši sarkano *krovvy* , kā teica tēli stāstā "Mehāniskais apelsīns". Tikai asinis. Bet biotiem tādu nebija.

Viņš pieskrēja blusai klāt no sāniem brīdī, kad tā bija atradusi lēnu sarkano asinsķermenīšu plūsmu, ko uzsūca ar muti, un bioti lēca.

Viņi atdūrās pret dzeloņainām kājām un neprātīgi rāpās augšup, paši izmisīgi spirinādami kājas. Pēkšņi atspere savilkās un - *blaukt!*

Blusas kājas šāvās uz augšu, un kustība bija tik spēcīga, ka norāva K1 vienu kāju, bet K2 uzdūrās uz blusas dzelkšņa.

Kītss sāpēs iebrēcās, sajuzdams gandrīz to pašu, ko viņa bioti.

"Kas notika?" Plata čukstēja.

"Krampis muskulī," Kītss meloja, un, ak dievs, viņš tik tikko valdījās, jo lēciens bija neaptverami spēcīgs. Blusa šāvās uz priekšu kā no šautenes izsviesta lode. Lidojumā tā griezās gaisā, kūleņoja ar reaktīvās iznīcinātāj lidmašīnas ātrumu, bet gandrīz acumirklī to apturēja kā tornado garām svelpjošais gaiss. Tā piezemējās kūleņu kūleņiem, krītot cauri mežam, un atsitās pret raupjo suņa ādu.

Lēciens bija ildzis ne vairāk kā sekundi. To bija gandrīz neiespējami aptvert.

Kītss zināja, ka viņam jātiek nost no suņa. Viņš zināja arī to, ka blusa dosies turp, kur saodīs vēl vairāk asiņu.

Ja vien neatradīsies līdzeklis, kā piespiest to lēkt citur.

Āķis noteikti bija dzeloņainie maņu matiņi.

Katrs biots sagrāba divus dzeloņus un rāva.

Sekoja otrs sprādziens, un blusa uzvirpuļoja gaisā, kūleņus mezdama, bet šoreiz piezemējoties nenometās ceļos, lai barotos. Tā mazliet drebēja. To bija satraukusi matiņu stimulācija.

Kītss juta, kā tā trīc, jau sakopodama spēkus nākamajam lēcienam.

Viņš mežonīgi rāva matiņus, un arī šoreiz blusa šāvās gaisā tāpat kā iepriekš, tikai piezemējoties zaudēja saķēri. Blusa ripoja pa suņa sānu kā mazītiņš laukakmens.

Tā griezās, un bioti juta spalvas, gaisu, spalvas, gaisu, spalvas, gaisu, līdz pēkšņi bija tikai gaiss, un blusa brīvajā kritienā lidoja zemē no suņa.

Blusa atsitās pret grīdu un atlēca no tās. Viņa nebija pagalam, bet lēnām sakopoja spēkus. Kītss lika biotiem aizlēkt drošā attālumā no mazā briesmoņiša un piezemējās bezgalīgā Šveices siera līdzenumā, kas šķita iesprostots zem divas pēdas bieza, viļņaina, caurspīdīga stikla.

Pagāja kāds laiciņš, līdz Kītss saprata, ka viņš ir uz koka grīdas. Koks zem caurspīdīgās aizsargkārtas bija kā medus kāre ar miljoniem mazu taisnstūra formas caurumiņu, starp kuriem kā pārgieztas artērijas šur tur bija lielāki caurumi. Nano vidē tā bija apgānīta kapsēta - dzīvs organisms, kas pārzāģēts pušu un ieslodzīts zem poliure-tāna. Bija grūti noticēt, ka stiklainā kārta nepavērsies un

viņš neiekritīs šajos caurumos.

Blusa slējās stāvus viņam tieši aiz muguras. Attālinājās liels apveids kā grīļīgs kalns. Droši vien suns. Varbūt.

Plata runāja ar viņu. Makro. Uz brīdi viņš bija zaudējis saikni ar realitāti. Aizmirsis meiteni savās rokās.

“Tuvojas cilvēki,” viņa čukstēja.

Pēkšņi turpat blakus atkritumu konteineram atskanēja balsis, gar vāku grabinājās rokas, un skarba balss teica: “Ja atradīsim viņu, dalīsimies, ja?”

Un tajā brīdī Kītss saprata, kas viņam jādara. “Nestrīdies,” viņš teica un, strauji uzvēlies Platai virsū, iegrūda viņu dziļāk atkritumos. Tad ar izliektu muguru viņš cēlās augšā kā atriebīgs purva radījums tieši brīdī, kad atvērās atkritumu konteinera vāks.

“Āāāārrrrr!” Kītss iebļāvās.

Divas iztrūkušās, bārdainas un netīras sejas blenza, kā Kītss pārlec pāri atkritumu konteinera malai un drīzāk uzkrīt, nevis uzlec virsū abiem vīriešiem. Visi trīs smagi nogāzās zemē, bet Kītss pirmais pielēca kājās.

Viņš elsoja un saliecās, jo pēkšņā, straujā kustība bija izsitusi no plaušām elpu. Abi bezpajumtnieki izbrīnā uz viņu raudzījās.

“Meklējat mani?” Kītss elsoja.

“Mums vajag skuķi,” viens teica.

“Viņa ir prom,” Kītss sacīja.

“Sieviete teica, ka viņi esot divi,” viens klaidonis prātīgi sprieda. Otrs acīmredzami nebija sevišķi runīgs. “Ķer viņu!”

Kītss metās bēgt. Tā diena vēl nebija pienākusi, kad viņš nevarēs noskriet divus slimīgus večus nepareizā izmēra krosenēs.

Viņš joņoja pa mazo šķērsielu uz ielas pusi. Viens no vajātājiem stūma iepirkumu ratiņus, kuros augstā kaudzē bija sakrautas tukšas pudeles un citi atkritumi.

No viņiem nebūs grūti atrauties, bija tikai jāraugās, lai viņi nepamet pakaļdzīšanos un negriežas atpakaļ pārmeklēt konteineru. Tajā pašā laikā viņš aplūkoja medus kārei līdzīgo grīdu un pamanīja neaptverami augstu, lielu un tumšu apveidu pie apvāršņa. Tas slējās līdz debesīm.

Kītss izmetās uz ielas, kamēr abi bioti traucās uz augstā, tālīnā stāva pusi. Nonācis uz ietves, viņš saprata, ka kļūdījies. Viņu pamanīja divi vīrieši haki krāsas biksēs un dūnu jakās, apcirtās riņķī un metās pakaļ. Viņi bija daudz spēcīgāki par klaidoņiem.

Kītss skrēja pa divām virsmām vienlaikus. Pa betonu, kur ceļu aizšķērsoja cilvēku ķermeņi, un pa viļņainu stiklu, kas klāja medus kāri. Viņam šķita, ka lido. Viņam šķita, ka sacenšas pats ar sevi. Viņš mēroja metrus un mikrometrus, redzēja priekšā debesskrāpjus. Viens bija vairāku simtu metru augstumā, bet otrs - ne augstāks par metru.

Viņš izlauzās cauri diviem vīriešiem, kas soļoja līdzās un blenza savos *BlackBerry* telefonos. Viņš paspēra malā plakātu burta A formā, kas reklamēja ķīniešu ēdienus. Viņš dzirdēja, kā vajātāji elso sakaru mikrofonos: “Atradām puiku, atradām puiku! Skrien pa Četrdesmit trešo ielu uz rietumiem!”

Un tas nebija labi, jo nozīmēja, ka spēli “Noķer Kītsu” spēlē vēl citi.

Viņš pagrūda malā cilvēku pa kreisi un skrēja pāri ielai, lēkdams pāri taksometriem, kas zibēja garām.

Pārbaudījums, viņš šokēts aptvēra. Doktora Paunda pārbaudījums. Tikai viņam nebija ieroču.

Bums!

Kītss ielidoja sienā, atsitās pret to, nokrita zemē ar seju pa priekšu, nobrāza rokas, ceļus un vaigu, un viņu apraka ķermeņi, kuru ceļgali dūrās mugurā. Viņa rokas tika izgrieztas aiz muguras un plastmasas savilcēji roku dzelžu vietā sajoza plaukstu locītavas.

Bremzēm kaucot, uz ietves malas apstājās apvidus automobilis, un tā ritenis bija tikai dažu centimetru attālumā no viņa sejas.

“Laidiet vaļā! Laidiet vaļā! Nost! Policija! Policija!” Kītss brēca, bet viņam mutē iespieda gumijas bumbu. Apkārt galvai aši aptinās līmlente, cieši nofiksējot mutes aizbāzni.

Viņu pacēla un rupji iemeta mašīnas aizmugurējā sēdeklī.

Pūlim pie ANO būs jāiziet drošības pārbaude, tas nu bija skaidrs. Ko nozīmēja teroristu uzbrukums ANO? Tas nozīmēja, ka visus, kas bija laukumā, identificēs un nopētīs aizdomīgi policisti. Ņižinskis jau dzirdēja cilvēkus pieminam 11. septembri.

Ieradās jātnieku policija, gatava dzīties pakaļ jebkuram bēglim. Zirgi klidzināja pakavus un sprauslāja. Augstu sēdoši vīrieši, kuru acis sedza vizieri, vēroja Vinsentu un Ņižinski, dažādos demonstrantus un drošībniekus, kuri izlikās par demonstrantiem.

Tas nebija labi. Abiem *berzerkiešiem* bija viltoti dokumenti, kas izturētu vienkāršu pārbaudi un pat paviršu pārbaudi ar datoru. Taču rūpīgākā pārbaudē atklātos, ka dokumenti ir viltoti. Un tad būtu nepatikšanas.

Taču tas bija nieks, salīdzinot ar nepatikšanām nano.

ASV prezidente Helēna Folkenhīma Moralesa bija kaujas lauks.

Slepenais dienests, uzzinājis par situāciju ANO ēkā, bija pārvietojis viņu no vestibila drošā istabā tajā pašā viesnīcā. Vesels viesnīcas spārns, kā arī istabas zem un virs prezidentes patvēruma bija evakuētas.

Civildrēbēs ģērbtiem aģentiem ar pistolēm pievienojās aģenti bruņuvestēs ar automātiem. Nervi visiem bija uzvilkti, un lai Dievs apžēlojas par istabeni, kura nejauši ieklīstu šajā perimetrā.

Taču tam nebija nozīmes.

Tieši priekšā bija sagrupēts nanobotu vads. Kukaiņ-cilvēks bija aši aizsūtījis savus vērpējus prom relatīvā drošībā. Ja viņš zaudētu vērpējus, tad zaudētu visu, un punkts.

"BanzaiT Vinsents sacīja pietiekami skaļi, lai Ņižinskis sadzirdētu, un sūtīja savus biotus uzbrukumā nanobotiem.

Nanoboti izklīda pa kreisi un pa labi plašajā redzes nervu krustmijas kambarī. Šķidrais pamats mazliet kavēja VI un V2, it kā viņi skrietu pretvējā. Taču arī Kukaiņcilvēks tāpēc nevarēja izlaist riteņus un palielināt ātrumu, tāpēc bioti joprojām bija ātrāki.

Kukaiņcilvēks izmēģināns taktiku "knaibles". Viņš atvilks atpakaļ centru un sūtīs flangus uz priekšu kā krabja spīles.

Vinsents negrasījās to pieļaut. Viņš traucās uz priekšu, līdz bija nokļuvis starp abiem skrienošajiem flangiem, un pagriezās pret tiem. Viņš ievēroja, ka nanoboti labajā pusē slīdēja un šļūca, nespēdami panākt saķēri ar nospriegoto, glumo pamatu.

VI un V2 katrs iedūra vienam nanobotam sakaru kanālā. Tā bija labāk un ātrāk nekā pāršķelt tos uz pusēm, un Kukaiņcilvēks veltīgi tērēs laiku, pūlēdamies atjaunot vizuālo kontaktu.

Bioti uzrāpās uz abiem aklajiem nanobotiem un uzsēdās tiem virsū. Bioti bija garāki, tāpēc to astes un galvas priekšā un aizmugurē karājās pāri, un tas bija izdevīgi divu iemeslu dēļ. Pirmkārt,

Kukaiņcilvēkam būs jārāpjas pāri savu aklo nanobotu kājām, lai tiktu klāt Vinsentam, - un tas ir izslavēti sarežģīts manevrs, sevišķi ar sagrupētiem nanobotiem.

Otrkārt, rāpjoties pāri nederīgajiem nanobotiem, Kukaiņcilvēkam sajuks vizuālie signāli. Nanobotu sensoriem būs grūti sašķirot augsto roku un torsu kaudzi.

Taču tas nespēja aizkavēt Kukaiņcilvēku. Viņam bija savs viltīgais gājiens. Divi nanoboti pieskrēja un apstājās tur, kur Vinsenta dūrienus un griezienus dāļājošās rokas nespēja viņiem piekļūt. Tad divi citi nanoboti izmantoja apstājušos nanobotus, tāpat kā vingrotāji lēcienam izmanto tramplīnu.

Abi nanoboti lidoja virsū VI un V2, žebērkļus izstiepuši.

"Hē," Vinsents noteica, nevērsdamies ne pie viena konkrēti. "Skaisti."

Policija bija izveidojusi kordonu un laida cilvēkus cauri šaurai spraugai. *Izņemiet personas dokumentus. Sagatavojiet sakāmo.*

Protams, trīs šķietamie demonstranti novicināja Ņujorkas policijas vai FIB apliecības un tika izlaisti cauri kordonam pie pārējiem policistiem, no kurienes norādīja uz aizdomīgajiem.

Viens norādīja uz Ņižinski.

"Sasodīts," Ņižinskis teica.

Vinsents salocīja VI kreisās puses kājas un V2 labās puses kājas un pārvēla biotus pāri aklo nanobotu kājām.

Kukaiņcilvēka uzbrukums no gaisa netrāpīja, un viņš ietriecās aklajos nanobotos, sadurdams pats savējos.

Bilance: divi Kukaiņcilvēka puiši pagalam, bet bija izšķiests laiks, un laiks šoreiz nebija viņu pusē.

Būs jāpeld.

Viņš iegrima caurspīdīgajā šķidrumā. Bioti nebija labi peldētāji. Viņu kājas spēja kustēties uz priekšu, bet tā drīzāk bija kulšanās nekā peldēšana. Ar katru vēzienu pagriežot spīles, varēja iegūt papildu paātrinājumu, bet tas nebija daudz. Vienīgais mierinājums - nanoboti bija vēl neveiklāki.

Bioti peldēja mazliet virs sapulcinātās nanobotu armijas.

"Jūs izskatāties redzēts," policiste teica Ņižinskim. Un pēdējā brīdī Ņižinska pirksti mēteļa iekškabatā no viltotās pases pārslīdēja pie īstās.

"Es reizēm strādāju par modeli," viņš atbildēja policistei - druknai, maza auguma sievietei.

Viņas vīriešu kārtas kolēģi drūmi uz viņu lūkojās.

"Kur esmu jūs redzējusi?"

Ņižinskis paraustīja plecus. Viņa bioti steidzās pievienoties kaujai, kas plosījās dziļi prezidentes smadzenēs. Viņš nebija Vinsents - notikumi vairākos līmeņos reizē palēninājа reakciju, un viņš šķita

izklaidīgs.

"Jūs domājat…" viņš teica, vienlaikus likdams saviem biotiem izvairīties no lipīga makrofāgu čemura.

"Kur esat piedalījies kā modelis?" viņa jautāja, un runasveids ar katru brīdi kļuva arvien nedraudzīgāks. Viņa atšķīra Ņižinska pasi, kamēr Vinsents ar šķietami rāmu un viegli mulsu sejas izteiksmi gaidīja viņam tieši aiz muguras. "Vienkāršs jautājums, Hvana kungs. Ko demonstrējat kā modelis?"

"Hmm. Domāju, vairums mani pazīst no *Mountain Dew* plakātiem."

Policiste nogrozīja galvu. "Nē, esmu jūs redzējusi kaut kur citur."

"Armani apakšveļa?"

Viņa sarauca pieri, salīdzinādama seju ar fotogrāfiju. "Vai esat kādreiz filmējies?"

Jā, viņš bija aktieris kādā filmā. Taču nebija ar to apmierināts. Un policiste tikai rotaļājās ar viņu, jo viņa smaidīja, un viņš redzēja, cik ļoti viņa alkst apgaismot savus kolēģus. "Jā, policistes kundze," viņš atbildēja. "Es…"

"Esmu seržante," viņa izlaboja, norādīdama uz svītrām, kas rotāja piedurkni.

"Seržante," viņš strupi pārlaboja. "Es piedalījos pēdējā "Zāģa" filmā."

"Kas ar jums tajā filmā notika?" Nu jau smaidīja arī pārējie policisti, saprazdami, ka tūliņ būs joki.

Ņižinskis nopūtās. "Mani izkastrēja ar ķēdes motorzā-ģi"

"Vai," viens no vīriešiem novaidējās.

"Droši vien pēc piedalīšanās apakšveļas reklāmā, vai ne?" sieviete jautāja, izbaudīdama šo mirkli, lai gan atklāti zirgoties atturējās.

"Priecājos, ka varu jūs uzjautrināt. Seržante," Ņižinskis teica, kamēr viņa bioti urbās cauri prezidentes smadzeņu apvalkiem un ielīda smadzenēs.

"Vai neredzējāt neko aizdomīgu, Hvana kungs?"

Viņš paraustīja plecus. "Dzirdēju dažas sirēnas, mēs paskatījāmies apkārt, un kāds teica, ka izcēlies ugunsgrēks."

"Kāpēc jūs šodien nācāt uz ANO?"

Laiks iesaistīt arī Vinsentu. "Man bija tikšanās. Mans draugs," viņš norādīja uz Vinsentu, "ir liels prezidentes Moralesas piekritējs. Es jau viņam teicu, ka mēs neko neredzēsim. Bet…" Ņižinskis paraustīja plecus.

Vinsents uzmanīgi pietuvojās peldošam nanobotam un izšāva šautriņu ieroci, ar kuru biots bija apgādāts. Šautriņu lidojums bija ievērojami palēnināts, bet, ja ļoti paveiksies, tās varbūt trāpīs kādā nanobota locītavā.

Policisti pārbaudīja Vinsenta dokumentus un uzdeva to pašu

jautājumu, bet tad seržante teica: “Ejiet nu, Hvana kungs. Esat diezgan cietis.”

“Vai,” bilda otrs policists.

Vinsents pāršķēla neveiksmīgi nostājušos nanobotu un kaunīgi pasmaidīja, it kā atbalstīdams Ņižinski neveiklajā situācijā.

DIVDESMIT ASTOŅI

Plata gulēja atkritumos.

Un soļoja cauri cilvēka smadzeņu dziļajām krokām. Ceļš līdz hipokampam bija tāls. Tas slēpās dziļi saņurcītajā tofu. Vilksa bija ierādījusi viņai ceļu, garo ceļu līdz pašiem dziļumiem, lai atrastu smadzeņu stumbru - kātu, kas bija simtkārt resnāks par visdruknāko sekvoju.

“Pēc tam ej uz ziemeļiem,” Vilksa bija teikusi.

“Uz ziemeļiem?”

“Uz augšu.”

“Kā var zināt, uz kuru pusi ir uz augšu?”

“Izpūt burbuli un paskaties, kurp tas lidos,” Vilksa bija teikusi, tad piemetinot: “Protams, bioti neprot pūst burbuļus.”

Pēc tam Vilksa bija kļuvusi pielaidīgāka: “Ja šķiet, ka stumbrs kļūst tievāks, tu ej uz dienvidiem. Ja uzskriesi virsū metro vilciena lieluma spageti, esi ceļā uz ziemeļiem.”

Plata bija atradusi smadzenītes - “spageti bļodu”. Viņa bija palīdusi apakšā, apmaldījusies, bet varbūt ne.

Iespējams, viņa soļoja pareizajā virzienā, bet varbūt arī ne. Kādudien viņa varbūt izlīdīs laukā. Vai arī ne, un, ja ne, tad atstās savu veselo saprātu šeit - dziļi gaļā.

Varbūt Kītsam izdevies aizbēgt. Noteikti. Varbūt viņš bija brīvs, bet varbūt viņu sagūstījuši. Viņa vēlējās, kaut joprojām būtu pieslēgusies acij, tad vismaz redzētu, vai Kīt-su pēkšņi neiestieps pie dvīņiem Ārmstrongiem. Un vēl -tad viņa būtu tuvāk gaismai un gaisam, un glābiņam.

Vai šīs smadzenes, pa kurām soļoja Platas bioti, bija kaut kādā ziņā neparastas?

Šīs smadzenes bija pavēlējušas nolaupīt, piekaut un slepkavot.

Šīs smadzenes muļķīgu sektu bija pārvērtušas armijas pulcināšanas ierocī.

Šīs smadzenes uzdrošinājās perināt evolūcijas kursa maiņu. Tās vēlējās pielikt punktu jebkādai cilvēka brīvībai. Tīši vai kļūdas pēc izraisot globālu katastrofu - par nanobotu rašanos citādi pateikt nevarēja.

Šīm smadzenēm, šiem dzirksteļojošajiem neironiem, šīm sprakšķošajām sinapsēm, šim rozā šūnu blāķim, kas peldēja organiskā zupā, piemita tādas ambīcijas, kas atstāja ēnā visus dižākos briesmoņus pasaules vēsturē.

Šīs smadzenes bija nogalinājušas viņas ģimeni.

Un tomēr no skata tās ne ar ko neatšķīrās no Kītsa smadzenēm. Neatšķīrās no viņas pašas smadzenēm.

Kur šajā orgānā mita ļaunums?

Plata zināja - tieši tas bija jānonāvē.

Un tieši tajā brīdī viņa nolēma, ka viņai jāpārveido šīs smadzenes, jāatņem tām brīvā griba. Viņa zināja - viņas smadzenes neizrādīs nekādas ārējas pazīmes, ka viņa nolēmusi kādu citu apzinātai iznīcināšanai.

Vai tas beidzot bija mērķis? Vai viņa bija nonākusi līdz hipokampam? Biotu fosforescējošo orgānu blāvajā gaismā tas izskatījās tieši tāds pats kā Kītsa hipokamps. Tas saskanēja ar atmiņām par kartēm viņas pašas smadzenēs.

Uzmanīgai, piesardzīgai pārinstalēšanai nebija laika. Nebija laika pat pārliecināties, vai viņa ir īstajā vietā.

Laika pietika tikai postījumu nodarīšanai.

Abi Platas bioti sāka izdalīt vadu. Viņa piestiprināja tā vienu galu pie mazliet izvirzīta neirona paugura un metās prom, lai piestiprinātu otru galu… ai, vienalga, kur pagadīsies.

Čārlzs un Bendžamins Ārmstrongi kāri un fanātiski vēroja kauju, kas plosījās prezidentē.

Izskatījās, ka Kukaiņcilvēks zaudējis trīs nanobotus.

Un šķita, ka viens no Vinsenta biotiem vienā pusē zaudējis divas kājas.

Viss notika šeit un tagad, viņu acu priekšā. Ja Kukaiņ-cilvēkam izdosies, viņi svinēs uzvaru par spīti visam. Kima un Alfredo nāve neko nenozīmēs.

Radās neliela kavēšanās, kamēr Dītrihs nostādīja ierindā Kima nanobotus. Indijas premjerministra Madhuri

Čoksija uzacs aizņēma visu monitoru, kamēr Dītrihs sūtīja savus nanobotus iekšā caur plakstiņu.

“Ja dabūsim Moralesu, Cai, Čoksiju, Bovenu…” Ben-džamins caur sakostiem zobiem teica.

“Par spīti visam esam zaudējuši vienīgi japāņus.”

“Briti…”

“Skaties. Papilddzīvība ir ļoti meistarīga, vai zini. Nedisciplinēta, bet spēlē ļoti labi.”

Viena roka, pēc tam otra uzsita pa izvēlnēm. Vispirms viens un tad cits ekrāns atvērās, aizvērās, samainījās vietām, pietuvinājās un attālinājās. Dvīņiem bija pašiem sava spēle: datu asimilācija no veselas gūzmas ievades kanālu.

“Ja dabūsim prezidenti…”

“Vairāk mums neko nevajag,” Bendžamins mierināja brāli. “Moralesa. Pat ja iegūsim tikai viņu, būsim uzvarējuši.”

“Mēs iegūsim viņus visus,” Čārlzs skaļi paziņoja.

Vienā ekrānā bioti kūlās cauri smadzenēm, kamēr ducis nanobotu peldus viņiem slinki tuvojās. Tas izskatījās pēc baleta palēninājumā.

Tika izšautas kapsulas, taču tās aizlidoja garām, nevienam nekaitējot. Staru ieroču lietošana būtu bezjēdzīga.

Pēkšņi parādījās kāda biota tuvplāns. Šķita, ka uz viņiem skatās pārdabiskas, tikai daļēji cilvēciskas acis. Vin-senta acis. It kā viņš redzētu, ka viņi to vēro.

Dvīņi mazdrusciņ parāvās atpakaļ.

Un Bendžamins nez kāpēc teica: "Arabella."

"Kas?"

"Nu… tā sauca zirgu. Vectēva ķēvi."

Čārlzs uzmeta viņam ziņkārīgu skatienu, gaidīdams paskaidrojumu par šīs piezīmes jēgu. Bet izskatījās, ka Bendža-mina acs aplūko priekšmetus, kuru šajā realitātē nemaz nav.

Satraukuma izraisīts stress, Čārlzs domāja.

Vinsenta biots saķērās ar nanobotu. Mēģināja sadurt nanobota optiku, bet netrāpīja. Viņam mēģināja pieķerties otrs nanobots, bet zaudēja saķēri un aizpeldēja prom, zaudējis kāju.

Čārlzs uzmeta skatienu Bēmovska ekrānam.

Viņš bija sasniedzis Ķīnas līdera smadzenes. Visi viņa nanoboti kārtīgās rindās traucās uz priekšu, lai jau drīz sāktu lēni un piesardzīgi satīklot otru pasaules ietekmīgāko līderi.

Un Papilddzīvība? Malacis! Viņa strauji bija atguvusies no tā, kas pirmīt bija saniknojis.

"Ha-hā!" Čārlzs gavilēja.

"Mūs spieda lasīt Dikensa "Stāstu par divām pilsētām". Atceries?"

"Kāpēc tu to tagad piemini?" Čārlzs aizkaitināts prasīja. Bija tikai viens cilvēks, ar kuru kopā viņš varētu svinēt uzvaru, bet brālis šķita vienaldzīgs un izklaidīgs.

"Ko?" Bendžamins jautāja.

""Stāstu par divām pilsētām"?"

"Kādā sakarā?" Bendžamins turpināja. "Nesaturēšana. Beidzas ar "šana". Tāpat kā "ietekmēšana" un "slimošana"."

Čārlzs spoguļa monitorā blenza uz brāļa acs atspulgu. Un pēkšņi pie viņiem steidzās Hārdijs - cilvēks, kurš nekad nesteidzās, kurš, kā Dvīņiem šķita, vienkārši nebija spējīgs steigties.

"Kungi!" Hārdijs sauca, bet traucējuma cēlonis jau bija skaidrs. Dvīņi pagrieza ķermeni un redzēja, ka Šugera Le-bovska un četri viņas vīri stiepj zēnu ar aizbāztu muti. Viņš locījās un spārdījās.

Viņi nometa ķermeni uz austrumnieciskā paklāja.

"Ko tas, velns parāvis, nozīmē?" Čārlzs ieaurojās. Neviens nedrīkstēja ienākt Tulpē bez īpaša uzaicinājuma. Viņi varēja būt neveseli. Viņi varēja būt nesagatavojušies.

Kāda nekaunība! Nē, zaimošana!

Taču Šugerai Lebovskai tas tobrīt acīmredzami nebija ne prātā. Dvīņi bija redzējuši Šugera pārskaitušos, nobijušos, sarkastisku. Bija

skatījušies, kā viņa kopā ar meitu gatavo ēdienu, skuj paduses un mīlējās ar vīra. Taču tādu nesavāk-tības un panikas izteiksmi viņas sejā nebija redzējuši nekad.

Šugera ar plaukstu pieplacināja izspūrušos matus. Seja bija piesārtusi, nesen iegūtā šķielējošā acs skatījās uz virsdeguni. Viņa elsoja.

Nobijusies.

No viņiem - no Čārlza un Bendžamina.

“Kas tas ir?” Bendžamins nikni prasīja.

Apostīt zēnu gāzelēdamies pietipināja suns.

“Notikusi… ēē…ēē… ielaušanās,” Šugerai izdevās iz-stomīt.

“Kas?” Čārlzs iešņācās, skatīdamies, kā nonāvēts, pušu pāršķelts nanobots lēni griežas prezidentes smadzenēs.

Šugera saņēmās, dziļi ievilka elpu un teica: “Papild-dzīvībai gadījās saķeršanās kafejnīcā. Tajā, kas pāri ielai. Viņa pamanīja, viņasprāt, divus BZRK pārmijniekus. Viņi uzbruka un aizbēga.”

“Tāpēc viņa nokavēja?” Čārlzs prasīja. “Es domāju, ka sastrēgumu dēļ, ko izraisījusi kņada ANO.”

“Nē, kungs. Bet viņai bija grūti mūs sazvanīt, jo negadījums ANO pārslogojis vietējos telefona sakarus. Kā jau jūs redzējāt, es biju aizņemta ar situācijas noregulēšanu ANO. Tiklīdz Papilddzīvība mani sazvanīja, es…”

“Man ir skumji,” Bendžamins teica. “Es gribēju jāt ar Arabellu.”

Šis paziņojums uz dažām sekundēm pārtrauca sarunu.

“Mēs uzskatām, ka viena no abiem bija Sedija Maklē-ra,” Šugera sacīja. “Šis ir otrs.” Viņa iespēra Kītsam pa kāju, lai gan bez naida.

Čārlzs mēģināja piecelties, bet Bendžamins atpalika, un viņiem neizdevās. Tad arī viņš cēlās kājās, bet Čārlzs jau bija zaudējis līdzsvaru.

Nekas tāds viņiem vēl nebija gadījies. Kopš bērnības.

“Velns parāvis, kas tev lēcies?” Čārlzs asi noprasīja.

“Atceries dvīnes Morgenšteinas?” Bendžamins jautāja.

Čārlza sejai pārslīdēja kas līdzīgs panikas ēnai. Dvīņi jau sen bija iemācījušies kustēties sinhroni. Šāda nesaskaņa bija pazemojoša. Un Bendžamina izklaidība bija ārkārtīgi savāda.

Cīņa palēninājumā prezidentes smadzenēs bija pārvērtusies mežonīgā kautiņā “trīs pret vienu”, kurā nanoboti plosīja ievainotu biotu. Biots tika pakāpeniski izārdīts -kājas un ķermeņa daļas lēni aizvirpuļoja prom, saķērušās ar sagraizīta nanobota skrandām.

Čārlzs blenza uz Šugeru Lebovsku. “Tu ļāvi… Vai tu gribi teikt…” Čārlza seja spēja nosarkt, līdzīgi neietekmējot Bendžaminu. Bet tas nozīmēja, ka kopīgā sirds sitās stiprāk un straujāk, tāpēc Bendžaminam apjukumā iepletās acs.

“Iespējams, viņi ir šeit,” Šugera saraustītā pusčukstā izmocīja. “Es

domāju - *tieši šeit.*”"

Uz ko Bendžamins atbildēja: “Atceries zaldātiņus, kurus saņēmām Ziemassvētkos?”

Vadu veido tīmekļa dziedzeris, kas atvasināts no zirnekļa DNS. Sīciņu ievelkamu atveru čemurs izdalīja šķiedru, kas pēc tam tika savērpta vadā.

Protams, rezultātā netika iegūts zirnekļa zīda pavediens, bet daudz sarežģītāks veidojums, kas pieķērās kā zīds, bet vadīja mikroskopiskus smadzeņu elektriskos lādiņus.

Vadu varēja vienkārši pielipināt pie kāda smadzeņu paugura vai arī piestirpināt pie smadzenēs iedurta mietiņa. Mietiņu (biotiem to parasti līdzi bija vismaz ducis) ar vairākām atskabargām iedūra smadzeņu vielā kā alpīnisma āķi, pie kura piestiprināta virve. Katrs mietiņš nonāca saskarē ar citu neironu vai neironu čemuru.

Rūpīgā, uzmanīgā instalācijā katru mietiņu pēc tam pārbaudīja, lai noskaidrotu, kādas atmiņas vai funkcijas ir skartas.

Platai tam nebija laika. Nebija laika pārbaudīt, nebija laika pētīt smadzeņu kartes vai nosūtīt datus datoranalī-zei.

Viņai pietika laika tikai iedurt, piestiprināt vadu un iedurt vēlreiz. Viņa bija iedzinusi četrpadsmit mietiņus un novilkusi septiņus vadus.

Viņa bija izkaisījusi savus retranslatorus. Un uz labu laimi novilkusi arī dažus virspusējus vadus. Nevarēja zināt, kādu iespaidu tie radīs, ja vispār radīs, jo tieši tā bija aizliegts rīkoties, ja gribēja, lai subjekts nenojaustu, kas notiek. Šajā gadījumā nekas nenotika neuzkrītoši vai smalki. Šie nebija tādi tīkli, kādus mēdza aust Vinsents vai Kukaiņcilvēks; šis bija pašdarbnieka veikums. Panikā krituša, pārbiedēta pašdarbnieka veikums. Viņas bioti šaudījās bez jēgas un plāna.

P1 iedzina mietiņu labi dziļi un iedarbināja visas atskabargas. Tad pievienoja vadu un metās prom tik ātri, cik vien tīmekļa dziedzeri spēja saražot vadu. Pēc tam apstājās un iedūra atkal.

Bet tad viņai iešāvās prātā ideja: kāpēc savienot tikai vienu galu ar otru? Kāpēc nevarētu vilkt vadu no viena mietiņa uz nākamo? Kā veidojot “kaķa šūpuli” aukliņu spēlē.

Tāpēc tagad, gulēdama savā “smaržīgajā” paslēptuvē atkritumu konteinerā, viņa dūra un vilka vadus krustām šķērsām, līdz abiem biotiem gandrīz izsīka šķidrums. Drīz būs jāapstājas un jāpagaida, kamēr tīklu dziedzeri atkal piepildās.

Bet pagaidām viņa skrēja, lēca, dūra un klausījās pa šķērsielu skrienošo kāju dipoņā un kliedzienos, jo viņu meklēja pārāk daudz cilvēku.

Vinsents teica: “V2 ir pavisam slikti.”

“Esmu gandrīz klāt, Vinsent, atkāpies, ja vari,” Ņižin-skis vedināja prom pa ielu, arvien vairāk attālinādamies no drošības spēku magnēta

- ANO ēkas.

“Vēlāk viņi mūs atcerēsies,” Vinsents teica. “Tev jāparūpējas par savu makro drošību, Žin. Viņi tevi atradīs.”

“Nolādēts, Vinsent, domā labāk, kā nosargāt savu biotu dzīvību.”

Vinsents nodrebinājās. Ņižinskis redzēja - tādas kā spazmas savilka bezkaislīgos vaibstus cilvēciskā baiļu izteiksmē.

Ņižinskim kļuva nelabi. Viņa bioti skrēja tik ātri, ka varēja apmaldīties. Gaismas orgāni nespēja parādīt ceļu pārāk tālu priekšā. Tas bija kā braukt ar ātrumu simt sešdesmit kilometru stundā pa tumšu lauku ceļu ar blāviem starmešiem.

Vinsents apstājās.

“Ak kungs!” Vinsents iekliedzās. “Vai, vai, vai!”

Vinsenta tukšais skatiens pavēstīja visu, kas Ņižinskim bijajāzina.

“Nē, nē, nē,” Ņižinskis sauca un sargādams apskāva Vinsentu, kura acis pildījās asarām. Viņš sāka klusi vaidēt.

DIVDESMIT DEVIŅI

"Jā, ej ellē! Ej ellē! Ej ellē!" Kukaiņcilvēks kliedza.

Mirušais biots - pavisam miris un pāršķelts divās daļās, kas tik tikko turējās kopā, - šķita kā brīnums. Viņš peldēja bez kājām pa šķidrumu un bija miris, miris, miris!

Lai to paveiktu, Kukaiņcilvēks bija zaudējis pusi spēku, un krustmiju izraibināja kājas, sensori, riteņi, neidentificējami elektrisko ķēžu gabali un metāla āda. Vienā no ekrāniem garām aizpeldēja Kukaiņcilvēka emblēma, bet tas vairs nebija svarīgi, jo viņš beidzot bija nogalinājis vienu no Vinsenta biotiem.

Tas lika viņam uz brīdi sastingt.

Neviens vēl nekad nebija nogalinājis kādu no Vinsenta puišiem.

Neviens! Tikai viņš. Tikai Kukaiņcilvēks.

"Sasodīts, jā!"

Tagad viņš varēja nesteigties un samazināt risku. Ja vien Vinsents nebija Klārks Kents, viņš pašlaik bija visdziļākajā bedrē un tik apjucis kā vēl nekad mūžā.

Kukaiņcilvēks aši novērtēja situāciju. Viņam bija vienpadsmit aktīvi kaujinieki. Visi vērpēji bija drošībā.

Vienpadsmit pret vienu, un pārmijnieks, varenais Vin-sents, kaut kur elsa un pūta, it kā viņam būtu cauršautas iekšas.

Otrs Vinsenta biots bija pamanījies uzpeldēt virspusē. Tas karājās no neironu čemura un blenza lejā uz vienpadsmit nanobotiem, kuri lēnām cēlās augšā cauri smadzeņu putrai.

"Es būšu maigs, mērgli!" Kukaiņcilvēks gavilēja. "Hahā!"

Sākumā viņš virspusē izveidos perimetru. Četrus nano-botus katram gadījumam atstās peldam, ja Vinsents atkal uzbruktu.

Viņš bija to aplencis.

Pie velna, jā, viņš bija aplencis Vinsentu. Un Vinsenta biots šķita gandrīz bezspēcīgs. Tas blenza ar savām kukaiņa un cilvēka acīm, bet nedarīja neko, gluži neko, kamēr Kukaiņcilvēka nanoboti savilka aplenkuma loku ciešāk.

Kītsa bioti joņoja pa šūnaino grīdu pretī kaut kam augstam un tumšam.

Sagadīšanās pēc viņš tagad gulēja ar seju tieši uz tās pašas grīdas, lai gan redzēja tikai gludi nopulētu koku. Makro pasaulē tas ievērojami atšķīrās no tā, ko varēja redzēt nano vidē.

Patiesībā viņš uz šīs grīdas asiņoja. Asinis tecēja no deguna un veidoja straumīti, kas ritēja pāri vaigam līdz lūpu kaktiņam. Ikreiz, kad viņš izelpoja caur muti, izveidojās sarkans burbulītis. Viņš redzēja tumšajā peļķē savas acs atspulgu. Acs izskatījās izbijusies.

"Mans brālis ir… viņš nejūtas labi," Čārlzs teica.

Kītss, protams, neredzēja savus biotus. Taču viņš skatījās uz visām pusēm, cenzdamies salāgot to, ko redzēja savām acīm, ar attēliem smadzenēs.

Nekā.

Nu, ne gluži nekā. Viņš redzēja zem rakstāmgalda trīs kājas. Trīs kājas vienādās kurpēs. Viena kreisā, viena labā un vēl viena… ne viena, ne otra. Vidējā kāja bija tievāka, un tajā bija ne tikai identiska mazāka izmēra kurpe, bet arī identiska zeķe un identiska bikšu stara.

Augstāk par celi viņš neredzēja. Un šaubījās, vai vispār to gribētu.

"Ola, bola, skola!" Bendžamins pēkšņi ieteicās. "Ko… ko es nupat izdarīju?"

Kītsam acumirklī kļuva skaidrs, ka Platas bioti bija kaut kur Bendžamina smadzenēs. Un pēc pāris sekundēm arī Dvīņi sapratīs, kas noticis. Un vēl pēc dažām sekundēm viņi sāks viņu spīdzināt, lai uzzinātu, kur ir Plata.

Vai arī nogalinās, ja secinās, ka viņš ir pārmijnieks.

Un viņi atvedīs paši savu pārmijnieku ar nanobotiem, kas dzīsies pakaļ Platas biotiem.

Viņam bija jātiek pie viņas. Tas bija jāizdara. Taču viņa

bioti skrēja uz mērķi, kas tiklab varēja būt ari galda kāja.

Ieradās vēl vairāki cilvēki. Viņš tos dzirdēja makro. Un, kas vēl svarīgāk, juta vibrācijas nano. Vibrācijas. Tās nāca no labās puses, no durvīm.

Tātad… tātad bioti skrēja uz Dvīņu pusi. Vai uz Šugeras pusi. Vai pie jebkura cita no kāju meža, kas traucās viņam garām un pāri. Tie bija apsargi ar pistolēm rokā.

"Mums nevajag vēl vairāk tavu izsitēju, Šugera, mums vajag pārmijnieku, velns parāvis!" Čārlzs auroja. Visas trīs pēdas atspērās pret grīdu. Krēsls tika atstumts nostāk. Šoreiz Dvīņi piecēlās veiksmīgi.

Nu jau bioti bija tuvu simt pēdu augstai sienai, un zem šīs sienas bija gara, horizontāla ala.

Tā noteikti bija kurpe. Vai galda kāja. Nē, kurpe.

"Ēkā ir Kareivis Pīts," Šugera izmisusi teica. "Viņš ir lejā. Jāuzsauc viņš augšā, lai izvieto savus nanobotus, un…"

"Viņš ir trešās šķiras šarlatāns!" Bendžamins nošņācās.

"Mūsu labākie puiši ir…"

"Sauc viņu šurp!" Čārlzs sacīja.

"Tu, tu un tu - atvediet Kareivi Pītu. Stiepiet šurp un pārliecinieties, ka viņš ir nokomplektējies," Šugera teica, juzdamās atvieglota, ka atkal var izkliegt pavēles.

"Tolaik armijā bija vieni vienīgi komunisti!" Bendžamins vāvuļoja.

Bioti bija nokļuvuši vaļējā alā uz kurpes. Tam vajadzēja tā būt. Tai taču vajadzēja būt kurpei?

Griesti virs K1 un K2 bija baisi savā vienkāršībā. Tie izskatījās pēc milzīgas segas - šķita, ka plastmasas šķiedras kopā sapinis miljons mazmazītiņu šuvēju. Tas izskatījās pēc groza pinuma - gandrīz vienāds un dīvains savā nedabiskajā vienādumā.

Pēkšņi griesti strauji laidās lejā. Kītss lika biotiem palēkties un sagriezties. Biotu kājas aizķērās aiz neoprēna šķiedrām, un tie rāpās augšup pretim gaismai kurpes puma galā.

Kurpe saplaka, Dvīņiem ejot. Šķita, ka tā saspiedīs bio-tus, bet zole bija rievota, un Kītss sūtīja savus radījumus uz priekšu pa garu, taisnu tuneli.

Viņš nespēja novērst skatienu no Čārlza un Bendžami-na gaitas. Kreisā. Labā. Gandrīz ļenganā vidējā kāja šļūca līdzi. Kreisā. Labā. Šļūciens.

Vidējā kāja mazliet kustējās, bet šķita kā notirpusi. Tā nesinhroni kustējās pati savā raustīgajā ritmā un vilkās līdzi, ar purngalu skrāpēdama grīdu.

Viņi tuvojās Kītsam.

Kreisā pēda iekāpa Kītsa asinīs. Sīkie asinsķermenīši uzšāvās gaisā un ieskāva biotus, atrazdami tos pat kanāla dzīlēs. Bioti metās uz priekšu caur sava radītāja asinīm, un sarkani lidojošie šķīviši ķērās pie dzelkšņainajām kājām un lipa pie biotu vēderiem.

“Pieceliet viņu sēdus,” Čārlzs pavēlēja. “Izņemiet mutes aizbāzni.”

Acumirklī Kītsu sagrāba rupjas rokas un gandrīz pierāva kājās, bet tad nogāza uz dibena.

Pēdas nekustējās. Bioti skrēja cauri asinīm līdz kanāla galam un ap stūri uz purngalu, un Bendžamins teica: “Es nejūtos labi, brāl.”

Kītss vērās Dvīņu sejās.

Viņu nešausmināja kroplība. Savulaik viņam bija skolotājs ar ne vairāk kā trīsdesmit centimetrus garām, pleznām līdzīgām rokām. Tas bija iedzimts defekts, un viņš bija iemācījies neblenzt. Viņš zināja, ka nevajag arī skurināties, rauties malā un uz brīdi zaudēt spēju elpot.

Taču šis bija kaut kas vairāk nekā murgs. Tā nebija vienkārša kroplība. Šeit Sātans bija spēlējies ar DNS.

Čārlza acs urbās viņā ar tīru naidu. Bendžamina acs pildījās ar asarām. Bet trešā acs, bezdvēseliska, mirusi un bez dzirksts, klīda apkārt, līdz beidzot nofokusējās uz viņu. Viņš redzēja, kā savelkas brūnā varavīksnene.

“Tu man tagad pateiksi, kur ir meitene,” Čārlzs klusā balsī teica.

Kītsam būtu vajadzējis pateikt ko kodolīgu un izaicinošu. Bet viņš neteica. Mute neklausīja.

“Tu esi smukulītis, ko?” Čārlzs jautāja. “Mums ar brāli dzīvē nav bijis šādas priekšrocības. Saki man, puika - kāda ir dzīve ar tādu seju? Kā tas ir, kad sievietes uzlūko un apbrīno tevi?”

“Runā!” Šugera uzbrēca. Balss nodeva viņas pašas bailes. Un kāds,

Kītss nezināja kurš, iespēra viņam pa nierēm, un viņš sāpēs iekliedzās.

“Vai jums ir nazis, Lebovskas kundze?” Čārlzs jautāja.

“Nazis? Man… Nē, kungs.”

“Man ir,” sacīja vīrieša balss. Atskanēja klikšķis, atveroties Šveices saliekamajam nazim.

“Paaugstini viņu. Man patīk vīrieši, kas vienmēr ir gatavi,” Čārlzs teica Šugerai. “Iedod nazi Lebovskas kundzei. Lebov-skas kundze, kura vīrieša ķermeņa daļa jums visvairāk patīk?”

“Man… nu… acis,” Šugera izstomīja.

Bioti nu jau bija kurpes virspusē. Pārāk tālu. Viņi nemūžam nepaspēs uzrāpties šajā ķermeņa debesskrāpī, lai paveiktu ko noderīgu.

“Nē, acis mēs nevaram ņemt, Lebovskas kundze. Kā gan viņš tad spēs novērtēt, ko esam izdarījuši ar viņa seju, ja atņemsim acis?” Abu sejas un acis pētīja Kītsa seju un visbeidzot pievērsās degunam.

“Vai meitenes domās, ka viņš ir glīts, ja nogriezīsim degunu, Lebovskas kundze?”

“Jēziņ… es…” viņa sacīja.

“Lai viņš sajūt asmeni,” Čārlzs teica naida pilnā balsī.

Šugera piespieda asmeni pie Kītsa deguna sāna. Viņš to redzēja. Viņš to sajuta. Sirds šausmās dauzījās. Viņš mēģināja izrauties, bet spēcīgas rokas sagrāba galvu kā spīlēs.

“Nē, nē, nedariet to, jaunkundz,” Kītss lūdzās.

“Tad pasaki man, kur ir Maklēra,” Čārlzs uzstāja.

Nazis pāršķels miesu. Tas griezīs degunu un apstāsies pie skrimšļa, bet tad atkal griezīs un griezīs, un viņa deguns kā bezvērtīgs nedzīvas gaļas gabals nokritīs uz grīdas, un viņš uz visiem laikiem…

“Ātrāk!” Čārlzs ieaurojās. “Saki ātrāk!”

“Es nezinu, kur…”

“Nogriez viņam degunu! Griez! Dari to!”

“Es…” Šugera bilda.

“Nogriez viņam degunu vai zaudēsi savējo!”

“Viņš vēl ir bērns!” Šugera lūdzās.

“Es nezinu, kur viņa ir!” Kītss aizstāvējās.

“Nesit man, vectētiņ!” Bendžamins iekliedzās.

“Turi muti, brāli! Griez! Nevilcinies!”

Brīdī, kad Čārlzs ieaurojās, viņa ķermenis tika parauts sāņus. Dvīņi klupa atmuguriski, un asaru aizmiglotām acīm Kītss redzēja, ka Bendžamins mežonīgi mētājas ar rokām, atgaiņādamies no kaut kā, ko neredzēja neviens cits, izņemot viņu.

“Brāli!” Čārlzs iesaucās.

Tā bija vājprātīga deja - divas savienota ķermeņa puses cīnījās, streipuļoja un slīdēja asinīs.

Dvīņi aiztenterēja atpakaļ pie rakstāmgalda, kas paslīdēja malā,

un viņi smagi nogāzās uz pēcpuses. Kītss juta triecienu caur saviem biotiem, un nazis atrāvās no Kītsa deguna, bet Bendžamins bērna balsī turpināja vāvuļot: “Komunisti!”

Čārlzs izmisumā ierēcās. Viņš atvēzējās pret brāļa galvu, bet nespēja to aizsniegt. Viņš vēzēja pārāk īso roku, kas nespēja aizsniegties pāri paša ķermenim, un, zaudēdams pēdējās savaldības paliekas, kliedza: “Savaldies! Savaldies!” Mežonīgi vicinot roku, viņš mēģināja piecelties, bet

apgāza rakstāmgaldu.

Pildspalvas, telefons, suņa našķi un limonādes pudele noslīdēja uz grīdas. Skārienjutīgais ekrāns gulēja uz sāna un joprojām rādīja kauju prezidentes galvā.

Čārlzs satvēra dzēriena pudeli un, neveikli turēdams to aiz resnā gala, bakstīja brālim un trāpīja viņam pa seju. Pēkšņi Bendžaminam no mutes izšāvās asinis, bet viņš turpināja klaigāt: “Komunisti! Komunisti!”

“Aizveries! Aizveries! Aizveries!”

Čārlzs dauzīja brāļa muti. Zobs ieliecās uz iekšu, un izšļācās asinis. Lūpas bija robainas un sarkanas.

“Viņš savainos Bendžaminu,” Šugera teica. “Mums tas jāpārtrauc.”

Viņa kustējās ātri. Izrāva tādus pašus plastmasas savil-cējus, ar kādiem bija sasiets Kītss, satvēra Čārlza atvēzēto roku un ar visu svaru nospieda to uz leju.

“Vācies nost, govs!”

“Reglaments, kungs. Mums jāiejaucas jūsu abu kautiņā. Jūs paši pavēlējāt.”

“Viņš ļāvis tiem ieperināties sevī. Viņi ir viņā iekšā, un viņš to ir pieļāvis. Viņš ir vājš! Viņš allaž bijis vājš!”

Viņa uzspieda celi uz plaukstas, pievilka tuvāk krēslu un piesēja Čārlza roku pie šķērskoka.

“Es tikai izpildu jūsu pavēli, kungs,” Šugera aizstāvējās, bet neizskatījās, ka viņa pati tam tic. Skatiens šaudījās uz durvīm, it kā viņa skaitītu soļus, it kā lifta durvis simt pēdu atstatumā būtu vārti uz paradīzi.

Bendžamins raudāja un kaut ko murmulēja kā zīdainis. “Viņš ir klāt!” paziņoja viens no TND, un telpā gandrīz sviešus tika iemests Kareivis Pīts - pusaugu zēns valīgā armijas jakā.

Šugera uzkliedza: “Kur jūs tik ilgi kavējāties? Tev, pārmijniek, būs jādodas iekšā.”

Kareivis Pīts bija viduvējs pārmijnieks un pirmšķirīgs mutes bajārs. Bet, novērtējis situāciju - asiņaino zēnu uz grīdas un, vēl ļaunāk, šausminošo ainu ar pie krēsla piesieto Čārlzu, kas joprojām centās iesist nesakarīgi murmulējošajam Bendžaminam -, saprata, ka

nevienu ar savu asprātību šeit nepārsteigs.

“Kur jums ir pārmijnieka krēsls? Bez sava aprīkojuma es ne velna nespēju.”

“Nolādēts!” Šugera iebļāvās. “Nesiet šurp krēslu! Tūliņ!” Kareivis Pīts mēģināja iebilst, bet neviens viņu nedzirdēja, jo bariņš TND jau traucās izpildīt pavēli. Vai vismaz traucās, ko kājas nes, ārā no Tulpes.

TRĪSDESMIT

"Esmu pie tevis, Vinsent," Ņižinskis teica.

Viņš bija pie Vinsenta uz ielas, kur turēja draugu un atstutēja viņu pret sienu.

Un pie viņa nano, kur divi svaigie, netraumētie bioti steidzās palīgā.

"Par vēlu," Vinsents čukstēja.

Ņižinskis vērās uz Kukaiņcilvēka spēkiem puscentimet-ra attālumā, kas šķita kā pilsētas kvartāls. Divi nanoboti lēni un nežēlīgi sadalīja Vinsenta biotu gabalos.

Ņižinskis juta katru norauto locekli caur drauga stāvu, kas ik pa brīdim nodrebēja.

Vienpadsmit Kukaiņcilvēka nanoboti.

Divi Ņižinska bioti.

Varbūt. Varbūt. Bet Ņižinskis nebija Vinsents. Viņš gandrīz noteikti zaudēs, un, ja zaudēs, tad kļūs tāds pats kā tagad Vinsents - sagrauts, bezpalīdzīgs un viegli ievainojams.

Kukaiņcilvēks neuzbruka. Kukaiņcilvēks arī nevēlējās šo cīņu. Viņam tā nebija vajadzīga. Viņa vērpēji jau bija iespiedušies dziļi prezidentes smadzenēs.

Abi skatījās viens uz otru caur svešām acīm. Kukaiņcil-vēks un Ņižinskis.

Ņižinskis lika savam vadošajam biotam pavērt rokas lūdzošā žestā.

Kukaiņcilvēka nanoboti kādu brīdi stāvēja nekustīgi un nedarīja pilnīgi neko.

Pēc tam tie pacēla otra Vinsenta biota ķermeni un iesvieda šķidrumā. Tas peldēja straumē, un Ņižinskim izdevās saķert to, kas no tā bija palicis pāri.

Pacēlis bezkājaino, aklo, sakropļoto ķermeni, viņš pagriezās un metās bēgt.

Ielu un debesskrāpju pasaulē Vinsents teica: "Zin… Žin…"

"Jā, Vinsent."

"Aizved mani pie Aņas."

Kad viņu atrada, Platai bija atlikuši divi mietiņi un tikai viens garš vada pavediens.

Viņa no mietiņiem un vadiem bija izveidojusi īstu mudžekli Bendžamina smadzenēs. Tas aizņēma apmēram vienu hipokampa kvadrātcentimetru. Pieredzējis nanobotu pārmijnieks viņu atrastu ļoti ātri, taču paies labs laiciņš, līdz kāds nokļūs līdz viņai.

Bet makro pasaulē viņas laiks bija iztecējis. Kāds beidzot bija iedomājies nopratināt abus bezpajumtniekus, kuri bija iztramdījuši

Kītsu. Un kāds attapīgs "Spēcīgās Amerikas" rīkļurāvējs bija nolēmis rūpīgāk izpētīt atkritumu konteineru.

Vāks atvāzās vaļā, un spēcīgas rokas ierakās atkritumos, līdz viena no tām satvēra viņas potīti.

Atskanēja skaļi kliedzieni un brīdinājumi, un Platu izrāva laukā, nometa uz zemes, un kāds viņai stipri iespēra pa vēderu.

Braucot liftā augšup uz Tulpi, viņi nolēma, ka meiteni vajag vēl mazliet iekaustīt. Sitiens ar dūri pa seju pāršķēla viņai lūpu. Viņi negribēja, lai bosi domātu, ka viņi kļuvuši mīkstsirdīgi.

Lifta durvīm atveroties, atklājās neiedomājami kontrastējoša aina. Augstajā Tulpes smailē Dvīņi bija iebūvējuši veselu pasauli. Virs galvas karājās vairākas izliektu platformu kārtas - guļamistabas, vannas istabas, demonstrāciju telpas -, kas bija savstarpēji savienotas ar īsiem, dubultpla-tiem eskalatoriem. Pirmā stāva platība bija trīs tūkstoši četri simti kvadrātmetru, no kuriem lielākā daļa grima krēslā. Taču neapgaismotajā telpas dziļumā Plata varēja izšķirt apbrīnojamus priekšmetus: kaut ko, kas varēja būt vienīgi tanks, veselu karuseli, trosēs iekārtu bezpilota lidaparātu *Predator* , lielus dzīvnieku būrus, šautuvi.

Taču skatienu visvairāk piesaistīja alai līdzīgās telpas stūris tieši viņai pretī. Pusducis TND. Sieviete, kas izskatījās kā tikko izkāpusi no *J. Crew* kataloga pēc spa. Masīvs rakstāmgalds bija apgāzts tā, ka iebūvētajos ekrānos viņa varēja redzēt cīņu nano vidē, policijas un ugunsdzēsēju mašīnu ugunis, kas mirgoja kā Ziemassvētku lampiņas pie ANO ēkas, un vēl šo to citu, ko viņa nepazina.

Viņa ieraudzīja dvīņus Ārmstrongus, kas bija tik plati kā divi vīri kopā, gari, spēcīgas miesas būves, bet sakusuši kopā tā, ka prāts atteicās to pieņemt.

Kāds TND stūma masīvu krēslu, kas izskatījās kā pasaulē vislabāk tehniski aprīkotais televīzijas zvilnis. Citi stiepa monitorus, aiz kuriem vilkās vadi, un meklēja elektrības rozeti.

Kītss sēdēja uz grīdas. Bīgls apošņāja viņa asiņu peļķi.

TND nosvieda viņu blakus Kītsam.

"Nevajadzēja stiept krēslu augšā," puika armijas jakā iebilda. "Es varēju strādāt lejā."

"Ko?" sieviete no *J. Crew* kataloga prasīja.

Kareivis Pīts paraustīja plecus. "Zaķīt, man tikai vajag, lai kāds nodrošina maršrutu. Viens no jūsu vīriem varēja nonākt lejā; es būtu uzlicis savus puišus uz viņa. Un tad.

Viņš apklusa, pamanījis, ka Sugera zvēro niknumā. "Tu taču varēji to pateikt agrāk!"

"Domāju, ka saprotat, kā…"

"Komunisti," Bendžamins raudāja, it kā tas būtu visskumjākais vārds pasaulē.

Kītss, sēdēdams savu asiņu peļķē tikai dažus centimetrus no viņas, cieši ieskatījās viņai acīs un tad pāri plecam. Plata ar acīm sekoja viņa skatienam. Viņa redzēja Kītsa rokas, kas bija sasietas ar plastmasas savilcēju tāpat kā viņai.

Delnu locītavas bija sarkanas. Viņš centās atbrīvot rokas, spēcīgi tās berzējot. Plata redzēja brūces. Vienā īkšķī bija dziļš iešķēlums. Bet viņa rokas bija gandrīz brīvas.

Čārlzs parāva savu piesieto roku un gandrīz iezvēla sev ar krēslu. "Tagad varat ļaut man piecelties, Lebovskas kundze," viņš teica. "Esmu savaldījies. Es nedarīšu pāri brālim."

Sugera Lebovska, Plata saprata. Ņižinskis bija visu par viņu izstāstījis. Viņa gandrīz sāka smaidīt, atcerēdamās viņa aprakstu: "Balināta, ar botoksu un silikonu uzpumpēta priekšpilsētas mamma ar mietu pakaļā un pistoli rokassomiņā."

"Jā, kungs," Šugera teica. Bet Plata dzirdēja vilcināšanos viņas balsī.

Kītss redzēja Platu. Viņš centās neko neizrādīt, bet saglabāt pokera spēlētāja sejas izteiksmi viņam neizdevās. Viņš baidījās par viņas dzīvību. Viņu skumdināja neizdevies mēģinājums glābt viņu.

Viņa gribēja pateikt, ka labprātāk ir šeit kopā ar viņu nekā viena. Viņa gribēja pateikt, ka dalīsies viņa liktenī. Un ka nav nobijusies vairāk nekā viņš.

Taču patiesībā viņa bija pārbijusies līdz nāvei. Locekļi bija sastinguši. Viņa nespēja mitēties mirkšķināt acis. Plaušas nespēja ievilkt pietiekami daudz gaisa, it kā viņu spiestu neredzamās spīlēs. Lūpu kaktiņi bija noslīdējuši uz leju, mēle šķita kā svešķermenis, rokas drebēja.

Tad viņa ieraudzīja labējā dvīņa zili melnos sasitumus un asiņojošās lūpas. Bendžamins. Viņa atcerējās. Viņš bija labā puse.

Viņš trīcēja. Viņš raustīja kopīgo galvu. Acs raudzījās mežonīgi. Tas nebija niknums, bet pilnīgi nenosakāmas emocijas.

Čārlzs pūlējās izlikties iztapīgs un šķietami normāls. Abu sejas līdzinājās Jānusa maskai, un, tāpat kā divsejai-nais romiešu dievs, arī Čārlzs un Bendžamins pūlējās skatīties dažādos virzienos. Seja bija pavērsta uz vienu pusi, bet katrs redzēja ko pavisam citu.

Tātad viņa bija Bendžamina smadzenēs.

Viņa bija sagrozījusi pietiekami daudz ķēžu, lai izraisītu sistēmas bojājumus. Viņa bija izsitusi viņu no sliedēm. Viņas bioti bija kā datorvīruss - tie iedragāja darbību, mulsināja un raidīja sinaptiskos signālus, kas nonāca nepareizajās vietās.

Taču šī apziņa nemazināja bailes.

Čārlzs skatījās garām Šugerai un ieraudzīja Platu. "Tu laikam esi Sedija," viņš murrāja.

Visu acis pievērsās viņai. Izņemot Bendžamina.

“Es ar lielāko prieku pieņemšu tevi mūsu lielajā darbā,” Čārlzs teica.

“Nemūžam,” Sedijai izdevās nočukstēt. Tad viņa atrada balsi un teica jau apņēmīgāk: “Nemūžam.”

Čārlzs pasmaidīja. “Drīz mums pievienosies daudzi pasaules varenākie līderi. Tu iedomājies, ka spēsi pretoties?

Nē, nē, meitenīt, mums izdosies mainīt tavus uzskatus.” Gandrīz nemanāms galvas mājiens no Kītsa.

Dziļi Bendžamina smadzenēs P1 un P2 satvēra pēdējos mietiņus.

Plata dziļi iedūra vienu no tiem.

Viss Bendžamina ķermenis nodrebēja. Viņš iekliedzās: “Nē, Čārlz! Nē! Nē! Izbeidz!”

Čārlzs izskatījās tā, it kā dūrienu būtu saņēmis viņš. Viņa acs iepletās un uzacs pašāvās augšup.

Ekrānā gabalos tika saraustīts biots.

Plata izspieda pēdējo vadu, skrēja ar to un iedūra pēdējo mietiņu. Viņas bioti lēkāja pāri jau novilktajiem vadiem, un ar katru lēcienu saskārās jaunas šķiedras un aiztraucās signāli, un Bendžamins iekliedzās: “Es spiežu, cik spēju, spiežu, cik spēju, bet viņš vēl elpo!”

“Apklusiniet taču kāds viņu!” Čārlzs pieprasīja. “Le-bovskas kundze, apklusiniet manu brāli!”

Vads beidzās. Tīmekļa dziedzeri bija tukši. Plata aptina spuraino galu ap pēdējo mietiņu.

“Mirsti, vecais! Mirsti!” Bendžamins murgoja.

Un Plata iedūra pēdējo mietiņu.

Bendžamina ķermenis izliecās tik stiprās spazmās, ka kājas triecās pret rakstāmgaldu. Ekrāni satumsa. Roka pašāvās gaisā, un pirksti bija savilkti kā ķetna.

Plata dzirdēja, kā nokrakšķ kauls.

Viņa izrāva mietiņu.

“Mēs ejam prom,” viņa teica.

Pols Džonss nostājās viņai aiz muguras un piespieda pistoles stobru pie galvas. “Ja viņš vēlreiz noraustīsies, tu dabūsi lodi galvā.”

“To daru es,” Kītss teica. “Lieciet viņu mierā.” Tas bija varonīgi, bet nepārliecinoši.

Elsojošais Bendžamins šņukstēja kā mazs bērns.

Čārlzs šausmās blenza uz Platu.

“Kas ir ātrāks?” Plata jautāja. “Lode? Vai biots?”

“Klausieties,” Čārlzs sēca. “Džonsa kungs, es jūs ieceļu par “Spēcīgās Amerikas” vadītāju. Lūk, kas jums jādara: pavēliet saviem vīriem arestēt Lebovskas kundzi. Un pēc tam…”

Plata iedūra mietiņu Bendžamina smadzenēs, un atkal sekoja krampji. Čārlzs aizrijās, jo kopīgā seja savilkās, kopīgais kakls sagriezās un kopīgais mugurkauls izliecās gandrīz burta C veidā.

Bendžaminam krakšķēja zobi.

Šugera Lebovska teica: “Es varu izvest jūs laukā. Taču tas jums kaut ko maksās.”

“Miljonu?” Plata jautāja.

“Divdesmit,” Šugera atbildēja. “Man ir bērni. Pazust nav lēti.”

“Sarunāts,” Plata teica.

“Neviens nekur neies,” Džonss strupi izgrūda.

Kītss no visa spēka spēra ar sasietajām kājām. Pēdas trāpīja Džonsam pa potīti. Viņš nekrita uzreiz; vīrietis paspēra grīļīgu soli sāņus, un Šugera Lebovska bija klāt kā kaķene. Viņa izrāva no svārkiem jostu un no aizmugures apmeta to Džonsam ap kaklu, kliegdama pārējiem TND: “Atkāpieties visi, atkāpieties visi, neiejaucieties!”

Bet Džonss bija pārāk būdīgs, lai tik vienkārši padotos. Viņš pūlējās pagriezt pistoli pret Šugeru, kas ņurdēja kā dzīvnieks, ar visu savu tievo stāvu pūlēdamās viņu nožņaugt.

Kītss pieslējās kājās un, asinīm šļakstot, lēca uz priekšu. Viņš sagrāba TND roku ar pistoli un pagrieza stobru pret paša vīrieša galvu.

Viņi cīkstējās vairākas baisas sekundes. Šugera lēnām izžņaudza savam vietniekam spēkus, bet Kītss locījās, pūlēdamies noturēties kājās. Tad atskanēja skaļš sprādziens.

Trīs ceturtdaļās Džonsa sejas atspoguļojās izbrīns, bet pārējā daļā pletās caurums. Viņš acumirklī sabruka.

Pārējie TND bija stāvējuši malā kā paralizēti, nesaprazdami, kurš ir galvenais. “Nolādēts,” teica Kareivis Pīts. Viņš pacēla rokas, kā teikdams: *mani ne,* un kāpās uz durvīm.

Vīrietim krītot, Kītss joprojām turēja pistoli.

Šugeras Lebovskas blondajos matos bija daļa Džonsa smadzeņu. Viņa noņēma jostu no mirušā vīrieša kakla un drebošiem pirkstiem ievēra to atpakaļ svārkos.

“Mums jāsavāc savi kukaiņi,” Kītss sacīja. Viņam joprojām rokā bija pistole. Tā bija iegūlusi plaukstā un radīja drīzāk labu, ne sliktu sajūtu. Drošības sajūtu.

“Vajadzēs desmit minūtes, kamēr tikšu no viņiem laukā,” Plata teica. “Vai atstāt viņus tā?”

“Tā” nozīmēja, ka sviedri Dvīņiem gāzās aumaļām, un viņus raustīja Bendžamina krampji. Tādā sasprindzinājumā neviens ilgi neizdzīvotu.

Plata jautāja Kītsam, vai viņai vajadzētu nogalināt Ben-džaminu Ārmstrongu un, visticamāk, arī viņa brāli, jo nebija iespējams iedomāties, kā viens varētu nomirt, bet otrs ne.

“Mēs neesam viņi,” Kītss atbildēja. Tad, kā šaubīdamies pats par saviem vārdiem, pajautāja: “Vai esam?”

Plata piegāja pie bezpalīdzīgajiem briesmoņiem. Briesmoņi? Vai

bija iespējams lietot kādu citu vārdu?

Briesmoņi kopš dzimšanas. No viņiem baidījās un viņus ienīda visi, kas viņus ieraudzīja.

Baidījās un ienīda arī viņa, un tam bija pamatots iemesls.

Āda starp abām sejām, vieta, kur mātes dzemdē miesa bija salīmējusies kopā, bija jēla. Krampji bija tik spēcīgi, ka Bendžamins bija gandrīz atrāvis savu galvu no brāļa galvas.

Viņa izvilka mietiņu.

ARTEFAKTS

Adresāts: līrs **Sūtītājs:** Ņižinskis

Vilksa ir dzīva un atgriezusies pie mums.

Ofēlija ir dzīva, lai gan zaudējusi abas kājas zem ceļa. Kītss un Plata jūtas labi, un viņi rīkojās spīdoši.

Vinsents cieš no dziļas depresijas pēc viena biota zaudējuma. Otrs biots tika smagi ievainots, bet pašlaik atlabst. Vinsents tiek aprūpēts; rezultāts ļoti neskaidrs.

Galveno mērķi neesam izpildījuši.

Gaidām norādījumus.

Tulkotājās piezīmes

Berzerks (no angļu *Berserk)* - mūsdienās šo vārdu lieto kā sinonīmu prātu aptumšojošām, mežonīgām dusmām, bet tā pamatnozīme ir "senskandināvu karotājs" (berzerkers), kurš cīnās mežonīgās dusmās. Vārds cēlies no *bjorn* - "lācis" un *serk* - "krekls", jo šie karotāji valkājuši dzīvnieku ādas, nevis bruņas. Avots: *The New Penguin English Dictionary*.

Šajā grāmatā iekļauti citāti no V. Šekspīra lugas "Karalis Līrs". Izmantots Raiņa tulkojums,

V. Šekspīrs "Kopoti raksti, IV sēj.",

Latvijas Valsts izdevniecība, 1964. g.

Šajā grāmatā iekļauts citāts no V. Šekspīra lugas "Makbets". Izmantots F. Adamoviča tulkojums,

"Liesma", 1965. g.